C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Alten_Steve-Ztraceny_svet.pdb

PDB Name: Ztraceny_svet
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Věnováno Carolyn Congerové

Co mě skutečně zajímá, je to, zda Bůh měl při stvoření světa na výběr.
ALBERT EINSTEIN

Drobné změny struktury hluboko v chaotickém režimu téměř vždy způsobí rozsáhlé změny jeho chování. Zdá se, že složité řízené chování je už předem vyloučeno.
STUART KAUFFMAN

Následky jsou inherentně nepředpověditelné.

IAN MALCOLM

ÚVOD:

VYHYNUTÍ DRUHŮ NA ROZHRANÍ K-T

Sklonek dvacátého století je svědkem pozoruhodného nárůstu vědeckého zájmu o problematiku vymírání druhů. Téma to zdaleka není nové - baron Georges Cuvier již roku 1786, nedlouho po Americké revoluci, jako první prokázal, že jisté druhy živočichů již vymřely. Vědci tudíž tento fakt přijali téměř tři čtvrtiny století předtím, než přišel Darwin se svou evoluční teorií. A z množství kontroverzí po Darwinovi, které se svedly kolem jeho teorie, se jen málokteré týkaly problematiky vymírání druhů.
Vymírání bylo totiž všeobecně považováno za cosi tak pramálo pozoruhodného, jako když autu dojde benzín. Vymření nějakého druhu bylo jednoduše důkazem toho, že se takový druh nedokázal adaptovat. Avšak jakým způsobem se druhy přizpůsobují, to se studovalo velmi intenzívně a vedly se o tom ohnivé debaty. Ovšem faktu, že některé druhy selhaly, se stěží věnovalo byť jen letmé pomyšlení. Co se o tom také dalo říci?
Nicméně počátkem sedmdesátých let našeho století vstoupily do ohniska pozornosti dvě zbrusu nové skutečnosti. První bylo poznání, že lidské bytosti se nyní velmi rozmnožily a že velmi rychle mění tvářnost své planety - ničí tradiční habitaty, likvidují deštné pralesy, znečišťují vzduch a vodu a dokonce snad mění globální klima planety. V průběhu tohoto dění začalo vymírat mnoho zvířecích a rostlinných druhů. Někteří vědci začali bít na poplach, jiní si potichu kladli znepokojivé otázky. Jak křehký je pozemský ekosystém? Nemohlo by současné chování lidského druhu vést případně i k jeho vlastnímu vyhubení?
Na tyto otázky nedokázal nikdo s jistotou odpovědět. Poněvadž se nikdo nikdy neobtěžoval studiem vymírání druhů na opravdu vědecké úrovni, existovalo pramálo informací o rychlosti vymírání druhů v jiných geologických formacích. Takže vědci zaostřili svou pozornost na problematiku vymírání druhů v minulosti a doufali, že dostanou odpovědi na své současné obavy.
Druhá skutečnost se týkala nových poznatků o vyhynutí dinosaurů. Již dávno se vědělo, že všechny druhy dinosaurů vymřely v průběhu relativně velmi krátké doby na konci křídového útvaru, přibližně před šedesáti pěti miliony let. Jak rychle se tohle vymření odehrálo, to se stalo předmětem dlouhotrvající diskuse: někteří paleontologové věřili, že se odehrálo s rychlostí katastrofy, jiní že všechno naopak proběhlo postupně, v průběhu časového horizontu od deseti tisíc do deseti milionů let - což se stěží dá označit za náhlou událost.
Pak roku 1980 fyzik Luis Alvarez se třemi spolupracovníky objevil vysoké koncentrace iridia v horninách z konce křídy a počátku třetihor - z takzvaného K- T rozhraní. (Křída, anglicky cretaceous, se zkracuje K, aby nedošlo k záměně s cambriem a jinými geologickými útvary). Iridium je prvek na Zemi vzácný, je však naopak hojné v meteoritech. Alvarezův tým argumentoval, že přítomnost takové koncentrace iridia v horninách z K- T rozhraní naznačuje, že se v té době se Zemí srazil obrovitý meteorit o průměru mnoha mil. Alvarez vystoupil s teorií, že prach a úlomky, které náraz zvedl do vzduchu, zatemnily oblohu, čímž znemožnily fotosyntézu, vyhubily rostlinstvo a zvířectvo a završily vládu dinosaurů.
Tato dramatická teorie zaujala sdělovací prostředky a představivost široké veřejnosti. Rozvířily se disputace, které trvaly po řadu let. Kde je kráter po tomhle meteoritu? Zastánci teorie navrhli několik kandidátů. V minulosti však bylo několik významných period, kdy vyhynulo mnoho druhů to je všechny způsobily pády meteoritů? Existuje snad

nějaký cyklus katastrof s periodou pětašedesáti milionů let? Očekává snad nyní naše planeta další zničující náraz?
Po více než deset let zůstávaly tyto otázky nezodpovězeny.
Spory zuřily dál - až do srpna roku 1993, kdy na týdenním semináři Výzkumného ústavu v Santa Fé nekonvenční matematik jménem Ian Malcolm prohlásil, že žádná z těchto otázek není důležitá a že celá diskuse o srážce s meteoritem byla "pošetilá a bezvýznamná spekulace".
"Uvažte tahle čísla," řekl Malcolm. Opíral se o řečnický pult a vzhlížel ke svým posluchačům. "Na naší planetě žije v současné době padesát milionů rostlinných a živočišných druhů.
Myslíme si, že to je pozoruhodná různorodost, a přesto to není nic ve srovnání s tím, co existovalo předtím. Odhadujeme, že na Zemi žilo od samotného vzniku života na padesát miliard druhů. To znamená, že z každého tisíce druhů, které na naší planetě kdy vznikly, zbyl jen jeden jediný. Devadesát devět celých devět desetin procenta všech druhů, které kdy existovaly, tedy vymřelo. A období masového vymírání mají na svědomí pouze pět procent z tohoto množství. Drtivá většina druhů v průběhu doby prostě vymírá." Je tedy skutečností, prohlásil dále Malcolm, že pozemský život se vyznačuje průběžně probíhajícím procesem vymírání. Průměrná doba života jednoho druhu činí velice zhruba čtyři miliony roků. Pro savce to je pouhý jeden milion. Pak celý druh prostě zmizí z povrchu zemského. Takže skutečný průběh života jednoho druhu je takový, že druh vznikne, rozšíří se a vyhyne v průběhu několika málo milionů roků.
V historii pozemského života vymírá v průměru jeden druh denně.
"Ale proč?" položil Malcolm otázku. "Co vede k tomu, že pozemské druhy vznikají a zase zanikají ve čtyřmilionových životních cyklech?
Jednou z odpovědí je, že nevíme, jak je naše planeta průběžně aktivní. Jen za posledních padesát milionů let - podle geologických měřítek za pouhé mrknutí okem - se deštné pralesy podstatně zmenšily, aby pak opět expandovaly. Deštné pralesy nejsou na Zemi žádným pradávným útvarem, ve skutečnosti je to vynález poměrně nový. Naopak před pouhými deseti tisíci roky, když se na americkém kontinentu prohánělo první lovci, ledovec zasahoval až po New York. V té době vymřela celá řada zvířat.
Mnohé z pozemské historie tedy ukazuje, že život a smrt zvířat výrazně ovlivňuje aktivita prostředí. Změny prostředí pravděpodobně vysvětlují devadesát procent vymření jednotlivých druhů. Když vyschne moře nebo se v něm zvýší obsah solí, pak samozřejmě vyhyne všechen plankton. Jenže evolučně vyspělá zvířata, jako byli dinosauři, to je věc jiná, protože vyspělá zvířata se - doslovně i obrazně - od takových proměn izolují. Proč vymírají vývojově vyspělá zvířata?
Proč se nedokáží přizpůsobit? Přece se zdá, že po fyzické stránce mají dostatečnou kapacitu, aby přežila. Zdá se, že není žádný důvod k tomu, proč by měla vyhynout. A přece se tak děje.
Proto byl rád navrhl hypotézu, že vývojově vyspělá zvířata nevymírají proto, že se nedokáží fyzicky přizpůsobit proměnám prostředí, ale z důvodů skrytých v jejich chování. Předkládám myšlenku, že přesvědčivé náznaky toho, jakým způsobem se tak děje, nabízí poslední poznatky teorie chaosu či nelineární dynamiky.
Předkládám tomuto semináři svou domněnku, že chování evolučně vyspělých zvířat se může velmi prudce proměňovat, a to ne vždy k jejich prospěchu. Že jejich chováni vůbec nemusí adekvátně reagovat na změny prostředí a může naopak vést k zániku a ke smrti. Moje teorie nabízí myšlenku, že se zvířata mohou přestat adaptovat na změny prostředí. Přihodilo se právě tohle dinosaurům? Je to skutečnou příčinou faktu, že dinosauři zmizeli z povrchu zemského? Možná se to nikdy nedozvíme. Avšak fakt, že se lidé tolik zajímají o vymření dinosaurů, není bezúčelný. Odchod dinosaurů ze scény umožnil savcům - včetně nás - aby opanovali planetu.
A to nás vede k tomu, abychom si lámali hlavu, zda se drama zmizení dinosaurů dříve či později nebude opakovat, tentokrát však s člověkem v hlavní roli. Jestli na nejhlubší úrovni netkví vina ve slepém osudu - v jakémsi ničivém meteoritu přilétnuvším z nebes - ale přece jen v našem vlastním chování. V tuhle chvíli odpověď neznáme." Pak se usmál.
"Ale já mám několik hypotéz," dodal.

ZTRACENÝ SVĚT
PROLOG:
ŽIVOT NA POKRAJI CHAOSU

Výzkumný ústav v Santa Fé sídlil v několika budovách navazujících na sebe podél Canyon Road, kde dříve bývalo vězení, a semináře pořádané ústavem se konaly v místnosti, jež sloužívala jako vězeňská kaple. V tomto okamžiku stál Ian Malcolm na pódiu a shora na něj dopadal svazek slunečních paprsků. Dramaticky se odmlčel, aby vzápětí pokračoval v přednášce.
Malcolmovi bylo čtyřicet a stal se v ústavu známou postavou. Byl jedním z prvních průkopníků zabývajících se teorií chaosu, avšak jeho slibnou vědeckou kariéru přerušilo těžké zranění, které utrpěl na výpravě do Kostariky. Několik zpravodajských relací jej dokonce označilo za mrtvého.
"Mrzelo mě, že jsem zkazil oslavy na katedrách matematiky všude po celých Spojených státech," řekl později, "ale vyvrbilo se to tak, že jsem umřel jen mírně. Chirurgové udělali divy, což je také to první, co vám potom řeknou. Takže jsem zpátky - ve své nové iteraci, dalo by se říct." Malcolm oděný celý v černém a chodící o holi budil dojem strohosti. V ústavu jej znali jako autora nekonvenčních analýz, se sklony k pesimismu. Jeho srpnová přednáška s názvem "Život na pokraji chaosu" dobře charakterizovala jeho myšlení. Malcolm v ní předložil své aplikace teorie chaosu na evoluční teorii.
Nemohl si přát vzdělanější posluchačstvo. Výzkumný ústav v Santa Fé založila uprostřed osmdesátých let skupina

vědců, kteří se zajímali o důsledky plynoucí z teorie chaosu.
Tito vědci pocházeli z nejrůznějších oborů - byli to fyzikové, ekonomové, biologové, informatikové. Spojoval je názor, že pod složitým vzhledem světa se skrývá řád, jenž dříve vědě unikal, a který odhalí teorie chaosu, nyní označovaná jako teorie složitosti. Jedním slovem, teorie chaosu byla "vědou dvacátého prvého století".
V ústavu se zkoumalo chování ohromného množství složitých systémů - obchodních společností na trhu, neuronů v lidském mozku, množství enzymů v jednotlivé buňce, skupinové chování stěhovavého ptactva - systémů tak složitých, že je nebylo možné studovat dříve, než vzešel věk počítačů.
Výzkum byl nový a jeho výsledky překvapivé.
Netrvalo dlouho a vědci začali zjišťovat, že složité systémy vykazují v chování jisté společné prvky. Začali se domnívat, že takové prvky jsou charakteristické pro všechny složité soustavy. Uvědomili si, že tyto společné rysy chování nelze vysvětlit analýzou jednotlivých komponent systému. Obvykle úspěšný redukcionisticko-analytický vědecký přístup který rozebere hodinky na kolečka, aby zjistil, jak fungují vás nikam nepřivede při výzkumu složitých soustav, protože se zdá, že zajímavé chování vyplývá ze spontánních interakcí jednotlivých komponent. Chování není plánovité či řízené, prostě se to všechno tak nějak děje. Takové chování se proto nazývá "samoorganizující".
"Při studiu evoluce," pokračoval Malcolm, "postřehneme na samoorganizujícím chování dva obzvláště zajímavé rysy. Prvním je adaptace. Vidíme ji všude. Obchodní společnosti se adaptují na momentální stav trhu, mozkové buňky se adaptují na vzruchový signál, imunitní systém se adaptuje na infekci, zvířata se adaptují na dostupné množství potravy.
Dospěli jsme k názoru, že schopnost adaptace je pro složité soustavy charakteristická - a že je možná jedním z důvodů, proč se zdá, že evoluce směřuje k neustále složitějším a složitějším organismům." Malcolm se s pomocí hole přesunul od jednoho konce řečnického pultu na druhý. "Jenže ještě důležitější," hovořil dál, „je způsob, jímž si složité systémy nacházejí rovnováhu mezi potřebou řádu a nutkání ke změně. Složité soustavy mají tendenci lokalizovat se do polohy, kterou nazýváme ‚pokraj chaosu'. Pokraj chaosu si představujeme jako místo, kde dochází k dostatečnému množství inovací, aby udržely žijící systém vysoce aktivní, kde se však nachází také dostatečná stabilita, aby mu znemožnila zhroucení do anarchie. Je to konfliktní zóna, oblast neustálých proměn, kde se neustále tvrdě střetá staré s novým. Nalézt takový rovnovážný bod musí určitě být
složitý problém - když živá soustava sklouzne příliš blízko, riskuje, že se propadne do inkoherence a že dojde k jejímu rozkladu. Avšak když se systém odkloní příliš daleko od pokraje chaosu, stává se zkostnatělý, nepružný, totalitární. Oba stavy vedou k jeho vyhynutí. Příliš mnoho změn je stejně destruktivní jako příliš málo. Pouze místo přímo na pokraji chaosu umožňuje, aby složitý systém vzkvétal." Odmlčel se. "Nevyhnutelným výsledkem té či oné strategie - ať už příliš mnoha změn, anebo jejich nedostatku - je pak záhuba." Hlavy v posluchárně souhlasně přikyvovaly. Takové podání bylo většině přítomných vědců důvěrně známé. Teorie pokraje chaosu byla v ústavu v Santa Fé cosi velice blízkého dogmatu.
"Naneštěstí," pokračoval Malcolm, "mezera mezi teoretickou konstrukcí a faktickou záhubou je příliš široká. Nemáme žádný způsob, jak bychom se přesvědčili, že je naše domněnka správná. Fosilní nálezy nám sice mohou doložit, že zvíře vyhynulo v určité době, ale ne proč. Počítačové simulace mají jen omezenou cenu. Nemůžeme ani provádět pokusy na žijících organismech. Jsme tudíž nuceni připustit, že problém vyhynutí - který nelze rozhodnout experimentem ani jinou objektivní metodou - možná není vůbec problémem vědeckým. A to právě může vysvětlovat, proč je tohle téma do takové míry nábožensky a politicky kontroverzní. Rád bych vám připomněl, že nikdy nevznikl žádný náboženský konflikt o Avogadrovo číslo nebo o Planckovu konstantu, ani o funkci slinivky břišní. Avšak o vymírání druhů se vedou ostré kontroverze již po dvě stě roků. A rád bych věděl, jak budou rozhodnuty - a jestli vůbec. Ano? Co se děje?" V zadní části posluchárny vylétla vzhůru ruka a netrpělivě zamávala. Malcolm se zamračil, viditelně rozladěn. V ústavu se dodržovala tradice, že se otázky nekladly dříve, dokud neskončila přednáška - rušit přednášejícího se považovalo za krajně nezdvořilé.
"Máte dotaz?" zavrčel Malcolm.
V zadní části místnosti povstal mladý muž, který sotva překročil třicítku. "Fakticky," řekl, "to není dotaz, ale pozorování."
Mluvčí byl opálený a hubený, oděný do khaki košile a šortek. Způsob vyjadřování i pohyby měl přesné a úsečné. Malcolm v něm poznal paleontologa z Berkeley jménem Levine, který trávil léto v ústavu. Malcolm s ním sice nikdy nepřišel do styku, avšak znal jeho pověst: Levine byl všeobecně považován za nejlepšího paleontologa své generace, a možná nejlepšího na světě. Většina lidí v ústavu ho přesto neměla ráda, připadal jim nafoukaný a arogantní.
"Souhlasím," pokračoval Levine, "že fosilní nálezy nijak nepomáhají při určení důvodu vyhynutí. Zejména v případě vaší hypotézy, že zvířata vyhynula z důvodu svého chování protože kosti nám toho o chování mnoho neřeknou. Avšak nesouhlasím s tvrzením, že vaši behaviorální hypotézu nelze otestovat. Ve skutečnosti už implikuje výsledek. Ačkoli možná vám to ještě nedošlo." V posluchárně nastalo ticho jako v kostele. Malcolm se u řečnického pultu mračil. Vynikající matematik nebyl zvyklý na to, aby mu někdo říkal, že svou teorii dobře nedomyslel. "Co máte na mysli?" zeptal se.
Zdálo se, že napětí v místnosti Levinovi vůbec nevadí.
"Jen tohle," řekl. "V průběhu křídy byla Dinosauria velmi rozšířena po celé planetě. Jejich kosterní zbytky nacházíme na všech kontinentech, v každé klimatické oblasti - dokonce i v Antarktidě. A dál. Jestli vyhynula následkem svého chování a ne nějaké katastrofy, jako nemoci nebo změny rostlinstva či jiného obecně přijímaného vysvětlení, které bylo navrženo, pak se mi zdá vysoce nepravděpodobné, že všechna zvířata změnila své chování všude na světě ve stejnou dobu.
Což obráceně znamená, že by někde na Zemi měl existovat zbytek těchto zvířat živých. Proč bychom se je nemohli

pokusit nalézt?" "To byste mohl," odvětil Malcolm chladně, „jestli vás to baví. A jestli nevíte, jak lépe naložit se svým časem." "Ne, ne," protestoval Levine upřímně. "Myslím to naprosto vážně. Co když dinosauři nevyhynuli? Co když stále ještě existují? Někde v nějakém opuštěném koutě naší planety. " "Aha, mluvíte o Ztraceném světě," řekl Malcolm a hlavy v posluchárně opět souhlasně pokývaly. Vědci v ústavu si už
pro hlavní evoluční scénáře vyvinuli zkratky. Proto mluvili o Poli kulí, Debaklu hazardního hráče, Hře života, Ztraceném světě, o Černé královně a o Černém šumu. Tohle všechno byly dobře propracované hypotézy o průběhu evoluce. Jenže všechny byly zatím...
"Ne," Levine tvrdohlavě trval na svém. "Myslím to doslova. " "Pak vás vede slepá vášeň," řekl Malcolm a odmítavě zagestikuloval rukou. Odvrátil se od posluchačů a pozvolna přešel k tabuli. "Takže dál. Když zvážíme důsledky' teorie o pokraji chaosu, začneme si klást otázku, jaké je minimální kvantum života? Většina soudobých definicí života zahrnuje DNA, ale existují dva 'příklady, které nás upozorňují, že taková definice je příliš těsná. Když vezmete v úvahu viry a takzvané priony, je zřejmé, že život může ve skutečnosti existovat bez DNA..." Levine vzadu v posluchárně na okamžik upřeně na Malcolma zíral. Pak se nespokojeně posadil a začal si dělat poznámky.

HYPOTÉZA O ZTRACENÉM SVĚTĚ
Přednáška skončila krátce po poledni a Malcolm si to namířil přes otevřený ústavní dvůr. Vedle něj šla Sarah Hardingová, mladá terénní zooložka z Afriky, která tu byla na stáži. Malcolm ji znal už několik let, poněvadž jej kdysi požádala, aby jí dělal externího oponenta, když obhajovala doktorát v Berkeley.
Na prudkým letním sluncem rozpáleném dvoře tvořili podivný pár: Malcolm byl oblečen celý v černém, asketický. Se shrbenými zády se opíral o hůl. Hardingová měla naopak pružnou a svalnatou postavu a v šortkách a tričku s krátkými rukávy vyhlížela velice mladistvě a energicky. Krátké černé vlasy jí na čele zvedaly sluneční brýle. Zítra se už měla podle plánu vrátit do Nairobi.
Oba si byli blízcí od doby, kdy Malcolm prodělal spousty operací. Hardingová zrovna prožívala odpočinkový rok v Austinu a pomohla Malcolmovi, aby se po nich ze všeho vykřesal. Na krátkou dobu se zdálo, že jejich milostný vztah rozkvete a že se Malcolm, přesvědčený starý mládenec, konečně usadí. Jenže pak se Hardingová vrátila do Afriky a Malcolm odjel do Santa Fé. Ať už měli za sebou jakkoli vřelý vztah, dnes byli pouze přáteli.
Diskutovali o otázkách, které padly na konci přednášky.
Podle Malcolmova názoru měly oprávnění pouze tyto teze: že masové vymírání druhů je závažný problém, a že člověk vděčí za svou existenci vyhynutí mnoha druhů na konci křídy, které smetlo z povrchu planety dinosaury a umožnilo savcům, aby zaujali jejich místo. Jeden z diskutujících dokonce nabubřele prohlásil: "Křídové vymření umožnilo, že se na povrchu planety vynořilo naše poznávající myšlení." Malcolm okamžitě odvětil: "Co vás vede tomu, že považujete lidské bytosti za poznávající a nadané myšlením? Nejsou o tom přece žádné důkazy. Lidé v zásadě nikdy nepřemýšlejí, shledávají to příliš obtížným. Příslušníci našeho druhu z největší části prostě papouškují, co jim bylo řečeno a propadají panice, když jsou konfrontováni s jinými názory.
Charakteristickým lidským rysem není poznávání, nýbrž konformita, a charakteristickým projevem jsou náboženské třenice. Zatímco jiná zvířata bojují o území či o potravu, lidské bytosti, zcela ojediněle v živočišné říši, bojují o své ‚názory' . Důvod k tomu je ten, že názory ovlivňují chování, které má u lidí význam evoluční. Avšak v okamžiku, kdy nás naše chování může vést k vyhynutí, nevidím žádný důvod k domněnce, že jsme nadáni vůbec nějakým myšlením. Jsme konformisté tvrdohlaví až k sebezničení. Jakýkoli jiný pohled na náš druh je jen sebelichotivá a klamná iluze. Další otázka?" Nyní, když kráčeli přes dvůr, se Hardingová zasmála.
„0 takové hodnocení lidé zrovna nestojí." "Připouštím, že to je neradostné," odvětil. "Ale nemůžu si pomoct." Zavrtěl hlavou. "Tohle jsou jedni z nejlepších vědců v zemi, a stejně... žádné zajímavé myšlenky. Mimochodem, co je zač ten chlapík, co mě přerušil?" "Richard Levine?" Usmála se. "Jde člověku pěkně na nervy, že? Myslím, že je tím známý po celém světě, je to taková štětina zapíchnutá do zadku." "Taky si myslím," zavrčel Malcolm.
"Je bohatý, to je ten problém," řekla Hardingová. „;Víš, co to je panenka Becky?" "Ne," vzhlédl k ní Malcolm.
"Tedy, v Americe to ví každá malá holčička. Je jich celá řada: Becky, Sally, Frances a ještě několik dalších. Vyrábí je firma Americana. Levine ji zdědil. Takže to je takový přemoudřelý a prachatý parchant. Zbrklý a zvyklý dělat si, co se mu zachce." Malcolm přikývl. "Máš čas na oběd?" "Jistě, ráda. .." "Doktore Malcolme! Počkejte, prosím! Doktore Malcolme!" Malcolm se otočil. Přes dvůr se k nim hnala klátivá postava Richarda Levina.
"Ale do hajzlu," ulevil si Malcolm.
"Doktore Malcolme," oslovil ho Levine, když k nim dorazil. "Překvapilo mě, že jste můj návrh nevzal vážněji." "Jak bych mohl?" odvětil Malcolm. "Je absurdní." "Ano, ale..." "Právě jdeme s paní Hardingovou na oběd," zarazil ho Malcolm a zagestikuloval směrem k Sarah.
"Ano, ale já si myslím, že byste ho přece jen měl uvážit," trval na svém Levine. "Protože jsem přesvědčený, že moje tvrzení je naprosto v pořádku - je docela dobře možné, a dokonce pravděpodobné, že dinosauři stále ještě existují. Určitě víte, že v Kostarice kolují pověsti o takových zvířatech neustále. A tuším, že jste tam strávil nějakou dobu."
"Ano, a proto vám můžu o Kostarice říct. . . " "A taky v Kongu," pokračoval Levine. "Po celá léta odtamtud docházely zprávy od Pygmejů o obrovských sauropodech, dokonce možná o apatosaurovi, žijících v hustých pralesech v okolí Bokambu. A také ve vysoko položené džungli u Irian Jaya, tam se pravděpodobně nachází zvíře velikosti nosorožce, které je možná pozůstatek po ceratopsovi...
"Fantazie," odmítl Malcolm. "Čirá fantazie. Nikdo nikdy nic takového neviděl. Neexistují žádné fotografie. Žádný skutečný důkaz." "Možná že ne," oponoval Levine. "Jenže neexistence důkazů ještě není důkaz neexistence. Věřím, že tu docela dobře může být místo, kde žijí taková zvířata, která přežila z dávné minulosti. " Malcolm pokrčil rameny.
"Možné je všechno," řekl.

"Ale když uvážíme fakta, je to možné docela dobře," naléhal Levine. "Neustále dostávám telefonáty o podivných zvířatech v Kostarice. Zbytky těl, kostry." Malcolm se zarazil. "Pořád, i v současné době?" "Teď už nějaký čas ne." "Hmm," mínil Malcolm. "Myslel jsem si to." "Poslední telefonát jsem dostal před devíti měsíci," řekl Levine. "Byl jsem se podívat na Sibiři na to zmrzlé mamutí mládě a nedostal jsem se zpátky včas. Ale bylo mi řečeno, že to byla jakási ohromná, atypická ještěrka, kterou nalezli mrtvou v kostarické džungli." "No a? Co se s ní stalo?" "Zbytky byly spáleny." "Takže nezbylo nic?" "Nic. " "Žádné fotografie? Žádný důkaz?" "Ne. "
"Takže to jsou jenom fámy," řekl Malcolm.
"Možná. Ale já jsem přesvědčený, že i tohle stojí za to, aby se tam vypravila průzkumná expedice. Aby zjistila, co je pravdy na zprávách, že nějaká taková zvířata z dávné minulosti přežila." Malcolm na něj zůstal užasle hledět.
"Expedice? Aby našla udánlivý Ztracený svět? A kdo to všechno zaplatí?" "Já," odvětil Levine. "Už jsem spustil předběžné přípravy." "Jenže tohle může taky stát. . . " "Mne vůbec nezajímá, co to bude stát," uzemnil ho Levine.
"Faktem zůstává, že je možné, aby taková zvířata přežila, stalo se to v případě mnoha druhů jiných botanických a zoologických rodů, a stejně dobře se mohlo stát, že existují druhy, které přežily z křídy." "Fantazie," opakoval znovu Malcolm a zavrtěl hlavou. Levine se zarazil a vzhlédl k němu. "Doktore Malcolme," řekl, "musím říct, že mě váš postoj velice překvapuje. Právě jste přednesl jistou hypotézu a já vám nabízím možnost, jak dokázat její pravdivost. Myslel bych si, že se příležitosti chopíte dychtivěji." "Svoje dychtivé dny už mám za sebou," odsekl Malcolm.
"Ale namísto toho, abyste mě v tom podpořil. . . " "Já se o dinosaury nezajímám," řekl Malcolm.
„O dinosaury se zajímají všichni." .
"J á ne." Malcolm se s pomocí hole obrátil a začal odcházet.
"Mimochodem," řekl Levine. "Copak jste to dělal v Kostarice? Zaslechl jsem, že jste tam strávil skorem celý rok."
"Ležel jsem v nemocnici. Šest měsíců mě drželi na jednotce intenzívní péče. Dokonce mě nemohli ani naložit do letadla."
"Ano," souhlasil Levine. "Vím, že jste se zranil. Ale co jste tam dělal původně, než se vám to stalo? Copak jste tam nepátral po dinosaurech?" Malcolm si ho v prudkém slunci změřil křivým pohledem a přenesl váhu těla na hůl. "Ne," řekl. "To jsem nepátral."
Všichni tři se posadili k malému, emailem natřenému stolku v rohu Guadalupe Cafe, na protějším břehu řeky. Sarah Hardingová se napila piva přímo z láhve a pozorovala oba dva muže sedící naproti. Levin vypadal, jako že ho těší, že je s nimi, jako kdyby vyhrál už tím, že s nimi sedí u jednoho stolu. Malcolm se zdál unavený, připomínal otce, který vynaložil už příliš mnoho úsilí na výchovu krajně neposedného dítěte.
"Chcete vědět, co jsem slyšel?" řekl Levine. "Slyšel jsem, že před dvěma lety společnost jménem InGen vyrobila s využitím postupů genového inženýrství několik druhů dinosaurů a vysadila je na jakýsi ostrov u pobřeží Kostariky. Jenže cosi se pošpatnilo, zahynula tam spousta lidí a dinosaury museli zničit. Teď o tom všichni mlčí, kvůli jakési právnické dohodě. Dohoda o utajení, nebo tak něco. A kostarická vláda nechce odradit turisty. Takže nebude mluvit nikdo. To je všechno, co jsem zaslechl."
Malcolm se na něj zahleděl. "A vy tomu věříte?" "Nejprve jsem nevěřil," odvětil Levine. "Jenže věc se má tak, že o tom slyším ze všech stran. Jakási šeptanda ke mně prosakuje neustále. Prý jste u toho byl vy, Alan Grant a ještě skupina dalších lidí." "Ptal jste se na to Granta?" "Zeptal jsem se ho minulý rok na konferenci v Pekingu.
Řekl, že to je absurdní." Malcolm pozvolna přikývl.
"Vy odpovídáte stejně?" zeptal se Levine usrkující pivo.
"Chci říct, Granta přece znáte, že?" "Ne. Nikdy jsem se s ním nesetkal" Levine se na Malcolma pronikavě zahleděl. "Takže to není pravda?" .
Malcolm si povzdechl. "Už jste někdy slyšel slovo technomýtus? Vynalezl je Geller na Princetonu. Základní teze je ta, že jsme ztratili všechny pradávné mýty, o Orfeovi a Eurydice, o Perseovi a Medúze. Takže si tu mezeru vyplňujeme moderními technomýty. Geller jich napočítal přibližně tucet.
Jeden z nich říká, že v hangáru na letecké základně Wright Patterson žije mimozemšťan. Jiný, že kdosi vynalezl karburátor, jímž opatřené auto má spotřebu jeden a pul litru na sto kilometru, ale automobilové společnosti patent koupily a sedí na něm. Pak se povídá, že Rusové cvičí na jedné tajné základně na Sibiři děti v mimosmyslovém vnímání, a že tyhle děti pak dokáží pouhou myšlenkou zabít kohokoli na světě.
Dál se traduje, že obrazce na plošině Nazca v Peru jsou kosmodromem mimozemšťanu. Že virus AIDS vypustila na svět CIA, aby povraždila homosexuály. Že Nikola Tesla odhalil energetický zdroj o úžasné kapacitě, ale že se jeho poznámky ztratily. Že v Istanbulu mají mapy z desátého století, které ukazují Zemi, jak vypadá z vesmíru. Že výzkumný ústav ve Stanfordu objevil chlapíka, jehož tělo potmě svítí. Už jste doma?" "Tvrdíte, že dinosauři z InGenu jsou mýtus, " řekl Levine.
"Samozřejmě. Musí být. Nebo si snad myslíte, že je možné vyrobit dinosaura dnešními postupy genového inženýrství ?" "Experti mi říkali, že není."
"A měli pravdu," souhlasil Malcolm. Letmo pohlédl na Hardingovou, jako by očekával, že jeho slova potvrdí. Ale Sarah neřekla nic, jen upila piva.
Protože Hardingová věděla trochu víc o pověstech kolem dinosaurů. Kdysi po jedné z operací ležel Malcolm v deliriu omámený narkózou a anestetiky a mumlal nesmysly. Zřetelně ho cosi děsilo, házel sebou na posteli a neustále opakoval jména několika druhů dinosaurů. Hardingová se na to zeptala ošetřovatelky, která jí řekla, že takhle je to po každé operaci.
Lékaři v nemocnici se domnívali, že to jsou bludy způsobené drogami - avšak Hardingové připadlo, že Malcolmovi se připomínají jakési skutečné hrůzné zážitky z minulosti. Dojem podtrhoval způsob, jímž Malcolm dinosaury nazýval: říkal jim v jakémsi vědeckém slangu důvěrně "raptoři", "kompové" a "tricové". A zdálo se, že se obává zejména raptorů.
Později, když se vrátil z nemocnice domu, se ho na jeho výkřiky z deliria vyptávala. Ale Malcolm jen pokrčil rameny a

všechno odbyl pokusem o vtip.
"Hlavně, že jsem neblábolil nic o ženách, nebo snad i tohle ?" A pak se rozpovídalo tom, že jako dítě byl do dinosaurů celý blázen a že drogy způsobují mentální regresi. Hovořil o celé záležitosti se strojenou lhostejností, jako by to bylo něco naprosto nedůležitého, avšak Sarah měla neodbytný dojem, že ho to zasáhlo. Nechtěla však na něj naléhat, odehrálo se to celé v dobách, kdy do něj byla zamilovaná a ustupovala mu téměř ve všem.
Nyní se na ni tázavě zadíval, jako by se jí ptal, jestli se postaví proti němu. Hardingová však jen zvedla obočí a pohled mu oplatila. Musel k tomu mít své důvody. Mohla klidně vyčkat, až přijde sám.
Levine se naklonil kupředu přes stul k Malcolmovi a řekl:
"Takže ten příběh s InGenem je celý nepravdivý?" "Naprosto nepravdivý," potvrdil Malcolm a zachmuřeně přikývl. "Naprosto nepravdivý."

Malcolm už vyvracel všechny dohady po tři roky. Nyní už v tom byl zběhlý a jeho lhostejnost nebyla strojená, nýbrž opravdová. Pravda byla taková, že byl v létě roku 1989 vědeckým konzultantem firmy International Genetic Technologies se sídlem v Palo Alto a v jejích službách podnikl cestu do Kostariky, která skončila katastrofálně. Následky byly takové, že se všichni zúčastnění snažili všechno ututlat. InGen chtěl přehrát část své odpovědnosti na druhé. Kostarická vláda nechtěla, aby utrpěla reputace její země coby turistického ráje. Jednotliví vědci byli zavázáni smlouvou o zachování mlčenlivosti a později bylo jejich mlčení prodlouženo velice štědrými granty. V Malcolmově případě firma platila všechny náklady na léčení po dva roky.
Mezitím byla všechna zařízení, která InGen v Kostarice vybudoval, zničena. Na ostrově nezůstalo jediné živé zvíře. Firma najala stanfordského profesora ve výslužbě George Baseltona, biologa a spisovatele, jenž často vystupoval v televizních pořadech popularizujících vědu a byl známou osobností. Baselton tvrdil, že ostrov navštívil a že už ho unavuje neustále vyvracet nepodložená tvrzení, že na něm někdy žila jakási dávno vymřelá zvířata. Působivě vyznělo zejména jeho pohrdlivé uchechtnutí: "Šavlozubí tygři, to tedy určitě!" ..
S uplývajícím časem zájem o celý příběh vyvětrával. InGen už dávno zkrachoval a hlavní investoři z Evropy a Asie se smířili se svými ztrátami. Ačkoli nemovité jmění společnosti, budovy, laboratoře a laboratorní vybavení, bylo postupně rozprodáno, rozhodlo se, že klíčová technologie, kterou firma vyvinula, nebude odprodána nikdy. Stručně řečeno, kapitola o InGenu se uzavřela.
Už k ní nebylo co dodat.
"Takže na tom není ani slůvko pravdy," řekl Levine, zatímco ujídal mexické tamale se zelenou kukuřicí. "Abych vám řekl pravdu, doktore Malcolme, značně mi to zvedlo náladu." "Proč?" otázal se Malcolm.
"Protože to znamená, že ta zvířata, která pořád v Kostarice pobíhají, musí být skutečná. Skuteční dinosauři. Mám tam přítele, spolužáka z Yale, terénního zoologa, a ten tvrdí, že je viděl. Já mu věřím." "Pochybuji," Malcolm pokrčil rameny, "že se v Kostarice ještě nějaká taková zvířata objeví."
"Je pravda, že teď už téměř celý rok žádné neviděl. Ale jestli se ještě nějaké objeví, vyrazím tam. A mezitím připravím expedici. Už dlouhou dobu uvažuju, jak by se to mělo provést. Myslím, že v průběhu jednoho roku by se dala postavit a vybavit speciální vozidla. Už jsem o tom mluvil s doktorem Thornem. Pak dám dohromady tým, jehož členkou bude snad doktorka Hardingová nebo nějaký jiný podobně zkušený zoolog, a pár čerstvých absolventů univerzity..."
Malcolm naslouchal a zavrtěl hlavou.
"Vy si myslíte, že jenom marním čas," řekl Levine.
"To ano." "Ale" uvažte - jen uvažte - že se ta zvířata začnou objevovat zase znovu." "Už nikdy." "Ale co když ano?" trval Levine na svém. "Neměl byste zájem mi pomoci? Naplánovat takovou expedici?" Malcolm dojedl a odstrčil talíř. Zahleděl se na Levina.
"Ano," souhlasil nakonec. "Když se zvířata začnou zase znovu objevovat, měl bych zájem vám pomoci." "Skvělé!" řekl Levine. "To je všechno, co jsem chtěl vědět."

Když vyšli ven na ostrým sluncem zalitou Guadalupe Street, Malcolm se Sarah zamířili k jeho otřískanému sedanu Ford. Levine se nasoukal do jasně rudého Ferrari, vesele jim zamával a se řvoucím motorem odfrčel pryč.
"Myslíš, že k tomu někdy dojde?" zeptala se Sarah Hardingová. "Že se ta, ehm, zvířata začnou znovu objevovat?"
"Ne," odvětil Malcolm. "Jsem si celkem jistý, že se to nikdy nestane." "Mluvíš, jako bys v to doufal." Zavrtěl hlavou a nemotorně nastoupil do auta, neohebnou nohu musel zastrčit pod volant. Hardingová nasedla vedle něj. Letmo si ji přeměřil a otočil klíčkem v zapalování. Jeli nazpět do ústavu.

Nazítří odletěla do Afriky. V průběhu následujících osmnácti měsíců měla zhruba povědomí, jak Levine pokračuje, poněvadž jí čas od času volal, aby se jí zeptal na terénní pneumatiky, jaké nejlepší anestetikum se používá na divoká zvířata či jak se sepisují v terénu protokoly. Občas jí zavolal doktor Thorne, který stavěl terénní vozidla. Jeho hlas obvykle zněl vyčerpaně a utrápeně.
Malcolm se jí neozval ani jednou, ačkoli jí poslal pohlednici k narozeninám. Dorazila o měsíc později. Dole načmáral: "Přeju Ti všechno nejlepší k narozeninám. Buď ráda, že jsi od něj tak daleko. Přivádí mě k šílenství."

PRVNÍ KONFIGURACE

" V konzervativní oblasti dostatečně vzdálené od hranice chaosu se jednotlivé prvky zvolna sjednocují do obrazce, který nedává žádný zjevný smysl.
IAN MALCOLM

PODIVNÉ ZVÍŘE

Ve slábnoucím odpoledním světle se řítila helikoptéra nízko podél pobřeží a sledovala hranici, na níž hustá džungle přecházela v pláž. Poslední z rybářských vesnic se mihla pod nimi už před deseti minutami. Nyní se zde rozkládala jen neproniknutelná kostarická džungle, mangrovové bažiny a nekonečné kilometry dlouhá písečná pláž. Marty Guitierrez sedící vedle pilota hleděl z okna a sledoval, jak pod nimi ubíhá linie pobřeží. V téhle oblasti nevedla ani jedna jediná silnice, anebo Guitierrez alespoň žádnou nespatřil.

Guitierrez byl tichý šestatřicetiletý Američan s mohutným bříškem, terénní zoolog, který prožil posledních osm roků v Kostarice. Původně přišel studovat různé druhy tukanů a jejich život v deštném pralese, avšak zůstal i potom jako konzultant Reserva Biológica de Carara, národního parku na severu země. Zapnul mikrofon a řekl pilotovi: "Kolik nám ještě zbývá?" "Pět minut, pane Guitierrezi." Guitierrez se obrátil dozadu a řekl: "Takže za chvíli jsme tam." Avšak vysoký muž vtěsnaný do zadního sedadla helikoptéry neodpověděl, dokonce ani nijak nepotvrdil, že mluvčího slyšel. Seděl dál ve stále stejné poloze, bradu v dlaních, a podmračeně se díval z okna.

Richard Levine na sobě měl sluncem vybělený khaki komplet a australský klobouk se sklopenou střechou, který si narazil těsně na hlavu. Kolem krku mu visel otřískaný dalekohled. Přes zálesácký zjev však z Levina přímo prýštila vědecká dychtivost. Zíral z okna ven přes brýle v drátěných obroučkách, pod nimiž měl tvrdé rysy v obličeji plném napjatého očekávání a kritičnosti.

"Co je tohle za místo?" "Jmenuje se to tu Rojas." "Takže už jsme hluboko na jihu?" "Ano. Asi jen osmdesát kilometrů od hranic s Panamou." Levine si prohlížel džungli. "Nevidím tu žádné silnice," řekl. "Jak tu věc našli?"

"Párek táborníků," odvětil Guitierrez. "Připluli na motorovém člunu, přistáli na pláži." "Kdy to bylo?" "Včera. Jen se na tu věc podívali a utíkali, jako by měli v patách ďábla." Levine přikývl. S dlouhýma nohama složenýma pod sebou, s rukama podpírajícíma bradu vypadal jako kudlanka nábožná. Což ostatně byla jeho přezdívka na vysoké škole zčásti pro jeho zjev, zčásti proto, že měl tendenci ukousnout hlavu každému, kdo s ním nesouhlasil.

"Už jsi někdy byl v Kostarice?" zeptal se Guitierrez.

"Ne. Jsem tu prvně," odvětil Levine. A podrážděně mávl rukou, jako by odmítal být rušen prázdným žvaněním.

Guitierrez se usmál. Levine se ani po všech těch letech nijak nezměnil. Stále zůstával jedním z těch nanejvýš skvělých a na nervy jdoucích mužů vědy. Oba dva společně studovali v Yale, dokud Levine neopustil práci na doktorátu, aby namísto toho vystudoval srovnávací zoologii. Levine tvrdil, že ho ani v nejmenším nezajímá současný terénní výzkum, který naopak tolik přitahoval Guitierreze. S pohrdáním, které ho dobře charakterizovalo, jednou označil Guitierrezovu práci za "sbírání papouščích hoven po celém světě".

Pravda byla taková, že Levina - nadaného a náročného člověka - přitahovala minulost, svět, jenž už dnes neexistoval. A tenhle svět studoval se zažraností až chorobnou. Byl znám svou fotografickou pamětí, svou arogancí, svým ostrým jazykem a neskrývanou radostí, s níž poukazoval na chyby svých kolegů. Jak řekl jednou jeden z jeho spolupracovníků, "Levine nikdy neopomene žádnou kost - a nenechá ani tebe, abys na ni zapomněl".

Terénní zoologové Levina rádi neměli a on jim oplácel stejným. Byl svým založením detailista, sumarizátor, a byl nejšťastnější, když mohl hloubat nad muzeálními sbírkami, opravovat druhová určení a poskládat jednotlivé kostry jinak.

Ošklivil si prach a nepohodlí života v přírodě. Kdyby dostal na výběr, Levine by nikdy v životě neopustil muzeum ani na krok. Osud však chtěl, aby žil v období největších paleontologických objevů za celou historii této vědy. Počet známých druhů dinosaurů se za posledních dvacet let zdvojnásobil a nové byly popisovány průměrným tempem jeden za sedm týdnů. Aby si Levine udržel svou pověst předního světového odborníka, musel neustále cestovat po celém světě, prohlížet nové objevy a sdělovat své mínění špičkového experta vědcům, které štvalo, když museli připustit, že jeho názor znát potřebují.

"Odkud jsi přijel?" zeptal se Guitierrez.

"Z Mongolska," odpověděl Levine. "Byl jsem u Ohnivých útesů v poušti Gobi, tři hodiny cesty od Ulánbátaru."

"Ano? Co tam bylo?" "Kope tam John Roxton. Našel nekompletní kostru, o které si myslel, že by to mohl být nový druh velociraptora, a chtěl, abych si ji prohlédl" "A co?" Levine pokrčil rameny. "Roxton se anatomii nikdy pořádně nenaučí. Je to nadšený kopáč, ale když skutečně něco vykope, není kompetentní ve výzkumech pokračovat." "Tohle jsi mu řekl?" "Proč ne? Je to přece pravda." "A ta kostra?" "Ta kostra vůbec nebyl raptor," odvětil Levine.

"Metatarzální kůstky byly všechny špatné, kost stydká příliš ventrální, ischium postrádalo správný obturátor a dlouhé kosti byly příliš lehké. Stejně jako lebka. . ." Zvedl oči v sloup. "Kůstky patrové byly příliš silné, okénka hlemýžďovitá vedoucí do vnitřního ucha příliš zobanovitá, hřeben kosti prsní příliš malý - no, a takhle bych mohl vypočítávat do nekonečna. Prakticky to nemělo pořádné, ostré drápy. Prostě hrůza. Nevím, jak na to Roxton mohl přijít. Podezírám ho, že má ve skutečnosti nějaký poddruh troodona, ačkoli jsem se ještě s určitostí nerozhodl." "Troodona?" řekl Guitierrez.

"To byl malý křídový masožravec - dva metry od drápů na noze po kyčelní kloub. Fakticky dost obyčejný theropod. A Roxtonův objev nebyl ani nijak zvlášť zajímavý exemplář.

Ačkoli tam byl jeden pozoruhodný detail. Materiál obsahoval integumentální artefakt - otisk kůže toho dinosaura. To samo o sobě ještě není tak vzácné. Dosud se vykopalo snad na tucet dobrých otisků kůže, většinou od Hadrosauridae. Ale nic takového jako tohle. Protože mně z toho bylo jasné, že kůže tohohle zvířete má velice nezvyklou kvalitu, jakou jsme zatím u dinosaurů neočekávali.. . " "Seňores," přerušil je pilot, "záliv Juana Fernándeze je před námi." "Můžeme nad tím nejdřív zakroužit?" požádal Levine.

Levine vyhlédl z okénka a ve tváři se mu opět objevil napjatý výraz, na rozhovor okamžitě zapomněl. Letěli nad džunglí, která se zvedala do kopců kilometry daleko, kam až oko dohlédlo. Helikoptéra se naklonila a oblétla pláž.

"Tak tady to je," řekl Guitierrez a ukázal z okna.

Pláž byla čistá, zahnutá do tvaru bílého půlměsíce, zcela opuštěná. Zalévalo ji odpolední světlo. Směrem k jihu viděli na písku osamělou temnou hmotu. Ze vzduchu vypadala jako kus skály, anebo snad jako veliký chuchvalec mořských řas. Bylo to beztvaré, asi pět stop veliké. Kolem se motala spousta otisků bot.
"Kdo to byl?" zeptal se Levine s povzdechem.
"Lidé od Státní zdravotní služby sem dnes vyrazili před námi. " "Prováděli s tím něco?" vyptával se Levine. "Sahali na to, převraceli to?" "Jak to mám vědět?" odvětil Guitierrez.
"Státní zdravotní služba," opakoval Levine a zavrtěl hlavou. "Co ti o tom můžou vědět? Nikdy jsi jim neměl dovolit, aby se k tomu třeba jen přiblížili, Marty." "No," odpověděl Guitierrez. "Já v téhle zemi nerozkazuju.
Udělal jsem, co jsem uměl. Chtěli to zničit dřív, než to uvidíš. Přinejmenším jsem dokázal, že to zůstalo netknuté, dokud jsi nepřiletěl. Ačkoli nevím, jak dlouho ještě chtějí čekat. " "Pak bychom se do toho měli pustit okamžitě," vyzval ho Levine. Zapjal mikrofon. "Proč pořád kroužíme? Začíná se stmívat. Přistaňte na pláži. Chci tu věc vidět zblízka."
Richard Levine běžel pískem směrem k temnému předmětu a dalekohled se mu házel na prsou. Dokonce už z téhle vzdálenosti cítil hnilobný zápach. Už si ukládal do paměti prvotní
dojmy. Mršina byla napůl pohřbená v písku a obklopovalo ji obrovské mračno much. Kůži nadouval plyn, což jistě ztěžovalo identifikaci.
Zastavil se několik metrů před zdechlinou a vytáhl fotoaparát. V tu chvíli se vedle něho vynořil pilot helikoptéry a srazil mu ruce dolů.
"No permitido." "Cože?" "Je mi líto, seňore. Fotografování není povoleno." "A proč k čertu ne?" rozčílil se Levine. Obrátil se na Guitierreze, který vrávoral po pláži směrem k nim. "Marty, proč nesmím fotit? Tohle může být důležitý. . . " "Fotografovat ne," opakoval pilot a odebral Levinovi aparát z rukou.
"Marty, tohle je šílené!" "Jen běž a prozkoumej to," vyzval ho Guitierrez a začal hovořit španělsky na pilota, který mu odpovídal ostře a navztekaně a rozhazoval přitom rukama.
Levine je na okamžik pozoroval a pak se odvrátil. K čertu s tím, pomyslel si. Tihle dva se můžou taky hádat až do soudného dne. Vyrazil kupředu, dýchal přitom ústy. Jak se ke zdechlině přibližoval, zápach výrazně sílil. Ačkoli mrtvé zvíře bylo poměrně veliké, všiml si, že na něm nejsou žádní ptáci, žádné krysy či jiní mrchožrouti. Byly tu pouze mouchy a bylo jich tu tolik, že zdechlinu pokrývaly celou a zakrývaly její přesný tvar.
V každém případě však bylo zjevné, že zvíře bylo veliké, zhruba velikosti krávy nebo koně, a plyn, který se utvořil rozkladem tkání, je začal nadouvat ještě více. Suchá kůže na slunci popraskala, začala se už odlupovat a odhalovala vrstvu roztékajícího se, žlutého podkožního tuku vespod.
Uf, to smrdělo! Levine jen zamžikal. Donutil se přistoupit blíž a obrátit veškerou svou pozornost na zvíře.
Ačkoli bylo velikosti krávy, jasně to nebyl savec. Kůže neměla žádné ochlupení. Zdálo se, že její původní barva byla zelená, s náznakem temnějších pruhů, jež přes ni přebíhaly.
Podklad byl zrnitý, posetý mnohoúhelníky různé velikosti a vzor připomínal kůži ještěrek. Opakoval se v mírných obměnách na jednotlivých částech těla zvířete, přičemž zrnění bylo největší a zároveň nejméně výrazné na břiše.
Na krku, na ramenou a na kyčelních kloubek mělo zvíře výrazné kožní záhyby - opět připomínající ještěrku.
Jenže tahle mršina byla velikánská. Levine odhadoval, že původně vážila okolo stovky kilogramů, čili zhruba dvě stě dvacet liber. Na světě žádný takhle veliký ještěr neexistoval, s výjimkou draka komodo z Indonézie. Ještěři druhu Varanus komodensis byli devět stop dlouzí tropičtí masožravci velikosti krokodýla, kteří lovili kozy a prasata a příležitostně nepohrdli ani člověkem. Jenže v Novém světě žádní tropičtí ještěři nežili. Samozřejmě, člověk se mohl dohadovat, že tohle zvíře patří mezi Iguanidae. Leguáni se nalézali po celé Jižní Americe a mořští leguáni dorůstali značných, tělesných rozměrů. Ale i tak, tohle zvíře by bylo co do velikosti rekordní.
Levine pozvolna' vykročil v kruhu kolem zdechliny a přiblížil se k ní zepředu. Ne, tohle není ještěr, pomyslel si. Mršina ležela na boku, levou částí hrudního koše nahoru. Téměř z poloviny ji pohřbíval písek, řada hrbolků, které označovaly dorzální výstupky na jednotlivých obratlech páteře, vyčnívala pouhých několik palců, nad pískem.
Dlouhý krk měla zahnutý, hlavu ukrytou pod masou těla jako kachna pod křídlem. Levine viděl jednu přední končetinu, která se zdála malá a slabá. Distální ocas byl pohřbený v písku. Byl by ho rád vykopal a prohlédl si jej, ale nejprve si chtěl exemplář vyfotografovat v původní poloze, in situ.
Ve skutečnosti čím déle si Levine zdechlinu prohlížel, tím pečlivěji zvažoval, jak by si měl počínat dále. Protože jedna věc už byla jasná: tohle bylo velice vzácné - a možná dosud neznámé - zvíře. Levine pociťoval vzrušení a zároveň se nabádal k opatrnosti. Jestliže byl jeho objev závažný natolik, jak se začínal domýšlet, pak bylo zásadní, aby jej řádně zdokumentoval.
Guitierrez opodál na pláži ještě stále řval na pilota, který tvrdohlavě vrtěl hlavou. Tahleta byrokracie panující v každé banánové republice, pomyslel si Levine. Proč by neměl fotografovat? To přece nemohlo nikomu uškodit. A přitom bylo krajně důležité, aby zdokumentoval, jak se proměňuje stav mrtvého zvířete.
Zaslechl motory a vzhlédl. Spatřil druhou helikoptéru, jak opisuje kruh nad zálivem a její temný stín klouže po písku. Tenhle vrtulník byl bílý jako sanitka, s rudým nápisem na boku. V záři zapadajícího slunce se nápis nedal přečíst.
Obrátil se nazpět ke zdechlině a nyní zaregistroval, že má zadní nohy vybavené mohutným svalstvem, v naprostém kontrastu s předními. Nabízela se domněnka, že zvíře chodilo vzpřímeně a silné zadní nohy je unesly. Samozřejmě, o mnohých ještěrech se vědělo, že stávají na zadních, ale žádný z nich nebyl tak veliký jako tenhle. Skutečně, čím déle si Levine prohlížel tvary mrtvého zvířete, tím jistější se v něm probouzelo přesvědčení, že to žádný ještěr není.
Nyní pracoval rychle, neboť světla valem ubývalo a zbývala mu ještě spousta práce. Pokaždé, když se nalezl takový exemplář, bylo nutno nalézt odpověď na dvě otázky, a obě stejně závažné. Zaprvé, co to je za zvíře? Zadruhé, proč zemřelo?

Když dorazil ke stehnům, 'spatřil, že se zde epiderm protrhl, bezpochyby od narůstající tvorby hnilobných plynů. Avšak když se Levine podíval pečlivěji, spatřil, že trhlina je ve skutečnosti tržná rána a že běží do hloubky skrz stehno i holeň a odhaluje červené svalstvo s bělavou kostí vespod.
Přestal vnímat strašlivý zápach a bílé červy, kteří se svíjeli v otevřené ráně, protože si uvědomil, že...
"Promiň všechny ty trable," řekl Guitierrez, který k němu přistoupil. "Ale pilot to prostě odmítá." Pilot nervózně následoval Guitierreze, postavil se vedle něj a pečlivě naslouchal.
"Marty," řekl Levine. "Já to skutečně potřebuju vyfotit." "Bohužel nemůžeš," odvětil Guitierrez s pokrčením ramen. . "Je to důležité, Marty." "Je mi líto. Snažil jsem se, jak jsem uměl." Druhá helikoptéra přistála na pláži kousek od nich a řev motorů utichal. Začali z ní vyskakovat muži v uniformách.
"Marty. Co si myslíš, že to je za zvíře?" "No, můžu jen hádat," odvětil Guitierrez. "Podle rozměrů bych řekl, že to je dosud neidentifikovaný leguán. Je mimořádně veliký, ovšem, a zcela zřejmě není původem odsud z Kostariky. Tipuju, že tohle zvíře pochází ze souostroví Galapágy, nebo z jednoho z. . . " "Ne, Marty," přerušil ho Levine. "Tohle není leguán." "Než mi toho povíš víc," řekl Guitierrez s pohledem na pilota, "měl bys myslím vědět, že se v téhle oblasti objevilo už několik předtím neznámých druhů ještěrů. Nikdo úplně dobře neví proč. Možná to je způsobeno mýcením pralesa, nebo z nějakého jiného důvodu. Ale nové druhy se objevují. Před několika lety jsem začal potkávat dosud neidentifikované druhy... " "Marty. Tohle k sakru není žádný ještěr!" Guitierrez zamžikal. "Co to říkáš? Samozřejmě že to je ještěr. " "Myslím, že není." "Možná ses nechal zmýlit tou velikostí," namítl Guitierrez. "Fakticky tady v Kostarice občas narážíme na takové aberantní exempláře. . . " "Marty," pronesl Levine chladně. "Já se nikdy nenechám zmýlit. " "No ovšem, nechtěl jsem se tě..." "A říkám ti, že tohle není ještěr," opakoval Levine.
"Lituju," zavrtěl hlavou Guitierrez, "ale nemůžu s tebou souhlasit. " Vzadu u bílé helikoptéry se muži shromáždili do těsné skupinky a natáhli si chirurgické masky.
"Nikdo po tobě nechce, abys se mnou souhlasil," odsekl Levine. Obrátil se nazpět ke zdechlině. "Diagnóza se dá stanovit snadno, potřebujeme už jenom vyhrabat hlavu anebo aspoň nějakou končetinu, například tady tohle stehno, které je, myslím..." Zarazil se a naklonil se blíž. Upřel zraky na zadní stranu stehna.
"Co je?" řekl Guitierrez.
"Podej mi nůž." "Proč?" nechápal Guitierrez.
"Tak mi ho podej!" Guitierrez vylovil z kapsy nožík a vložil střenku do Levinovy natažené dlaně. Levine si stále upřeně prohlížel mrtvé zvíře. "Myslím, že tě to bude zajímat." "A co?" "Přímo podél zadní kožní linie vede..." Náhle zaslechli na pláži pokřik, a když vzhlédli, spatřili muže z bílé helikoptéry, jak se ženou pískem proti nim. Na zádech vlekli kanystry a pokřikovali cosi španělsky.
"Co to říkají?" zeptal se Levine zamračeně.
"Říkají, abychom se vzdálili," přeložil Guitierrez s povzdechem.
"Řekni jim, že na blbosti nemáme kdy," prohlásil Levine a znovu se sklonil nad zdechlinou.
Avšak muži na sebe dál pokřikovali a náhle se přidal podivný hukot. Levine vzhlédl a spatřil, že zapálili plamenomet, z jehož trysky s řevem vyšlehl do podvečerního šera rudý plamen. Oběhl zdechlinu a zařval: "Ne! Ne!" Jenže muži mu nevěnovali pozornost.
"Ne, tohle má nedozírnou cenu!" První z uniformovaných mužů Levina popadl a hrubě ho srazil do písku. ..
"Co to k sakru děláte?" vřískal Levine a hrabal se zpátky na nohy. Ale ještě ani nestačil dokončit větu a viděl, že už je pozdě. Mršinu zasáhla špička plamene, kůže okamžitě zčernala a podkožní kapsy plné metanu vzplály s modrým pssšššš! K obloze začal v hustých kotoučích stoupat dým z hořícího masa.
"Zakaž jim to! Zakaž jim to!" Levine se obrátil na Guitierreze. "Řekni jim, ať toho okamžitě nechají!" Avšak Guitierrez se ani nehnul, jen zíral na mršinu. Trup zachvácený plameny zapraskal a vystříkl z něj tuk. Vzápětí shořela kůže na hrudi, aby odhalila černá, plochá žebra, potom se celý trup pootočil a stahující se kůže náhle zvedla krk zvířete obklopený plameny. Uprostřed plamenů spatřil Levine dlouhý zašpičatělý čenich a řady ostrých zubů masožravce, a prázdné oční důlky, a pak celá ta věc vzplála jako jakýsi středověký drak v plamenech stoupajících k obloze.

SAN JOSÉ
Levine seděl v baru na letišti ve San José a v dlaních si hřál pivo. Čekal na své letadlo nazpět do Států. U malého stolku s ním seděl Guitierrez a oba jen zřídka prohodili slovo. Posledních pár minut dokonce převládlo nepříjemné mlčení. Guitierrez si začal prohlížet Levinův batoh, ležící na zemi u jeho nohou. Byl ušitý ze speciální tmavozelené tkaniny, s mnoha bočními kapsami, přechovávajícími veškeré Levinovo bohaté elektronické vybavení.
"Hezkej ruksak," pochválil Guitierrez. "Kdepak jsi ho splašil? Vypadá jako jedna z těch Thornových věciček." Levine usrkl piva. "Taky to je." "Bezvadnej," řekl Guitierrez a pokračoval v obhlídce batohu. Co to máš tady nahoře, to je satelitní telefon? A družicový navigační systém? Kristepane, co si ti lidi vymyslí příště?
To je teda vymakanost! To tě muselo stát..." "Marty," ozval' se Levine vztekle. "Nech těch kydů. Řekneš mi to, nebo ne?" "Co ti mám říct?" "Chci vědět, co se tu k čertu děje!" "Richarde, podívej, mrzí mě, jestli. .." "Ne," přerušil ho Levine. "To na pláži, to byl velice důležitý nález, Marty, a oni ho zničili. Nerozumím, proč jsi dovolil, aby se to stalo." Guitierrez si povzdechl. Rozhlédl se po turistech sedících u okolních stolků a řekl: "Ale zůstane to jen mezi námi, jo?" "Jistě. " "To je tady velký problém." "Co je problém?" "Tady na pobřeží. .. se velice často objevují, no... aberantní exempláře. Teď už se to děje několik roků." "Aberantní exempláře?" opakoval Levine a nevěřícně vrtěl hlavou.
"To je oficiální označení pro takové věci," vysvětloval Guitierrez. "Žádný vládní činitel se nechce vyjádřit určitěji. Začalo to asi před pěti lety. Nahoře v horách objevili spoustu takových zvířat, poblíž odlehlé zemědělské výzkumné stanice, která se zabývala zkušebním pěstováním různých sojových kultur. " "Sojových kultur," opakoval Levine. Guitierrez přikývl. "Ta zvířata zcela zřejmě přitahovala soja a určité druhy travin. Existuje hypotéza, že vyžadují

obrovský přísun aminokyseliny lysinu v potravě. Ale nikdo si tím není skutečně jistý. Třeba jim prostě jenom chutnají určité plodiny. . . " "Marty," řekl Levine. "Vůbec mě nezajímá, jestli s chutí chlastají pivo a přikusujou k němu slané tyčinky. Jediná skutečně závažná otázka je: odkud ta zvířata pocházejí?" "To nikdo neví," odvětil Guitierrez.
Levine nechal jeho slova na okamžik odeznět. "A co se stalo s těmi dalšími zvířaty?" "Všechna byla zlikvidována. Pokud vím, celá léta potom nikdo žádné neobjevil. Ale teď se zdá, že to začíná znovu. Za poslední rok jsme našli zbytky čtyř dalších zvířat, včetně toho, které jsi viděl dnes. " "A co jste s nimi udělali?" "Ty... aberantní exempláře jsou pokaždé spáleny. Přesně tak, jak jsi viděl na vlastní oči. Vláda od samého začátku podniká veškerá opatření, aby zajistila, že nikdo nic nevynese na světlo. Před několika lety začal jakýsi americký novinář psát, že se cosi nekalého děje na jednom ostrově, Isla Nublar. Menéndez pozval skupinu novinářů na exkluzívní průzkum ostrova - a přikázal pilotovi, aby je zavezl k jinému ostrovu. Nikdy to nezjistili. Takhle se to děje pořád. Chci říct, vláda to bere nesmírně vážně." "Proč?" "Dělá jí to starosti." "Starosti? Proč by jí mělo dělat starosti..." Guitierrez ho zarazil zvednutou rukou a přisunul se k němu na židli blíž. "Choroby, Richarde." "Choroby?" "Jo. Kostarika má jeden z nejlepších systémů zdravotního zabezpečení na světě," vysvětloval Guitierrez. "Epidemiologové vystopovali jakýsi typ encefalitidy, který se zdá být na vzestupu, zvlášť tady na pobřeží." "Encefalitidy? Jakého původu? Virového?"
Guitierrez zavrtěl hlavou. "Zatím nenalezli příčinné agens." "Marty. . . " "Povídám ti, Richarde. Nikdo nic neví. Není to virus, protože výsledky titrů na protilátky nevzrůstají a počet bílých krvinek se nemění. Není to bakterie, protože se nepodařilo nic vykultivovat. Je to naprostá záhada. Epidemiologové vědí jenom tolik, že to napadá především venkovské farmáře a zemědělce, lidi, kteří se nějak motají kolem divokých a domácích zvířat. A že to je skutečně encefalitida - začíná nesnesitelnými bolestmi hlavy, následují halucinace, zničující horečka a delirium." "Úmrtnost?" "Dosud se zdá, že se to asi po třech týdnech samo zastaví.
Ale i tak to vládě dělá starosti. Tahle země je závislá na turistickém ruchu, Richarde. Nikdo nechce nahlas připustit, že tu existuje nějaká neznámá choroba." "Takže oni si myslí, že encefalitidu přenášejí tyhlety, ehm, aberantní exempláře?" "Ještěrky přenášejí spousty virových chorob," pokrčil Guitierrez rameny. "Jsou známý vektor. Takže není nerozumné předpokládat, že by tu mohla existovat nějaká spojitost." "Jenže ty jsi říkal, že to virová choroba není." "Ať už je to cokoli, domnívají se, že tu nějaká spojitost existuje. " . "Pak je to jen další důvod vyzkoumat," řekl Levine, "odkud tihle ještěři pocházejí. Určitě prozkoumali. .. " "Prozkoumali?" zasmál se Guitierrez. "Samozřejmě že prozkoumali! Prolezli každou píď téhle země, znovu a znovu. Vyslali tucty průzkumných skupin - já sám jsem jich vedl několik. Provedli letecký průzkum. Létali nad džunglí. Létali nad pobřežními ostrovy. Tohle samo o sobě už je ohromný kus práce. Je tady poměrně hodně ostrovů, víš, zvlášť podél západního pobřeží. Sakra, prozkoumali dokonce i ty, které mají soukromé vlastníky." "Tady jsou ostrovy v soukromém vlastnictví?" podivil se Levine.
"Pár. Tři nebo čtyři. Jako třeba Isla Nublar - ten byl pronajat jedné americké společnosti, InGenu, na mnoho let." "Ale ty jsi říkal, že ten ostrov byl prozkoumán..." "Pečlivě prozkoumán. Nic se tam nenašlo." "A ostatní?" "Tak, spočítejme si to," řekl Guitierrez a začal je vypočítávat na' prstech. "Je tu ostrov Isla Talamanca, na východním pobřeží, ten patří Lékařské společnosti. Je tu Isla Sorna, na západním pobřeží, který je pronajatý jakési německé těžební společnosti. A je tu Morazan, nahoře na severu, který vlastní jedna bohatá kostarická rodina. A možná, že existuje ještě nějaký další ostrov, na který jsem si nevzpomněl." "A průzkumy odhalily co?" "Nic," odvětil Guitierrez. "Nenašlo se tam vůbec nic. Takže se došlo k závěru, že zvířata pocházejí z nějaké lokality hluboko v džungli. A proto jsme je taky zatím nedokázali objevit. " "V tom případě mnoho štěstí," zavrčel Levine.
"Já vím," odvětil Guitierrez. "Deštný prales je neuvěřitelně vhodné místo pro úkryt. Průzkumná expedice může projít deset metrů kolem velkého zvířete a nezahlédne z něj ani chlup. A dokonce ani ta nejdokonalejší průzkumná technika příliš nepomůže, protože tu je několik vrstev, kterými musí čidlo proniknout - mračna, baldachýn stromů a nižší vrstva rostlinného porostu. Neexistuje spolehlivý způsob - v deštném pralese se může schovávat cokoli. A proto," řekl, je z toho vláda znepokojená. A samozřejmě, vláda není jedinou zainteresovanou stranou." Levine prudce vzhlédl. "Ano?" "Ovšem. Z různých důvodů je o ta zvířata velikánský zájem." "Jaký druh zájmu?" zeptal se Levine tak lhostejně, jak jen dokáza1.
"Minulý podzim vláda vydala povolení týmu botaniků z Berkeley, aby provedli letecký průzkum svrchní části džungle v oblasti centrální vysočiny. Práce probíhaly měsíc, když se rozhořel spor - o účet za letecký benzín nebo cosi takového. V každém případě jakýsi byrokrat zavolal do Berkeley, aby si postěžova1. A v Berkeley mu řekli, že v životě o žádném průzkumném týmu neslyšeli. Mezitím ten tým ze země uprch1."
"Takže nikdo neví, kdo to ve skutečnosti byl?" "Ne. Minulou zimu se pak vynořili jacísi dva švýcarští geologové, aby odebrali vzorky plynu na ostrovech poblíž pevniny, jako součást studie, tvrdili, o vulkanické aktivitě ve Střední Americe. Tyhle ostrovy jsou všechny vulkanického původu a většina z nich vykazuje stále nějaký stupeň aktivity, takže to vypadalo jako rozumná žádost. Ale ukázalo se, že tihle povedení ‚geologové' ve skutečnosti pracovali pro americkou genetickou firmu jménem Biosyn a že na ostrovech hledali, no, velká zvířata." "Proč by se o ně měla zajímat firma zabývající se biotechnologiemi?" otázal se Levine. "To mi nedává smys1." "Možná to nedává smysl tobě a mně," odvětil Guitierrez, "ale Biosyn má obzvláště nechvalnou pověst. Šéfem jejich výzkumu je chlápek jménem Lewis Dodgson." "Ach ano," vzpomněl si Levine. "Já. vím. To je ten frajer, který před několika lety prováděl ty testy vakcíny proti vzteklině v Chile. Ten, který napíchal vesničanům vzteklinu a neřekl jim, co s nimi provádí." "Jo, to je on. Taky začal pokusně prodávat geneticky upravené brambory v supermarketech, aniž by komukoli řekl, že byly nějak pozměněné.Podal dětem oslabenou salmonelu a dvě z nich skončily v nemocnici. Potom si firma najala George Baseltona, aby jí trochu napravil reputaci." "Zdá se, že si tu všichni najímají Baseltona," podotkl Levine.
Guitierrez pokrčil rameny. "V dnešní době všichni univerzitní profesoři slavných jmen pracují zároveň jako konzultanti. To je součást slávy. A Baselton je uznávaný profesor biologie. Firma ho potřebuje, aby je vytáhl z průseru, protože Dodgson má zvyk přestupovat zákony. Dodgson platí lidi všude po celém světě. Krade jiným společnostem výsledky

výzkumu, kompletně. Povídá se, že Biosyn je jediná biotechnologická firma, která zaměstnává víc právníků než vědců."
"A proč se zajímali o Kostariku?" zeptal se Levine.
Guitierrez pokrčil rameny. "Nevím, ale celý postoj vůči výzkumu se změnil, Richarde. Tady je to velice patrné. Kostarika má jedno z nejbohatších přírodních prostředí na světě. Půl milionu druhů ve dvanácti různých habitatech. Je tu zastoupeno pět procent všech druhů žijících na naší planetě. Tahle země byla centrem biologických výzkumů po celá léta, a můžu ti říct, že se věci změnily. Za starých časů lidé, kteří sem přicházeli, byli zažraní vědci s touhou dozvědět se něco o věci samotné - o vřešťanech, o rosíkách z rodu Polistes a rostlině zvané soubrilla.
Tihle lidé si vybrali svůj obor, protože je přitahoval. Věděli, že docela určitě nezbohatnou. Jenže dnes je všechno v oblasti biosféry potenciálně cenné. Nikdo neví, z čeho se podaří připravit nový lék, takže farmaceutické firmy finančně podporují všechny oblasti výzkumu. Možná že vajíčko jakéhosi ptáčka obsahuje protein, který je činí vodotěsné. Nějaký pavouček třeba produkuje peptid, který inhibuje srážlivost krve. Možná že vosk z povrchu jakési kapradiny obsahuje prostředek k utišení bolesti. Dost často se stává, že se postoje vůči vědě mění. Lidé dnes už svět přírody nestudují, oni z něj těží. Je to kořistnický přístup. Všechno nové či neznámé je automaticky předmětem zájmu, protože by se to možná dalo zpeněžit. Mohlo by to mít obrovskou cenu." Guitierrez dopil pivo. "Svět," řekl, "se obrátil vzhůru nohama. A je fakt, že spousta lidí chce vědět, co jsou tyhle aberantní exempláře zač - a odkud pocházejí." Reproduktor vyvolal Levinův let. Oba muži vstali od stolu.
"Necháš si to všechno pro sebe?" požádal Guitierrez.
"Mám na mysli to, co jsi dnes viděl." "Abych byl upřímný," odvětil Levine, "tak nevím, co jsem dnes viděl. Mohlo to být cokoli." Guitierez se zašklebil. "Příjemný let, Richarde." "Opatruj se, Marty."

ODLET
Levine s batohem nedbale přehozeným přes rameno kráčel směrem k odletové hale. Obrátil se, aby ještě Guitierrezovi zamával, avšak jeho přítel už mířil ze dveří a zvedal ruku, aby si zavolal taxi. Levine pokrčil rameny a otočil se zpět. Přímo před ním bylo stanoviště celníka a cestující se řadili do fronty, aby si nechali orazítkovat pasy. Měl letenku na noční let do San Francisca, s dlouhým mezipřistáním v Mexico City. V jeho frontě mnoho lidí nestálo. Pravděpodobně měl ještě dost času, aby zavolal do kanceláře a nechal vzkaz u sekretářky Lindy, že letí tímhle letem, a možná, uvažoval, že by také měl zavolat Malcolmovi. Rozhlédl se a po své pravé ruce spatřil u stěny několik telefonních automatů s nápisem ICT TELEFONOS INTERNATIONAL, jenže bylo jich málo a všechny momentálně obsazené. Řekl si, že udělá nejlépe, když použije svůj satelitní telefon, který měl uložen v ruksaku, a shodil batoh z ramena.
Už se jej chystal rozvázat, když se zarazil a zamračil.
Ohlédl se nazpět ke stěně.
Zároveň tam telefonovali čtyři lidé. První byla blondýnka v šortkách a s horní částí oděvu upevněnou páskem kolem krku. Zatímco hovořila, konejšila v náručí malé opálené dítě.
Vedle ní stál muž v safari kazajce s plnovousem, který se neustále díval na své zlaté hodinky značky Rolex. Pak tam telefonovala šedovlasá, babičkovsky vyhlížející žena hovořící španělsky, zatímco její dva polodospělí synové stáli při ní a důrazně přikyvovali.
A posledním telefonujícím byl pilot helikoptéry. Svlékl si sako od uniformy a stál tam jen v košili s krátkými rukávy a v kravatě, se shrbenými rameny. Odvrátil se od Levina ke stěně.
Levine se připlížil a slyšel, že pilot mluví anglicky. Levine znovu shodil batoh z ramen a sehnul se nad ním. Předstíral, že zápasí s tkaničkami. Pilot byl stále odvrácený ke stěně.
Levin zaslechl, jak pilot říká: "Ne, ne, pane profesore. Takhle to není. Ne." Pak se odmlčel. "Ne," opakoval pilot. "Říkám vám, že ne. Letuju, pane profesore Baseltone, ale to se neví. Je to ostrov, ale který. .. Musíme si ještě počkat, abysme se dozvěděli víc. Ne, ten odlétá dnes večer. Ne, myslím, že nic netuší, a žádné fotky nemá. Ne. Rozumím. Adios." Když pilot rázně odkráčel k přepážce na opačném konci haly, Levine zabořil hlavu do batohu až po uši.
Co se to k čertu děje? pomyslel si.
Je to ostrov, ale který...
Jak věděli, že je to ostrov? Levine sám si tím stále nebyl nijak jist. A to na těchhle věcech pracoval opravdu intenzívně, dnem i nocí, a snažil se dát si všechno dohromady. Odkud pocházejí. Proč se to děje.
Zašel z dohledu za roh a vytáhl malý satelitní telefon.
Rychle vytočil jedno číslo v San Franciscu.
V přístroji to rychle klapalo, zatímco se napojoval na družici. Uslyšel, jak vyzvání druhý aparát. Pak se ozvalo pípnutí. Elektronický hlas řekl: "Prosím, zadejte svůj kód." Levine vyťukal šestimístné číslo.
Ozvalo se další pípnutí. Elektronický hlas řekl: "Zanechte vzkaz. " "Volám," řekl Levine, "abych oznámil výsledek cesty. Jeden exemplář, nikoli v dobrém stavu. Lokalita: BB-17 na vaší mapě. To je daleko na jihu, což souhlasí se všemi našimi hypotézami. Nemohl jsem exemplář přesně identifikovat, protože ho ihned spálili. Ale dohaduju se, že to byl ornitholestes. Jak víte, tohle zvíře na seznamu není - což je vysoce signifikantní nález." Rozhlédl se kolem, ale nikdo ho neposlouchal, nikdo mu nevěnoval ani špetku pozornosti. "Dále, lateral lemur byl protržen hlubokou tržnou ranou. To je nanejvýš znepokojivé." Zaváhal, protože toho nechtěl říct zase příliš. "A zasílám vzorek, který vyžaduje důkladné prozkoumání. Také se domnívám, že se o totéž zajímají ještě nějací jiní lidé. V každém případě to, co se děje, je nové, Jane. Žádné exempláře se neobjevily déle než rok a nyní se opět vyskytují. Stalo se cosi nového. A my vůbec nic nechápeme." My nebo já? zauvažoval Levine. Tlačítkem přerušil spojení, vypnul telefon a vložil jej zpátky na své místo do vnější kapsy batohu. Možná, pomyslel si, víme víc, než si jsme vědomi. Zamyšleně se zahleděl směrem ke dveřím vedoucím k odletům. Musel vyrazit, aby nezmeškal let.

PALO ALTO
Ve dvě ráno zajel Ed James na téměř opuštěné parkoviště restaurantu U Marie Callenderové na Carter Road. Černý BMW už tam stál, zaparkovaný hned poblíž vjezdu. Viděl Dodgsona oknem, jak sedí uvnitř v boxu, a jeho příjemná, i když trochu jestřábí tvář se mračila. Dodgson nikdy nebyl v dobré náladě. V tomhle okamžiku rozmlouval s podsaditým mužem sedícím vedle něj a neustále se díval na hodinky.
Podsaditý muž byl Baselton. Profesor biologie, který vystupoval v televizi. Jamesovi se pokaždé ulevilo, když byl Baselton přítomen. Z Dodgsona mu šel mráz po zádech, ale bylo obtížné si představit, že by se Baselton nechat zatáhnout do něčeho, co vysloveně smrdí.
James vypnul zapalování a natočil si zpětné zrcátko tak, aby mohl zkontrolovat, jestli má zapnutý knoflíček u košile a utaženou kravatu. Pohlédl si do tváře v zrcátku - do neupravené, unavené mužské tváře nesoucí dvoudenní strnište vousu. No a co k certu, pomyslel si. Proc by nemel vypadat unavene? Vždyt už je sakra pekne dlouho po pulnoci.
Dodgson si svá jednání pokaždé organizoval v noci, a vždycky v tomhle zavšiveném restaurantu U Marie Callenderové. James nikdy nepochopil, proc to delá, kávu tu varili príšernou.
Ale ovšem, bylo toho tady spousta, cemu nerozumel.
Sebral velkou plátnem vyztuženou obálku, vystoupil z auta a zabouchl dvírka. Když zamíril ke vchodu, v chuzi vrtel hlavou. Dodgson mu nyní platil pet set dolaru denne, aby sledoval hrstku vedcu. James se nejprve dohadoval, že se jedná o jakýsi druh prumyslové špionáže. Avšak žádný z vedcu nepracoval v prumyslu, všichni byli zamestnáni na univerzitách a zabývali se pekne nudnými obory. Jako napríklad paleobotanicka Sattlerová, jejíž specializací byl prehistorický pyl. James si odsedel v Berkeley jednu z jejích prednášek a marne se pri ní bránil spánku. Žvanila cosi o tom, v jakých úhlech se spojují polysacharidy, a o jakémsi kampanijsko-maastrichtském rozhraní a odklápela pritom jednu za druhou jakési malé vybledlé kulicky, které vypadaly jako z bavlny. Kristepane, to byla nuda!
Pet set dolaru denne za to urcite nestojí, pomyslel si.
Vstoupil dovnitr, zamžikal do svetla a vydal se smerem k boxu. Posadil se, pokývl Dodgsonovi a Baseltonovi a zvedl ruku, aby si u císnice objednal kávu.
Dodgson si ho zmeril pohledem. "Nemám na to celou noc," rekl. "Dejme se do toho."
"Dobre," souhlasil James a spustil ruku. "Fajn, jiste." Otevrel obálku a zacal vytahovat jednotlivé listy papíru a fotografie. Zatímco hovoril, podával je pres stul Dodgsonovi.
"Alan Grant: paleontolog pracující na vykopávkách v Montane. V techto dnech je na pracovní dovolené a nyní prednáší v Paríži o posledních vykopávkách dinosauru. Prichází s novými myšlenkami, napríklad o tom, že tyrannosaurus byl mrchožrout..." "To sem nepatrí," prerušil ho Dodgson. "Pokracujte." "Ellen Sattlerová-Reimanová," rekl James a pristrcil fotografii pres stul. "Botanicka, kdysi s Grantem chodila. Nyní provdaná za fyzika v Berkeley a má malé deti, synka a dcerku. Na polovicní úvazek prednáší na univerzite. Zbytek casu tráví doma, protože..." "Pokracujte, pokracujte!" "Dobre. Vetšina ze zbývajících zemrela. Donald Gennaro, právník. .. zemrel na dysenterii na služební ceste. Dennis Nedry, z firmy Integrated Computer Systems... také zemrel.
John Hammond, který spustil cinnost International Genetic Technologies... zemrel pri návšteve výzkumných pracovišt své firmy v Kostarice. Hammond mel s sebou tehdy svoje vnoucata, obe deti žijí se svou matkou na východním pobreží Spojených státu..." "Kontaktoval je nekdo? Nekdo z InGenu?" "Ne, ne, žádný kontakt. Chlapec zacal chodit na univerzitu a devce je na prípravce. A InGen zažádal po Hammondove smrti o ochranu podle clánku 11. Od té doby to projednává soud. Nemovitosti z konkurzní podstaty byly konecne odprodány. V prubehu posledních dvou týdnu, pro presnost." Do rozhovoru se poprvé vmísil Baselton. "Týkal se prodej také Stanovište B?" James se zatváril nechápave. "Stanovište B?" "Ano. Neríkal vám nekdo neco, co by se týkalo Stanovište B?" "Ne, o necem takovém jsem v živote neslyšel. Co to je?" "Jestli nekdy zaslechnete neco o Stanovišti B," rekl Baselton, "chci to vedet."
Dodgson sedící v boxu vedle Baseltona rychle procházel snímky a listy papíru s údaji, pak je netrpelive odstrcil. "Co máte ješte?" "To je všechno, pane doktore." "Tohle je všechno?" podivil se Dodgson. "A co Malcolm?
A co Levine? Porád ješte táhnou spolu?" James nahlédl do svých poznámek. "Nejsem si jistý." Baselton se zamracil. "Nejste si jistý?" rekl. "Co tím chcete ríct, že si nejste jistý?" "Malcolm se seznámil s Levinem ve výzkumném ústavu v Santa Fé," odvetil James. "Strávili spolu hodne casu, pred dvema lety. Jenže Malcolm se už do ústavu v Santa Fé nevrátil. Prijal místo hostujícího profesora v Berkeley na fakulte biologických ved. Ucí obor matematické modely evoluce.
A zdá se, že kontakty s Levinem prerušil." "Meli nejakou roztržku?" "Možná. Zaslechl jsem, že se pohádali kvuli Levinove expedici. " "Jaké expedici?" zeptal se Dodgson a dychtive se naklonil vpred.
"Pred rokem nebo tak nejak Levine plánoval jakousi pruzkumnou výpravu. Od firmy s názvem Mobile Field Systems si objednal speciální vozidla. To je malá firmicka ve Woodside, rízená chlapíkem jménem Jack Thorne. Thorne pripravuje džípy a terénní nákladáky pro vedce, kterí provádejí terénní výzkum. Prísahají na nej vedci v Africe, Secuánu i v Chile."
"Malcolm o té výprave ví?" "Urcite. Príležitostne k Thornovi zajíždel. A Levine tam byl samozrejme témer každý den. Pritom se taky dostal do vezení. " "Dostal se do vezení?" užasl Baselton.
"Jo," odvetil James studující své poznámky. "Tady to mám. Desátého února byl Levine uveznen za to, že jel rychlostí sto devadesát dva kilometry za hodinu v místech, kde byla tricítka. Prímo pred Woodsideskou nižší strední školou. Soudce mu zabavil Ferrari, sebral mu ridicák a uložil mu za trest spolecenskou službu. V podstate mu prikázal, aby v té škole vyucoval."
Baselton se zasmál. "Richard Levine ucící na nižší strední škole! To bych si strašne prál videt!" "Vyucoval velmi svedomite. Takže samozrejme ve Woodside strávil hodne casu, s Thornem. Tedy do té doby, než odjel do zahranicí."
"Kdy odjel do zahranicí?" zeptal se Dodgson.
"Pred dvema dny. Do Kostariky. Na krátký pobyt, mel se vrátit dnes casne ráno." "A kde je ted?" "To já nevím. A

obávám se, že ehm, bude obtížné to zjistit." "A proc?" James zaváhal a odkašlal si. "Protože sice byl na seznamu cestujících na letu z Kostariky - jenže nebyl v letadle, když pristálo. Muj informátor v Kostarice ríká, že se pred odletem odhlásil ze svého hotelu v San José a už se nevrátil. Neodletel také z mesta jiným letadlem. Takže, ehm, v téhle chvíli nám Richard Levine bohužel zmizel."
Rozhostilo se dlouhé mlcení. Dodgson se v boxu oprel zády o polstrování, mezi zuby mu sycive proudil dech. Pohlédl na Baseltona, který zavrtel hlavou. Dodgson velice peclive posbíral všechny listy papíru, srovnal je o stolní desku a udelal z nich úhledný svazek. Zastrcil je nazpet do vyztužené obálky a vrátil ji Jamesovi.
"Tak a ted poslouchejte, vy nablblé hovado," rekl mu Dodgson. "Ted po vás chci jen jednu jedinou vec. Je to vec velice jednoduchá. Posloucháte me?" James jen polkl. "Poslouchám." Dodgson se naklonil pres. stul. „Najdete ho," prikázal.

BERKELEY
Malcolm sedící uprostred úžasného neporádku ve své kancelári vzhlédl od svého pracovního stolu k sekretárce, která vstoupila do místnosti. Za Beverly následoval chlapík od DHL, nesoucí malou krabicku.
"Prominte, že vás ruším, pane doktore, ale musíte podepsat tyhle formuláre... Tohle je jakýsi vzorek z Kostariky. "
Malcolm povstal a obešel stul. Zvládl to bez hole. V minulých týdnech vynaložil znacné úsilí na to, aby se naucil chodit bez hole. Stále sice obcas v noze pocitoval bolest, ale zarekl se, že se to vylepší. Všimla si toho i jeho rehabilitacní sestra, neustále veselá žena jménem Cindy.
"Jéje, pane doktore," rekla, "po všech tech letech se zdá, že ted máte motivaci. Copak se to deje?" "No, to víte," odvetil jí Malcolm. "Clovek nemuže chodit celý život o holi." Pravda ovšem byla nekde úplne jinde. Malcolm, neustále pod tlakem Levinova neutuchajícího nadšení pro hypotézu ztraceného sveta, pod tlakem jeho telefonátu v kteroukoli denní ci nocní hodinu, zacal své názory prehodnocovat.
A zacal verit, že je nakonec docela dobre možné - dokonce pravdepodobné - že kdesi, na jakémsi izolovaném míste, kde by to nikdo neocekával, žijí jinde už vymrelá zvírata. Malcolm mel navíc své vlastní duvody, aby se tak domníval, ale ty Levinovi pouze naznacil.
K tomu, aby opet zacal chodit bez opory, jej privedla myšlenka, že krome Isla Nublar existuje urcite ješte jiný takový ostrov. Chtel se pripravit na budoucí návštevu takového ostrova. A tak zacal delat pokroky, den za dnem.
Spolecne s Levinem zúžili svuj pruzkum na retez ostrovu podél kostarického pobreží, a Levina to jako obvykle nesmírne vzrušilo. Malcolm to však stále bral jen jako hypotézu.
Odmítal se vzrušovat dríve, než získají presvedcivý dukaz - fotografie, nebo skutecné tkánové vzorky - aby existenci takových zvírat prokázali. A až dosud Malcolm vubec nic takového nevidel. Nebyl si jist, jestli je zklamaný, anebo jestli se mu ulevilo.
Avšak nyní Levinuv vzorek dorazil.
Malcolm prevzal od toho cloveka blok a rychle podepsal svrchní formulár oznacený "Dodávka materiálu vyloucených z poštovní prepravy / Vzorky: Biologický výzkum".
"Musíte tu dodávku zkontrolovat, pane," rekl muž od DHL.
Malcolm prehlédl nekonecný pocet otázek pokrývajících celou stranu. Je vzorek živý? Tvorí vzorek kultura bakterií, hub, viru nebo protozoí? Je vzorek registrován jako soucást výzkumného protokolu? Je vzorek infikován? Byl vzorek odebrán z farmárského nebo odborného chovu?
Tvorí vzorek rostlinná hmota, semena urcená k rozmnožování nebo bulvy? Tvorí vzorek hmyz ci materiál se vztahem k hmyzu...
U všech kolonek odškrtl Ne.
"A ješte další stránka, pane," upozornil ho muž od DHL.
Rozhlížel se po místnosti, po horách papíru neporádne navršených všude kolem, po mapách visících na stenách se zabodnutými barevnými špendlíky. "Vy deláte v lékarském výzkumu, pane?" Malcolm otocil stránku a nadrápal na ni svuj podpis.
"Ne. " "A ješte jedna, pane. . . " Tretí formulár zbavoval dorucitele odpovednosti za zásilku. Malcolm jej rovnež podepsal.
Chlapík od DHL rekl: "Preji vám hezký den," a odešel.
Malcolm se ihned nato zhroutil na okraj stolu. Zavrel oci.
"Porád bolí?" zeptala se Berverly. Odnesla balícek k vedlejšímu stolku, odstrcila nekolik papíru a zacala jej rozbalovat.
"Jsem v porádku." Malcolm se rozhlédl po holi; odpocívala za jeho pracovním stolem oprená o židli. Pak se nadechl a pomalu prešel místnost.
Beverly mezitím balícek rozbalila a odhalila nevelký válec z nerezové oceli velikosti Malcolmovy pesti. šroubovací vícko neslo varovný emblém biohazardu se tremi kruhy. K válci se pripojoval jiný, menší kovový válecek s kovovým ventilem, který obsahoval chladicí plyn.
Malcolm natocil lampu nad válec a rekl: "Tak se podíváme, co ho tak vzrušilo." Rozlomil pecet se šnurkou a odšrouboval vícko. Zasycel plyn a objevil se oblácek bílé sražené páry. Celý vnitrek válce pokrývala námraza.
Malcolm nahlédl dovnitr a spatril plastikový pytlík a lístek papíru. Obrátil válec dnem vzhuru a vysypal obsah na stul. Pytlík obsahoval nepravidelný kus zelenavé tkáne o velikosti asi pet krát pet centimetru s pripojenou malou zelenou plastikovou jmenovkou. Zvedl si ji ke svetlu, prozkoumal ji pod zvetšovacím sklem a opet ji odložil. Pohlédl na zelenou kuži, na zrnitý vzor.
Možná, pomyslel si.
Možná. . .

"Beverly," požádal, "zavolej Elizabeth Gelmanové ze zoo.
Rekni jí, že tu mám cosi, a že bych byl rád, kdyby se na to podívala. A rekni jí, že to je duverné." Beverly prikývla a vyšla z pracovny k telefonu. Když Malcolm osamel, odmotal proužek papíru, který vzorek doprovázel. Byl to kousek žlutého papíru vytržený z bloku, jaký rádi používají právníci. Bylo na nem napsáno tiskacími písmeny:
MEL JSEM PRAVDU A VY JSTE SE MÝLIL.
Malcolm se zamracil. Ten parchant! pomyslel si.
"Beverly? Až zavoláš Elizabeth, zkus Richarda Levina, jestli je u sebe v kancelári. Potrebuju s ním okamžite mluvit. "

ZTRACENÝ SVET
Richard Levine pritiskl tvár k teplé skále útesu a zastavil se, aby znovu popadl dech. Sto padesát metru hluboko pod ním bouril oceán, oslnive belostná tríšt vln kontrastovala s cernými skalisky. Motorový clun, který ho sem dopravil, už opet míril k jihu, zbyla po nem jen drobná bílá tecka na horizontu.
Musel se vrátit, nebot na celém tomhle opušteném, nehostinném ostrove nebyl nikde žádný bezpecný prístav.
Od téhle chvíle se museli spoléhat jen sami na sebe.
Levine se zhluboka nadechl a pohlédl dolu na Diega, který šplhal po útesu o šest metru pod ním. Diego vlekl batoh obsahující veškeré jejich vybavení, jenže byl mladý a silný. Vesele se zasmál a pokývl hlavou vzhuru. "Jen odvahu. Ted už to nemáme daleko, senore."
"Doufám," odpovedel Levine. Když si prohlížel útes dalekohledem ze clunu, tohle místo mu pripadlo pro výstup príhodné. Jenže ve skutecnosti se útes zvedal témer kolmo vzhuru a výstup byl nanejvýš nebezpecný, nebot vulkanická skála se neustále drolila a lámala.
Levine natáhl ruce a prsty se zachytil dalšího úchytu. Pritiskl se ke skále, oddrolilo se nekolik drobných kaménku a jedna ruka se mu sesmekla. Zachytil se znovu a vytáhl se vzhuru. Ztežka oddechoval, vycerpáním a strachem.
"Posledních dvacet metru, senore," povzbuzoval ho Diego.
"Dokážete to." "Urcite to zvládnu," mumlal si Levine. "Když uvážím opacnou alternativu." Jak se blížil k vrcholku útesu, vítr sílil, hvízdal mu v uších a nadouval odev. Když obrátil pohled vzhuru, spatril husté listoví dosahující až k samotnému srázu.
Témer k nemu, pomyslel si. Témer.
Pak se s posledním vzepetím sil pretáhl pres okraj útesu a zhroutil se do mekkých, vlhkých kapradin. Stále ješte ztežka oddechoval, když spatril Diega, jak snadno a lehce vystupuje nahoru, pohodlne se uvelebuje do mechovité trávy a smeje se. Levine se odvrátil, zadíval se na obrovité kapradiny nad hlavou a odreagoval si nahromadené napetí z výstupu hlubokým, ješte roztreseným dechem. Nohy ho bolely jako cert. ' Jenže na tom nezáleželo - byl tady! Konecne!
Rozhlédl se džunglí kolem sebe. Tvoril ji puvodní porost, nedotcený lidskou rukou. Presne tak, jak to ukazovaly družicové snímky. Levine se musel spolehnout pouze na družicové snímky, protože nemel k dispozici žádné mapy ostrovu, jako byl tenhle - ostrovu, jež vlastnily soukromé osoby.
Tenhle ostrov už sám o sobe, zcela osamelý uprostred Tichého oceánu, pripomínal jakýsi Ztracený svet.
Levine naslouchal šumení vetru a šelestu palmových ratolestí, z nichž mu do tváre odkapávala voda. A pak zaslechl jiný zvuk, vzdálený, pripomínající ptací krik, avšak hlubší a mnohem zvucnejší. Vzápetí jej uslyšel znovu.
Ostré zasycení Levina primelo, aby se ohlédl. Diego zapálil zápalku a práve ji zvedl, aby si od ní pripálil cigaretu. Levine se rychle posadil a vyrazil zápalku mladíkovi z ruky.
Nesouhlasne zavrtel hlavou.
Diego se prekvapene zamracil.
Levine zvedl prst ke rtum.
Ukázal smerem k podivným ptacím zvukum.
Diego pokrcil rameny a z výrazu tváre se mu nedalo nic vycíst. Zvuky v nem nezanechaly žádný dojem. Nevidel žádný duvod ke znepokojení.
To je tím, pomyslel si Levine, že nechápe, s cím se tady vlastne setkáme. Rozepjal zip na temne zeleném batohu a dal se do skládání velké Lindstradtovy pušky. Vyrobili mu ji ve Švédsku jako speciální zakázku, predstavovala poslední výkrik techniky v odchytu zvere pomocí uspávacích strel. Našrouboval hlaven na pažbu, pripojil Flugeruv zásobník, zkontroloval tlak plynu a podal pušku Diegovi. Diego ji prijal s dalším lhostejným pokrcením ramen.
Pak Levine vybalil pouzdro s Lindstradtovou pistolí z anodicky pokovené oceli a pripjal si je k opasku. Vytáhl pistoli, dvakrát zkontroloval pojistku a zastrcil zbran nazpet do pouzdra. Zvedl se na nohy a gestem vyzval mladíka, aby ho následoval. Diego zapjal batoh a znovu si jej hodil pres ramena. Oba dva muži se zacali spouštet dolu svahem, smerem od útesu. Témer okamžite jim šaty nasákly vodou z mokrých houštin. Rázem ztratili jakýkoli výhled, ze všech stran je obklopila hustá džungle, videli pouze na nekolik málo metru pred sebe. Vejírovité listy kapradin se rozrustaly do úžasné velikosti, byly dlouhé a široké jako mužská postava a rostliny cnely šest metru do výšky, mely hrubé stvoly opatrené ostrými pichláky. A vysoko nad kapradinami se zvedal obrovitý baldachýn stromu, jenž odstinoval vetšinu slunecního svetla. Pohybovali se temnotou, mlcky, po vlhké pude nasáklé jako houba.
Levine se casto zastavoval, aby se podíval na buzolu, kterou mel na zápestí. Mírili na západ, dolu prudkým svahem smerem do vnitrozemí ostrova. Levine vedel, že ostrov je pozustatkem pradávného sopecného kráteru, zerodovaného a omletého staletími povetrnostních vlivu. Terén ve vnitrozemí utvárelo nekolik horských pásem klesajících dolu ke dnu kráteru. Avšak zejména tady na východní strane byl svah prudký, rozeklaný a zrádný.
Dojem opuštenosti, pocit, že se clovek navrátil do jakéhosi prapuvodního sveta, byl prímo hmatatelný. Jak Levine pokracoval v chuzi svahem dolu pres mocálovité potoky a znovu stoupal vzhuru, srdce mu prudce bilo. Na vrcholu následujícího hrebenu objevil v houštinách pruhled a pocítil príjemný vetrík. Odsud z prírodní pozorovatelny videl až

na druhou stranu ostrova, na dlouhé kilometry vzdálený okraj cerného útesu. Mezi jejich stanovištem a útesem nevideli nic krome mírne se vlnící džungle.
"Fantástico, "pronesl Diego stojící vedle nej.
Levine ho ihned umlcel.
"Ale senore," protestoval Diego a ukázal na panorama.
"Jsme tu prece sami." Levine naštvane zavrtel hlavou. Behem cesty motorovým clunem tohle všechno s Diegem probral. Jakmile budou na ostrove, nemluvit. Žádná pomáda na vlasy, žádná voda po holení, žádné cigarety. Potrava jen z pevne uzavrených plastikových sácku. Všechno zabalit s nejvyšší peclivostí. Nemít nic, co by vydávalo nejaký pach ci zpusobovalo hluk. Znovu a znovu upozornoval Diega, jak je dodržování všech techto opatrení duležité. Avšak nyní bylo zrejmé, že Diego bere pokyny na velice lehkou váhu. Nic nechápal. Levine Diega vztekle štouchl a znovu zavrtel hlavou.
Diego se zasmál. "Senore, prosím vás! Tady jsou jenom ptáci. " V tentýž okamžik uslyšeli hluboký, temný rachotivý zvuk, nepozemský rev, který vytryskl odkudsi z pralesa pod nimi.
Okamžik nato mu další výkrik odpovedel z jiného místa v džungli.
Diegovi se rozšírily oci.
Levine nehlucne artikuloval: Ptáci?
Diego mlcel. Kousal se do rtu a uprene hledel do pralesa.
Jižním smerem uvideli místo, kde se vrcholky stromu zacaly kolébat, celá partie houštin náhle ožila, jako by ji roztancil vítr. Avšak zbytek pralesa zustal nehybný. Nebylo to vetrem.
Diego se rychle pokrižoval.
Uslyšeli nové zarvání, trvající témer celou minutu, a pak se opet sneslo ticho.
Levine prekrocil vrchol stoupání a zamíril džunglí po svahu dolu, hloubeji do vnitrozemí ostrova.
Pohyboval se vpred rychle, hledel k zemi a dával si pozor na hady, když za sebou zaslechl tiché zahvízdání. Obrátil se a spatril Diega, jak ukazuje vlevo.
Levine se vrátil po své stope zpet, protáhl se houštím kapradin a následoval Diega, který míril k jihu. V nekolika okamžicích narazili na dve soubežné rýhy v bahne, už dávno zarostlé trávou a kapradinami, avšak stále snadno rozeznatelné.
Byly to koleje vyryté pneumatikami džípu, vedoucí džunglí po svahu dolu. Samozrejme se vydali po nich. Levine si uvedomoval, že po ceste budou postupovat mnohem rychleji, než kdyby se museli prodírat houštinami.
Levine zagestikuloval a Diego shodil z ramen batoh. Byla rada na Levinovi, nahodil si zátež na sebe a zkrátil remeny. Mlcky se vydali po ceste dolu.
Koleje vyjeté džípem byly místy steží rozeznatelné, tak huste džungle opet zarostla. Bylo jasné, že touhle cestou už nikdo po mnoho roku nejel, a že prales je vždy pripraven dobýt si nazpet to, co mu náleží.
Diego za ním zavrcel a tiše zaklel. Levine se otocil a videl, jak Diego rychle zvedá nohu - šlápl do hromádky zelených zvírecích výkalu, která mu sahala až po kotník. Levine se vrátil.
Diego si oškrabával botu pomocí stonku kapradiny. Výkaly se zjevne skládaly ze svetlých cástic sena smísených se zelenou hmotou. Hmota byla lehká a drolivá - vyschlá, už stará. Nijak nesmrdela.
Levine bedlive prozkoumal okolí, až nalezl pozustatky po puvodní stezce zvere. Výkaly tu byly pekne zformované, hromádky mely dvanáct centimetru v prumeru. Urcite je tu po sobe zanechal nejaký veliký býložravec.
Diego mlcel, ale oci mel vytreštené.
Levine zavrtel hlavou a pokracoval v chuzi. Dokud videli stopy po býložravcích, nemuseli se niceho obávat. Nebo alespon ne príliš. Jenže i tak se mu prsty sevrely kolem pažby pistole, jakoby pro jistotu.
Dorazili k rícce s blátivými brehy po obou stranách. Tady se Levine zastavil. V bahne zretelne videl otisky tríprstých tlap, nekteré z nich znacne veliké. Rozestrel dlan a roztáhl prsty.
Ruka se mu vešla do stopy celá a ješte trochu místa zbývalo.
Když vzhlédl, Diego se už zase križoval. V druhé ruce svíral pušku.
U rícky vyckávali a naslouchali tichému zurcení vody. Zachytil pohledem, že se na dne cosi trpytí. Sehnul se a vytáhl to ven. Byl to kus sklenené trubicky, dlouhý približne jako tužka. Jeden konec byl ulomený. Po strane byla trubicka kalibrovaná a oznacená vzestupnými císly. Levine si uvedomil, že to je pipeta, laboratorní pomucka, která se používá všude po celém svete. Levine zvedl pipetu proti svetlu a obrátil ji v prstech. Je to podivné, pomyslel si. Pipeta v techto místech znamená. . .
Levine se otocil, koutkem oka postrehl jakýsi pohyb. Pres bahno cupitalo po rícním brehu cosi malého a hnedého. Neco asi tak velikosti krysy.
Diego povzdechl prekvapením. A vzápetí to bylo pryc, zmizelo to v houštinách.
Levine vyrazil vpred a sklonil se nad bahnitým rícním brehem. Bedlive si prohlížel otisky tlapek, které tu po sobe drobné zvíre zanechalo. Stopy byly tríprsté, stejne jako stopy ptací. Našel více tríprstých otisku vcetne jednech vetších, jež mely v prumeru nekolik palcu.
Levine už takové stopy spatril dríve, napríklad u Purgatoire River v Coloradu, kde zkamenel celý pradávný rícní breh a stopy dinosauru zustaly vryty do kamene. Jenže tyhle otisky byly v cerstvém bláte. A zanechala je tu po sobe živá zvírata.
Zatímco Levine drepel na brehu, zaslechl tiché kvíknutí pricházející odkudsi zprava. Obrátil pohled tím smerem a spatril, jak se tam mírne chvejí kapradiny. Ztuhl v nepohodlné pozici a vyckáva1.
Po chvíli zpoza kapradin vykouklo malé zvírátko. Zdálo se, že je velké asi jako myška, melo hladkou kuži bez srsti a veliké oci posazené vysoko na droboucké hlavicce. Bylo hnedozelené a vydávalo smerem k Levinovi podrážděné

kvikavé zvuky, jako by ho chtelo odehnat. Levine strnul nehnute jako solný sloup a sotva se odvažoval dýchat.
To zvíre poznával, samozrejme. Byl to mussaurus, malický prosauropod z pozdního triasu. Kosterní zbytky byly nalezeny pouze v Jižní Americe. Byl to jeden z nejmenších známých dinosauru.
Dinosaurus, pomyslel si Levine.
Prestože ocekával, že se s nimi tady na ostrove setká, stále byl ješte ochromen úžasem, že stojí tvárí v tvár žijícímu, dýchajícímu clenu skupiny Dinosauria z podtrídy Archosauria.
Zvlášt takhle malému. Nedokázal od nej odtrhnout oci. Byl úplne v transu. Po všech tech letech, po všech tech zaprášených kostrách - skutecný živý dinosaurus!
Malický mussaurus se odvážil dál ze svého úkrytu v kapradinách. Nyní Levine spatril, že má delší telo, než se prve dohadoval. Dinosaurus byl ve skutecnosti dlouhý asi deset centimetru a mel prekvapive silný ocas. Jedním slovem, vzhledem silne pripomínal ještrku. Vzprímene drepel na zadních nohách na vejírovitém listu kapradiny. Levine sledoval jeho hrudní koš, pohybující se v rytmu dechu zvírete. Dinosaurus na Levina zamával svými drobouckými predními pacickami a nekolikrát zakvíkal.
Pomalu, velice pomalu k nemu Levine natáhl ruku.
Zvíre znovu zakvíkalo, avšak neuteklo. Jestli neco, zdálo se zvedavé, a když Levine priblížil ruku ješte víc, pohodilo hlavickou tak, jak to malá zvírátka delávají.
Konecne se Levinova ruka dotkla konce listu. Mussaurus se postavil zpríma na zadní a udržoval rovnováhu pomocí silného napjatého ocasu. Pokrocil na Levinovu ruku, aniž by na nem byly patrné známky strachu, a zustal stát na dlani. Levine jeho váhu sotva cítil, tak byl lehoucký. Mussaurus se prošel po dlani a ocichal Levinovi prsty. Levine se okouzlene zasmál.
Pak náhle malé zvírátko znepokojene zasycelo, seskocilo z dlane a zmizelo v houštinách. Levine prekvapene zamrkal, protože nechápal proc.
Vzápetí však ucítil nepríjemný zápach a uslyšel hlasitý šelest, jak se na druhé strane cosi prodíralo houštinami. Ozvalo se tiché zavrcení. A zase šelest.
Levine si v okamžení uvedomil, že masožravci v divocine loví poblíž vodních toku a že útocí na zvírata, která se rozptylují pitím. Avšak myšlenka už prišla príliš pozde. Zaslechl zoufalý vysoký výkrik, a když se obrátil, videl, že to kricel Diego a že jeho telo cosi odvléká pryc, do houštin. Levine na okamžik zahlédl ohromnou tlapu s krátkým zahnutým drápem na prostredním prstu. Pak se tlapa skryla v džungli.
Okolní houštiny se však neprestávaly zachvívat.
Náhle džungle všude kolem nej vybuchla ochromujícím zvírecím revem. Zahlédl, že na nej útocí jakési veliké zvíre.
Richard Levine se obrátil a prchal, cítil, jak do nej panika pumpuje adrenalin. Netušil, kam se má obrátit, uvedomoval si jen tolik, že je to všechno stejne beznadejné. Náhle pocítil, že mu batoh na zádech trhá jakási ohromná zátež a sráží ho na kolena do bahna, a ve stejném okamžiku mu došlo, že pres všechno peclivé plánování, pres všechny chytré dedukce se veci zvrtly úplne špatným smerem, a že zemre.

ŠKOLA
"Jestliže uvažujeme, že vyhynutí zvírat v masovém merítku zpusobil dopad meteoritu," prednášel Richard Levine, ,musíme si zároven položit nekolik otázek. Zaprvé, existují na naší planete krátery po takovém dopadu, které mají prumer vetší než tricet kilometru - což je nejmenší rozmer kosmického telesa, které by mohlo zpusobit katastrofu celosvetového dosahu? A zadruhé, souhlasí doba vzniku takových kráteru s obdobími, kdy došlo k masovému vymírání druhu? Ukazuje se, že na celém svete existuje asi tucet takhle obrovitých kráteru, z nichž u peti doba vzniku souhlasí s kritickými obdobími." Kelly Curtisová zazívala v prítmí panujícím v sedmé tríde.
Oprela si bradu o lokty a snažila se v lavici neusnout. Tohle všechno už dávno znala. Televizor vedle tabule ukazoval rozlehlé obilné pole zabírané ze vzduchu, takže svažující se steny byly sotva viditelné. Poznala, že to je kráter v Mansonu.
Hlas doktora Levina rekl v prítmí ze záznamu: "Tohle je kráter v Mansonu ve státe Iowa, jehož vznik se datuje pred petašedesáti miliony let, tedy práve v dobách, kdy vymreli dinosauri. Ale byl to opravdu tenhle meteorit, který dinosaury povraždil ?" Ne, pomyslela si Kelly a znovu zívla. Pravdepodobne ten, co dopadl na poloostrov Yucatán.
Manson byl príliš malý. "My se nyní domníváme, že tenhle kráter je príliš malý," pronesl doktor Levine nahlas.
"Dohadujeme se, že je menší o celý jeden rád, a náš kandidát císlo jedna je kráter poblíž Méridy na Yucatánu. Je obtížné si to vubec predstavit, ale dopad vyprázdnil celý Mexický záliv a zvedl asi šest set metru vysoké vlny, které se vrhly na pevninu. Muselo to být neuveritelné. Jenže i o tomhle kráteru se vedou vedecké spory, zejména kvuli kruhové strukture útvaru zvaných cenote, což jsou nálevkovité závrty na Yucatánu, na jejichž dne je hluboký svislý komín nebo puklina casto ústící do podzemních prostor, a také kvuli diferencovanému vymírání fytoplanktonu v oceánských usazeninách. Možná to zní složite, ale ted to mužete pustit z hlavy. Príšte si to probereme podrobneji.
Takže to je pro dnešek všechno." Svetla se rozzárila. Jejich ucitelka paní Menziesová se postavila pred trídu a vypnula pocítac, z nehož se prednáška prenášela na televizní obrazovku.
"Tedy," rekla ucitelka, "jsem ráda, že nám pan doktor Levine tenhle záznam venoval. Rekl mi, že se možná nestací vrátit vcas na dnešní hodinu, ale že opet bude urcite mezi námi, až se príští týden vrátíme z jarních prázdnin. Kelly, ty a Arby pracujete u doktora Levina, rekl vám totéž?" Kelly letmo pohlédla smerem na Arbyho, který se zamracene krcil na svém míste.
"Ano, paní ucitelko," odpovedela Kelly.
"Tak dobre. Ted všichni poslouchejte, prázdninový úkol je všechno až po sedmou kapitolu," ze trídy se ozval nespokojený šepot, "vcetne všech cvicení na konci první a druhé casti. Nikdo at si úkol nezapomene doma, protože

ihned po návratu z prázdnin ho budu kontrolovat. Preji vám hezké jarní prázdniny a za týden na shledanou." Zazvonil zvonek a celá trída vyskocila na nohy, židle bouchaly a místnost se ihned naplnila hlukem. Arby se procpal ke Kelly. Žalostive k ní vzhlédl. Arby bylo hlavu menší než Kelly, byl nejmenší ve tríde. Byl v ní také nejmladší. Kelly bylo trináct jako všem ostatním sedmákum, avšak Arbymu pouze jedenáct. Dovolili mu dva postupné rocníky preskocit, protože byl chytrý. A povídalo se, že pujde zase o rocník výš.
Arby byl génius, zejména v oboru pocítacu.
Arby si zasunul pero do kapsy své bílé propínací košile a postrcil si brýle s hranatými obrouckami na nose vzhuru.
R. B. Benton byl cernoch, oba jeho rodice byli lékari v San José a stále dohlíželi, aby byl peclive oblecený, jako by navštevoval univerzitu. Což, uvažovala Kelly, pravdepodobne za dva roky dokáže, jestli se mu bude darit jako doposud.
Kelly si vedle Arbyho vždycky pripadala hloupá a trapná.
Kelly musela nosit šaty po své sestre, které matka koupila v Kmartu asi tak pred jedním milionem roku. Musela dokonce nosit i Emiliny staré botasky Reebok, které už byly tak sešlapané a špinavé, že se proste vycistit nedaly, ani tehdy, když je Kelly strcila do pracky. Kelly si prala a žehlila všechny svoje veci, její matka na to nikdy nemela kdy. Její matka dokonce ani nikdy nebyla doma, po vetšinu doby. Kelly závistive pohlédla na Arbyho peclive vyžehlené kalhoty v barve khaki, na jeho naleštené levné mokasíny, a povzdechla si. Pritom, ackoli na nej žárlila, Arby byl její jediný opravdový prítel - jediný clovek na svete, který si myslel, že je dobre, že je chytrá. Kelly se trápila, že Arby postoupí rovnou do deváté trídy a že už ho nikdy neuvidí.
Arby vedle ní se stále mracil. Vzhlédl k ní a rekl: "Proc tu není doktor Levine?" "To já nevím," odpovedela. "Možná se mu neco prihodilo. " "Jako co?" "Já nevím. Neco." , "Ale on prece slíbil, že tady bude," namítl Arby. "Aby nás vzal s sebou. Všechno už je zarízené. Doma mi to dovolili, proste všechno."
"Fakt? Tak to stejne mužeme jít." "Ale mel by být tady," Arby tvrdohlave trval na svém.
Kelly už mela s tímhle jeho chováním své zkušenosti. Arby si zvykl na to, že dospelí jsou spolehliví. Na oba svoje rodice se mohl naprosto spolehnout. Kelly takové veci nevzrušovaly.
"S tím si nelam hlavu, Arby," rekla. "Pojdme navštívit doktora Thorna jen my dva." "Myslíš?" "Jasne. Proc ne?" Arby zaváhal. "Možná bych mel nejdrív zavolat máme." "Proc?" namítla Kelly. "Víš prece, že ti rekne, že musíš jít domu. Nezdržuj, Arby. Tak už pojdme." Stále znepokojene váhal. Arby byl možná chytrý, ale jakákoli zmena plánu ho vyvedla z míry. Kelly už vedela z predchozích zkušeností, že když bude príliš naléhat, aby šli sami, Arby bude reptat a hádat se. Musela vyckat, dokud se nerozhodne sám.
"Tak dobre," prohlásil nakonec. "Pojdme navštívit Thorna. ..
Kelly se pousmála. "Sejdeme se pred školou," rekla, "za pet minut."
Když scházela po schodišti ze druhého poschodí, holky na ni zacaly zase pokrikovat: "Kelly je šprtka, Kelly je šprtka.....
Naprímila se a zvedla hlavu. Byla to ta pitomá Alison Stoneová a její ješte debilnejší kamarádky. Stály pri úpatí schodište a posmívaly se jí.
"Kelly je šprtka.. . " Prolétla kolem devcat, aniž jim venovala jediný pohled.
Poblíž spatrila slecnu Endersovou, která dohlížela na porádek v hale a jako obvykle si niceho nevšímala. Dokonce i presto, že pan Canosa, zástupce reditele, nedávno výslovne vyhlásil, že posmívání je zakázáno.
Holky za ní kricely: "Kelly je šprtka, chytila krtka, krtek jí utek, Kelly má smutek." Smíchy se sotva držely na nohou.
Vpredu uvidela Arbyho, jak ceká pred dvermi se svazkem šedivých kabelu v ruce. Vyrazila vpred.
Když k nemu dobehla, rekl: "Vykašli se na to."
"Jsou to káci pitomý." "Jasne. " "Já si z toho taky nic nedelám." "Já vím. Proste kašli na ne." Dívky za nimi se chichotaly. "Kelly a Arby... jsou jako dve larvy, mají prázdné palice... koupají se v matice." Vyšli ven do slunecního svetla a pokrik devcat se laskave rozplynul v hluku zpusobeném tím, že se všichni hnali domu. Na parkovišti cekaly žluté školní autobusy. Deti proudily dolu se schodu k rodicovským autum, která parkovala kolem celého bloku. Všude panoval ruch a shon.
Arby se uhnul plastikovému létajícímu talíri, který mu presvištel nad hlavou, a vyhlédl do ulice. "Už je tu zas." "No, tak se na nej nedívej," rekla Kelly.
"Ne, nedívám." "Pamatuj, co ríkal doktor Levine." "Kriste pane, Kelly. To víš, že pamatuju." Pres ulici parkoval nenápadne šedavý sedan Taurus, který tu a tam vídávali po uplynulé dva mesíce. Za volantem sedel tentýž chlap s rídkým, nepesteným plnovousem a predstíral, že cte noviny. Tenhle vousác sledoval doktora Levina od okamžiku, kdy zacal ucit ve Woodside. Kelly se dohadovala, že ten clovek také predstavuje hlavní duvod, proc doktor Levine požádal ji a Arbyho, aby mu pomáhali.
Levine jim vysvetlil, že jejich pracovní náplň bude spocívat v tom, že mu budou pomáhat nosit ucební pomucky, xeroxovat ucební materiály, vybírat domácí úkoly a vykonávat další takové jednoduché veci. Mysleli si, že pracovat pro doktora Levina bude velká cest - nebo že bude alespon zajímavé pracovat pro skutecného vedce - a proto rádi souhlasili.
Ale ukázalo se, že pro vyucování není zapotrebí cokoli delat, doktor Levine si všechno pripravoval sám. Namísto toho je vysílal na množství drobných pochuzek. A varoval je, aby se peclive vyhýbali tomu vousáci v autu. Což nebylo obtížné, nebot ten clovek jim nikdy nevenoval ani špetku pozornosti, protože byly deti.
Doktor Levine jim vysvetlil, že ho ten vousác sleduje z duvodu spojených s jeho trestem, ale Kelly tomu neverila. Její matka se dostala do vezení už dvakrát, protože rídila opilá, a nikdy ji nikdo nešpehoval. Takže Kelly nevidela duvod, proc by mel tenhle clovek sledovat Levina. Doktor Levine zcela zrejme provádel jakýsi tajný výzkum a nechtel, aby se o tom nekdo dozvedel. Ona však jednu vec vedela jiste doktor Levine si príliš nelámal hlavu s trídou, kde vyucoval.

Obvykle prednášel spatra. Jindy zase vbehl do trídy, vrazil jim do ruky prednášku na kazete a zase utekl. V tech prípadech vubec nemeli tušení, kam zmizel.
Také pochuzky, na než je vysílal, byly záhadné. Jednou jeli do Stanfordu a tam od jakéhosi profesora dostali pet malých plastikových ctverecku. Umelá hmota byla lehoucká, jako penová. Jindy jeli do centra do obchodu s elektronikou a dostali tam jakýsi trojúhelníkový prístroj. Když jim jej muž za pultem vydával, tváril se velice nervózne, jako by to nebylo úplne legální nebo tak neco. A príšte vyzvedli kovovou trubicku, která vypadala, jako by obsahovala doutník. Neodolali, aby ji neotevreli, a trochu je vyvedlo z míry, když nalezli ctyri zatavené ampulky nažloutle zbarvené tekutiny. Na ampulích byl nápis POZOR! SMRTELNE JEDOVATÉ!
a nesly známý mezinárodní symbol pro biohazard.
Vetšinou však byly jejich úkoly zcela všední. Casto je posílal do knihoven ve Stanfordu, aby mu oxeroxovali nejaké clánky týkající se nejruznejších témat: výroby japonských mecu, rentgenové krystalografie, mexických upírích netopýru, sopek ve Strední Americe, oceánských proudu v okolí El Nino, rozmnožování horských ovcí, jedovatosti morských okurek, obloukových pilíru gotických katedrál.. .
Doktor Levine jim nikdy nevysvetloval, proc se zajímá zrovna o tahle témata. Casto je posílal na stejné místo znovu a znovu, aby mu zajistili další materiál. A pak náhle téma opustil, aby se k nemu už nikdy nevrátil. A uložil jim zase neco jiného.
Samozrejme že si z toho mohli ledacos domýšlet. Rada problému souvisela s vozidly, která pro výpravu doktora Levina stavel doktor Thorne. Ale vetšinou to byla témata naprosto záhadná.
Obcas si Kelly lámala hlavu, co by si z toho odnesl ten vousác. Uvažovala, jestli ví neco, co nevedeli oni dva. Avšak fakticky ten vousatý chlap vypadal dost líne. Zdálo se, že ho nikdy ani ve snu nenapadlo, že by Kelly a Arby delali doktoru Levinovi poslícky.
V téhle chvíli vousác vzhlédl smerem k hlavnímu vchodu do školy a jim nevenoval ani špetku pozornosti. Prešli na konec ulice a usedli na lavicku, aby pockali na autobus.

JMENOVKA
Mláde snežného levharta vyplivlo láhev s mlékem, prevalilo se na záda a zahrabalo packami ve vzduchu. Tiše zamnoukalo.
"Chce, aby se s ním nekdo pomazlil," vysvetlila Elizabeth Gelmanová.
Malcolm natáhl ruku a pohladil je po briše. Kote se prudce svinulo a zakouslo se mu zoubky do prstu. Malcolm vykrikl.
"Obcas to delává," rekla Gelmanová. "Dorje! Ošklivá holcicka! Takhle se zachází s takovou vzácnou návštevou?
Natáhla se a vzala Malcolmovu ruku do svých. .,Sice kuži neprokousla, ale stejne bychom to meli vydezinfikovat. "
Nalézali se v bílé výzkumné laboratori sanfranciské zoo, ve tri hodiny odpoledne. Elizabeth Gelmanová, mladá vedoucí výzkumu, mela podat zprávu o svém nálezu, ale zpozdila se kvuli odpolednímu krmení mládat. Malcolm ji pozoroval, jak krmí gorilí mláde, které prskalo úplne jako lidské díte, malického medvídka koalu, a pak velice roztomilé kote snežného levharta.
"Prominte," omlouvala se Gelmanová. Zavedla ho k umyvadlu po strane místnosti a omyla mu ruku mýdlem. "Ale myslela jsem si, že bude lepší, abyste sem prišel ted, když jsou všichni pracovníci výzkumu na pravidelné týdenní porade. " "A proc?" "Protože materiál, který jste nám predal, obsahuje mnoho zajímavého, Iane. Mnoho. Otrela mu ruku do rucníku a znovu si ji bedlive prohlédla. "Myslím, že to ve zdraví prežijete."
"Co jste zjistili?" zeptal se Malcolm.
"Budete muset pripustit, že to je velmi provokující. Mimochodem, nepochází to z Kostariky?" "Jak jste na to prišla?" rekl Malcolm dbající, aby mu hlas znel zcela neutrálne.
"Protože tu poletuje spousta zvestí o tom, že v Kostarice se objevují neznámá zvírata. A tohle je docela urcite dosud neznámé zvíre, Iane." Odvedla ho ze zvírecí školky do malé zasedacky. Svalil se do kresílka a hul odložil na stul.
Gelmanová ztlumila svetla a s cvaknutím zapjala projektor na diapozitivy. "Tak dobre. Tohle je detailní záber vašeho puvodního materiálu, než jsme ho zacali zkoumat. Jak vidíte, sestává z cásti zvírecí tkáne ve stavu velmi pokrocilé nekrózy. Vzorek tkáne má rozmery šestkrát ctyri centimetry. K nemu je pripojena zelená plastiková jmenovka merící dva ctverecní centimetry. Vzorek je odkrojen nožem, ale nepríliš ostrým." Malcolm prikývl.
"Copak jste k tomu použil, Iane, svuj kapesní nuž?" "Neco takového." "Dobre. Zabývejme se nejprve tkánovým vzorkem." Zmenila diapozitiv a Malcolm spatril záber z mikroskopu. "Tohle je celkový histologický rez povrchovým epidermem. Tyhle skvrnité, nepravidelné mezery jsou místa, kde posmrtné nekrotické zmeny zerodovaly povrch kuže. Ale co je zajímavé, to je rozložení epidermálních bunek. Všimnete si hustoty chromatoforu, cili bunek obsahujících pigment. Na rezu vidíte rozdíl mezi melanofory tady a allofory zde. Celkový vzorek sugeruje, že je jedná o exemplár patrící mezi lacerta nebo amblyrhynchus." .
"To znamená neco jako ješterka?" "Ano," souhlasila. "Vypadá to jako ješterka - ackoli obraz zcela nesouhlasí" Dotkla se levé cásti obrazovky. "Vidíte na rezu tady tuhle bunku, která má slaboucký okraj?
Domníváme se, že to je svalová bunka. Chromatofory se mohly otevírat a zase zavírat. To znamená, že tohle zvíre umelo menit barvu, jako chameleon. A vidíte tady tenhle velký oválný útvar se svetlým stredem? To je otvor femorální pižmové žlázy. Tady uprostred je voskovitá substance, kterou ješte stále analyzujeme. Ale predpokládáme, že to zvíre byl samecek, ponevadž pouze samci mají femorální žlázy." "Chápu," rekl Malcolm.
Nastavila další diapozitiv. Malcolm spatril cosi, co vypadalo jako detailní záber nejaké houby. "Postupujeme hloubeji do tkáne. Tady vidíme strukturu podkožních vrstev.
Jsou znacne poškozeny distorzí zpusobenou bublinami plynu následkem infekce bakterií clostridia, které zvíre nadmuly. Ale presto si mužete udelat obrázek o usporádání cév - tady vidíte jednu - a další je tady - které jsou

obklopeny hladkými svalovými vlákny. To není pro ještery charakteristické. Fakticky obrázek tkáne na tomhle diapozitivu vubec nesouhlasí s tkání ještera ci nejakého jiného plaza. " "Chcete ríct, že vypadá jako u teplokrevného živocicha. " "Správne," souhlasila Gelmanová. "Ne prímo savce, ale treba ptáka. Mohl by to být, no, co já vím, treba mrtvý pelikán. Neco takového." "Ehm. " "Až na to, že pelikán nemá takovou kuži." "Rozumím," rekl Malcolm.
"A taky tady zcela schází perí." "Hmm. " "Dál," pokracovala Gelmanová, "dokázali jsme extrahovat nepatrné množství krve ze vnitrku arterií. Ne mnoho, ale dost na to, abychom ji mohli mikroskopicky prozkoumat. Tady to je." Diapozitiv se opet zmenil. Videl zmet bunek, vetšinou cervených krvinek a tu a tam zbloudilou bílou krvinku. Obrázek mu nic neríkal.
"Tohle není muj obor, Elizabeth," rekl.
"Dobre, podám vám strucné shrnutí," rekla. "Predevším, cervené krvinky mají jádro. To charakterizuje ptáky, nikoli savce. Zadruhé, je tu dost atypický hemoglobin, lišící se od jiných ješterek v nekolik párech bází. Zatretí, struktura bílých krvinek je zcela deviantní. Nemáme dostatek materiálu, abychom mohli provést presné urcení, ale dohadujeme se, že to zvíre má znacne neobvyklý imunitní systém." "At už to znamená cokoli," podotkl Malcolm a pokrcil rameny.
"To nevíme a vzorek nepostacuje, abychom to zjistili. Mimochodem, nemužete toho získat víc?" "Možná bych mohl," rekl.
"Odkud, ze Stanovište B?" Malcolm vypadal udivene. "Stanovište B?" "No, tak to bylo vylisováno na jmenovce." Preradila na další diapozitiv. Musím ríct, Iane, že ta jmenovka je nesmírne zajímavá. Tady v zoo neustále štítkujeme zvírata a dobre známe všechny druhy bežne prodávaných jmenovek po celém svete. Jenže takový štítek ješte nikdo v živote nevidel.
Tady je, zvetšený desetkrát. Ve skutecnosti má zhruba velikost vašeho nehtu na palci. Má obvyklý plastikový povrch, a pripevnuje se na zvíre teflonem potaženou svorkou z nerezové oceli, která je na druhé strane. Je to docela malická svorka, druh, jaký se používá u mládat. To vaše zvíre byl dospelý exemplár?" "Predpokládám. " "Takže svorka už nejakou dobu sloužila, od dob, kdy bylo zvíre mladé," uvažovala Gelmanová. "Což souhlasí, když vezmeme v úvahu stupen opotrebení. Všimnete si dolícku na povrchu. To je velice neobvyklé. Tenhle plast je Duralon, látka, ze které se vyrábejí prilby na americký fotbal. Je nesmírne odolný, a tyhle dolícky nemohly vzniknout pouhým opotrebením. "
"Potom cím?" "Musela je urcite zpusobit nejaká chemická reakce, jako styk s kyselinou, snad ve forme aerosolu."
"Jako treba vulkanické výpary?" zeptal se Malcolm.
"Ty by to mohly zpusobit, zejména ve svetle toho, co už jsme se dozvedeli. Všimnete si, že štítek je znacne tlustý - ve skutecnosti devet milimetru. A že je dutý." "Dutý?" zamracil se Malcolm.
"Ano. Uvnitr má dutinu. Nechteli jsme ho otevírat, takže jsme ho zrentgenovali. Tady." Naskocil další diapozitiv. Malcolm spatril uvnitr jmenovky zmet bílých car a komurek.
"Zdá se, že i uvnitr je štítek znacne zkorodovaný, opet výpary kyselin. Ale ani tak není pochyb o tom, co to kdysi bylo. Je to štítek vysílající rádiový signál, Iane. Což znamená, že tohle unikátní zvíre, tuhle teplokrevnou ješterku nebo co to vlastne je, kdosi opatril jmenovkou a umele choval od samého jejího narození. A práve tohle zdejší lidi vyvedlo z míry. Nekdo tyhle veci chová. Víte o tom neco víc?" „O nicem takovém nemám ani nejmenší tušení," odvetil Malcolm.
Elizabeth Gelmanová si povzdechla. "Jste prolhaný parchant." Natáhl ruku. "Mužete mi muj vzorek vrátit?" "Iane," rekla. "Po všem, co jsme pro vás udelali?" " Vzorek?" "Myslím, že mi dlužíte vysvetlení." "A slibuji vám, že je dostanete. Asi za dva týdny. Zvu vás na obed." Hodila na stul predmet zabalený do stríbrité folie. Sebral jej a zastrcil si ho do kapsy. "Díky, Liz." Zvedl se k odchodu.
"Strašne me mrzí, že takhle utíkám, ale musím okamžite nekam zavolat." Zamíril ke dverím a Gelmanová se zeptala: "Mimochodem, jak to zemrelo, Jane? To zvíre?" Zarazil se. "Proc se ptáte?" "Protože když jsme zkoumali kožní bunky, nalezli jsme pod vnejší epidermální vrstvou nekolik málo cizích bunek.
Bunek patrících nejakému jinému zvíreti." "Co to znamená?" "No, to je totiž charakteristický obrázek, když spolu dve ješterky bojují. Jedna druhou poškrábe. Bunky se zadrou pod svrchní vrstvu." "Ano," rekl. "Zdechlina nesla známky po boji. Zvíre bylo poranené." .
"A také byste mel vedet, že tu byly známky chronické vasokonstrikce na arteriálních cévách. To zvíre žilo ve stressu, Iane. A nejen z toho boje, v nemž utržilo zranení. Takové známky by se vytratily mezi prvními posmrtnými zmenami. Mluvím o chronickém, dlouhodobém stressu. At už to zvíre žilo kdekoli, bylo to prostredí extrémne nebezpecné a vzbuzující stress." "Chápu. " "Takže. Jak se dostane chované zvíre opatrené jmenovkou do tak nebezpecného prostredí?"

U východu ze zoo se rozhlédl, jestli ho nekdo nešpehuje, pak se zastavil u telefonního automatu a zavolal Levinovi. Naskocil záznamník, Levine nebyl doma. Typické, pomyslel si Malcolm. Kdykoli ho potrebuji, není k sehnání. Asi šel škemrat k soudu, aby mu vrátili zabavené Ferrari.
Malcolm zavesil a zamíril ke svému autu.

THORNE

"Thornova terénní vozidla" bylo napsáno cernými písmeny na velkých dverích garáže z vlnitého plechu. Garáž stála na opacném konci Industrial Park. Vlevo vedly normální dvere. Arby stiskl bzucák na malé krabicce s mrížkováním.
"Klidte se odsud," pronesl nevrlý hlas.
"To jsme my, pane doktore. Arby a Kelly." "Ach. No dobre." Ozvalo se klapnutí, dvere se otevrely a oni vešli dovnitr. Zjistili, že se nalézají ve velké otevrené hale. Delníci provádeli úpravy na nekolika vozidlech, vzduch páchl acetylenem, motorovým olejem a cerstvým náterem. Prímo pred sebou Kelly videla tmave zelený Ford Explorer s odríznutou

strechou. Dva delníci stáli na žebrících a pripevnovali nahoru na vršek auta velký rovný panel z cerných solárních clánku. Explorer mel zdviženou kapotu a motor V-6 vytažený ven. Delníci práve usazovali dovnitr jiný, malý motor - vypadal jako zakulacená krabice od bot a hliníková slitina se temne leskla. Další prinášeli široký, plochý obdélník Hughesova konvertoru, který se chystali namontovat nahoru na motor.
Dál vpravo videla Kelly dva trajlery, na nichž Thornuv tým pracoval už nekolik posledních týdnu. Nebyla to však obycejná auta s obytným prostorem, v nichž vidíte lidi jezdit na dovolenou. Jeden z trajleru byl ohromný, s aerodynamickými tvary, veliký témer jako autobus, a byl vybavený tak, aby v nem mohli prebývat a spát ctyri lidé. Navíc ješte obsahoval spoustu ruzných vedeckých prístroju. Ríkali mu Challenger a mel jednu neobvyklou vlastnost: jakmile jste jej zaparkovali, steny se daly posunout do šírky tak, že se podstatne zvetšily vnitrní prostory.
Trajler jménem Challenger byl zkonstruován tak, že se spojoval zvláštním harmonikovým pruchodem s druhým vozem, který byl ponekud menší a první jej táhl. Tenhle druhý trajler obsahoval laboratorní vybavení a nekterá zarízení na nejmodernejší technické úrovni, ackoli Kelly presne nevedela, jaká to jsou. Práve v tomhle okamžiku se však druhý trajler skrýval pod ohromným proudem jisker, který stríkal od svárecky na streše. Navzdory všemu ruchu kolem vypadal príves prakticky hotový - ackoli Kelly videla, že lidé pracují i uvnitr, a všechno calounení, sedadla i operadla, leželo venku na zemi. '.
Thorne sám stál uprostred haly a kricel na svárece na streše prívesu: "Delej, delej, dnes s tím musíme být hotovi! Eddie, delej !" Otocil se a opet zakricel: "Ne, ne, ne! Podívej se na plán! Henry, tu rozperu tam nemužeš umístit bocne. Musí vést krížem, aby víc vydržela. Podívej se na plán!" Doktor Thorne byl petapadesátiletý šedovlasý muž se soudkovitým hrudníkem. Až na to, že nosil brýle s drátenými obrouckami, vypadal jako vysloužilý profesionální boxer. Kelly si jen obtížne predstavovala Thorna coby univerzitního profesora, byl totiž nesmírne silný a v neustálém pohybu. "Sakra, Henry! Henry! Henry, slyšíš me?" Thorne znovu zaklel a zahrozil pestí do vzduchu. Obrátil se k detem. "Tihle lidi," rekl. "Oni si myslí, že mi pomáhají." Z Exploreru vyšlehl bílý blesk, až to zapraskalo. Oba muži naklánející se pod kapotu odskocili a nad autem se vznesl oblak štiplavého dýmu.
"Co jsem vám ríkal?" zakricel Thorne. "Musíte to uzemnit! Uzemnit to drív, než zacnete neco delat! Pracujeme tady s pomerne vysokým napetím, chlapi! Když nebudete opatrní, uškvarí vás to!" Ohlédl se nazpet na deti a zavrtel hlavou. "Oni to proste nechápou," rekl. "Tenhle MOZ je nebezpecná zbran." "MOZ?" "Medvedí odstrašovací zarízení - tak tomu ríká Levine. To jsou ty jeho vtípky," vysvetlil Thorne. "Vyvinul jsem totiž tenhle systém pred nekolika lety pro parkování v Yellowstonském parku, kde se do obytných prívesu dobývají medvedi. Cvaknete prepínacem a pustíte do karosérie vozidla napetí deset tisíc voltu. Prásk! To dá za vyucenou i tomu nejvetšímu medvedovi na svete. Jenže s clovekem takové napetí sekne o zem. A co potom? Pak mám na krku proces kvuli pracovnímu úrazu. Kvuli jejich pitomosti." Zavrtel hlavou.
"Tak co? Kde je Levine?" "To my nevíme," rekl Arby.
"Jak to myslíš? Copak neucil dneska u vás ve tríde?" "Ne, neprišel." Thorne znovu zaklel. "No, já ho dnes potrebuju, aby se mnou udelal záverecnou revizi predtím, než zacneme vozidla testovat v terénu. Ocekával jsem, že se vrátí dnes." "Že se vrátí odkud?" zeptala se Kelly.
"No, vyrazil si na jeden z tech svých výletu do terénu," odpovedel Thorne. "Byl velice vzrušený, pred odjezdem. Sám jsem ho vypravoval - pujcil jsem mu poslední model svého batohu. Dostane do nej všechno, nac si vzpomene, pokud to nepresáhne limit jednadvaceti kilo. Líbil se mu. Odjel v pondelí, pred ctyrmi dny." "Kam?" "Jak to mám vedet?" rekl Thorne. "Nerekl mi to. A já se ho neptal. Víte prece, ted jsou všichni stejní. Všichni vedci, se kterými pricházím do styku, jsou tajemní jako hrad v Karpatech. Ale clovek jim to nemuže mít za zlé. Všichni se obávají, že jim objev nekdo ukradne nebo je bude žalovat. To je ten moderní svet. Minulý rok jsem vybavoval expedici do amazonského deštného pralesa, všechno vodotesné - jak by si clovek prál v deštném pralese, protože mokrá elektronika nefunguje - a vedecký šéf expedice byl pokutován za zneužití financních fondu. Za to, že nechal stavet prístroje vodotesné! Jakýsi univerzitní byrokrat prohlásil, že to jsou ‚neopodstatnené výdaje'. Ríkám vám, je to šílené. Naprosto šílené. Henry - posloucháš vubec, co ti ríkám? Pridelej to krížem!" Thorne krácel pres halu a rozhazoval pritom rukama. Deti ho následovaly.
"A ted se podívejte na tohle," vrcel Thorne. "Celé mesíce prestavujeme tahle terénní vozidla a konecne jsme s tím hotovi. Chtel je lehká, takže jsem mu je postavil odlehcená.
Chtel je pevná, takže jsem mu je udelal odolná - lehká a odolná zároven, proc ne, je to sice nesplnitelný požadavek, ale díky dostatecnému množství titanu a karbonových mrížkových kompozitu jsme to dokázali. Nechce benzínový pohon a nechce elektrinu, a to jsme také zvládli. Tak nakonec má, co chtel, nesmírne výkonnou pojízdnou laborator, kde není žádný benzín a žádná elektrina. A ted, když je to hotové. .. Ani tomu nemužu uverit. Opravdu se u vás ve tríde neukázal ?" "Ne," odpovedela Kelly.
"Takže se ztratil," rekl Thorne. "Bájecné. Bezvadné. A co naše terénní zkoušky? Chceme ta vozidla na týden vyvézt do terénu, do takového, v jakém budou sloužit." "Já vím," odvetila Kelly. "Máme povolení od rodicu a všechno s sebou, takže mužeme jet taky." "A on si tu ted není!" penil Thorne. "Pocítám, že jsem to mel cekat. Tyhle deticky z bohatých rodin si proste delají, co se jim zamane. A práve podle chlápku jako Levine se jim ríká zkažené." Ze stropu se s rachotem zrítila veliká kovová klec a pristála na podlaze nedaleko od nich. Thorne uskocil stranou. "Eddie! Sakra! Dávej bacha!" "Prominte, pane doktore," omlouval se Eddie vysoko na strešním nosníku. "Ale máme tu požadavek, že to nesmí zdeformovat ani dvanáct tisíc liber na ctverecní palec. Museli jsme to vyzkoušet." "To je v porádku, Eddie. Ale netestujte to tehdy, když stojíme pod tím!" Thorne se sehnul, aby klec prozkoumal. Byla kruhová, zkonstruovaná z asi palec silných tycí z titanové slitiny. Pád prežila bez úhony. A byla lehká, Thorne ji zdvihl jednou rukou. Byla necelé dva metry vysoká a v prumeru mela asi metr a ctvrt. Mela padací dvírka opatrená težkým zámkem.

"K cemu to je?" zeptal se Arby.
"Fakticky," odvetil Thorne, "je to soucástí tamhle toho." Ukázal pres halu, kde jakýsi delník sestavoval dohromady sadu teleskopických vzper. "Je to pozorovací plošina vyrobená tak, aby se dala sestavit v terénu. Jednotlivé soucásti se spojí do pevné stavby vysoké asi ctyri a pul metru. Nahoru se pripevní úkryt. Také rozkládací." "Plošina na pozorování ceho?" vyptával se Arby.
"Copak vám to nerekl?" opácil Thorne.
"Ne," rekla Kelly.
"Ne," rekl Arby.
"No, nerekl to ani mne," zavrtel hlavou Thorne. "Vím jenom tolik, že chce mít všechno nesmírne silné. Lehké a odolné, lehké a odolné. Což je nemožné." Povzdechl si. "Pánbuh me pred temi vedci ochranuj." "Myslela jsem si, že vy jste taky vedec," rekla Kelly.
"Býval jsem," odvetil Thorne príkre. "Ale ted už delám jenom praktické veci. Už nevedu pouze plané reci."
Kolegové, kterí Jacka Thorna znali, se shodovali na tom, že duchod je nejštastnejším obdobím jeho života. Jako profesor užité techniky a specialista na neobvyklé materiály vždy kladl duraz na praktická hlediska a studenti ho milovali. Jeho nejslavnejší prednášce na Stanfordu, nazvané Základy konstrukcního inženýrství, studenti nerekli jinak než Thornovy problémy, protože Thorne své posluchace neustále nutil, aby rešili zapeklité konstruktérské problémy, které jim pripravil.
Nekteré z nich se už dávno staly soucástí studentského folklóru. Jedním z nich byla napríklad Velká vajícková katastrofa: Thorne studentum uložil, aby z Hoowerovy veže shodili krabici s vajícky tak, že se vajíckum nic nestane. Jako polstrování smeli použít pouze kartonové stredy od rolí toaletního papíru. Celé námestí pod vežípak bylo zasvinené rozbitými vajícky.
Dalšího roku pak Thorne studentum uložil, aby postavili židli pro devadesátikilového muže, pricemž smeli použít pouze hygienické tycinky z lisovaného papíru s navinutou vatickou a nite. Jindy zase zavesil formuláre s testem na záverecnou zkoušku na strop poslucharny a vyzval studenty, aby si je stáhli dolu s pomocí všeho, co si dokáží vyrobit z kartonové krabice na boty, obsahující pul kila lékorice, a z párátek.
Když Thorne neucil, casto vystupoval jako soudní znalec v procesech, které mely nejakou spojitost s naukou o materiálu. Specializoval se na výbuchy, letecké havárie, zrícené budovy a další katastrofy. Tyhle výpady do reálného sveta jen posilovaly jeho náhled, že vedec potrebuje co nejširší vzdelání. Ríkával: "Jak chcete navrhovat veci pro lidi, když neznáte historii a psychologii? Proste nemužete. Protože vaše matematické výpocty možná budou perfektní, ale lidi to všechno zmrší. A jestli se tak stane, bude to znamenat, že jste to zmršili vy." Své prednášky prokládal citáty z Platona, zulúského krále Chaky, Emersona a Chang-tzu.
Avšak Thorne coby prednášející, který byl u svých studentu oblíbený - a jenž požadoval všeobecné vzdelání _ shledal, že plave proti proudu. Svet vedy smeroval k ješte hlubší specializaci a vyjadroval se ješte odbornejší hantýrkou. V tomto klimatu byla obliba u studentu známkou povrchnosti, a zájem o problémy reálného sveta byl dokladem intelektuální chudoby a výrazu vlažnosti vuci teorii.
Ale nakonec ho ze dverí vyhnala jeho láska k Chang-tzuovi. Jeden z jeho kolegu na schuzi katedry povstal a oznámil, že "nejaký mystický cínský tlachal nemuže sdelovat nic duležitého pro vedu".
O mesíc pozdeji Thorne nastoupil do predcasného duchodu a brzy nato si založil svou vlastní firmu. Tahle práce se mu velice líbila, avšak scházel mu kontakt se studenty, procež si oblíbil dva mladé Levinovy pomocníky. Deti byly bystré, byly nadšené a ješte dostatecne mladé na to, aby v nich škola nepotlacila veškerou touhu po poznání. Stále ješte umely používat svou vlastní hlavu, což v Thornových ocích bylo neklamným znamením, že dosud neukoncily proces institucionálního vzdelávání.

* * *
"Jerry!" zakricel Thorne na jednoho ze sváreCu na vozidle.
"Vyrovnej ty výztuhy po obou stranách! Vzpomen si na deformacní testy!" Thorne ukázal na monitor od videa stojící na podlaze, který ukazoval pocítacem simulované obrázky vozidla narážejícího do prekážky. Nejprve narazilo zadní cástí, pak bocne, nacež se otocilo a narazilo znovu.
Vozidlo pokaždé utrpelo jen velice malé poškození. Pocítacový program vyvinuli výrobci automobilu a pak jej zase odložili. Thorne program získal a upravil si jej. "Samozrejme že ho automobilové firmy zavrhly - je to prece dobrý nápad. Nemužete prece chtít, aby z velké firmy vycházely nejaké dobré nápady. To by mohlo ješte vést ke kvalitním výrobkum!" Povzdechl si. "Na tomhle pocítaci jsme s našimi vozidly havarovali desettisíckrát: neco jsme zkonstruovali, narazili, opravili to a naráželi znovu. Žádné teoretizování, jen samé praktické testy. Takovým zpusobem by se to melo delat." Thornova nechut k teorii byla legendární. V jeho ocích nebyla teorie nic víc než náhražka zkušenosti prosazovaná kýmsi, kdo nevedel, o cem mluví. "A ted se podívejte! Jerry?
Jerry! Proc jsme provádeli všechny ty simulace, když vy frajeri se ted nebudete držet plánu? Má snad tady nekdo papíry na hlavu?" "Lituju, doktore..." "Nelitujte! Delejte to správne!" "No, už tak je to bezpecný ažaž..." "Ale? Na to jste prišel sám? Takže vy jste se ted stal konstruktérem? Držte se laskave plánu!" Arby cupital Thornovi po boku. "Mám o doktora Levina starost," rekl.
"Vážne? Já ne." "Ale on byl vždycky spolehlivý. Umel si veci zorganizovat. " "To je pravda," souhlasil Thorne. "Ale je také velmi impulzívní a delá, co si práve umane." "Možná," rekl Arby, "ale nemyslím si, že by neprišel bez dobrého duvodu. Bojím se, jestli nemá nejaké potíže. Minulý týden nás vzal s sebou na návštevu k profesoru Malcolmovi do Berkeley, který má v pracovne tu mapu sveta, a na ní jsou. .."
"Malcolm!" vykrikl Thorne. "To me teda podržte! Tihle dva se v tom melou jako nudle v bandasce. Jeden je praktictejší

než druhý. Ale ted bych mel radeji nechat Levina na pokoji." Obrátil se na patách a zamíril do své kanceláre.
"Jdete zavolat svým satfonem?" rekl Arby.
Thorne se zastavil. "Svým cím?" "Satfonem," opakoval Arby. "Copak si doktor Levine nevzal s sebou svuj satfon?"
"Jak by mohl?" rekl Thorne. "Prece víš, že nejmenší satelitní telefony jsou veliké jako kufr." "To jo, ale být by nemusely," rekl Arby. "Klidne jste mohl udelat jeden velice malý." "Mohl? Já? A jak?" Thorne si nemohl pomoct, ale tohle decko ho bavilo. Clovek se na ne nemohl hnevat.
"S tou komunikacní jednotkou VLSI, kterou jsme opatrili," pokracoval Arby. "S tou trojúhelníkovou. Co je sestavená ze dvou cipu Motorola BSN-23, který jsou zakázaný, protože je vyvinuli pro CIA, protože vám umožnujou. . . " "No, no!" prerušil ho Thorne:' "Kdepak ses tohle všechno dozvedel? Varoval jsem te, aby ses nenabourával do systému...
"Nemejte obavy, jsem opatrný," rekl Arby. "Ale o té komunikacní jednotce to je pravda, že? S ní byste dokázal postavit satfon, který by vážil pul kila. Udelal jste to?" Thorne se na nej dlouze zadíval.
"Možná," rekl nakonec. "A co z toho?" Arby se zakrenil. "Paráda," rekl.
Thornova malá kancelár stála v rohu haly. Vnitrní steny pokrývaly plány, výkresy a trojrozmerné prurezy vykreslené pocítacem. Pracovní stul byl posetý svorkami s objednávkami, elektronickými soucástkami, katalogy soucástek a stohy faxu. Thorne se vším tím neporádkem prehrabal a nakonec vylovil malý šedý mobilní telefon. "Tady je." Zvedl prístroj, aby jej videl Arby. "Docela dobrý, ne? Sám jsem ho zkonstruoval. " "Vypadá jako normální mobilní telefon," rekla Kelly.
"Vypadá, ale není. Mobilní telefon je napojený na místní sít. Satelitní telefon se spojuje prímo s telekomunikacní družicí ve vesmíru. S takovým jako je tenhle mužu mluvit s kýmkoli na svete." Rychle tiskl tlacítka s císly. "Kdysi potrebovaly metrovou parabolu. Pak to byla triceticentimetrová parabola. Nyní nepotrebují vubec žádnou - jenom sluchátko.
To není špatné, podle mého soudu. Uvidíme, jestli to zvedne." Stiskl tlacítko hlasitého poslechu. Uslyšeli, jak se vytácejí císla, a sycení poruch.
"Jak znám Richarda," rekl Thorne, "pravdepodobne jenom nestihl letadlo nebo zapomnel, že mel být dnes zpátky na záverecné schvalování. A my už jsme tady pekne daleko. Když vidíte, že nasazujeme vnejší výztuhy a polstrování, jsme fakticky hotoví. Takhle nás zdrží. Je to od neho velice bezohledné." Telefon zvonil, vydával elektronická pípnutí. "Jestli se ho nebudu moct dovolat, zkusím Sarah Hardingovou. " "Sarah Hardingovou?" vzhlédla Kelly.
"Kdo je Sarah Hardingová?" zeptal se Arby.
"Nejznámejší mladá odbornice na chování zvírat na svete, Arby." Sarah Hardingová byla jedním z Kellyiných osobních vzoru. Kelly dychtive hltala každý clánek, který se jí o ní dostal do ruky. Sarah HardingOvá byla nemajetnou studentkou, která na stipendium vystudovala University of Chicago, ale dnes, ve veku triatriceti let, byla docentkou na Princetonu.
Byla krásná a nezávislá, rebelantka, která krácela svou vlastní cestou. Zvolila si težký život vedce v terénu, žila osamele v Africe, kde studovala lvy a hyeny. Její houževnatost byla povestná. Jednou, když se jí porouchal landrover, ušla pres tricet kilometru samotná savanou a lvy odhánela tím, že po nich házela kameny.
Na fotografiích Sarah pózovala v šortkách a v khaki košili s dalekohledem zavešeným na krku vedle svého landroveru. S krátkými tmavými vlasy a silným svalnatým telem vypadala zároven drsne i atraktivne. Kelly, která fotografie studovala peclive a vše do posledního detailu si ukládala do pameti, to prinejmenším takhle pripadalo.
"Nikdy jsem o ní neslyšel," odvetil Arby.
"Netrávíš príliš mnoho casu u pocítace, Arby?" zeptal se Thorne.
"Ne," odpovedel chlapec.
Kelly sledovala, jak Arbymu poklesla ramena a jak se stahuje do sebe, zpusobem, jakým to delal pokaždé, když se mu zdálo, že ho nekdo kritizuje.
"Odbornice na chování zvírat?" rekl nasupene.
"Správne," potvrdil Thorne. "Vím, že Levine s ní za poledních nekolik málo týdnu mluvil nekolikrát. Pomáhala mu se vším tímhle vybavením, které se nakonec poveze do terénu. Nebo mu radila. Nebo tak neco. Nebo možná je jeho spojka s Malcolmem. Nakonec, byla do Malcolma zamilovaná. " "Tomu neverím," odmítla Kelly. "Možná že on byl zamilovaný do ní. . . " Thorn na Kelly pohlédl. "Ty ji znáš?" "Ne. Ale slyšela jsem o ní." "Chápu." Thorne dál nepokracoval. Postrehl všechny známky toho, že devce svuj vzor zbožnuje, a schvaloval to.
Kelly si mohla pocínat hur, než obdivovat Sarah Hardingovou. Prinejmenším to nebyla sportovkyne ci rocková zpevacka. Ve skutecnosti bylo osvežující, když devce obdivovalo nekoho, kdo se snažil rozšírit oblast vedení. . .
Telefon neustále vyzvánel. Nikdo jej nezvedal.
"No, víme alespon tolik, že Levinovo vybavení je v porádku," rekl Thorne. "Protože jeho aparát signál chytá. Víme aspon tolik." "Mužete zjistit jeho polohu?" zeptal se Arby.
"Bohužel ne. A jestli budeme pokracovat takhle dál, pravdepodobne vybijeme prístroji v terénu baterie, což znamená...
Ozvalo se cvaknutí a zaslechli mužský hlas, pozoruhodne zretelný a jasný. "Levine." "Fajn. Dobre. Je tam," prikývl Thorne. Stiskl knoflík na sluchátku. "Richarde? Tady je Thorne." Ze sluchátka slyšeli nepretržitý sykot statické elektriny.
Pak se ozvalo zakašlání a jakýsi skrípavý hlas rekl: "Haló?
Haló? Tady je Levine." Thorne stiskl knoflík na svém telefonu. "Richarde. Tady je Thorne. Slyšíš me?" "Haló?" ríkal Levine na druhém konci. "Haló?"
Thorne si povzdechl. "Richarde! Pro príjem musíš stisknout tlacítko T. Prepínám." "Haló?" Další zakašlání, hluboké a chraplavé. "Tady je Levine. Haló?" Thorne znechucene zavrtel hlavou. "Zjevne nemá tušení, jak se s tím zachází. Sakra! Pritom jsem to s ním velice peclive probral. Samozrejme že nedával pozor. Géniové nikdy nedávají pozor. Myslí si, že už vedí všechno. Jenže tyhle veci nejsou na hraní." Stiskl tlacítko pro prenos. "Richarde, poslouchej me! Musíš

zmácknout tlacítko T, abys..." "Tady je Levine. Haló? Levine. Prosím vás, potrebuju pomoc!" Cosi jako zasténání. "Jestli me slyšíte, pošlete mi pomoc. Poslouchejte, jsem na tom ostrove, dostal jsem se sem v porádku, ale..." Cvaknutí. Sykot poruch.
"Hmm," rekl Thorne.
"Co se stalo?" zeptal se Arby a natáhl se kupredu.
"Ztrácíme ho." "Proc?" "Baterie," vysvetlil Thorne. "Vybíjejí se rychle. Krucifix!
Richarde, kde jsi?" Ze sluchátka slyšeli Levlnuv hlas: "... už mrtvý... situace se stala... ted... velice vážná... nevím... me slyšíte, ale jestli... pošlete pomoc..." "Richarde! Rekni nám, kde jsi!" Telefon sycel a kvalita prenosu se neustále zhoršovala.
Slyšeli Levina, jak ríká: ".. . obklícili me a... divoká... hlavne je cítím. .. v noci.. . " „O cem to mluví?" rekl Arby.
"... do... zranení... nemužu... už zanedlouho... prosím vás...
Pak se ozvalo poslední, pozvolna se vytrácející zasycení.
A náhle telefon ztichl.
Thorne s cvaknutím vypnul svoje sluchátko a pak telefon.
Obrátil se k detem, které tu obe stály pobledlé. "Musíme ho najít," rekl. "Ted hned."

DRUHÁ KONFIGURACE
"Jak se systém približuje smerem k hranici chaosu, rozvíjí se složité samoorganizující chování. "
IAN MALCOLM

ZÁCHYTNÉBODY
Thorne odemkl dvere Levinova bytu a rozsvítil svetla. Ohromene se zastavili.
"Tady to vypadá jak v muzeu!" vyhrkl Arby.
Levinuv byt se dvema ložnicemi byl vyzdoben v povšechne asijském stylu, s radou skríní ve zdi a drahými starožitnostmi. V byte bylo také neposkvrnene cisto a mnohé ze starožitností byly uloženy v plastikových obalech. Všechno bylo peclive opatreno jmenovkami. Pozvolna vešli do pokoje.
"Tady doopravdy žije?" zeptala se Kelly. Prišlo jí zatežko tomu uverit. Byt jí pripadal tak neosobní, témer jako by jej neobýval clovek. U nich doma panoval porád takový príšerný neporádek. . .
"Jo, žije," odvetil Thorne a zastrcil si klíc do kapsy. "Takhle to tu vypadá porád. Proto taky nikdy nemuže žít s žádnou ženskou. Nevystojí nikoho, kdo by mu tohle všechno porád ochmatával. " V obývacím pokoji stála kolem skleneného konferencního stolku pohodlná sedací souprava s bohatým polstrováním.
Na stolku se zvedaly ctyri sloupce knih, každá z nich presne zarezávala se skleneným okrajem. Arby prelétl pohledem jejich názvy. Katastrofická teorie a nove vzniklé struktury. Induktivní procesy v molekulární evoluci. Bunecné automatismy. Metodologie nelineární adaptace. Fázový posuv v evolucních soustavách. Byly tu také nejaké starší knihy s tituly v nemcine.
Kelly zacichala. "Neco se tu varí?" "Já nevím," odpovedel Thorne. Zašel do jídelny. U steny spatril horký talír a radu zakrytých mís. Stál tam lakovaný drevený jídelní stul prostrený pro jednu osobu, stríbrné príbory a broušené sklenice. Z polévkové mísy stoupala pára.
Thorne pristoupil blíž, zvedl ze stolu list papíru a cetl: "Humrí polévka, mladé zelené fazolky, narychlo pecený tunák." Pripojen byl žlutý poznámkový štítek. "Doufám, že jste mel príjemnou cestu! Romelia." "Júú," rekla Kelly. "Myslíte, že mu každý den nekdo varí veceri ?"
"Pocítám, že ano," odpovedel Thorne. Nezdálo se, že by to na nej nejak zapusobilo. Rychle se probral hromádkou neotevrené korespondence, která se úhledne vršila vedle talíre.
Kelly obrátila pozornost k nekolika faxum na vedlejším stolku. První byl z yaleského Peabodyho muzea v New Havenu. "To je nemecky?" zeptala se a podala fax Thornovi.
Vážený pane doktore,
Vámi požadovaný dokument
"Geschichtliche Forschungsarbeiten iiber die Geologie Zentralamerikas, 1922-1929"
byl dnes odeslán po Federal Express.
S pozdravem
(podepsán)
-....
Dina Skrumbisová archivárka
"Porádne tomu nerozumím," odvetil Thorne. "Ale myslím, že to znamená ‚Jakési geologické výzkumy ve Strední Americe'. A je to ze dvacátých let - nic tak strašne horkého. " "Zajímalo by me, proc to chtel?" zauvažovala Kelly.
Thorne jí neodpovedel. Zamíril do ložnice.
Ložnice byla šerá, pomalu tam nebylo videt. Postel byla celá cerne povlecená, peclive ustlaná. Thorne otevrel dvírka skrínky ve zdi a spatril prihrádky plné prádla, všechno vyžehlené, peclive poskládané, rada vecí uložená v plastikových sáccích. Otevrel svrchní šuplík prádelníku a uvidel poskládané ponožky, srovnané podle barev.
"Nechápu, jak muže takhle vubec žít," komentovala pohled Kelly.
"Na tom nic není," odpovedel Thorne. "Nepotrebuješ nic víc než služebnictvo." Rychle pozotvíral všechny ostatní zásuvky, jednu po druhé.
Kelly prešla k nocnímu stolku. Leželo na nem nekolik knížek. Ta úplne navrchu byla velice malá a stárím celá zežloutlá. Byla v nemcine a jmenovala se Die Fünf Todesarten. Rychle ji prolistovala a videla barevné obrázky, na kterých bylo

cosi jako Aztékové v barvitých oblecích. Pomyslela si, že to vypadá skorem jako detská obrázková knížka.
Pod ní se vršily knížky a odborné casopisy s temne cervenou obálkou vydávané ústavem v Santa Fé: Genetické algoritmy a heuristické síte. Geologie Strední Ameriky. Mozaikové automatismy náhodných dimenzí. Výrocní zpráva spolecnosti In Gen. A hned vedle telefonu si povšimla listu papíru se spešne nacmáranými poznámkami. Nemohla nepoznat úhledný Levinuv rukopis.
Na papíre stálo:
STANOVISTE B
Vulkanische Tacano?
Nublar?
1 z 5 smrtí?
v hrch? Ne!!!
možná Guitierrez
opatrne
"Co to je Stanovište B?" zeptala se Kelly. "Tady si o tom cosi poznamenal." Thorne k ní pristoupil, aby se podíval.
"Vulkanische," rekl, "to znamená ‚sopecné', myslím. Tacano a Nublar... to zase zní jako místní názvy. Jestli to tak je, mužeme si je najít v atlase." "A co znamená jedna z peti smrtí?" vyptávala se Kelly dál.
"At se propadnu, jestli to vím," odvetil.
Stáli spolu a zírali na papír, když do ložnice vstoupil Arby a rekl: "Co to je Stanovište B?" Thorne vzhlédl. „Proc?"
"Radeji byste si mel prohlédnout jeho pracovnu," rekl Arby.
Levine si druhou ložnici prestavel na pracovnu. Byla stejne jako celá zbývající cást bytu obdivuhodne uklizená. Stál tam pracovní stul s papíry vršícími se v úpravných sloupcích vedle pocítace, pokrytého plastikovou folií. Avšak vetší cást steny za stolem pokrývala rozlehlá korková tabule. A na tuhle tabuli si Levine pripichoval mapy, nácrtky, výstrižky z novin a casopisu, snímky z Landsatu a letecké fotografie. Nahore na tabuli stál nápis velkým písmem: Stanovište B? Vedle nej byl rozostrený, zprohýbaný snímek obrýleného Cínana v bílém laboratorním plášti stojícího v džungli vedle drevených písmen, která dávala. dohromady text Stanovište B. Muž mel plášt rozepnutý a pod ním tricko s jakýmsi nápisem.
Vedle tohoto snímku byla ohromná zvetšenina tricka, které videli na puvodní fotografii. Písmena se dala precíst jen s obtížemi, protože je po obou stranách cástecne prekrýval laboratorní plášt, ale zdálo se, že nápis ríká:
nGen Stanovište B výzkumné pracoviš

Levine k tomu svým úhledným rukopisem poznamenal:
"Výzkumné pracovište InGenu, Stanovište B??? Kde???" Hned pod tím byla stránka vytržená z výrocní zprávy InGenu. Zakroužkovaný odstavec znel:

Vedle ústredního reditelství v Palo Alto, kde InGen zároven provozuje ultramoderní výzkumnou laborator o rozloze témer dvacet tisíc ctverecních metru, spolecnost vlastní tri terénní laboratore rozmístené po celém svete. Geologickou laborator v Jižní Africe, kde se získává jantar a další biologické vzorky, výzkumnou farmu v horách Kostariky, kde se pestují exotické odrudy rostlin, a zarízení na ostrove Isla Nublar, necelých dve ste kilometru západne od Kostariky.
Vedle toho Levine pripsal: "Tam B není! Lhári!" "To Stanovište B mu nejak nedá spát," podotkl Arby.
"Taky si myslím," pritakal Thorne. "A domnívá se, že se nachází nekde na nejakém ostrove." Thorne si zacal peclive prohlížet stul a zadíval se na družicové snímky. Všiml si, že ackoli jejich barvy nesouhlasí se skutecností, všechny jako by v ruzných stupních zvetšení zachycovaly v zásade stejnou geologickou oblast: skalnaté pobreží a pár ostrovu nedaleko od nej. Pobreží lemovala pláž a za ní už pronikala džungle. Mohlo to být v Kostarice, avšak bylo nemožné prohlásit to s jistotou. Po pravde receno, mohlo to být kterékoli z celého tuctu podobných míst na svete.
"Ríkal, že to je na nejakém ostrove," vzpomnela si Kelly.
"Ano." Thorne pokrcil rameny. "Jenže to nám príliš nepomuže." Zadíval se na tabuli. "Tady musí být nejakých dvacet ostrovu, a možná víc." Thorne pohlédl na text témer pri spodním okraji tabule.
STANOVISTE B@#$#VŠEM ODDELENÍM[]**** OŠETRENÍ %$#@#! TISK UTAJ****** (Pan Hammond pripomíná všem)****po^&^ marketingový *%** Dlouhodobý marketingový plán*&^&^% Marketing navrhovaných zarízení na tomto míste vyžaduje, aby nebylo (zverejneno) oznámeno (vyhlášeno) umístení úplné technologie JP. Pan Hammond si preje pripomenout všem oddelením, že produkcní zarízení nikdy nebude (predmetem) tématem žádného oznámení pro tisk (ci verejné diskuse) .
Produkcní/výrobní zarízení nemuže být#@#$# zminováno ve vztahu k umíst na výrobním ostrove Zarízení Isla S. zminovat striktne jen podle tiskových***A$**pokynu.

"To je divné," rekl. "Co si o tom myslíte?" Arby prišel k tabuli a zamyšlene se na ni zadíval.
"O všech tech scházejících slovech a zavinácích," dodal Thorne. "Dává ti to nejaký smysl?" "Ano," odpovedel Arby. Luskl prsty a zamíril rovnou k Levinovu pracovnímu stolu. Tam stáhl z pocítace plastikový kryt a rekl: "Myslel jsem si to."
Pocítac na Levinove stole nebyl moderní prístroj, jak by Thorne ocekával. Byl už nekolik roku starý, veliký a objemný, s krytem poškrábaným na mnoha místech. Levine na nem mel cernou pásku s nápisem Design Associates, Inc. A níž, prímo u sítového spínace, se leskl malý štítek, na nemž stálo Majetek firmy International Genetics Technologies, Inc., Palo Alto, CA.
"Co to znamená?" podivil se Thorne. "Copak má Levine pocítac InGenu?" "Ano," potvrdil Arby. "Minulý týden nás

poslal, abysme mu ho koupili. Vyprodávali pocítacové zarízení." "A on tam poslal vás?" divil se Thorne.
"Jo. Me s Kelly. Nechtel tam jít sám. Bojí se, že ho špiclujou. " "Ale tahleta vec je pocítac, na kterém behají CAD-CAM programy, a musí být pet roku starý," rekl Thorne. CADCAM programy používají architekti, grafici a konstruktéri.
"Proc by to chtel Levine?" "To nám nerekl," odvetil Arby a zapnul sítový spínac.
"Jenže já už to ted vím." "Ano?" "Ten text," rekl Arby pokývl hlavou smerem ke stene.
"Víte, proc vypadá práve takhle? Je to obnovený pocítacový soubor. Levine obnovuje vymazané soubory InGenu, kdysi uložené v tomhle pocítaci."
Arby jim vysvetlil, že všechny pocítace, které toho dne InGen prodal, mely pevné disky preformátované, aby se tak z nich vymazala veškerá data. Jenže pocítace s CAD-CAM programy jsou výjimkou. Všechny jsou totiž vybaveny speciálním softwarem, nainstalovaným už výrobcem. Tento software je na jednotlivé pocítace zakódován, pricemž se používají individuální kódová císla. Kód znemožnuje, aby se takový harddisk dal jen tak snadno preformátovat, protože programy, které jsou na nem uložené, by se musely znovu individuálne reinstalovat, což by trvalo celé hodiny.
"Takže oni to nesmazali," pochopil Thorne.
"Jasne," rekl Arby. "Proste jenom smazali adresáre, a pocítace prodali."
"A to znamená, že na disku jsou stále puvodní soubory." "Jasne. " Monitor se rozzáril. Na obrazovce se objevilo:
CELKOVÝ POCET OBNOVENÝCH SOUBORU: 2 387
"Kristepane," uniklo Arbymu. Naklonil se kupredu a uprene se zahledel na obrazovku s prsty na tlacítcích. Napsal povel dir a pres obrazovku se zacal valit proud názvu jednotlivých souboru. Byly jich tisíce.
"Jak budeš..." rekl Thorne.
"Nechte me na okamžik," prerušil ho Arby. Pak zacal cosi rychle psát.
"Dobre, Arby," souhlasil Thorne. Pobavilo ho, jak panovacne se chlapec chová pokaždé, když pracuje na pocítaci. Zdálo se, jako by úplne zapomnel, jak je starý, jeho obvyklá ostýchavost a plachost rázem zmizela. V elektronickém svete se opravdu cítil jako ryba ve vode. A vedel, že tady je dobrý.
"Jakákoli pomoc, kterou bys nám treba prispel, bude..." rekl Thorne.
"Pane doktore," znovu ho prerušil Arby. "Nechte me.
Jdete treba - já nevím kam. Pomáhejte Kelly nebo tak neco. " Odvrátil se a pokracoval v psaní.

RAPTOR
Velociraptor byl pres metr osmdesát vysoký a temne zelený.
Prikrcil se k útoku a hlasite sycel, svalnatý krk mel natažený kupredu, tlamu široce rozevrenou. Tim, jeden z modeláru, rekl: "Co si myslíte, pane doktore?" "Žádný strach," odvetil Malcolm procházející kolem. Byl v zadním krídle oddelení biologických kateder a míril do své pracovny.
"Žádný strach?" podivil se Tim.
"Ti takhle nikdy nestojí, na obou nohách. Když mu dáš zpevník," vzal ze stolu zápisník a vložil jej zvíreti do predních tlap, "muže klidne zpívat vánocní koledy." "Kristepane," rekl Tim. "Nemyslel jsem si, že je to až takhle špatné."
"Špatné?" opácil Malcolm. "To je prímo urážka velkého dravce! Meli bychom cítit jeho rychlost a sílu, hrozbu, kterou predstavuje. Roztáhni tu tlamu. Krk sniž dolu. Napni mu svaly, napni kuži. A zvedni jednu nohu. Uvedom si, raptori neútocí na korist pomocí tlamy - používají drápy na nohách," rekl Malcolm. "Chci videt, jak se ten dráp zvedá, pripravený uderit a vyrvat koristi streva z tela." "Fakticky si to myslíte?" rekl Tim pochybovacne. "Malé deti by to mohlo vydesit. . . " "Chceš ríct, že by to mohlo vydesit tebe," vydal se Malcolm dál chodbou. "A ješte jedna vec: zmen ten sykot. Zní to, jako když nekdo curá. Udelej, aby to zvíre vrcelo. Dej velkému dravci to, co mu právem náleží."
"Kristepane," rekl Tim. "Nevedel jsem, že k nemu chováte takhle osobní pocity." "Melo by to odpovídat skutecnosti," odvetil Malcolm.
"Víš, existují na svete takové veci jako presnost a nepresnost.
Bez ohledu na tvoje osobní pocity." Krácel dál, podrážděný, a ignoroval vlnu bolesti, která se mu rozlila v noze.
Modelár ho pekne naštval, ackoli musel pripustit, že Tim pouze reprezentuje obvyklé zmatené myšlení - které Malcolm nazýval "tupá veda".
Malcolm už dávno ztratil trpelivost s arogancí svých vedeckých kolegu. Vedel, že oni tuhle aroganci udržují naprostým ignorováním historie vedy jako zpusobu myšlení.
Vedci predstírali, že na historii nezáleží, protože chyby minula nyní napravily moderní objevy. Ale samozrejme že jejich predchudci verili presne ve stejnou vec v minulosti.
A pak se ukázalo, že se mýlili. Moderní vedci se mýlí dnes.
Žádná epizoda z historie vedy to nedokazuje lépe než zpusob, jímž byli po celá desetiletí zobrazováni dinosauri. Paleontologie musela vystrízlivet, aby si uvedomila, že první popis dinosauru byl zároven nejpresnejší. V roce 1840, kdy Richard Owen jako první popsal gigantické kostry v Anglii, pojmenoval predveká zvírata Dinosauria: strašliví ještery. A to je stále jejich nejpresnejší popis, uvažoval Malcolm. Skutecne vypadali jako ještery, a byli strašliví.
Avšak od Owenových dob prodelal "vedecký" náhled na dinosaury mnoho zmen. Protože za viktoriánské doby se verilo v nevyhnutelnost pokroku, vedci trvali na tom, že dinosauri museli být nutne zvírata ménecenná - proc jinak by taky byli vyhynuli? Takže viktoriánští vedci z nich udelali tlustá, netecná a hloupá zvírata - obrovské pitomce dávných veku. Tenhle náhled se dále rozpracovával, takže na pocátku dvacátého století se dinosauri stali tak slabí, že neunesli svou vlastní hmotnost. Apatosaurus musel stát po bricho ve vode, nebo by se po ním podlomily nohy. Na predstave slabých, hloupých a pomalých zvírat se založila celá koncepce pradávného sveta.
Tento náhled se zmenil až v šedesátých letech, kdy nekolik málo zlobivých vedcu vedených Johnem Ostromem zacalo vytváret obraz rychlých, hbitých, teplokrevných dinosauru.

Protože tihle vedci meli tu drzost napadat uznávané dogma, byli po celá léta brutálne kritizováni, ackoli dnes se zdálo, že práve jejich myšlenky byly správné.
Avšak v posledním desetiletí vzrustající zájem o sociální chování vedl ješte k dalšímu pohledu. Na dinosaury se dnes pohlíželo jako na zvírata žijící ve skupine a starostlive pecující o svá mládata. Byla to roztomilá zvírata, dokonce chytrá. Velicí mazlícci si nezasloužili strašlivý osud, který na ne seslal Alvarezuv meteorit. A práve tenhle hloupý náhled vytváreli lidé jako Tim, kteří nechteli videt druhou stranu mince, odvrácenou stranu života. Samozrejme, nekteří dinosauri se chovali sociálne a spolupracovali navzájem. Ale jiní byli naopak lovci - a zabíjeli s krutostí, jaká nemela obdoby. Pro Malcolma nejpravdivejší obraz minulého života slucoval v sobe všechny jeho aspekty, dobro i zlo, sílu i slabost. Nebylo dobré predstírat cokoli jiného.
Vydesit malé deti, opravdu! Jak Malcolm krácel chodbou, podrážděne si odfrkl.
Popravde receno však Malcolma tížilo to, co mu rekla Elizabeth Gelmanová, o vzorku tkáne a zejména o té jmenovce. Štítek znamenal potíže, tím si byl Malcolm jistý.
Ale nebyl si jistý, co s tím má podniknout.
Zabocil za roh a prošel kolem vitrín s Clovisovými špickami šípu, které vyrobili prvotní obyvatelé Ameriky. Vpredu už videl svou pracovnu. Beverly, jeho sekretárka, stála za svým stolem a uklízela papíry, chystala se k odchodu domu. Podala mu nekolik faxu a rekla: "Doktoru Levinovi jsem nechala vzkaz v jeho kancelári, ale zatím ješte nezavolal. Nezdá se, že by tam vedeli, kde je." "Na rozdíl od nás," povzdechl si Malcolm. Pracovat s Levinem bylo tak obtížné! Byl nevyzpytatelný, clovek nikdy nevedel, co má od nej ocekávat. Malcolm se stal rucitelem, když Levina zašili za tu šílenou jízdu s Ferrari. Rychle se prehrabal ve faxech: termíny konferencí, žádosti o separáty... nic zajímavého. "Fajn. Díky, Beverly." "Ješte neco. Prišli ti fotografové. Skoncili tady asi pred hodinou." "Jací fotografové?" zeptal se.
"Z casopisu Chaos Quarterly. Aby si vyfotografovali vaši pracovnu. " "O cem to mluvíte?" podivil se Malcolm.
"Prišli, aby si vyfotili vaši pracovnu," odvetila. "Pro seriál o tom, kde pracují slavní matematikové. Meli vámi podepsaný dopis, ve kterém stálo..." "Nikdy jsem žádný takový dopis nenapsal," rekl Malcolm.
"A nikdy jsem neslyšelo žádném Chaos Quarterly." Vrazil do své pracovny a rozhlédl se. Beverly se prihnala za ním, tvár mela ustaranou.
"Všechno v porádku? Nic neschází?" "Ano," pritakal a rychlým pohledem prelétl místnost.
"Zdá se, že je všechno v porádku." Dal se do otevírání zásuvek ve svém stolu, jednu po druhé. Nezdálo se, že neco schází.
"To mi spadl kámen ze srdce," ulevila si Beverly, "protože...
Obrátil se a pohlédl na zadní stenu místnosti.
Mapa.
Malcolm tu mel velikou mapu sveta se špendlíky zapíchnutými do míst, kde se vyskytla pozorování toho, cemu Levine stále ríkal "aberantní exempláre". Podle nejvelkorysejšího pocítání - Levinova pocítání - bylo nyní takových míst všehovšudy dvanáct, od Rangiroy na západe po Baja California a Ekvádor na východe. Jen málo z nich bylo potvrzeno. Jenže nyní tu byl vzorek tkáne, který potvrzoval existenci jednoho a pravdepodobnost všech ostatních podstatne zvyšoval.
"Fotografovali taky tu mapu?" "Ano, fotili všechno. Záleží na tom?" Malcolm vzhlédl k mape a snažil se ji videl novýma ocima. Dohadoval se, co všechno z ní muže pochopit laik. Spolecne s Levinem pred touhle mapou strávili dlouhé hodiny, zvažovali možnost existence "Ztraceného sveta" a pokoušeli se uhodnout, kde by se mohl nalézat. Zúžili výber na pet ostrovu tvorících retez pri pobreží Kostariky. Levine byl presvedcený, že to je jeden z techto ostrovu, a Malcolm si už zacínal myslet, že má pravdu. Jenže tyhle ostrovy na mape oznaceny nebyly...
"Byla to skupinka velice milých lidí," rekla Beverly. "Velice zdvorilých. Cizinci - Švýcari, myslím." Malcolm prikývl a povzdechl si. K certu s tím, pomyslel si. Dríve ci pozdeji to prasknout muselo.
"To je v porádku, Beverly." "Urcite?" "Ano, je to fajn. Preju vám príjemný vecer." "Na shledanou, pane doktore."
Když osamel v pracovne, zavolal Levinovi. Telefon vyzvánel a pak pípl záznamník. Levine ješte stále nebyl doma.
"Richarde, jsi tam? Jestli jsi doma, zvedni to, je to duležité." Cekal, ale nic se nedelo.
"Richarde, tady je Ian. Poslechni, máme problém. Mapa už není bezpecná. A dal jsem zanalyzovat ten vzorek, Richarde, a myslím, že nám prozrazuje, kde je umísteno Stanovište B, jestli muj..." Cvaklo to, jak nekdo zvedl sluchátko. Zaslechl, jak kdosi do sluchátka dýchá.
"Richarde?" rekl.
"Ne," odpovedel hlas, "tady je Thorne. Myslím, že udeláte nejlépe, když sem okamžite prijedete."

PET ZPUSOBU SMRTI
"Vedel jsem to," rekl Malcolm, když vstoupil do Levinova bytu a rychle se rozhlédl. "Vedel jsem, že neco takového provede. Víte, jak je impulzívní. Ríkal jsem mu, nejezdi, dokud nebudeme mít veškeré informace. Ale mel jsem to vedet. Samozrejme že odjel" "Ano, jel." "Ego," rekl Malcolm a zavrtel hlavou. "Richard musí být vždycky všude první. Musí prijít první s myšlenkou, musí být první na míste. Velice me to znepokojilo, muže tak všechno znicit. Tohle impulzívní jednání! Uvedomujete si, že to je jako boure v mozku, neurony na pokraji chaosu? Obsese je pouze druh toxikománie. Jenže který vedec kdy projevoval dostatek sebeovládání? Ucí je to už ve škole: duševní vyrovnanost je nevhodné rozpoložení. Zapomínají, že Niels Bohr nebyl jen velký fyzik, ale zároven špickový atlet.
V dnešní dobe se všichni pokoušejí být pošuci. To je profesionální styl" Thorne si Malcolma zamyšlene prohlédl. Pripadlo mu, že zachytil falešný tón, prídech závisti. "Víte, na který ostrov odjel?" zeptal se.
"Ne. To nevím." Malcolm stále procházel bytem a všechno si prohlížel. "Naposledy, když jsme o tom spolu hovorili, zúžili jsme výber na pet ostrovu, všechny na jihu. Ale nerozhodli jsme se, který z nich by to mel být." Thorne ukázal na

nástennou tabuli, na družicové snímky.
"Jsou to tyhle ostrovy?" "Ano," souhlasil Malcolm, když si je strucne zmeril pohledem. "Tvorí oblouk, všechny leží asi patnáct kilometru od zálivu Puerto Cortés. Predpokládáme, že všechny jsou neobydlené. Místní lidé je nazývají Pet zpusobu smrti." "Proc?" zeptala se Kelly.
"Podle nejaké staré indiánské báje," odvetil Malcolm.
„O jakémsi statecném bojovníkovi, kterého zajal král. Nabídl mu, aby si vybral jeden z peti zpusobu smrti. Upálení, utopení, rozdrcení, povešení a stetí. Bojovník odpovedel, že je podstoupí všechny, a na každém z ostrovu podstoupil boj na život a na smrt. Neco jako americká verze recké báje o Héraklových pracích..." "Takže takhle to je!" vykrikla Kelly a vybehla z místnosti.
Malcolm vypadal zaražene.
Obrátil se na Thorna, který jen pokrcil rameny.
Kelly se vrátila a v ruce nesla nemeckou detskou knížku.
Podala ji Malcolmovi.
"Ano," souhlasil. "Die Funf Todesarten. Pet zpusobu smrti. Zajímavé, že je to v nemcine. .. " "Má tady spoustu nemeckých knížek," rekla Kelly.
"Vážne? Ten spratek! Nikdy mi o tom nerekl" "Znamená to neco?" zeptala se Kelly.
"Ano, znamená to hodne. Podej mi, prosím te, lupu." Kelly mu podala ze stolu lupu. "A co?" "Pet smrtí jsou prastaré ostrovy vulkanického puvodu," odvetil. "Což znamená, že jsou geologicky velice bohaté.
Kdysi ve dvacátých letech na nich chteli Nemci težit minerály." Privrenýma ocima se bedlive zadíval na obrázky. "Aha. Ano, jsou to ty ostrovy, o tom není sporu. Matanceros, Muerte, Tacano, Sorna, Pena... Všechno jsou to jména spojená se smrtí a zmarem... Fajn. Myslím, že už jsme možná blízko.
Nemáme nejaký družicový snímek se spektrografickou analýzou mracen nad ostrovy?" "Tohle vám pomuže najít Stanovište B?" zeptal se Arby.
"Cože?" Malcolm se prudce otocil. "Co ty víš o Stanovišti B?" Arby stále sedel u pocítace a na cemsi delal. "Nic. Jenom to, že doktor Levine pátrá po Stanovišti B. A že se tak jmenoval jeden z tech souboru." "Z jakých souboru?" "Obnovil jsem nekolik souboru InGenu na tomhle pocítaci. A když jsem procházel starými záznamy, našel jsem zmínky o Stanovišti B... Ale nedávají velký smysl. Jako treba tenhle." Odklonil se dozadu, aby se Malcolm mohl podívat na obrazovku.
Souhrn: Revizní plán # 35
POLOZKY
(STANOVISTE B)
--
VZDUCHOTECHNIKA LAB. KONSTRUKCE BIO OCHRANA ÚROVEN DODÁVKY ROZLOHA VÝBEHU PERSON. OBSAZENÍ SPOJOVÝ PROTOKOL
stupen 5 až stupen 7 400 až 510 cm úroven PK/3 až úroven PK/5 3 mlmin až 2,5 mlmin 13 hektaru až 26 hektaru 17 (4 admin) až 19 (4 admin) ET(VX) až RDT (VX)

Malcolm se zamracil. "Zvláštní, ale mnoho nám to nepomuže. Neprozradí nám to, který je to ostrov - pokud to vubec je nejaký ostrov. Co máš dalšího?" "No..." Arby stiskl pár tlacítek. "Kde to je? Tady."

sít STANOVISTE B
UZLOVÉ BODY
ZÓNA 1 (REKA) ZÓNA 2 (POBREŽ1) ZÓNA 3 (HORSKÝ HREBEN) ZÓNA 4 (ÚDOLí)
1 - 8 9 - 16 17 - 24 25 - 32

"Tak prece," rekl Malcolm, „je to na ostrove! A Stanovište B má jakousi sít - ale jakou? Pocítacovou?" "Nevím," rekl Arby. "Možná rádiovou." "Za jakým úcelem?" zeptal se Malcolm. "K cemu by tam byla sít rádiostanic? To prece moc k nicemu není." Arby pokrcil rameny. Vzal to jako výzvu. Znovu zacal zurive bušit do klávesnice. Pak vykrikl: "Pockat!... Tady je ješte další... kdybych to tak dokázal zformátovat... Tady! Mám to!" Odsunul se od obrazovky, aby na ni videli i ostatní.
Malcolm se podíval a rekl: "Velmi dobre. Velmi dobre!"
STANOVISTE B - LEGENDA
VÝCHODNÍ KRÍDLO LABORATOR OKRAJOVÉ CÁSTI PRODEJNA
ZÁPADNl KRÍDLO MONTÁŽNÍ HALA HLAVNÍ ZÓNA DELNICKÉ SÍDLIŠTE
NÁKL. PRÍSTAV VJEZD GEO TURBÍNA GEO VYTÁPENl
BENZíNOVÁ STANICE OBYDLí REDITELE BEZPECNOSTNí c.1 RíCNí PRíSTAViŠTE SILNIC. OS. BAŽiNA HORSKÁ VYHL.CESTA
BAZÉN/KURT BEŽECKÁ STEZKA BEZPECNOSTNí c.2 LODENICE SILNIC. OS. REKA SILNIC. OS. úTES
MINIGOLF PLYN. VEDENí TEPLOVOD SLUNECNí c.1 SILNIC. OS. HREBEN VÝBEHY
"Ted už se trochu pohneme," komentoval Malcolm, prohlížející si seznam. "Dokážeš to vytisknout?" "Jiste." Arby záril. "Je to fakt dobré?" "To opravdu je," pochválil ho Malcolm.
Kelly pohlédla na Arbyho a rekla: "Arby. Tohle jsou nadpisy, které patrí do mapy. " "Jo, taky si myslím. Docela bezva, co?" Stiskl tlacítko a odeslal seznam na tiskárnu.
Malcolm dál zíral na seznam. Potom obrátil pozornost zpátky na družicové snímky a každý z nich bedlive prostudoval

pomocí lupy. Témer se fotografií dotýkal nosem.
"Arby," rekla Kelly, "nesed tu se založenýma rukama. Delej! Obnov tu mapu! Mapa je to, co ted' potrebujeme!"
"Nevím, jestli to budu umet," odpovedel Arby. "Je to plnohodnotný dvaatriceti bitový formát... Chci ríct, je to složitá práce. " "Nech toho fnukání, Arby. A delej!" "Na tom nezáleží," ozval se Malcolm. Odstoupil od družicových fotografií pri píchnutých na tabuli. "To není duležité. " "Není?" rekl Arby trochu dotcene.
"Ne, Arby. Mužeš toho nechat. Protože, podle toho, co jsme doposud objevili, jsem si naprosto jistý, že už ten ostrov dokážeme identifikovat, a to okamžite."

JAMES
Ed James zazíval a pritlacil si sluchátko tesneji k uchu. Chtel mít jistotu, že uslyší všechno. Zavrtel se za volantem svého šedivého vozu Ford Taurus ve snaze najít si pohodlnejší polohu a zároven neusnout. V klíne se mu tocily cívky malého magnetofonu, hned vedle zápisníku a zmuchlaných papíru od dvou velkých hamburgru od MacDonalda. James pohlédl pres ulici na cinžák, ve kterém bydlel Levine. V byte ve tretím poschodí se svítilo.
A štenice, kterou tam minulý týden umístil, fungovala náramne. Ve sluchátku slyšel, že se jedno z detí ptá:"Jak?"
A potom ten pochroumaný chlápek, Malcolm, odpovedel:
"Esencí verifikace je to, že mnohocetná rada dukazu konverguje v jediném bode." "To znamená co?" zeptalo se jedno z detí.
"Podívejte se na ty fotky z Landsatu," rekl Malcolm.
James si do zápisníku poznamenal LANDSAT.
"Už jsme se na ne dívali," odvetila dívka.
James si pripadal jako idiot, že ho nenapadlo drív, že tahle dve decka pracují pro Levina. Dobre si je pamatoval, chodila do trídy, kde Levine vyucoval. Byl to drobný cernošský chlapec a nemotorné bílé devce. Ješte deti, nejakých jedenáct nebo dvanáct let. Melo mu to dojít.
Ne že by ted na tom nejak záleželo, pomyslel si. Nakonec stejne tu informaci získal. James se natáhl k palubní desce, sebral odtamtud poslední dva hranolky a snedl je, prestože už byly studené.
"Dobrá," ríkal Malcolm. "Je to tenhleten ostrov. Tohle je ten ostrov, na který odjel Levine." "Myslíte?" zeptalo se devce pochybovacne. "To je... Isla Sorna. " James si zapsal ISLA SORNA.
"Je to náš ostrov," potvrdil Malcolm. "Proc? Ze trí na sobe nezávislých duvodu. Zaprvé, je v soukromém vlastnictví, takže kostarická vláda ho nemohla podrobne prozkoumat.
Zadruhé, jeho vlastník je kdo? Nemci, kterí si pronajali práva k težbe nerostu, kdysi ve dvacátých letech." "Proto všechny ty nemecké knihy!" .
"Presne tak. Zatretí, z Arbyho seznamu - i z jiných nezávislých zdroju - vy svítá, že na Stanovišti B je zdroj sopecných plynu. Takže, na kterém ostrove tryskají vulkanické plyny? Vezmete si lupu a podívejte se sami. Zjistíte, že je pouze jeden takový ostrov."

"Myslíte tady tenhle?" zeptalo se devce.
"Správne. To je sopecný dým." "Jak to víte?" "Ze spektrografické analýzy. Vidíš tady tu špicku? To je elementární síra obsažená v mracnech. Nejsou tam žádné jiné zdroje síry krome síry vulkanické," "A co je tahle druhá špicka?" zeptalo se devce.
"Metan," odvetil Malcolm. "Zjevne je tam pekne velký zdroj metanu." "Ten je taky vulkanický?" zeptal se Thorne.
"Mohl by být. Metan se uvolnuje pri sopecné cinnosti, ale nejcasteji pri samotných erupcích. Další možnost je, že by mohl být organického puvodu." "Organického? To znamená co?" "Velcí býložravci a..." Pak se ozvalo cosi, co James nerozpoznal, a ten kluk rekl:
"Chcete, abych dokoncil obnovení tohohle souboru, nebo ne?" Hlas mu znel rozladene.
"Ne," rekl Thorne. "Ted už na tom nezáleží, Arby. Víme, co musíme udelat. Pojdme, decka!" James obrátil pohled k bytu a videl, jak zhaslo svetlo.
O nekolik minut pozdeji se Thorne s detmi objevil u predního vchodu, na úrovni ulice. Nasedli do džípu a odjeli.
Malcolm prešel k vlastnímu autu, nemotorne se do nej nasoukal a odjel opacným smerem.
James zauvažoval, že bude sledovat Malcolma, ale mel na práci ješte neco jiného. Zapjal zapalování, zvedl telefon a zacal vytácet císla.

VÝBAVA DO TERÉNU
O hodinu a pul pozdeji, když se vrátili do Thornovy pracovny, Kelly zustala ohromene zírat. Vetšina delníku už odešla a v hale bylo poklizeno. Oba dva trajlery a Explorer stály vedle sebe, cerstve natrené na tmavozeleno, pripravené vydat se na cestu.
"Oni už skoncili!"
"Prece jsem vám ríkal, že to dokoncí," odvetil Thorne. Obrátil se na svého hlavního predáka Eddieho Carra, podsaditého mladíka kolem petadvaceti. "Eddie, tak jak jsme na tom?" ";,Už se to balí, doktore," rekl Eddie. "Náter je místy ješte mokrý, ale do rána by mel vyschnout." "Nemužeme cekat až do rána. Odjíždíme hned." "Hned?" Arby a Kelly si vymenili pohled. Tohle byla novinka i pro ne.
"Potrebuju, abys rídil jeden z nich, Eddie," požádal Thorne. "Musíme být na letišti do pulnoci." "Ale já jsem si myslel, že budeme provádet zkoušky v terénu. ..
"Není na to kdy. Pojedeme rovnou na místo." Od hlavních dverí se ozval bzucák. "To bude Malcolm, pravdepodobne." Stiskl knoflík, aby mu odemkl. .

"My nebudeme provádet terénní testy?" podivil se Eddie a zatváril se ustarane. "Myslím, že by se to melo nejdrív trochu usadit, doktore. Provedli jsme na nich nekolik docela složitých úprav a.. . " "Na to není kdy," rekl vcházející Malcolm. "Musíme vyrazit okamžite." Obrátil se na Thorna. "Delám si o nej velké starosti." .
"Eddie?" zeptal se Thorne. "Prišly už ty povolení k výjezdu?" "Jiste, už je tu máme dva týdny." "Tak dobre, vezmi je a zavolej Jenkinsovi. Rekni mu, aby na nás pockal na letišti a dotáhl detaily. Za ctyri hodiny chci být ve vzduchu." "Kristepane, doktore..." "Tak už bež!" "Letíte do Kostariky?" zeptala se Kelly.
"Správne. Musíme zachránit Levina. Jestli už není pozde." "Pojedem s vámi," nabídla se Kelly.
"Jasne," souhlasil Arby. "Pojedem." "V žádném prípade," odmítl Thorne. "To je mimo jakoukoli diskusi." "Ale my jsme si to zasloužili!" "Pan doktor Levine to vyjednal s našimi rodici!"
"Už to máme dovolené!" "Máte povoleno," odvetil Thorne ostre, „jet na terénní testy do lesa sto padesát kilometru odsud. Jenže my podnikáme neco jiného. My jedeme na jakési neznámé místo, které muže být velice nebezpecné, a vy s námi nepojedete, a to je moje poslední slovo!" "Ale. . . " "Deti," rekl Thorne. "Neštvete me! Musím jít telefonovat. Vy si zatím sbalíte svých pet švestek. A budete mazat domu." Odvrátil se a šel pryc.
"No tohle!" rekla Kelly.
Arby vyplázl za odcházejícím Thornem jazyk a zamumlal:
"To je ale vul." "Tak to bylo domluveno, Arby," rekl Thorne, aniž se ohlédl. "Vy decka jdete domu. Konec." Zašel do své pracovny a zabouchl za sebou dvere.
Arby si zastrcil ruce do kapes. "Nedokázali by to bez naší pomoci." "Já vím, Arby," rekla Kelly. "Ale my je nedonutíme, aby nás vzali s sebou." Obrátili se na Malcolma. "Pane doktore, nemohl byste, prosím vás.. . " "Nezlobte se," odvetil Malcolm. "Nemohl." "Ale. . . " "Odpoved zní ne, deti. Je to proste príliš nebezpecné."
Sklícene se prišourali k vozidlum, lesknoucím se pod stropními svetly. Explorer stál s cernými slunecními panely na streše a na kapote, vnitrek nabitý zárící elektronikou. Už jen sám pohled na nej v nich vzbuzoval pocit dobrodružství - dobrodružství, jehož se nebudou moci zúcastnit.
Arby nahlédl do vetšího trajleru a zastínil si oci dlaní.
"Júú, podívej na tohle!" "Jdu dovnitr," oznámila Kelly a otevrela dvere. Okamžite ji prekvapilo, jaké jsou pevné a težké. Pak vylezla po schudcích nahoru do vozidla.
Trajler byl uvnitr vybaven šedivým calounením a spoustou elektroniky. Vozidlo rozdelili do nekolika sekcí podle laboratorních funkcí. Nejvetší cást zabírala biologická laborator, s nádobami na vzorky, pitevními miskami a mikroskopy napojenými na video monitory. Laborator obsahovala také biochemickou výbavu, spektrometry a radu automatických analyzátoru vzorku. Hned za ní následovala rozsáhlá pocítacová sekce, banka programu a spojové oddelení. Veškeré laboratorní vybavení bylo miniaturizováno a zabudováno do malých stolku, které se daly zasunout do steny a sklopit dolu.
"To je vymakanost," rekl Arby.
Kelly neodpovedela. Zaujate si prohlížela laborator. Vnitrek trajleru navrhl doktor Levine, zjevne pro velice speciální úcely. Nebylo tu žádné vybavení pro geologii, botaniku nebo chemii, ani pro radu dalších vecí, které by výzkumný tým v terénu mohl potrebovat prozkoumat. Tohle vubec nebyla mnohoúcelová výzkumná laborator. Tady to skutecne vypadalo jako biologická laborator doplnená pocítacovou sekcí.
Biologie a pocítace.
Konec.
Za jakým úcelem tenhle trajler postavili?
Do steny byla zapuštena malá prihrádka na knihy a knihy na ní upevneny plastikovou páskou, aby se nerozsypaly. Prehlédla tituly: Modelovaní adaptivních biologických soustav, Dynamika chování obratlovcu, Adaptace v prírodních a umelých soustavách, Dinosauri Severní Ameriky, Preadaptace a evoluce... Takový výber knih na expedici do divociny jí pripadl podivný - pokud v nem byla nejaká logika, Kelly ji nechápala.
Prešla dál. V odstupu videla na stene místa, která stavitelé zesilovali, po stenách bežely cerné karbonové pásy. Vybavila se jí Thornova slova, že ze stejného materiálu se staví nadzvukové stíhacky. Je velice lehký a nesmírne pevný. A všimla si, že do všech oken vsadili speciální drátené sklo.
Proc je trajler takhle odolný?
Trochu jí naskakovala husí kuže, když na to pomyslela.
Vzpomnela si na dnešní telefonický hovor s Levinem. Rekl, že ho obklícili.
Obklícil ho kdo?
Rekl: "... obklícili me a... divoká... hlavne je cítím...v noci...
O cem to mluvil? Kdo to byli oni?
Stále s nepríjemným pocitem v zádech se Kelly vydala do zadní cásti vozidla, kde byly stísnené obytné prostory, vcetne závesu z hustého kostkovaného plátna na oknech. Tesná kuchynka, toaleta a ctyri postele. Skladovací prostory nad a pod postelemi. Meli tu také sprchu.
Bylo to hezké.
Odsud prošla harmonikovým pruchodem, který obe vozidla spojoval. Bylo to neco jako spojení mezi dvema železnicními vagony, krátký prulez. Vynorila se ve druhém vozidle, které vypadalo, že slouží predevším jako zásobovací. Byly tu nové pneumatiky, rezervní soucástky, další laboratorní vybavení, policky a skrínky zabudované do sten. Takové množství zásob znamenalo, že expedice mírí na nejaké vzdálené místo. Na zadním konci prívesu visel dokonce motocykl. Pokusila se nekolik skrínek otevrít, ale všechny byly zamcené.
Avšak dokonce i tady byly všude posilovací pásy. I tohle vozidlo bylo postaveno jako mimorádne odolné.
Proc? ptala se sama sebe. Proc jsou ta auta nerozbitná?

"Podívej na tohle," rekl Arby, stojící pred jakýmsi panelem zabudovaným do steny. Obsahoval radu displeju z tekutých krystalu a spoustu tlacítek a prepínacu, a Kelly pripadal jako složitý termostat.
"Co to delá?" zeptala se Kelly.
"Odsud se obe vozidla ovládají," vysvetlil. "Odsud mužeš udelat všechno. Ovládat všechny systémy, všechno zarízení. A podívej, tady je televize..." Stiskl knoflík a rozzáril se monitor. Zabíral Eddieho, který se k nim blížil halou.
"Jo, a co je tohle?" rekl Arby. Na spodní cásti obrazovky byl knoflík s bezpecnostní cepickou. Arby cepicku odklopil. Knoflík byl stríbrný a bylo pod ním napsáno OBR.
"Vsadím se, že tohle je ta obrana proti medvedum, co o ní mluvil. " Okamžik nato Eddie otevrel dvere vozidla a rekl: "Radeji byste toho meli nechat, vybíjíte mi baterie. Tak už dost! Neslyšeli jste, co vám rekl doktor? Máte cas jít domu, decka."
Kelly si s Arbym vymenila pohled.
"Tak jo," rekla. "Tak jdeme." Loudave opustili trajler.
Prešli halu do Thornovy kanceláre, aby se s ním rozloucili.
Arby rekl: "Kéž by nás nechal jet." "Taky si preju." "Nechci být o prázdninách doma," pokracoval. "Oni budou porád jenom pracovat." Tím myslel svoje rodice.
"Já vím." Ani Kelly se nechtelo vracet domu. Predstava, že prázdniny stráví na terénních zkouškách, jí pripadala bájecná, protože tak by nemusela být doma a vyhnula by se nepríjemné situaci. Její matka pres den psala do pocítace údaje pro jakousi pojištovnu a vecer pracovala jako císnice v lokálu Denny.
Takže byla zamestnaná ve dne v noci prací, a její poslední prítel, Phil, mel tendence neustále se poflakovat po dome, zejména v noci. Dokud tam byla i Emily, tak jí to tolik nevadilo, jenže Emily nyní studovala zdravotku a bydlela na internáte, takže Kelly zustávala doma sama. A z Phila jí naskakovala husí kuže. Jenže její matka Phila milovala, takže o nem nechtela od Kelly slyšet krivé slovo. Rekla Kelly, že proste musí vyrust.
Takže nyní Kelly vstoupila do Thornovy pracovny s posledním zlomkem nadeje, že jim to nakonec prece jen povolí. Stál u telefonu, zády k nim. Na obrazovce pocítace videli jeden z družicových snímku, které odnesli z Levinova bytu. Thorne si jej postupne zvetšoval. Zaklepali na dvere a pootevreli je.
"Na shledanou, pane doktore." "Sbohem, pane doktore." Thorne se k nim obrátil se sluchátkem na uchu. "Na shledanou, deti." Krátce jim zamával.
Kelly zaváhala. "Poslechnete, nemohli bychom si s vámi ješte trochu promluvit. .." Thorne zavrtel hlavou. "Ne." "Ale. . . " "Ne, Kelly. A ted musím telefonovat," rekl. "V Africe jsou už ctyri ráno a ona pujde za chvíli spát."
"Kdo ?" "Sarah Hardingová." "Sarah Hardingová pojede taky?" zeptala se a oprela se o dvere.
"Nevím," Thorne pokrcil rameny. "Preju vám hezké prázdniny, deti. Uvidíme se za týden. Díky za to, jak jste nám pomohly. A ted už bežte." Pohlédl pres halu. "Eddie, deti odcházejí. Vyprovod je ke dverím a zamkni za nima! A prines mi ty papíry! A bež si zapakovat, jedeš se mnou'" Pak rekl neutrálním hlasem: "Ano, porád cekám." A odvrátil se.

HARDINGOVÁ
Pres infrahled vypadal celý svet vybarvený v odstínech fluoreskující zelene. Sarah Hardingová stála v džípu uprostred africké savany a pozorovala. Prímo pred sebou, nad vrcholky vysoké trávy, videla skalnatý pahorek. Od skalisek se odrážely svetle zelené body. Pravdepodobne skalní damanové nebo nejací jiní drobní hlodavci.
Hardingová mela na sobe teplákovou bundu, která ji chránila pred nocním chladem, a cítila tíhu infrahledu. Pozvolna otocila hlavu. Zaslechla, jak se nocí rozlehl štekot, a snažila se objevit jeho zdroj.
Vedela, že ackoli stojí v džípu, na vyvýšeném míste, zvírata budou pred prímým pohledem skryta. Obrátila se pozvolna k severu a sledovala, jak se vlní tráva. Nevidela nic. Rychle se obrátila nazpet a zelený svet se jí pred ocima na okamžik rozmazal. Nyní hledela k jihu.
A už je videla.
Tráva. se rozvlnila mnoha pohyby, jak se smecka hnala vpred, vyla a štekala a pripravovala se k útoku. Zahlédla samici, kterou si nazvala zvíre císlo 1, cili Zl. Zl se vyznacovala bílým páskem táhnoucím se mezi ocima. Zl plavne a lehce klusala podivným bocním krokem hyen, zuby mela vycenené. Ohlédla se dozadu na zbytek smecky, aby si overila, kde jej má.
Sarah Hardingová pohlédla brýlemi temnotou pred smecku. Už videla i korist, rozrušené stádo afrických buvolu stojících v tráve, která jim dosahovala pod bricha. Buceli a dupali nohama. . .
Hyeny zavyly hlasiteji, tak, aby svou korist vystrašily.
Vnikly do stáda a pokusily se je roztrhat, oddelit telata od jejich matek. Africký buvol sice vypadá tupe a hloupe, avšak ve skutecnosti patrí mezi nejnebezpecnejší velké africké savce. Jsou to težká, silná zvírata s ostrými rohy, neustále špatne naladená. Hyeny nemohly doufat, že by dostaly dospelé zvíre, pokud by nebylo zranené nebo nemocné.
Ale mohly se pokusit ulovit mláde.
Její pomocník Makena, sedící za volantem, rekl: "Nechcete, abych prijel blíž?" "Ne, to je dobré." .
Ve skutecnosti to bylo víc než dobré. Jejich džíp stál na malé vyvýšenine a meli mimorádne pekný výhled. S trochou štestí by mohla zaznamenat celý útok. Zapjala videokameru pripevnenou na trojnožce metr a pul nad její hlavou, a rychle diktovala do magnetofonu.
"Zl najihu, Z2 a Z5 po krídlech, dvacet metru pozadu. Z3 uprostred. Z6 útocí velkým obloukem z východu. Z7 nevidím. Z8 obchvacuje ze severu. Trhá stádo. Stádo se dává do pohybu, prchá. Tady je Z7. Prímo uprostred. Z8 proniká ze severu. Vybíhá ven, obchvacuje znovu." Tohle chování bylo pro hyeny charakteristické. Vedoucí zvíre probehlo stádem, zatímco ostatní je obklicovala a pak pronikala dovnitr ze stran. Buvoli nedokázali útocníky sledovat.

Hardingová slyšela, jak stádo bucí, propadá panice a jeho pevné usporádání se rozpadá. Veliká zvírata se rozprchla, obracela se nazpet a rozhlížela. Telata Hardingová nevidela, tráva je skrývala. Slyšela však jejich žalostný bekot.
Nyní se hyeny vrátily: Buvoli dupali nohama, hrozive sklonili hlavy až k zemi. Hyeny je obklícily, jejich vytí a štekot prešel ve staccato a tráva se vlnila jejich pohybem. Hardingová letmo zachytila samici Z8, jíž od tlamy už odkapávala krev. Avšak útok samotný Hardingová nespatrila.
Stádo buvolu odbehlo nedaleko smerem k východu, kde se znovu seskupilo. Jedna buvolí kráva však nyní stála mimo stádo. Neustále na hyeny bucela. Urcite ulovily její mláde.
Hardingovou to prekvapilo. Všechno se sebehlo tak rychle - príliš rychle - což mohlo znamenat pouze tolik, že bud mely hyeny štestí, anebo bylo tele poranené. Ci snad velice mladé, dokonce novorozene - jen málo buvolu však melo v soucasné dobe telata. Bude si muset prehrát videozáznam, aby se pokusila zrekonstruovat, co se vlastne stalo. Tohle jsou úskalí pri studiu rychle se pohybujících nocních zvírat, pomyslela si.
Avšak nebylo pochyb o tom, že nejaké zvíre ulovily.
Všechny hyeny se sebehly kolem jednoho travnatého místa, vyly a poskakovaly. Videla Z3 a potom Z5, cenichy mely od krve. Ted pribehla štenata, kvicela a snažila se dostat ke koristi. Dospelí jim okamžite udelali místo a pomáhali jim, aby se nažrala. Nekdy odloupli kus masa od trupu zdechliny a podrželi jej tak, aby mládata mohla žrát.
Pro Sarah Hardingovou tohle jejich chování nebylo žádnou novinkou. Za poslední léta se stala prední svetovou expertkou na hyeny. Když poprvé podala zprávu o svých výzkumech, setkala se u kolegu s neduverou a dokonce s rozhorcením. S jejími výsledky polemizovali velmi osobním zpusobem. Útocili na ni, že je žena, že je pohledná, že má "arogantní feministická hlediska". Univerzita jí pripomnela, že má termínovaný pracovní pomer. Kolegové vrteli hlavami. Avšak Hardingová vytrvala a pozvolna, po case, jak vedci sesbírali více pozorování, její pohled na hyeny zacal být prijímán obecne.
Hyeny vubec nejsou odporná zvírata, pomyslela si, jak je pozorovala pri žraní. Byly težkopádné, mely príliš velké hlavy a nahnuté telo, srst strapatou a skvrnitou, behaly zvláštním nehezkým zpusobem a jejich vytí neodbytne pripomínalo nepríjemný smích. Rozrustající se mestský svet betonových mrakodrapu si divoká zvírata romantizoval, rozdeloval je na šlechetná a podlá, na hrdinná a nicemná.
A v tomto hromadnými sdelovacími prostredky ovládaném svete nebyly hyeny dostatecne fotogenické, aby se daly obdivovat. Už dávno hrály roli smejících se darebáku afrických planin, a než se Hardingová pustila do svých výzkumu, sotva nekomu stály za systematické studium.
To, co objevila, stavelo hyeny do zcela odlišného svetla.
Byli to statecní lovci a pecliví rodice, žili v pozoruhodne složitých spolecenských strukturách - a v matriarchátu. A jejich proslavené vytí byl ve skutecnosti nanejvýš složitý zpusob komunikace.
Hardingová zaslechla rev a infrahledem spatrila, jak se ke koristi blíží první lev. Byla to veliká samice a pohybovala se v kruhu. Hyeny na lvici štekaly, chnapaly po ní a štenata odvádely do trávy. V nekolika okamžicích se objevili další lvi a sesedli se, aby hodovali na úlovku hyen.
Zato lvi, pomyslela si. To jsou doopravdy odporná zvírata!
Ackoli se lvi nazývají králi zvírat, jsou ve skutecnosti vpravde odporní a...
Zazvonil telefon.
"Makeno," rekla.
Telefon zazvonil znovu. Kdo jí to ted mohl volat?
Zamracila se. Infrahledem videla, jak lvice zvedají hlavu a hledí do noci.
Makena šátral rukou pod palubní deskou a hledal telefon.
Než jej našel, zazvonil ješte trikrát.
Slyšela ho, jak ríká: "Jambo, mzee. Ano, doktorka Hardingová je tady." Podal jí telefon nahoru. "Je to doktor Thorne."
Rozladene nechala infrahled klesnout a vzala telefon.
Thorna znala dobre, zkonstruoval vetšinu zarízení v jejím džípu. "Doktore, doufám, že to je duležité." "To je," rekl Thorne. "Volám kvuli Richardovi." "Co je s ním?" Postrehla v jeho hlase obavy, avšak nechápala proc. V nedávné dobe ji Levine otravoval jako cholera, telefonoval jí z Kalifornie témer denne a tahal z ní rozumy o terénním studiu zvírat. Mel spousty otázek o úkrytech, nástrahách, výzkumných protokolech, ukládání záznamu, chrlil to na ni porád a porád...
"Rekl vám nekdy, co zamýšlí zkoumat?" zeptal se Thorne.
"Ne," odvetila. "Proc?" "Vubec nic?" "Ne," potvrdila Hardingová. "Byl velice tajemný. Ale dala jsem si dohromady, že lokalizoval jakousi zvírecí populaci, kterou chce využít k výzkumum o biologických soustavách.
Víte sám, jak je posedlý. Proc?"
"No, ztratil se, Sarah. Malcolm a já si myslíme, že se dostal do jakýchsi trablu. Zjistili jsme, že se nachází na jednom ostrove v Kostarice, a jedeme tam ted za ním." " Ted?" "Dnes vecer. Za pár hodin odlétáme do San José. Ian jede se mnou. Chceme, abyste priletela taky." "Doktore," odvetila. "Dokonce i kdybych chytila ranní let ze Seronery do Nairobi, trvalo by mi to skorem celý den, než bych se tam dostala. A to bych musela mít z pekla štestí.
Chci ríct..." "Rozhodnutí je na vás," prerušil ji Thorne. "Povím vám detaily, a vy se rozhodnete, co chcete podniknout."
Strucne ji informoval a Hardingová si psala poznámky do bloku, který mela pripevnený k zápestí. Pak Thorne položil sluchátko.
Zustala stát a hledela do africké noci, na tvári cítila sveží chladný vítr. Ze tmy se k ní neslo vrcení lvu nad koristí. Její práce byla tady. Její život byl zde.
"Paní doktorko?" ozval se Makena. "Co budeme delat?" "Jed zpátky," rekla. "Musím se sbalit." "Odjíždíte?" "Ano," rekla. "Odjíždím."

VZKAZ
Thorne jel na letište, svetla San Francisca se vytratila za nimi. Malcolm sedel na sedadle spolujezdce. Ohlédl se na Explorer jedoucí za nimi a zeptal se: "Ví Eddie, co to všechno znamená?" "Ano," odpovedel Thorne. "Ale nejsem si jistý, že tomu verí. " "A deti to nevedí?" "Ne," rekl Thorne.
Vedle nej se ozvalo zapípání. Thorne vytáhl svuj malý cerný Envoy, rádiový pager. Blikalo na nem svetélko. Rozsvítil obrazovku a podal pager Malcolmovi. "Prectete mi to." "Je to od Arbyho," rekl Malcolm. "Vzkazuje ‚Preji vám štastnou cestu. Kdybyste nás chteli, zavolejte. Budeme v pohotovosti, kdybyste potrebovali naši pomoc'. A pripojuje svoje telefonní císlo." " Thorne se zasmál. "Tyhle decka musíte milovat. Nikdy se nevzdávají. " Pak se zamracil, jako by ho cosi napadlo. "Jaký je na tom vzkazu cas?" "Je starý ctyri minuty," odpovedel Malcolm. "Prišel pres netcom. " "Dobre. Já jenom tak, pro kontrolu." Zabocil doprava k letišti. V dálce už videli svetla. Malcolm se zachmurene zahledel vpred. "Je to od nás velice nemoudré, že takhle specháme. Není to správný zpusob, jakým se taková vec má provést." "Melo by to být v porádku," odvetil Thorne. "Pokud máme ten správný ostrov." "To máme," rekl Malcolm.
"Jak to tak mužete vedet?" "Nejduležitejší vodítko bylo neco, o cem jsem nechtel, aby se dozvedely deti. Levine pred nekolika málo dny videl zdechlinu jednoho z tech zvírat." "Fakt?" "Ano. Mel príležitost, aby si ji prohlédl dríve, než ji vojáci spálili. A všiml si, že má pripojenou jmenovku. Štítek odrízl a poslal mi ho." "Štítek? Chcete ríct jako..." "Ano. Jako chovaný exemplár. Štítek byl starý a prožraný kyselinou sírovou." "Ta musela být vulkanického puvodu," rekl Thorne.
"Presne. " "A ríkáte, že ten štítek už byl starý?" "Nekolik let," potvrdil Malcolm. "Ale nejzajímavejší objev byl zpusob, jakým to zvíre zemrelo. Levine dospel k názoru, že bylo poraneno v dobe, kdy bylo ješte naživu - hlubokou tržnou ranou, která se táhla po celé tlape a pronikla až na kost. " "Chcete ríct," zarazil se Thorne, "že to zvíre poranil nejaký jiný dinosaurus?" "Ano. Presne to."
Nekolik okamžiku jeli mlcky. "Kdo jiný krome nás ví o tom ostrovu?" "To nevím," odpovedel Malcolm. "Ale nekdo se to pokouší zjistit. Dnes vnikl do mé pracovny a celou ji ofotografoval. " "Bájecné." Thorne si povzdechl. "Jenže to jste ješte nevedel, kde ten ostrov leží, nebo ano?" "Ne. To jsem si ješte nedal všechno dohromady." "Myslíte, že nekdo jiný už ano?" "Ne," rekl Malcolm. "Víme to jenom my."

OBCHODNE VYUŽITELNÁ ZVÍRATA
Lewis Dodgson prudce otevrel dvere s nápisem KOTCE ZVÍRAT a všichni psi se okamžite rozštekali. Dodgson krácel chodbou mezi radami klecí navršených po obou stranách tri metry vysoko. Budova to byla velikánská, firma Biosyn Corporation v Cupertinu, stát Kalifornie, potrebovala provádet mnoho testu na zvíratech.
Rossiter, hlava firmy, krácející vedle nej, si zachmurene otrel klopy svého italského obleku. "Tohle zavšivené místo nenávidím," rekl. "Proc jsi chtel, abych sem prišel?" "Protože," odpovedel Dodgson. "Musíme si promluvit o budoucnosti." "Tady to smrdí," stežoval si Rossiter. Pohlédl na hodinky.
"Tak tedy delej, Lewe." "Mužeme si promluvit tady." Dodgson ho zavedl na správcovo stanovište v centru budovy, oddelené od klecí sklenenými stenami. Sklo štekot pohlcovalo. Zároven však pres ne mohli videt na rady zvírat.
"Je to jednoduché," spustil Dodgson a zacal precházet sem a tam. "Ale myslím, že je to taky duležité." Lewisi Dodgsonovi bylo petactyricet, mel príjemnou, korektní tvár a pleš. Vypadal mlade a mel zdvorilé zpusoby.
Jenže jeho zjev klamal - Dodgson s tvárí nemluvnete byl jedním z nejbezohlednejších a nejagresívnejších genetiku své generace. Celou jeho životní dráhu provázely konflikty: jako aspirant na Hopkinsove univerzite byl vyhozen za to, že plánoval genovou terapii na cloveku bez povolení ústrední komise. Pozdeji, když byl zamestnán u Biosynu, provádel kontroverzní testy vakcíny vztekliny v Chile - negramotným rolníkum, na nichž vakcínu zkoušel, nikdy neprozradil, že se stali pokusnými králíky.
V každém prípade, vysvetloval Dodgson, je vedec, který má naspech, a nemuže se nechat brzdit zákazy a príkazy sesmolenými menšími mozky. Oznacil se jako "orientovaný na výsledek", což se skutecnosti znamenalo, že udelá cokoli, co považuje za nutné, aby dosáhl svého cíle. Vynikal také tím, že si privlastnoval postavení podle vlastního vkusu. Uvnitr firmy se Dodgson prezentoval jako vedec, ackoli nemel schopnost provádet puvodní výzkum a nikdy také žádný neprovádel. Myšlenky mel v zásade nepuvodní, nikdy neprišel s nicím originálním, dokud to nekdo jiný nevymyslel jako první. Byl však velice dobrý v "aplikovaném" výzkumu, což znamenalo, že kradl práce druhých už v raném stadiu.
V tomhle si pocínal bez skrupulí a aniž by mel sobe rovného.
Po mnoho let vedl v Biosynu zkušební oddelení, které podle teorie prezkušovalo výrobky konkurence a urcovalo, jak byly vyrobeny. Jenže v praxi provádelo cosi, co se velmi blížilo prumyslové špionáži.
Rossiter si samozrejme nedelal o Dodgsonovi žádné iluze.
Nemel ho rád a vyhýbal se mu, jak jen to bylo možné. Dodgson se pokaždé chytil jakékoli príležitosti a šel po ní tvrde, z cehož Rossiter nemel dobrý pocit. Jenže Rossiter zároven vedel, že v oblasti moderních biotechnologií panuje ta nejtvrdší konkurence. A každá firma, aby zustala konkurenceschopná, potrebovala muže jako byl Dodgson. A Dodgson byl v tom, co páchal, velice dobrý.
"Pujdu prímo k veci, „' rekl Dodgson a obrátil se na Rossitera. "Jestliže si budeme pocínat rychle, verím, že máme príležitost získat technologie použité InGenem." Rossiter si povzdechl. "Podruhé už ne..." "Já vím, Jeffe. Vím, co si myslíš. Pripouštím, že tenhle prípad má už svou historii." "Historii? Jediná historie je v tom, žes to zvoral - a ne jednou. Pokoušeli jsme se o to ze všech stran. K certu, dokonce jsme se pokusili celou firmu koupit, když byla chránena podle clánku II, protože jsi nám rekl, že bude na prodej. Ale ukázalo se, že není. Ti Japonci nám ji neprodali." "Chápu, Jeffe. Ale nezapomínejme. .. " "Co nemužu zapomenout," rekl Rossiter, ‚je to, že jsme zaplatili sedm set padesát tisíc dolaru

tvému príteli Nedrymu, a že za to nic nemáme." "Ale Jeffe. . . " "Pak jsme zaplatili pet set tisíc tomu zprostredkovateli Dai-Ichimu. A ani v tom prípade jsme za to nic nedostali. Všechny naše pokusy získat technologii InGenu skoncily naprostým a trapným fiaskem. To je to, na co nemužu zapomenout." "Jenže vec je vtom," rekl Dodgson, "že máme velice dobrý duvod k tomu, abychom se o to neustále snažili. Ta technologie je pro budoucnost naší firmy životne duležitá." "To tvrdíš ty." "Svet se mení, Jeffe. Mluvím o vyrešení jednoho z klícových problému, jimž bude tahle firma celit v jednadvacátém století. " "Což je?" Dodgson ukázal pres sklo na štekající psy. "Testy na zvíratech. Nestrkejme pred tím hlavu do písku, Jeffe. Každým rokem je na nás vyvíjen vetší a vetší tlak, abychom nepoužívali zvírata na pokusy a k výzkumu. Každým rokem je víc demonstrací, víc vloupání, víc odmítavých clánku v novinách. Nejprve to byli jenom prostoduší fanatici a hollywoodské celebrity. Jenže nyní už to je celé hnutí: dokonce i univerzitní filozofové zacínají argumentovat, že je neetické, aby opice, psi a dokonce i krysy byly vystavovány nedustojným laboratorním pokusum. Dokonce už jsme dostali protesty proti ‚zneužívání' olihní, ackoli jsou po celém svete na jídelním lístku. Rikám ti, Jeffe, tenhle trend hned tak neskoncí.
Nakonec nekdo rekne, že nesmíme zneužívat ani bakterie, abychom vyrábeli produkty genetického inženýrství." "Ale, jdi s tím." "Jen pockej. K tomu dojde. A to nás taky potopí. Pokud nebudeme mít skutecne umele vytvorené zvíre. Uvaž – zvíre, které už vyhynulo a které jsme opet privedli k životu, z žádného praktického hlediska vubec zvíretem není. Nemuže mít žádná práva. Prece už vymrelo. Takže jestli existuje, muže to být jenom neco, co jsme my udelali. My jsme to udelali, my na to máme patent, my to vlastníme. A je to perfektní testovací materiál. A my se domníváme, že enzymové a hormonální soustavy dinosauru jsou identické se systémy savcími.
V budoucnu by se daly léky testovat na malých dinosaurech stejne úspešne, jako je dnes zkoušíme na psech a krysách s mnohem menším nebezpecím právního postihu." Rossiter jen vrtel hlavou. "To jsou jenom tvoje dohady." "Já vím. Jsou to v podstate velké ješterky, Jeffe. A nikdo nemá rád ješterky. Nemají nic spolecného s temi roztomilými psíky, kterí ti lížou ruku a berou te za srdce. Ješterky nemají osobnost. Jsou to hadi s nohama." Rossiter si povzdechl.
"Jeffe. Mluvíme ted tady o skutecné svobode. Protože, v tomhle okamžiku, všechno, co má neco spolecného s žijícími zvíraty, má také spojitost s právním a morálním kodexem. Lovci velké zvere už nemohou jen tak zastrelit lva nebo slona - stejná zvírata, která jejich otci stríleli úplne klidne a pak ješte pyšne pózovali na fotografiích. Nyní jsou na to povolení, dotazníky, stojí to spoustu penez - je tu pocit viny. Dnes se nikdo neodváží zastrelit tygra a potom se k tomu priznat. V moderním svete je mnohem vážnejší provinení zastrelit tygra než zastrelit vlastní rodice. Tygr má spoustu advokátu. A ted si predstav: speciálne vyrobená lovecká rezervace, možná kdesi v Asii, kde bohatí a duležití pánové mohou lovit tyrannosaura a triceratopse v jeho prirozeném prostredí. To by byla neuveritelne pritažlivá atrakce! Kolik lovcu má vycpanou losí hlavu na zdi? Takových je na svete plno. Ale kolik jich o sobe muže tvrdit, že mají nad barem povešenou vycenenou hlavu tyrannosaura?" "To nemyslíš vážne." "Chci ti ríct jedno jediné, Jeffe, tahleta zvírata jsou obchodne využitelná. Mužeme si s nimi delat, co se nám zachce." Rossiter povstal od stolu a zastrcil si ruce do kapes. Povzdechl si a pak pohlédl na Dodgsona.
"Ta zvírata ješte porád existují?" Dodgson pozvolna prikývl.
"A ty víš, kde jsou?" Dodgson znovu prikývl.
"Dobrá," rekl Rossiter. "Udelej to." Obrátil se ke dverím, pak se zastavil a obrátil se nazpet.
"Ale, Lewe," rekl. "At je mezi námi jasno. Domluvíme se takhle. Tohle je absolutne naposledy. Bud ta zvírata ted opatríš, anebo je po všem. Tohle je naposledy. Rozumels?" "Nemej obavy," odpovedel Dodgson. "Tentokrát je dostanu. "

TRETÍ KONFIGURACE
" Ve strední fázi se v systému rychle vyvinou složité struktury, které zakrývají nebezpecí bezprostredne hrozícího rozpadu v chaos. Avšak nebezpecí už tady je prítomno. "
IAN MALCOLM

KOSTARIKA
V Puerto Cortés zurila tropická prutrž mracen. Déšt bubnoval do strechy tesného kovového prístrešku u letište. Thorne promocený na kost stál a cekal, zatímco mu kostarický policista prohlížel dokumenty, znovu a znovu. Jmenoval se Rodríguez a byl to ješte chlapec, neco pres dvacet. Mel na sobe špatne padnoucí uniformu a trnul hruzou z toho, že by se nekde dopustil chyby.
Thorne vyhlédl na ranvej, kde v mekkém jitrním svetle upínali kontejnery s jejich výbavou, aby je zvedli do brich dvou velkých helikoptér znacky Huey. Eddie Carr s Malcolmem byli venku a kriceli na delníky, kterí zajištovali úvazky. Rodríguez zalistoval papíry. "Takže, senore Thorne, podle toho tady je vaším cílem Isla Sorna. . . " "Ano, Isla Sorna." "A vaše kontejnery obsahují pouze vozidla?" "Ano, jen vozidla. Vozidla urcená k vedeckému výzkumu." "Sorna je místo bez civilizace. Není tam benzín, nejsou zásoby, dokonce ani žádné silnice, které by stály za rec:.." "Už jste tam nekdy byl?" "Já sám ne. Zdejší lidé se o ten ostrov nezajímají. Je to divoké místo, jenom samé skály a džungle. A není tam ani prístavište, kde by mohl pristát motorový clun, s výjimkou opravdu skvelého pocasí. Napríklad dnes tam pristát nemuže." "Rozumím," rekl Thorne.
"Já jenom, abyste byli pripraveni," rekl Rodríguez, "na obtíže, se kterými se tam setkáte." "Myslím, že jsme pripraveni." "Vezete si primerené množství benzínu pro svá vozidla?" Thorne si povzdechl. Tady nemelo cenu neco vysvetlovat. "Ano, vezeme." "A jste pouze vy tri - doktor Malcolm, vy a váš pomocník senor Carr?" "Správne. " "A zamýšlíte tam setrvat dobu kratší než jeden týden?"
"Ano. Mnohem pravdepodobneji pouze dva dny. Když budeme mít jen trochu štestí, ocekáváme, že ostrov opustíme nekdy behem zítrka." Rodríguez znovu prolistoval dokumenty, jako by pátral po nejakém skrytém vodítku. "Tak

dobre..." "Nejaký problém?" zeptal se Thorne s pohledem na hodinky.
"Žádný problém, senore. Vaše povolení jsou podepsána generálním reditelem biologických rezervací. Jsou v porádku. . ." Rodríguez zaváhal. "Ale je velice neobvyklé, že taková povolení vubec byla vydána." "A to proc?" "Neznám detaily, ale pred nekolika lety na jednom z tech ostrovu vznikly nejaké komplikace, a od té doby Úrad biologických rezervací uzavrel všechny tichomorské ostrovy pro turisty. "
"My nejsme turisti," namítl Thorne.
"To já chápu, senore Thorne." Znovu zalistoval papíry.
Thorne vyckával.
Venku na ranveji se držáky pevne zaklesly do kontejneru.
Kontejnery se zvedly ze zeme.
"Tak dobre, senore Thorne," konecne rekl Rodríguez a orazítkoval dokumenty. "Preji vám mnoho štestí." "Dekuji vám," rekl Thorne. Zastrcil dokumenty do kapsy, zatáhl hlavu pred deštem mezi ramena a vybehl na ranvej.

Když helikoptéry ulétly nad morem pet kilometru, prorazily príbrežní vrstvy mracen a zalily je paprsky casného jitrního slunce. Thorne videl z kokpitu vedoucího stroje cást pobreží vpravo i vlevo. Videl také pet ostrovu ležících ruzne daleko od pobreží - ostré skalnaté veže vycnívající z bourlivého modrého more. Každý z ostrovu mel nekolik kilometru v prumeru a všechny byly bezpochyby soucástí starého vulkanického retezce.
Stiskl tlacítko na mikrofonu. "Který z nich je Sorna?" Pilot ukázal kupredu. "Ríkáme jim Pet zpusobu smrti," rekl. "Isla Muerte, Isla Matanceros, Isla Pena, Isla Tacafio a Isla Sorna, to je ten veliký nejdál na sever."
"Už jste tam nekdy byl?" "Nikdy, senore. Ale verím, že tam bude místo k pristání." "Jak to víte?" "Pred nekolika roky tam pristálo nekolik letu. Slyšel jsem, že tam létali jacísi Americani, obcas." "Ne Nemci?" "Ne, ne. Tady nebyli žádní Nemci od... Já nevím. Od svetové války. Byli to Americani, ti, co sem prišli." "Kdy to bylo?" "Nejsem si jistý. Snad pred deseti lety." Helikoptéra zatocila k severu a minula nejbližší ostrov.
Thorne zahlédl rozeklaný sopecný terén zarostlý hustou džunglí. Nebylo tam známky po nejakém živote ci lidském osídlení.
"Pro místní lidi tyhle ostrovy nejsou štastné místo," pokracoval pilot. "Ríkají, že odsud neprichází nic dobrého." Zasmál se. "Jenže oni nic nevedí. Jsou to poverciví Indiáni.," Nyní už opet leteli nad vodou a ostrov Isla Sorna meli prímo pred sebou. Zjevne to byl starý sopecný kráter, holé, narudle šedé skalnaté steny, zerodovaný kužel sopky.
"Kde pristávají cluny?" Pilot ukázal na místo, kde more bourilo a naráželo do útesu. "Na východní strane ostrova je spousta jeskyn, které vyhloubilo more. Nekterí místní lidé ríkají ostrovu Isla Gemido. To znamená, Ostrov stenu', podle zvuku, který vydávají vlny uvnitr jeskyní. Nekteré z jeskyní procházejí až do vnitrozemí a za urcitých okolností jimi muže projet i clun. Ale ne za pocasí, jaké vidíte ted," Thorne pomyslel na Sarah Hardingovou. Jestli prijede, bude pristávat pozdeji behem dneška. "Mám kolegyni, která možná prijede dnes odpoledne," rekl. "Mužete ji sem privézt?" "Lituju," odpovedel pilot. "Máme práci v Golfo Juan. Nevrátíme se dríve než dnes vecer." "Co muže udelat?" Pilot se primhourenýma ocima zahledel na more. "Snad muže prijet na clunu. More se promenuje každou hodinu. Možná bude mít štestí." "A vy se pro nás vrátíte zítra?"
"Ano, senore Thorne. My priletíme zítra casne ráno. To je nejlepší doba, kvuli vetru." Helikoptéra se blížila od západu, vystoupila o nekolik desítek metru, prehoupla se pres vrcholky pobrežních útesu a objevil se pred nimi vnitrek ostrova Isla Gemido. Vypadal úplne stejne jako ostatní: sopecné horské hrbety a rokle zarostlé hustou džunglí. Ze vzduchu to vypadalo nádherne, avšak Thorne vedel, že pohybovat se v tamhle terénu bude príšerne obtížné. Hledel dolu a pátral po nejakých cestách.
Vrtulník se snesl níž a obkroužil vnitrní cást ostrova.
Thorne nevidel žádné budovy, žádné silnice. Helikoptéra klesala do džungle.
"K vuli tem pobrežním útesum," rekl pilot, ,je tu velice ošklivý vítr. Samý náraz a vír. Na celém ostrove je jenom jedno místo, kde se dá bezpecne pristát." Zahledel se uprene z okna. "Ano. Tady." Thorne spatril mýtinu zarostlou vysokou travou.
"Pristaneme tady," oznámil pilot.

ISLA SORNA
Eddie Carr stál na mýtine ve vysoké tráve odvrácený od vírícího prachu. Obe helikoptéry se už zvedly ze zeme a stoupaly k obloze. V nekolika málo okamžicích se promenily v drobné tecky a hukot motoru ztichl. Eddie si zastínil oci a vzhlédl vzhuru. Zoufalým hlasem se zeptal:
"Kdy se vrátí?" "Zítra ráno," odvetil Thorne. "Do té doby budeme muset nalézt Levina." "Aspon to bychom meli," dodal Malcolm.
A pak byly vrtulníky pryc, zmizely za vysokým okrajem kráteru. Carr stál s Thornem a Malcolmem na mýtine obklopen ranním horkem a hlubokým tichem panujícím na ostrove.
"Cloveku z toho až naskakuje husí kuže," rekl Eddie a stáhl si baseballovou capku níž pres oci.
Eddie Carrovi bylo ctyriadvacet a vyrostl v Daly City. Co do fyzického vzhledu byl tmavovlasý, podsaditý a silný. Mel masité telo s mohutnými svaly, ale ruce mel elegantní, s dlouhými prsty zužujícími se do špicky. Eddie mel talent - Thorne by byl rekl, že je prímo génius - na mechanické veci. Eddie dokázal postavit cokoli a cokoli také spravil. Stacilo mu, aby se na vec podíval, a už chápal, jak funguje. Thorne ho zamestnal pred tremi lety. Bylo to Carrovo první místo po absolvování dvouleté státní vysoké školy, zamerené na prípravu pro povolání. Domníval se, že je to jen docasné zamestnání, aby si vydelal nejaké peníze a mohl se vrátit zpet do školy a získat plnohodnotný diplom. Jenže Thorne se už dávno stal na Eddim zcela závislým. A Eddie zase nijak nespechal, aby se vrátil ke knihám.

S necím takovým jsem ovšem nepocítal, pomyslel si, když se rozhlížel kolem sebe na mýtine. Eddie byl mestské dítko, zvyklé na poulicní ruch, na svist pneumatik a kvílení houkacek. Pronikavé ticho v nem vzbuzovalo nepríjemné pocity.
"Nástup," rekl Thorne a položil mu ruku na rameno, "pustíme se do toho." Obrátili se ke kontejnerum s výbavou, které tu zustaly po vrtulnících. Vyrustaly pár metru od nich z vysoké trávy.
"Mužu nejak pomoct?" zeptal se Malcolm postávající opodál.
"Jestli vám to nevadí, tak ne," odvetil Eddie. "Radeji si to vypakujeme sami." Pulhodinku jim trvalo jen odšroubovat krycí panely, odložit je na zem a proniknout do kontejneru. Pak už potrebovali jen pár minut na to, aby uvolnili vozidla. Eddie se nacpal za volant Exploreru a zapjal zapalování. Prakticky se neozval žádný zvuk, jen tichounké zavrcení, jak se rozbehlo vakuové cerpadlo.
"Jaké máš napetí?" zeptal se Thorne.
"Maximum," odpovedel Eddie.
"Baterie v porádku?" .
"Jo. Zdají se fajn." Eddiemu se ulevilo. Mel vrchní dohled nad prestavbou vozidel na elektrický pohon, ale byla to uspechaná záležitost a nemel cas, aby je potom rádne otestoval. A ackoli byla
pravda, že elektrický pohon vyžaduje méne složitou techniku než spalovací motor - ten hlucne bafající relikt devatenáctého století - Eddie vedel, že odjet do terénu s nevyzkoušenou výbavou je vždycky riskantní.
Zejména tehdy, když takové zarízení také využívá nejmodernejší technologii. Tahle skutecnost Eddieho sužovala více, než si byl ochoten pripustit. Jako vetšina rozených mechaniku byl i on hluboce konzervativní. Mel rád, když veci fungovaly - fungovaly bez ohledu na to, jakým zpusobem a pro nej to znamenalo využívat osvedcenou, proverenou techniku. Naneštestí byl tentokrát prehlasován.
Eddiho trápily predevším dve oblasti problému. Jednou byly cerné fotovoltaické panely s radami osmihranných kremíkových clánku, namontované na strechy a na masky vozidel. Tyto panely byly výkonné a mnohem méne krehké než staré slunecní panely. Eddie je namontoval na speciální protivibracní nosice vlastní konstrukce. Nic to však nemenilo na skutecnosti, že jestli se panely jakkoli poškodí, nebudou nadále schopny pohánet vozidla ani dodávat proud elektronice.
Všechny jejich systémy by odumrely.
Další jeho starostí byly samotné baterie. Thorne zvolil lithiové clánky od Nissanu, které byly vzhledem ke své hmotnosti extrémne výkonné. Avšak byly také ješte stále v overovacím stadiu, což Eddiemu znelo jen jako zdvorilejší slovo pro oznacení "nespolehlivé".
Eddie se dožadoval, aby namontovali nejakou zálohu. Prel se o malý benzínový generátor, jen tak, pro všechny prípady, prel se s nimi o spoustu vecí. A pokaždé ho také prehlasovali. Za panujících okolností udelal jedinou rozumnou vec: vestavel do vozidel nekolik záložních modulu a nikomu o nich nerekl.
Byl si ovšem celkem jistý, že Thorne ví, že to udelal.
Avšak Thorne nerekl ani slovo. A Eddie sám se o tom nikdy nezmínil. Ale nyní, když stál tady, na tomhle ostrove uprostred niceho, byl rád, že to provedl. Protože fakt je, že clovek nikdy neví..
Thorne sledoval, jak Eddie couvá s Explorerem z kontejneru a vjíždí do vysoké trávy. Eddie zanechal vozidlo uprostred mýtiny, kde do panelu budou bušit slunecní paprsky a dobíjet baterie.
Thorne se vsoukal za volant prvního trajleru a vycouval s ním ven. Byl to zvláštní pocit rídit vuz, který jede tak tiše. Nejhlasitejší zvuk byl šelest pneumatik na kovu kontejneru.
A jakmile se dostal do trávy, trajler už jel prakticky nehlucne. Thorne vylezl a spojil vozidlo s prívesem, propojil je navzájem ohebným ocelovým harmonikovým prulezem.
Nakonec obrátil pozornost k motocyklu. Ten byl rovnež na elektrinu. Thorne jej odtlacil k zadnímu konci Exploreru, zvedl jej do držáku a napojil prívodní kabel na elektrický systém vozidla, aby se dobila baterie. Odstoupil. "Tak, a je to."
Eddie stojící na rozpálené, tiché mýtine hledel smerem k okrouhlému okraji kráteru, vystupujícímu v dáli nad hustou džungli. Holá skála se v ranním horku matne trpytila, steny byly strmé a nahánely mu hruzu. Prepadla jej osamelost, dojem, že je zde uveznený. "Proc sem vubec má nekdo co jezdit?" vyhrkl.
Malcolm opírající se o hul se zasmál. "Abys unikl tomu všemu tam, Eddie. Copak jsi nikdy nechtel pred tím vším utéct?" "Ne, kdyby bylo po mém," odpovedel Eddie. "Já se vždycky cítím nejlíp poblíž nejaké hospudky, víte.?" "No, tak ted k ní máš pekný kus cesty." Thorne se vrátil k zadnímu panelu trajleru a vytáhl pár težkých pušek. Pod hlavní každé z nich visely dva hliníkové válce, po obou stranách. Jednu z pušek podal Eddiemu a druhou ukázal Malcolmovi.
"Už jste nekdy takovou videl?" "Cetl jsem o nich," odvetil Malcolm. "To je ten švédský vynález?" "Správne. Lindstradtova vzduchová puška. Nejdražší puška na svete. Robustní, jednoduchá, presná a spolehlivá. Strílí podzvukovou rychlostí šipkami Fluger s kontejnerem obsahujícím jakoukoli substanci, které se vám zachce." Thorne protrhl pouzdro s náplnemi, které hlasite prasklo. Objevila se rada plastikových válcu naplnených slámove zbarvenou tekutinou. Každá nápln byla opatrena asi sedm centimetru dlouhou jehlou. "Naplnili jsme je koncentrovaným jedem z Conus purpurascens, tropického mekkýše z celedi Conidae žijícího v jižních morích.
Je to nejsilnejší neurotoxin na svete. Pusobí za dve tisíciny vteriny. Je rychlejší než vedení vzruchu v nervu. Zvíre se složí dríve, než pocítí píchnutí jehlou." "Smrtelný?" Thorne prikývl. "Takže s tím nedelejte žádné skopiciny. Uvedomte si laskave, že se tím nechcete strelit do nohy, protože jinak budete mrtev drív, než vám dojde, že jste stiskl kohoutek. " Malcolm pokývl. "Existuje nejaký protijed?" "Ne. Jaký by mel smysl? I kdyby existoval, nebyl by cas ho postiženému podat." "To celou vec zjednodušuje," rekl Malcolm a vzal si pušku.
"Jenom jsem si myslel, že byste to mel vedet," mínil Thorne. "Eddie? Jde se na vec!"

RÍCKA

Eddie se nacpal do Exploreru. Thorne s Malcolmem se vyšplhali do kabiny trajleru. Okamžik nato zachrastilo rádiové spojení.
"Spustil jste databázi, doktore?" ozval se Eddie.
"Práve ted," odvetil Thorne.
Zastrcil optický disk do drajvu na palubní desce. Videli, jak se na malém monitoru obráceném prímo proti nim objevil ostrov, byl však z vetší cásti ukrytý pod pruhy mracen.
"K cemu je to dobré?" zeptal se Malcolm.
"Jen pockejte," odvetil Thorne. "Je to systém. Umí sumarizovat údaje." "Údaje odkud?" "Z radaru." Ve stejném okamžiku se fotografie promenila v radarový obraz vysílaný z družice. Radar dokázal proniknout mracny. Thorne stiskl jakési tlacítko a pocítac zesílil okraje ostrova, všechny detaily, a zvýraznil jemnou pavucinu soustavy silnicek.
"Docela mazané," ocenil Malcolm. Avšak Thornovi pripadalo, že z nej cítí napetí.
"Mám to," ozval se rádiem Eddie.
"Vidí totéž?" zeptal se Malcolm.
"Ano. Na své palubní desce." "Jenže mi nenabehl navigacní systém," rekl Eddie s úzkostí v hlase. "Copak nefunguje?"
"Vy dva," rekl Thorne. "Doprejte tomu chvilku. Nacítá to údaje. Musí to vyhledat príslušné stanice." Na streše trajleru se zvedal konicky tvarovaný pozicní maják. Zarízení nabíralo rádiové údaje z orbitálních navigacních družic kroužících tisíce kilometru nad jejich hlavami a dokázalo spocítat polohu vozidel s presností na nekolik metru. V následujícím okamžiku se na mape ostrova rozzárilo rudé X.
"V porádku," rekl Eddie v rádiu. "už to mám. Vypadá to, že tady vede z mýtiny cesta k severu. Pojedeme po ní?
"Rekl bych," pritakal Thorne.
Silnicka se podle mapy vinula nekolik kilometru pres vnitrozemí ostrova, až nakonec dospívala na místo, kde se zdálo, že se setkávají všechny cesty na ostrove. Vypadalo to, jako by tam stály nejaké budovy, ale bylo težké prohlásit to s jistotou.
"Fajn, doktore. Tak jedeme." Eddie projel kolem nich a ujal se vedení. Thorne sešlápl plyn, trajler zahucel a rozjel se za Explorerem. Malcolm vedle nej si mlcky cosi delal na malém notebooku, který mel na klíne. Ani jednou se nepodíval z okénka.
V nekolika okamžicích nechali mýtinku za sebou a projíždeli hustou džunglí. Na panelech se rozzárila svetélka. Thornovo vozidlo se prepnulo na baterie. Pres koruny stromu neprosakovalo dostatek slunecního svetla, aby to stacilo na pohon trajleru. Pokracovali v jízde.
"Jak to jde, doktore?" zeptal se Eddie. "Napetí stabilní?" "Bez problému, Eddie." "Znelo to nervózne," podotkl Malcolm.
"Trápí ho obavy o zarízení." "Krucisakra!" protestoval Eddie. "Mám obavy o sebe!"
Ackoli silnicka byla zarostlá a ve špatném stavu, pokracovali kupredu rychle. Asi po deseti minutách dorazili k malé rícce s bahnitými brehy. Explorer se pres ni rozjel, pak náhle zastavil. Eddie vystoupil a po kamenech vycnívajících z vody se vrátil zpátky.
"Co je?" "Neco jsem videl, doktore." Thorne s Malcolmem vylezli z trajleru a sešli na breh. Slyšeli vzdálený pokrik cehosi, co znelo jako pták. Malcolm zamracene vzhlédl.
"Ptáci?" zeptal se Thorne.
Malcolm zavrtel záporne hlavou.
Eddie se sehnul a vytáhl z bláta pruh látky. Byl to temnezelený Gore-Tex s pruhem kuže našitým podél jednoho okraje.
"To je z jednoho batohu ušitého pro výpravu," rekl.
"Z toho Levinova?" "Ano, doktore." "Vložil jsi do batohu senzor?" zeptal se Thorne. Obvykle do každého batohu všívali senzory, podle nichž se dala urcit poloha.
"Ano." "Mužu se na to podívat?" dovolil se Malcolm. Vzal útržek látky a zvedl jej do svetla. Zamyšlene prejel prstem hranu, kde byla urvaná.
Thorne si od opasku odepjal malý prijímac. Vypadal jako o trochu vetší pager. Zadíval se na obrazovku z tekutých krystalu. "Žádný signál neprichází. . ." Eddie se zadíval na bahnitý breh. Znovu se sehnul. "Tady je další kus látky! A ješte jeden! Vypadá to, že ten batoh byl roztrhaný na cáry, doktore." Opet sek nim donesl ptací pokrik, vzdálený, nadpozemský. Malcolm se zahledel do dáli a pokoušel se odhalit, odkud prichází. A pak zaslechl Eddieho, jak ríká: "No tohle!
Máme spolecnost."
Poblíž trajleru stála skupinka pul tuctu svetle zelených zvírat podobných ješterkám. Byla velká asi jako kurata a živé cirikala. Stála vzprímene na zadních nohách a rovnováhu udržovala pomocí dlouhých natažených ocasu. Když se zvírata dala do pohybu, hlavicky jim nervózne poskakovaly nahoru a dolu, úplne stejne jako kuratum. A vydávala zvláštní kriklavý zvuk, velice podobný ptacímu cirikání. A prece zvírata vypadala jako ješterky s dlouhými ocasy. Lidi si prohlížela zvedave, s napjatými tváremi, a pohazovala pritom hlavickami.
"Co je to?" rekl Eddie. "Mají tu snad mejdan mloci?" Zelené ješterky se zastavily, vyckávaly. Objevilo se nekolik dalších, zpoza trajleru a odkudsi z houštin. Brzy tu bylo ješterek tucet, všechny vyckávaly a cirikaly.
"Kompové," rekl Malcolm. "Procompsognathus triassicus, abych je pojmenoval správne." "Chcete ríct, že to jsou..."
"Ano. Jsou to dinosauri." Eddie se zachmuril a zíral. "To jsem nevedel, že byli i takhle mrnaví," rekl nakonec.
"Dinosauri byli vetšinou malí," vysvetlil Malcolm. "Lidi si porád myslí, že byli ohromní, ale prumerný dinosaurus byl veliký asi jako ovce nebo poník." "Tihle vypadají jako kurata," rekl Eddie.
"Ano. Jsou velice podobní ptákum." "Predstavují nejaké nebezpecí?" otázal se Thorne.
"Prakticky ne," odvetil Malcolm. "Jsou to drobní mrchožrouti, jako šakalové. Živí se zdechlinami. Ale nepribližoval

bych se k nim. Jejich kousnutí je mírne jedovaté. ':
"Ani nápad, že bych se približoval," rekl Eddie. "Naskakuje mi z nich husí kuže. Vypadá to, jako by se nás nebáli. "
Malcolm si toho také povšiml. "Je to hádám tím, že tady na ostrove nejsou žádní lidé. Tahle zvírata pak nemají duvod, aby se cloveka obávala." "No, tak jim ten duvod doprejme," rekl Eddie. Zvedl kámen.
"Ne!" vykrikl Malcolm. "Nedelejte to! Co vás to napadlo ?" Jenže Eddie už kámen hodil. Dopadl poblíž hejna kompu a ještery se stáhli nazpet. Ale nekterí z nich se skorem ani nepohnuli. Pár jich poskocilo a bylo na nich patrné vzrušení. Avšak celá skupinka zustala stát na stejném míste jako predtím. Pouze cirikali a hlavicky jim poskakovaly nahoru a dolu.
"Zvláštní," komentoval Eddie. Natáhl nosem vzduch. "Necítíte ten smrad?" "Ano," pritakal Malcolm. "Mají zvláštní výrazný pach." "Jako po hnilobe, tak nejspíš," rekl Eddie. "Smrdí po hnilobe. Jako mršina. A to není prirozené, že se zvírata takhle cloveka vubec nebojí. Co když mají vzteklinu nebo tak neco?" "Nemají," odpovedel Malcolm.
"Jak to mužete vedet?" "Protože vzteklinu prenášejí jenom savci." Avšak už když to ríkal, zapochyboval, zda má pravdu. Vzteklinu prenášejí teplokrevná zvírata. Byli kompové teplokrevní? Nebyl si jistý.
Shora se ozvalo zašustení. Malcolm vzhlédl vzhuru k baldachýnu zelených korun. V hustém listoví zahlédl pohyb, jak neviditelná malá zvírátka preskakovala z vetve na vetev. Slyšel jakési skreky a pištení, zvuky zjevne zvírecí.
"To prece nejsou ptáci, tam nahore," rekl Thorne. "Opice?" "Možná," odpovedel Malcolm. "Ale pochybuju." Eddie se zachvel. "Poslechnete, zmizme odsud." Vrátil se k rícce a vyšplhal se do Exploreru. Malcolm s Thornem prešli opatrne ke dvírkum do trajleru. Kompové se kolem nich rozestoupili, ale stále neutíkali. Stáli všude kolem jejich nohou a vzrušene cirikali. Malcolm a Thorne vylezli do trajleru a zavreli za sebou dvírka, dávali pozor, aby do nich neprivreli nejaké z tech drobných zvírátek.
Thorne usedl za volant a zapjal motor. Videli, jak Eddie vpredu už projíždí s Explorerem rícku a mírí vzhuru svažitým protejším brehem.
"Tihleti prokomsonebojak," rekl Eddie rádiem. "Jsou opravdovští, že?" "Ale ano," odvetil tiše Malcolm. "Jsou úplne opravdovští. "

CESTA
Thorne se necítil ve své kuži. Zacínal chápat, jak bylo Eddiemu. Postavil tahle vozidla, a presto mel nepríjemný pocit osamelosti, že je na tomhle opušteném míste se zarízením, které nestacil otestovat. Silnicka pokracovala strme vzhuru temnou džunglí následujících patnáct minut. Uvnitr trajleru se zacalo delat nepríjemne horko. Malcolm sedící vedle nej rekl: "Klimatizace?" "Nechci vybíjet baterie." "Vadilo by vám, kdybych otevrel okno?" "Jestli si myslíte, že to je bezpecné," souhlasil Thorne.
Malcolm pokrcil rameny. "Proc ne?" Stiskl tlacítko a elektrické ovládání stáhlo okénko dolu. Do auta vtrhl teplý vzduch. Pohlédl zpet na Thorna. "Nervózní, doktore?" "Jiste," odpovedel Thorne. "To sakra jsem." Dokonce i pri otevreném okénku cítil, jak mu pri rízení tece po hrudi pot.
V rádiu hovoril Eddie: "Ríkám vám, že jsme to meli nejdrív vyzkoušet, doktore. Meli jsme udelat všechno podle pravidel. Clovek nemá jezdit na místa, kde jsou jedovatá kurata, když nemá jistotu, že se mu auto nerozsype." "Auta jsou v porádku," odpovedel Thorne. "Jak jsi na tom s proudem?" "Vyšší normál," rekl Eddie. "Výtecné. Samozrejme, zatím jsme ujeli jenom osm kilometru. Je devet ráno, doktore." Silnicka prudce zabocila doprava, pak doleva, a jak se terén zacal zvedat ješte strmeji, následovala série serpentin.
Thorne s prívesem se musel soustredit na rízení. Uklidnil se, když se mu myšlenky pripoutaly k necemu známému. Explorer jedoucí nahore pred nimi zahnul doleva. "Nikde nevidím žádná další zvírata," rekl Eddie. Podle hlasu se mu ulevilo.
Konecne silnicka prestala stoupat a zabocila po vrcholu hrebenu. Podle údaju pozicního majáku nyní mírili na severozápad, do vnitrozemí ostrova. Avšak džungle je stále obklopovala ze všech stran, za hustými stenami z listoví toho mnoho nevideli.
Dorazili na místo, kde se silnicka delila do tvaru Y. Eddie zaparkoval po strane. Thorne si všiml, že v míste, kde se cesta rozdvojovala, stojí omšelý drevený ukazatel smeru se šipkami smerujícími na obe strany. Vlevo ukazoval "Mocál". Druhá šipka mírila doprava a bylo na ní napsáno "Stanovište B".
"Pánové," ozval se Eddie. "Kudy?" "Jedte smerem na Stanovište B," rekl Malcolm.
"Bude po vašem." Explorer se zacal spouštet dolu pravou odbockou. Thorne jej následoval. Kousek dál vpravo vystupovaly ze zeme sírove žluté výpary a blízké listoví zbarvovaly dobela. Silne páchly.
"Sopecný ostrov," rekl Thorne Malcolmovi, "presne tak, jak jste predpovídal" Když projíždeli kolem, zahlédli na zemi bublající louži, s okraji pokrytými silnou žlutavou krustou.
"Jo," vmísil se Eddie, "jenže je porád ješte aktivní. Fakticky bych nejradši rekl - do prdele s tím vším!" Náhle Eddieho brzdová svetla zazárila a Explorer se prudce zastavil.
Aby se mu vyhnul, Thorne musel strhnout volant na opacnou stranu a bokem trajleru odíral pralesní kapradiny.
Projel podél Exploreru a pohlédl na Eddieho. "Eddie, proboha, co to..." Jenže Eddie ho neslyšel.
Zíral prímo dolu, ústa otevrená.
Thorne se obrátil, aby se podíval také.
Prímo pred nimi byly stromy podél silnice vykáceny, címž se v listoví otevrela mezera. Videli celou krajinu od silnice na hrebeni pres celý ostrov až k západnímu konci. Jenže Thorne úžasné panorama krajiny nevnímal, protože mel oci jen pro mohutné zvíre velikosti hrocha, které se loudalo pres silnici. Až na to, že to žádný hroch nebyl. Tohle zvíre bylo svetle hnedé a kuži melo pokrytou velikými plochými šupinami. Kolem hlavy neslo zakrivený kostený hreben a z hrebenu vyrustaly dva tupé rohy. Tretí roh mu vycníval nad rypákem.

Z rádia slyšel, jak Eddie rychle a povrchne oddechuje.
"Víte, co to je?"
"Tohle je triceratops," odpovedel Malcolm. "Nejaké mláde, podle velikosti." "To tedy urcite!" vydechl Eddie. Pred nimi nyní križovalo silnicku zvíre mnohem mohutnejší. Bylo urcite dvakrát vetší než to první a rohy melo dlouhé, zahnuté a ostré. "Protože tohle je mamka." Pak se objevil tretí triceratops, za ním ctvrtý. Pres silnici se loudalo celé stádo obrovských potvor. Zvírata vozidlum nevenovala ani špetku pozornosti, prešla pres silnici, pak pres mýtinu, sestoupila z kopce a zmizela jim z dohledu.
Teprve potom muži dokázali pohlédnout vykáceným prusekem. Thorne hledel pres rozlehlou mocálovitou plán se širokou rekou pretínající ji uprostred. Po obou stranách reky se pásla zvírata. Na jihu bylo stádo približne stredne velikých, temne zelených dinosauru, jejich veliké hlavy se s prestávkami zvedaly nad trávu, pokrývající rícní brehy. Poblíž nich videl Thorne dinosaury s kachním zobákem, jimž nad hlavami vycnívaly veliké trubkovité hrebeny. Pili a zvedali hlavy a smutne troubili. Prímo pred sebou spatril osamelého stegosaura se zakriveným hrbetem a svislými radami kostených plátu. Stádo triceratopsu zvolna stegosaura míjelo, aniž by mu venovalo pozornost. A západním smerem videl tucet dlouhých, elegantních krku apatosauru, které precnívaly pres skupinku stromu. Tela apatosaurum skrývalo listoví, které líne ožírali. Byla to scéna plná klidu a míru - avšak byla to scéna z jiného sveta.
"Doktore?" ozval se Eddie. "Co je tohle za místo?"

STANOVIŠTE B
Sedeli v autech a hledeli pres plán. Pozorovali, jak se dinosauri pomalu pohybují vysokou trávou. Slyšeli tichý pokrik dinosauru s kachním zobákem. Podél reky mírumilovne procházela jednotlivá stáda.
"Co se tady stalo?" prolomil mlcení Eddie. "Tohle je místo, které evoluce pominula? Místo, kde se zastavil cas?"
"Vubec ne," odpovedel Malcolm. "Pro to, co vidíte, existuje naprosto racionální vysvetlení. A my ted pojedeme..." Z palubní desky se ozvalo vysoko položené pípnutí. Pres mapu s pozicním majákem se položila modrá sít s blikajícím trojúhelníckem oznaceným LEVN.
"To je on!" vykrikl Eddie. "Tak jsme toho pacholka prece jenom našli!" "Dokážeš to zpracovat?" zeptal se Thorne. "Je to strašne slabé... " "Je to dobré - signál je dost silný, aby prenesl identifikacní kód. Je to Levine, to je jasné. Zdá se, že to prichází z toho údolí tam naproti." Eddie nastartoval Explorer a hnal se dolu po silnicce. "Jedeme!" kricel. "Chci už sakra odsud vypadnout!" Thorne cvakl spínacem a zapjal elektromotor trajleru.
Uslyšel bafání vakuového cerpadla a tichý svist automatické prevodovky. Zasunul rychlost a následoval Explorer. Znovu se kolem nich sevrela neproniknutelná džungle, tesná a horká. Koruny stromu pohlcovaly témer všechno slunecní svetlo. Jak Thorne rídil, zaslechl, že se pípání stává nepravidelným. Pohlédl na monitor a spatril, že blikající trojúhelnícek zmizel, pak se opet objevil.
"Neztrácíme ho,-Eddie?" zeptal se Thorne.
„I kdyby, tak na tom nezáleží," odvetil Eddie. "Ted už známe jeho pozici a mužeme tam jet prímo. Fakticky by to melo být rovnou dole po téhle silnici. Hned za tím strážním domkem nebo co to je, prímo pred námi." Thorne pohlédl pres Explorer a spatril betonovou stavbu a nahnutou ocelovou závoru pres cestu. Skutecne to vypadalo jako nejaká strážnice. Byla celá rozpadlá a zarostlá šlahouny divoké révy. Jeli dál, až se dostali na asfaltovanou silnici. Bylo patrné, že stromy po obou stranách byly kdysi vykáceny, na patnáct metru od silnice. Velice brzy dorazili k druhému strážnímu domku a druhému kontrolnímu stanovišti.
Pokracovali dalších sto metru, cesta se stále pozvolna stácela podél horského hrebenu. Houštiny, jež je obklopovaly, se stávaly ridší. V mezerách mezi kapradinami Thorne videl drevená stavení, natrená všechna stejnou zelenou barvou. Zdálo se, že to jsou jakési provozní budovy, snad skladište zásob a materiálu. Mel dojem, že se blíží k dalším stavením. A pak náhle projeli zatácku a pod nimi se rozestrel celý komplex budov. Byl vzdálený asi osm set metru.
"Co je zase k certu tohle?" rekl Eddie.
Thorne užasle zíral. Uprostred mýtiny videl plochou strechu jakési ohromné budovy. Zabírala plochu nekolika akru, táhla se do dálky. Mela rozmery dvou fotbalových hrišt. Za rozlehlou strechou se zvedala veliká hranatá budova s kovovou strechou, jež mela funkcní vzhled elektrárny. Ale pokud to skutecne byla elektrárna, byla dost velká pro celé malé mesto.
Na vzdálenejším konci hlavní budovy Thorne videl prekladište a rampy pro auta. Dále vpravo, cástecne ukryta krovisky, stála rada menších staveb, které vypadaly jako chaty.
Avšak z téhle vzdálenosti si clovek nemohl být jistý.
Celkove vzato komplex mel prísne úcelový vzhled, který Thornovi pripomínal nejaké prumyslové stredisko nebo výrobní závod. Zamracil se a snažil se poskládat si všechno dohromady.
"Víte, co to je?" zeptal se Thorne Malcolma.
"Ano," odpovedel matematik a zvolna pokývl hlavou.
"Ted už jsem nejakou dobu predpokládal, že tu najdeme neco takového." "Ano?" "Je to výrobní závod," vysvetlil Malcolm. "Neco na zpusob továrny." "Ale je to ohromné," namítl Thorne.
"Ano," pritakal Malcolm. "Muselo to být." V rádiu se ozval Eddie. "Porád dostávám Levinuv signál.
A hádejte co? Zdá se, že prichází z támhleté budovy."
Projeli krytým predním príjezdem k hlavní budove, pod bortícím se slouporadím,. Budova byla postavena moderne, z betonu a ze skla, avšak džungle ji už dávno obrostla. Ze strechy visely šlahouny divoké révy. Sklenené tabule byly rozbité, ze škvír v betonu vyrážely kapradiny.
"Eddie?" zeptal se Thorne. "Máš signál?"
"Jo," ozval se Eddie. "Zevnitr. Co chcete podniknout?" Založit základní tábor tamhle na té pláni, odvetil Thorne a

ukázal necelý kilometr vlevo, kde se kdysi, zdálo se, rozkládal nesmírne rozlehlý trávník. Stále ješte to byla mýtina uprostred džungle, byl tam dostatek slunecního svetla pro elektrické clánky. "Potom se musím rozhlédnout kolem." Eddie zaparkoval svuj Explorer a obrátil jej predkem do smeru, jímž prijeli. Thorne zajel s trajlerem vedle nej a vypnul motor. Vystoupil z kabiny do stojatého, horkého ranního vzduchu. Malcolm se vydrápal za ním a stoupl si vedle. Tady uprostred ostrova panovalo naprosté ticho, jen hmyz tiše bzucel.
Prišel Eddie a plácl se do stehna. "Bájecné místo, co?
V žádném prípade si nebudeme moct stežovat na nedostatek moskytu. Chcete ted vydrápnout toho parchanta?" Eddie si od opasku odepjal prijímac signálu a zakryl displej dlanemi, aby na nem v prudkém slunecním svetle neco videl. "Porád prímo naproti." Ukázal na hlavní budovu. "Tak co rikáte?" "Jdeme pro nej," rozhodl Thorne.
Všichni tri muži se obrátili, nalezli do Exploreru a trajler s vlecnákem nechali za sebou. V horkém slunecním svetle zamírili proti obrovité polorozpadlé budove.

TRAJLER
Uvnitr trajleru odeznelo vrcení motoru a rozhostilo se ticho.
Palubní deska svítila, na monitoru zustal viditelný pozicní maják a zárilo na nem X udávající jejich polohu. Malé okénko na monitoru oznacené "Aktivní systémy" udávalo napetí v bateriích, úcinnost slunecních clánku a spotrebu proudu za posledních dvanáct hodin. Všechny elektronické údaje zárily jasne zelene.
V obytné sekci, kde byla umístena kuchynka a postele, v drezu tiše bublala neustále cirkulující voda. Potom se ozvalo bouchnutí pricházející z horní cásti skladovacích prostor umístených hned pod stropem. Bouchnutí se opakovalo, pak zase nastalo ticho.
Po chvíli se ve škvíre dvírek skladovacího prostoru objevila kreditní karta. Karta vyjela nahoru, stlacila západku a odblokovala ji. Dvere se prudce otevrely, vypadl z nich bílý chumel vycpávek a s temným žuchnutím pristál na podlaze. Chumel se rozbalil a Arby Benton si s hekáním zacal rovnat svoje drobné telícko.
"Jestli se okamžite nevycurám, tak jsem celý mokrý," rekl nahlas a na ješte podlamujících se nohách utíkal do malické umývárny.
Úlevou povzdechl. Byl to dívcin nápad, aby také odjeli, ale detaily Kelly nechala na Arbym. A on všechny zádrhely zvládl skvele, pomyslel si - nebo aspon skorem všechny. Arby správne predpokládal, že v nákladních prostorách letadla bude mrazivá zima a že se budou muset do neceho navléct.
Proto jejich úkryt vycpal všemi prikrývkami, co jen v trajleru našel. Predpokládal, že tam stráví alespon dvanáct hodin, a nastrkal dovnitr pár kolácu a láhev s vodou. Fakticky predvídal všechno krome toho, že Eddie Carr bude na poslední chvíli trajlerem procházet a všechny oddíly zamkne zvencí.
A že když bude následujících dvanáct hodin zamcený, nebude si moci zajít na záchod. Celých dvanáct hodin!
Znovu povzdechl a cítil, jak mu napetí v tele povoluje. Do mísy stále tekla moc silným proudem. Není divu! Už to byla agonie! A byl by tam stále ješte zamcený, pomyslel si, kdyby nakonec nevymyslel...
Za sebou zaslechl tlumené výkriky. Spláchl a vrátil se zpet. Prikrcil se u skrínky se zásobami pod postelí. Rychle ji odemkl, vykoulelo se další klubko a vedle nej se objevila Kelly.
"Ahoj, Kelly," pozdravil ji pyšne. "Dokázali jsme to!" "Já musím jít," odpovedela a vylétla jako šipka. Zabouchla za sebou dvere.
"Dokázali jsme to!" kricel Arby. "Jsme tady!" "Okamžícek, Arby. Už jdu." Poprvé vyhlédl z okénka trajleru. Všude kolem nich se rozkládala travnatá mýtina a za ní rostly kapradiny a vysoké stromy džungle. A vysoko nad vrcholky stromu videl zahnutou cernou skálu okraje sopecného kráteru.
Takže tohle je Isla Sorna, výtecne.
Výtecne!
Kelly vyšla z umývárny. "Ach. Myslela jsem, že umru!" Pohlédla na nej s obdivem. "Mimochodem, jak sis dokázal odemknout dvere?" "Kreditní kartou," rekl.
Zamracila se. "Ty máš kreditní kartu?" "Rodice mi ji dali, pro prípad nouze," odpovedel. "A já jsem dospel k názoru, že tohle je nouzový prípad." Pokusil se to odbýt vtipem, rychle to prejít. Arby vedel, že Kelly je háklivá na všechno, co má co delat s penezi. Pokaždé delala poznámky na jeho šaty a na veci jako byla tahle. A že má po vyucování vždycky peníze na taxík a na kolu a na cokoládové tycinky, nebo tak ruzne. Kdysi jí rekl, že se domnívá, že peníze nejsou zas až tak duležité, a ona podivným hlasem odpovedela: "Proc si to myslíš?" A od té doby se snažil tomuhle tématu vyhýbat.
Arbymu nebylo vždycky jasné, jak se vhodne chovat k lidem. Ostatne všichni s ním zacházeli tak podivne. Protože byl mladý, samozrejme. A protože byl cernoch. A protože byl to, cemu ostatní deti rikaly šprt. Zjistil, že vynakládá velikánské úsilí k tomu, aby ho mezi sebe prijaly, aby se zaclenil. Jenže nekdy to proste nedokázal. Nebyl bílý, nebyl statný, nebyl dobrý sportovec a nebyl hloupý. Vetšina vyucovacích hodin ve škole byla tak nudná, že Arby pri nich marne zápasil se spánkem. Jeho ucitelé se na nej obcas hnevali, ale co mohl delat? Škola bylo neco jako video prehrávané nejpomalejší rychlostí. Clovek se na to mohl podívat jednou za hodinu a porád mu nic neušlo. A když byl pohromade s ostatními detmi, jak od nej mohly ocekávat, že bude odvázaný z televizních seriálu jako Beverly Hills, z basketbalistu nebo z nové televizní reklamy? To se nedalo. Tyhle veci nebyly duležité.
Jenže Arby už dávno objevil, že ríkat to nahlas je nepopulární. Lepší bylo držet jazyk za zuby. Protože mu nikdo nerozumel, krome Kelly. Zdálo se, že Kelly vetšinou chápe, o cem to mluví.
A doktor Levine. Škola mela naštestí trídu pro pokrocilejší žáky, kde to Arbymu prece jen pripadalo mírne zajímavejší. Ne zase až tak zajímavé, samozrejme, ale prece jen lepší než kdekoli jinde. A když se doktor Levine rozhodl tuhle trídu vyucovat, Arby poprvé v živote zjistil, že škola muže být vzrušující. Fakticky.. .

"Tak tohle je ta lsla Sorna, jo?" rekla Kelly vyhlížející oknem do džungle.
"Jo," pritakal Arby. "Pocítám, že je." "Víš, když predtím auto zastavilo," rekla Kelly, "slyšels, o cem se spolu bavili?" "Bohužel ne. Pres všechny ty deky." "Já taky ne," rekla Kelly. "Ale zdálo se mi, že je neco pekne vytocilo." "Jo, to jo." "Zdálo se mi, že mluvili o dinosaurech," pokracovala Kelly. "Nezaslechl jsi neco takového?" Arby se zasmál a zavrtel hlavou. "To ne, Kelly," odpovedel.
"Protože já si myslím, že jo." "Ale Kelly," "Myslím, že Thorne rekl, triceratops'." "Kelly," odbyl ji. "Dinosauri jsou vymrelí už petašedesát milionu let." "Já vím..." Ukázal z okna. "Vidíš snad tam venku nejaké dinosaury?" Kelly neodpovedela. Prešla na opacnou stranu vlecnáku a vyhlédla z protejšího okna. Uvidela, že Thorne, Malcolm a Eddie práve mizí v hlavní budove.
"Budou pekne naštvaní, až nás tu nacapají," rekl Arby.
"Jak myslíš, že bysme jim to meli ríct?" "Mužeme je proste prekvapit." "Z toho budou na mrtvici." „Jo? A co s tím mužou delat?" rekla Kelly.
"Treba nás pošlou nazpátek." ."Jak? To nemužou." "Jo. Myslím, že ne." Arby pokrcil rameny jakoby' nic, ale trápilo ho to víc, než byl ochoten pripustit. Celé to byl nápad Kelly. Arby nikdy nemel rád, když se porušovala pravidla, nebo když se clovek dostal do nejakých trablu. Kdykoli ho nekterý z ucitelu treba jen mírne pokáral, zrudl a zacal se potit. A posledních dvanáct hodin myslel jen na to, co tomu Thorne s ostatními reknou.
„Podívej," rekla Kelly. "Vec se má tak, že jsme tu proto, abychom pomohli nalézt našeho prítele doktora Levina, to je všechno. Pomáhali jsme prece doktoru Thornovi už predtím. " "Ano... " "A dokážeme jim pomoct znovu." "Možná. . . " "Naši pomoc proste potrebujou." "Možná," rekl Arby. Necítil se obzvlášt presvedcený.
"Zajímalo by me," zmenila Kelly téma, "co tu mají k jídlu." Otevrela lednicku. "Nemáš hlad?" "Umírám hlady," odpovedel Arby, když si to náhle uvedomil.
"Takže co chceš?" "Co je tam?" Posadil se na polstrované šedé lužko a natáhl se, aby videl na Kelly prehrabující se v lednicce.
"Pojd a podívej se," rekla naštvane. "Já nejsem žádná pitomá hospodynka." "Dobre, dobre, neber si to tak." "No, snad necekáš, že te bude každá obskakovat?" rekla.
"Necekám," rekl a rychle seskocil z lužka.
"Ty jseš peknej fracek, Arby." "No," rekl. "Stalo se toho tolik? Neber si to tak. Nebo jsi z neceho nervózní?" "Ne, to nejsem," odpovedela. Vytáhla si z lednicky jakýsi obložený chleba. Postavil se vedle ní, rychle nahlédl dovnitr a popadl první chleba, který mu prišel pod ruku.
"Tohle ty nejíš," rekla.
"Ale jo, jím." "Je s tunákem." Arby si tunáka velice ošklivil. Rychle zastrcil balícek nazpet a znovu se rozhlédl.
"Tam nalevo je s krutím salámem," poradila mu. "Ta žemle." .
Vyndal si žemli s krutím salámem. "Díky,'" "Není zac." Kelly se posadila na postel, rozložila si obložený chleba a hladove jej zhltala.
"Podívej, já jsem nás sem prinejmenším dopravil," rekl a peclive si rozbalil svou porci. Plastikový pytlík úhledne složil a dal stranou.
"Jo. To jo. To pripouštím. To se ti podarilo." Arby pojídal svou žemli. Napadlo ho, že za celý svuj život nikdy nic tak dobrého nejedl. Chutnalo to dokonce ješte lépe než maminciny chleby s krocanem.
Pri vzpomínce na matku ho ostre bodlo u srdce. Jeho matka byla gynekoložka a byla velice krásná. Vedla nesmírne zamestnaný život a nebyla doma príliš casto, ale kdykoli ji videl, vždycky vypadala, že je v naprosté pohode. A Arby se také v její blízkosti cítil plný pohody. Meli zvláštní vztah, oni dva. Ackoli pozdeji matka nekdy vypadala rozcarovaná z toho, že on toho už tolik zná. Jednoho pozdního vecera zašel do její pracovny, listovala zrovna jakými casopiseckými clánky o koncentracích progesteronu a folikulostimulacního hormonu. Nahlédl jí pres rameno a navrhl, že by se možná chtela pokusit analyzovat údaje pomocí nelineární rovnice. Divne se na nej podívala, jaksi odtažite, zadumane a chladne, a v tom okamžiku pocítil...
"Vezmu si další," rekla Kelly a mírila opet k lednicce.
Vrátila se s dvema chleby, v každé ruce s jedním.
"Myslíš, že je jich tam dost?" "Co je mi do toho? Umírám hlady," rekla a roztrhla obal na prvním.
"Možná bysme nemeli sníst. . . " "Arby, jestli ti tohle všechno má delat starosti, "meli jsme zustat doma." Uvážil, že má pravdu. Prekvapene zjistil, že svou žemli už taky jaksi sporádal. Takže si vzal další, kterou mu nabídla Kelly.
Kelly jedla a dívala se pritom z okna. "Zajímalo by me, co je to za budovu, do které šli. Vypadá opuštene." "Jo. Že už dávno tu nikdo nebyl." "Proc nekdo postavil takovou velikánskou budovu tady, na nejakém opušteném ostruvku v Kostarice?" "Možná tu delali neco tajného." "Nebo nebezpecného," dodala.
"Jo. Nebo tohle." Pomyšlení na nebezpecí bylo príjemne dráždivé, ale na druhé strane ho znervóznovalo. Uvedomil si, jak daleko je od domova.
Zajímalo by me, co tu provádeli," pokracovala Kelly. Ješte s jídlem v ruce se zvedla z postele a šla se znovu podívat z okna."Tohle je jiste ohromné místo," rekla. "Strašne divné."
"Jak to?" "Podívej se sem. Tahle budova je celá zarostlá pralesem, jako by tam nikdo nebydlel roky a roky. A tohle pole je taky celý zarostlý. Tráva je úplne vysoká." "Ano... " "Ale tamhle," rekla a ukázala smerem k trajleru, "tam vede prošlapaná stezka." ' Arby k ní pristoupil ješte s plnou pusou a podíval se ven.
Mela pravdu. Pouhých pár metru od trajleru byla tráva sešlapaná a zažloutlá. Na mnoha místech prosvítala holá zem. Byla to úzká, avšak zcela zretelná stezka pricházející zleva a mizející napravo za otevrenou mýtinou.
"Takže," rekla Kelly, ,jestli tu nikdo nebyl po celý roky, , kdo tedy vyšlapal tu stezku?" "Urcite to byly zvírata," odpovedel. Nic jiného ho nenapadalo. "Musí to být stezka zvere." "Jaký zvere?" "To já nevím. Tý, co tu žije. Jelenu

nebo neceho." "Žádný jeleny jsem nikde nevidela." Pokrcil rameny. "Možná kozí. Myslím divokých koz, jako mají na Havaji." "Tahle stezka je moc široká na jeleny nebo na kozy." "Možná tu žije celý stádo divokých koz." "Moc široká," opakovala Kelly. Pokrcila rameny a odvrátila se od okna. Vrátila se k lednicce. "Zajímalo by me, jestli tu nemají na zub taky neco sladkýho." Zmínka o zubu mu vnukla náhlou myšlenku. Prešel k polici nad postelí, vylezl nahoru a zašmátral uvnitr.
"Co to deláš?" zeptala se.
"Kontroluju si veci." "A proc?" "Myslím, že jsem zapomnel kartácek na zuby." "Jo?"
"Nebudu si moct cistit zuby." "Arby," rekla. "A co z toho?" "Jenže já si vždycky cistím zuby." "Vykašli se na to," rekla Kelly. "Trošku se odvaž!" Arby si povzdechl. "Treba si pan doktor Thorne privezl dva." Vrátil se na místo a usedl na postel vedle Kelly. Založila si ruce a zavrtela hlavou.
"Nic. Dokonce ani jogurt. Ti dospelí! Nikdy nic nenaplánujou poráde." "Jo. To je fakt." Arby zazíval. V trajleru bylo teplo. Cítil se ospalý. Posledních dvanáct hodin sice proležel, ale jak byl nacpaný do police, celý pokroucený a roztresený, neusnul ani na minutu. Nyní si pripadal utahaný.
Pohlédl na Kelly, která také zívla. „Nechceš jít ven?" zeptala se. "Trošku se probrat?" "Asi bysme meli pockat tady," rekl.
"Jestli tu zustanu, tak se obávám, že usnu," rekla Kelly.
Arby pokrcil rameny. Spánek ho rychle zmáhal. Vrátil se nazpet do obytné casti a vyšplhal se na matraci pod oknem. Kelly ho následovala.
"Já spát nebudu," rekla.
"Fajn, Kelly." Vícka mu ztežkla. Uvedomil si, že nedokáže udržet oci otevrené.
"Ale," znovu zazívala, "možná že si jenom tak na minutku lehnu. " Videl, jak se natahuje na protejší postel, pak se mu oci zavrely a okamžite usnul. Zdálo se mu, že je nazpet v letadle, že cítí, jak se stroj jemne zachvívá ve vzduchu a slyší hluboké vrcení motoru. Spal lehce a v jednu chvíli se probudil s pocitem, že se trajler skutecne otrásá a že skutecne slyší jakési vrcení, které se nese zvencí odkudsi zprava.
Avšak témer okamžite zase usnul a nyní se mu zdálo o dinosaurech, o Kellyiných dinosaurech, a v lehkém spánku ho prišla navštívit dve zvírata, tak velikánská, že jim z okna ani nebylo videt hlavy, jenom silné šupinaté nohy, zvírata dusala po zemi a obcházela trajler. A v jeho snu se jedno z tech zvírat zastavilo a sehnulo a veliká hlava zvedave nahlédla oknem dovnitr, a Arbymu došlo, že vidí obrovskou hlavu zvírete zvaného Tyrannosaurus rex, s velkými prežvykujícími celistmi, s obrovskými bílými zuby blýskajícími se ve slunci, ve snu to všechno klidne sledoval a pak spal dál.

UVNITR BUDOVY
Dvoukrídlé široké létací sklenené dvere zpredu hlavní budovy vedly do setmelé haly. Sklo mely poškrábané a špinavé, chromované kliky poskvrnené rzí. Nedalo se prehlédnout, že prach, špína a uschlé listí prede dvermi bylo shrnuté ve dvou stejných obloucích.
"Tyhle dvere nekdo nedávno otevrel," rekl Eddie.
"Ano," pritakal Thorne. "Nekdo, kdo mel na nohou boty znacky Asolo." Otevrel dvere. "Jdeme?" Vstoupili do budovy. Vzduch uvnitr byl horký a nezcerený a páchl. Hala byla malá a nezanechala v cloveku žádný omracující dojem. Recepcní pult prímo pred nimi kdysi pokrývala šedivá látka, nyní porostlá címsi tmavým a podobným lišejníku. Na stene za recepcí byl nápis z chromovaných písmen tvrdící "My tvoríme budoucnost", avšak šlahouny divoké révy nápis zcásti zakrývaly. Koberec pokrývala plísen a vyrustaly z nej jakési houby. Napravo vzadu spatrili cekárnu opatrenou konferencním stolkem a dvema dlouhými pohovkami.
První z pohovek byla potrísnena povlakem hnedavé plísne, druhou pokrývala plastiková folie. Vedle téhle pohovky se válelo to, co zbylo z Levinova zeleného batohu, látka byla na nekolika místech nadranc rozervaná. Na konferencním stolku ležely dva prázdné plastikové pohárky, satelitní telefon, dvoje zablácené turistické šortky a nekolik zmuchlaných obalu od sladkých tycinek. Jak se priblížili, rychle se odplazil svetle zelený had.
"Takže tohle je ta budova InGenu?" rekl Thorne hledící na znak na stene.
"Urcite," souhlasil Malcolm.
Eddie se sehnul nad zbytky Levinova batohu a prsty prejel místa, kde byla látka roztrhaná. Z batohu vyskocila veliká krysa.
"Kristepane! " Krysa prchala s kvikotem pryc. Eddie opatrne nahlédl do batohu. "Nemyslím, že by nekdo mel chut dojídat zbytek tech tycinek," rekl. Obrátil se ke kupce šatstva. "Odsud dostáváte ten signál?" Nekteré casti odevu urcených pro expedici totiž mely našité mikrosenzory.
"Ne," odvetil Thorne a nasmeroval svuj prenosný prijímac. "Chytám signál, ale... zdá se, že prichází odtamtud." Ukázal na radu kovových dverí za pultem recepce, vedoucích dovnitr do budovy. Dvere byly kdysi zavrené a zamcené zarezlými visacími zámky. Nyní však ležely polámané zámky na podlaze.
"Pojdme pro nej," rekl Eddie a zamíril ke dverím. "Jaký had myslíte, že to byl?" "To já nevím." "Byl jedovatý?" "Nevím. " Dvere se otevrely s hlasitým zaskrípením. Tri muži zjistili, že se nacházejí v holé chodbe s vytlucenými okny podél jedné steny, a s uschlým listím a strepy na podlaze. Steny mela špinavé a na nekolika místech potrísnené temnými skvrnami cehosi, co vypadalo jako krev. Všimli si, že z chodby vychází nekolik dalších dverí. Žádné se nezdály zamcené.
Z trhlin v podlaze pokryté kdysi kobercem bujela zelen.
Poblíž oken, kde byl dostatek svetla, šlahouny divoké révy huste zakrývaly popraskané steny. Další šlahouny visely dolu ze stropu. Thorne spolu s ostatními míril chodbou. Ticho tu narušovaly jen jejich kroky drtící uschlé listí.

"Sílí," zhodnotil Thorne s pohledem na svuj prijímac. "Urcite je nekde v téhle budove." Thorne otevrel první dvere, k nimž dorazil, a spatril prázdnou kancelár: pracovní stul a židli, mapu ostrova na stene. Stolní lampu, kterou prevrhly révové šlahouny svou tíhou. Pocítacový monitor pokrytý vrstvou plísne. Na vzdálenejším konci místnosti špinavá okna cedila dovnitr trochu svetla.
Vrátil se na chodbu a prešli k druhým dverím. Spatrili témer stejnou kancelár: podobný stul a židli, podobné okno na konci místnosti.
"To vypadá," zavrcel Eddie, "jako že jsme v nejaké správní budove." Thorne se vydal dál. Otevrel tretí dvere a pak ctvrté. Samé kanceláre.
Pak Thorne otevrel páté dvere a zarazil se.
Byla to zasedacka, zanerádená listím a špínou. Na dlouhém dreveném stole uprostred místnosti se válely zvírecí výkaly. Okno na konci zasedacky bylo zaprášené. Thorna pritahovala veliká mapa, která pokrývala celou jednu stenu. Do mapy byly zapíchané špendlíky s ruznobarevnými hlavickami. Eddie vešel dovnitr a zamracil se.
Pod mapou stála skrínka se šuplíky. Thorne se je pokusil otevrít, ale byly zamcené. Do místnosti zvolna vešel Malcolm a rozhlédl se.
"Co znamená tahle mapa?" zeptal se Eddie. "Nemáte ponetí, co oznacují ty špendlíky?" Malcolm se na ni zahledel. "Dvacet špendlíku ctyr ruzných barev. Vždycky pet špendlíku stejné barvy. Usporádané jsou do petiúhelníku ci jakéhosi útvaru s peti cípy. Rozkládají se po celém ostrove. Rekl bych, že to vypadá na nejakou sít." "Copak Arby neríkal, že na ostrove je nejaká pocítacová sít?" "Ano, ríkal. Zajímavé..." "No, ted to ale pustme z hlavy," rekl Thorne.
Znovu se vrátil do chodby a sledoval signál na svém prenosném prijímaci. Malcolm za sebou zavrel dvere a pokracovali dál. Objevili další kanceláre, ale už ani nenahlíželi dovnitr. Následovali Levinuv signál.
Na konci chodby byly dvojkrídlé posuvné dvere s nápisem:

VSTUP ZAKÁZÁN POVOLEN POUZE OPRÁVNENÝM OSOBÁM
Thorne se pokusil nahlédnout dovnitr pres sklo, ale príliš mnoho toho nespatril. Odnesl si jen dojem znacného prostoru a složitého strojového vybavení, avšak sklo bylo zaprášené a pokryté cákanci bahna. Težko se dalo neco videt.
"Opravdu si myslíte," zeptal se Thorne Malcolma, "že víte, k cemu tahle budova sloužila?" "Vím úplne presne, k cemu sloužila," potvrdil Malcolm.
"Je to výrobní závod na dinosaury." "Proc," ozval se Eddie, "by mel nekdo stát o neco takového?" "Nikdo o to nestál," souhlasil Malcolm. "Proto to taky drželi v tajnosti." "To nechápu," rekl Eddie.
Malcolm se zasmál. "Dlouhý príbeh," odvetil.
Vstrcil ruce mezi dvere a pokusil se je roztáhnout, ale držely pevne zavrené. Zasténal námahou. A náhle se dvere s kovovým zaskrípením rozevrely.
Vstoupili do temnoty panující uvnitr.
Jak postupovali vpred, jejich baterky ozarovaly inkoustove zbarvenou chodbu. ...
"Abyste pochopili tohle místo, musíte se vrátit o deset roku nazpet k muži jménem John Hammond a ke zvíreti, které se nazývá kvagga." "Jak?" "Kvagga," opakoval Malcolm, "je africký savec podobný zebre. Vyhynul již v minulém století. Avšak v osmdesátých letech našeho století kdosi s použitím nejmodernejších extrakcních technik vytežil z kousku kuže kvaggy spoustu DNA. Tolik DNA, že lidé zacali hovorit o tom, že by se kvagga opet mohla vrátit k životu. A když dokážete vrátit k životu kvaggu, proc ne jiná vymrelá zvírata? Ptáka dronte?
Šavlozubého tygra? Nebo dokonce dinosaury?" "Odkud byste získal dinosauí DNA?" zeptal se Thorne.
"Fakticky," odvetil Malcolm, "paleontologové nacházejí zlomky dinosauí DNA už po celá léta. Nikdy o tom príliš nehovorili, protože nikdy nemeli dostatek materiálu, aby jej využili jako nástroj ke klasifikaci. Takže se nezdálo, že by mela nejakou cenu, byla to jenom taková kuriozita."
"Ale abyste znovu vytvoril nejaké zvíre, potreboval byste víc než jenom zlomky DNA," namítl Thorne. "Potreboval byste celou šroubovici." "To je pravda," pripustil Malcolm. "Clovek, který vymyslel zpusob, jak celou šroubovici dinosauí DNA získat, byl podnikavý kapitalista jménem John Hammond. Napadlo ho, že když žili dinosauri, pravdepodobne je štípal hmyz a sál jim krev stejným zpusobem, jakým to hmyz delá dodnes.
A že nejaký takový komár pak usedl na vetvicku a uvázl ve vazké pryskyrici. Cást z téhleté pryskyrice zkamenela a promenila se v jantar. Hammonda napadlo, že když navrtá hmyz uvázlý v jantaru a extrahuje obsah jeho žaludku, získá možná nejakou dinosauí DNA." "A získal?" "Ano. Získal. A založil spolecnost In Gen, aby svuj objev zpenežil. Hammond byl podnikavý chlapík a mel opravdový talent na vydelávání penez. Vymyslel, jak si opatrit dostatek penez na výzkum, jak preklenout propast od šroubovice DNA k živému zvíreti. Zdroje k financování takové záležitosti nejsou každému cloveku okamžite zrejmé. Protože, ackoli by bylo vzrušující znovuvytvorit nejakého dinosaura, nebyla by to cesta vedoucí treba k lécbe rakoviny.
Takže se rozhodl že vybuduje turistickou atrakci. Naplánoval si, že prostredky vynaložené na dinosaury získá nazpet tím, že je nastrká do cehosi jako zoologická zahrada ci zábavní park, kde bude vybírat vstupné." "Deláte si srandu?" neveril Thorne.
"Ne. Hammond to skutecne dokázal. Svuj zábavní park vybudoval na ostrove zvaném Isla Nublar, severne odsud, a plánoval otevrít jej pro verejnost koncem roku 1989.
Sám jsem to místo navštívil, krátce predtím, než bylo plánováno otevrení. Ale ukázalo se, že Hammondovi prerostly problémy pres hlavu," vyprável Malcolm. "Klekla pocítacová sít a dinosauri utekli z výbehu ven. Nekterí z návštevníku zahynuli. Potom byl park se všemi dinosaury znicen." Prošli podél okna, jímž mohli prehlédnout plán se stády dinosauru pasoucích se u reky.

"Jestli byli všichni zniceni," rekl Thorne, "co pak znamená tenhle ostrov?" "Tenhle ostrov," odvetil Malcolm, "je Hammondovo malé špinavé tajemství. Je to odvrácená strana jeho parku pro verejnost. "
Pokracovali chodbou dál.
"Víte," rekl Malcolm, "návštevníkum Hammondova parku na ostrove Isla Nublar predvádeli velice pusobivou genetickou laborator s pocítaci a genovými sekvenátory a se všemi možnými zarízeními pro líhnutí a odchování mladých dinosauru. Návštevníkum bylo receno, že dinosauri se vyrábejí prímo v parku. A exkurze laboratoremi byla naprosto presvedcivá.
Ale ve skutecnosti Hammondova exkurze preskocila nekolik kroku celého procesu. V jedné místnosti vám predvádeli, jak se extrahuje dinosaurí DNA. V následující už vám ukazovali líhnoucí se vajícka. Bylo to velice dramatické, ale jak se dostali od DNA k žijícímu embryu? Nikde jste nevidel tenhle kriticky duležitý krok. Jenom vám tvrdili, že se tak stalo, mezi dvema místnostmi.
Pravda byla taková, že celý ten Hammonduv tyátr byl príliš skvelý, než aby to mohla být pravda. Napríklad mel líhen, kde se z vajícek proklubávali malí dinosaurci a vy jste na to s úžasem hledeli. Jenže v té líhni nikdy nebyly žádné problémy. Žádná mrtve narozená zvírata, žádné deformace, naprosto žádné obtíže. V Hammondove pojetí tahle oslnivá technika fungovala bez nejmenších závad.
Ale když se nad tím zamyslíte, nemohla to být pravda.
Hammond tvrdil, že k výrobe vymrelých zvírat používá nejmodernejší techniku. Jenže i pri použití takové techniky jsou první výnosy nízké: v rádu jednotek procenta nebo i nižší. Takže ve skutecnosti musel Hammond pripravit tisíce dinosauních embryjí, aby získal jedno jediné žive narozené zvíre. Z toho vyplývá, že to musel delat gigantický prumyslový provoz, a nikoli malá úhledná laborator, kterou nám ukázal." "Chce ríct, že tady," podotkl Thorne.
"Ano. Tady, na tomhle ostrove, v tajnosti mimo verejný dohled, mohl Hammond volne provádet svoje výzkumy a ukrývat nepeknou pravdu krcící se za jeho prekrásným parkem. Hammondova malá genetická zoologická zahrada, to byla jen výloha. Ale tenhle ostrov je pravdivá tvár veci. Tohle je místo, kde se dinosauri delali." "Jestli byli všichni dinosauri ze zoo zniceni," rekl Eddie, ,jak to, že nebyli zniceni taky na tomhle ostrove?" "Otázka prímo k veci," souhlasil Malcolm. "Odpoved bychom meli znát za pár minut." Posvítil si baterkou hloubeji do tunelovité chodby, svetlo se zatrpytilo na sklenených stenách. "Protože, jestli se nepletu," dodal, "první z výrobních hal je prímo pred námi."

ARBY
Arby se vzbudil, zpríma se posadil na posteli a zamrkal ocima do jitrního svetla proudícího okny trajleru dovnitr. Kelly na protejší palande stále spala a hlasite pochrupovala.
Podíval se z okna ke vchodu do velké budovy a spatril, že dospelí jsou pryc, U vchodu stál Explorer, ale uvnitr auta nebyl nikdo. Jejich trajler zustal osamelý uprostred vysoké trávy na mýtine. Arbyho prepadl pocit, že je naprosto sám - tak sám, že z toho jde hruza - a náhlý záchvat paniky zpusobil, že se mu rozbušilo srdce. Nikdy sem nemel jezdit, pomyslel si. Byl to úplne pitomý nápad. A nejhorší na tom bylo, že to byl jeho vlastní plán, že se nacpou spolecne do trajleru. Šli nazpet do Thornovy kanceláre a Kelly upoutala Thornovu pozornost na sebe, aby Arby mohl ukrást klíc. Taky vymyslel, že odešle Thornovi opožděný rádiový vzkaz, aby si Thorne myslel, že zustali ve Woodside. Arby se v tu chvíli cítil velice mazaný, ale ted toho všeho litoval. Rozhodl se, že musí Thornovi okamžite zavolat. Musí se sám udat. Naplnila jej ochromující touha priznat se k prohrešku.
Potreboval uslyšet lidský hlas. Taková byla pravda.
Prešel ze zadní cásti trajleru, kde spala Kelly, do prední a otocil klíckem zapalování v palubní desce. Zvedl sluchátko a rekl: "Tady je Arby. Je tam nekdo? Tady je Arby.
Konec. " Avšak nikdo neodpovídal. Po chvíli pohlédl na monitor na palubní desce, který sledoval systémy a registroval, které jsou v chodu. Nevidel nic, co by se týkalo spojení. Napadlo ho, že se komunikacní systém možná spouští pres pocítac.
Rozhodl se proto, že zapne pocítac.
Vrátil se tedy doprostred trajleru, odepjal klávesnici, zapojil ji do pocítace a pocítac spustil. Na obrazovce se objevilo menu s nápisem "Thornuv terénní systém" a pod ním výcet subsystému uvnitr trajleru. Jeden z nich byl také rádiové spojení. Takže jej odklikl myší a spustil.
Obrazovka pocítace ukazovala jen pavoucky poruch. Úplne dole stálo na povelovém rádku: "Obdrženy vstupy na mnoha frekvencích. Prejete si automatické doladení?" Arby nevedel, co to presne znamená, ale z pocítacu nikdy strach nemel. Automatické doladení znelo zajímave. Bez váhání proto napsal: "Ano." Na obrazovce zustaly poruchy, zatímco dole naskakovala ruzná císla. Dohadoval se, že to sleduje frekvence v megahertzech. Ale doopravdy to nevedel.
A pak, náhle, se obrazovka zcela vycistila až na jedno jediné slovo v horním levém rohu:
LOGIN:
Zarazil se a zamracil. Tohle bylo divné. Zjevne se na nem požadovalo, aby se nalogoval na pocítacový systém trajleru. To znamenalo, že bude potrebovat heslo. Zkusil:
THORNE.
Nic se nestalo.
Okamžik vyckal, pak zkusil Thornovy iniciály: JT.
Nic.
LEVINE.
Nic.
THORNÚV TERÉNNÍ SYSTÉM.
Nic.

TIS.
Nic
TERÉNNÍ.
Nic.
UŽIVATEL.
Nic.
No, pomyslel si, alespon ho systém nevyhodil ven. Vetšina sítí vás vyhodí po trech neúspešných pokusech.
Avšak Thorne do tohoto systému zjevne žádné takové bezpecnostní opatrení nezabudoval. Arby by to takhle nikdy neudelal. Tenhle systém byl až príliš trpelivý a nápomocný.
Zkusil: HELP.
Kurzor se spustil na další rádek. Nastala prestávka. Pevný disk a disketová jednotka tiše vrcely.
"A jsme tam!" rekl Arby nahlas a zamnul si ruce.

LABORATOR
Když se Thornovy oci prizpusobily slabému osvetlení, spatril, že stojí uvnitr ohromné prostory. Sestávala ze mnoha rad kvádru z nerezové oceli, k nimž se ke každému pripojovalo komplikované bludište plastikových hadic a hadicek. Všechno bylo strašlive zaprášené, mnoho boxu prevržených.
"Tu první radu," vysvetlil Malcolm, "tvorí Nishiharovy genové sekvenátory. A za ní jsou automatické syntetizátory DNA." "Je to fabrika," rekl Eddie. "Vypadá to jako moderní mlékárna nebo tak nejak." "Ano, vypadá." V rohu místnosti stála tiskárna, vedle níž leželo nekolik volných zažloutlých listu papíru. Malcolm jeden z nich zvedl a pohlédl na nej.

[GALRERYF1] Ga1limimus erythroid-specific transcription factor eryf1 mRNA. complete cds. [GALRERYF1 1068 bp ss-mRNA VRT 15-DEC-1989] SOURCE [SRC] Gallimimus bullatus (Male) 9 day embryonic blood, cDNA to mRNA, clone E120-1.
ORGANISM Gallimimus bullatus Animalia; Chordata; Vertebrata; Archosauria; Dinosauria; Ornithomimisauria.
REFERENCE [REF] 1 (bases 1 to 1418) T.R.Evans. 17-JUL-1989.
FEATURES [FEA] Location/Qualifiers Inote="Eryf1 protein gi: 212629" Icodon_start=1 Itranslation="MEFVALGGPDAGSPTPFPDEAGAFLGLGGGERTEAGGLLASYPP SGRVSLVPWADTGTLGTPQWVPPATQMEPPHYLELLQPPRGSPPHPSSGPLLPLSSGP PPCEARECVNCGATATPLWRRDGTGHYLCNACGLYHRLNGQNRPLIRPKKRLLVSKRA GTVCSNCQTSTTTLWRRSPMGDPVCNACGLYYKLHQVNRPLTMRKDGIQTRNRKVSSK GKKRRPPGGGNPSATAGGGAPMGGGGDPSMPPPPPPPAAAPPQSDALYALGPVVLSGH FLPFGNSGGFFGGGAGGYTAPPGLSPQI" BASE COUNT [BAS] 206 a 371 c 342 9 149 t
361 421 481 541 601 661 721 781 841 901 961 1021 1081 1141 1201 1261 1321 1381
CAACCCCCCC GGGGCAGCCC CCCCCATCCC TCCTCCGGGC CCCTACTGCC ACTCAGCAGC G~CCCCCAC
CCTGCGAGGC CCGTGAGTGC GTCATGGCCA GGAAGAACTG CGGAGCGACG GC CGCCGC TGTGGCGCCG
GGACGGCACC GGGCATTACC TGTGCAACTG GGCCTCAGCC TGC GCTCT ACCACCGCCT CAACGGCCAG
AACCGCCCGC TCATCCGCCC CAAAAAGCGC CTGCTGGTGA GTAAGCGCGC AGGCACAGTG TGCAGCCACG
AGCGTGAAAA CTGCCAGACA TCCACCACCA CTCTGTGG~G TCGCAGCCCC ATGGGGGACC CCGTCTGCAA
CAACATTCAC GCCTGCGGCC TCTACTACAA ACTGCACCAA GTGAACCGCC CCCTCACGAT GCGCAAAGAC
GGAATCCAAA CCCGAAACCG CAAAGTTTCC TCCAAGGGTA AAAAGCGGCG CCCCCCGGGG GGGGGAAACC
CCTCCGCCAC CGCGGGAGGG GGCGCTCCTA TGGGGGGAGG GGGGGACCCC TCTATGCCCC CCCCGCCGCC
CCCCCCGGCC GCCGCCCCCC CTCAAAGCGA CGCTCTGTAC GCTCTCGGCC CCGTGGTCCT TTCGGGCCAT
TTTCTGCCCT TTGGAAACTC CGGAGGGTTT TTTGGGGGGG GGGCGGGGGG TTACACGGCC CCCCCGGGGC
TGAGCCCGCA GATTTAAATA ATAACTCTGA CGTGGGCAAG TGGGCCTTGC TGAGAAGACA GTGTAACATA
ATAATTTGCA CCTCGGCAAT TGCAGAGGGT CGATCTCCAC TTTGGACACA ACAGGGCTAC TCGGTAGGAC
CAGATAAGCA CTTTGCTCCC TGGACTGAAA AAGAAAGGAT TTATCTGTTT GCTTCTTGCT GACAAATCCC
TGTGAAAGGT AAAAGTCGGA CACAGCAATC GATTATTTCT CGCCTGTGTG AAATTACTGT GAATATTGTA
AATATATATA TATATATATA TATATCTGTA TAGAACAGCC TCGGAGGCGG CATGGACCCA GCGTAGATCA
TGCTGGATTT GTACTGCCGG AATTC

"To je výpis z pocítacové databáze," vysvetlil Malcolm. "Týkající se jakéhosi dinosaurího krevního faktoru. Neceho, co souvisí s cervenými krvinkami. ".
"A tohle je genová sekvence?" "Ne," odvetil Malcolm. Zacal se prehrabovat v papírech.
"Ne, sekvence by mela být rada nukleotidu... Tady." Zvedl další list papíru.

SEKVENCE
1 GAATTCCGGA AGCGAGCAAG AGATAAGTCC TGGCATCAGA TACAGTTGGA GATAAGGACG 61
GACGTGTGGC AGCTCCCGCA GAGGATTCAC TGGAAGTGCA TTACCTATCC CATGGGAGCC 121 ATGGAGTTCG
TGGCGCTGGG GGGGCCGGAT GCGGGCTCCC CCACTCCGTT CCCTGATGAA 181 GCCGGAGCCT TCCTGGGGCT
GGGGGGGGGC GAGAGGACGG AGGCGGGGGG GCTGCTGGCC 241 TCCTACCCCC CCTCAGGCCG CGTGTCCCTG
GTGCCGTGGG CAGACACGGG TACTTTGGGG 301 ACCCCCCAGT GGGTGCCGCC CGCCACCCAA ATGGAGCCCC
CCCACTACCT GGAGCTGCTG 361 CAACCCCCCC GGGGCAGCCC CCCCCATCCC TCCTCCGGGC CCCTACTGCC

ACTCAGCAGC 421 GGGCCCCCAC CCTGCGAGGC CCGTGAGTGC GTCATGGCCA GGAAGAACTG CGGAGCGACG 481 GCAACGCCGC TGTGGCGCCG GGACGGCACC GGGCATTACC TGTGCAACTG GGCCTCAGCC 541 TGCGGGCTCT ACCACCGCCT CAACGGCCAG AACCGCCCGC TCATCCGCCC CAAAAAGCGC 601 CTGCTGGTGA GTAAGCGCGC AGGCACAGTG TGCAGCCACG AGCGTGAAAA CTGCCAGACA 661 TCCACCACCA CTCTGTGGCG TCGCAGCCCC ATGGGGGACC CCGTCTGCAA CAACATTCAC 721 GCCTGCGGCC TCTACTACAA ACTGCACCAA GTGAACCGCC CCCTCACGAT GCGCAAAGAC 781 GGAATCCAAA CCCGAAACCG CAAAGTTTCC TCCAAGGGTA AAAAGCGGCG CCCCCCGGGG

Na vedomí Wu I Gen. red.
Lori Ruso I Výr Vennl LL v-] Chang I 89 Ter

VÝROBNí POZNÁMKA [VPOZ] Sekvence je definitivní a byla schválena.

"Má tohle neco spolecného s tím, proc tahle zvírata prežila?" zeptal se Thorne.
"Tím si nejsem jistý," odvetil Malcolm. Mel tenhle list papíru nejaký vztah k posledním dnum provozu v téhle továrne? Nebo jej proste jakýsi pracovník pred mnoha lety vytiskl a nechal ležet?
Prohledal okolí tiskárny a nalezl na policce úhledne navršenou kupku papíru. Vytáhl je a zjistil, že to jsou všechno interní zprávy a obežníky. Byly vytištené na vybledlém modrém papíru, a všechny byly strucné.

Odes.: CC/D-P. Jenkins Adres.: H. WU
Nadbytek dopaminu v míste Alfa 5 znamená, že receptor Dl stále ješte nepracuje s žádoucí aviditou. Abychom v dokoncených organismech minimalizovali agresívní chování, musíme se pokusit alternovat genetické pozadí. Potrebujeme s tím zacít ješte dnes.

A opet:
Odes.: CC/D Adres.: Wu/Zást.
Samotná glykogen syntáza kináza-3 z Xenopu muže fungovat lépe než savcí GSK-3 alfa/beta, kterou v soucasné dobe používáme. Ocekáváme robustnejší vznik dorsoventrální polarity a nižší úmrtnost zárodku v raném stadiu. Souhlas?
Malcolm pohlédl na další:
Odes.: Backes Adres.: Wu/Zást.
Krátké úlomky proteinu možná fungují jako priony. Dosud neprokázáno, ale navrhuje se, že bychom meli zadržet všechny exogenní proteiny masožravých organismu, dokud nebude vyjasnenjejich puvod. Už dost chorob!

Thorne mu nahlédl pres rameno. "Zdá se, že meli problémy," komentoval.
"Bezpochyby," potvrdil Malcolm. "Bylo by také nemožné, aby je nemeli. Ale otázka je. . . " Preskocil ocima na následující zprávu, která byla delší.
OBEŽNíK VÝROBNíHO ODDELENí INGENU Datum: 10.10.1988 Odes.: Lori Ruso Adres.: Všichni pracovníci Vec: Nízké výtežky výroby
Bylo zjišteno, že nedávné problémy, kdy zahynula úspešne narozená zvírata v období 24-72 hodin po vylíhnutí, zpusobila kontaminace bakterií Escherichia coli. Infekce, která snížila výtežnost o 60%, vznikla nedostatecnými sterilizacními opatreními pracovníku na tomto podlaží, zejména v prubehu Procesu H (Fáze udržování vejce, Hormonální obohacování 2G).
Mechanické ruce v místnosti byly vymeneny a roboty 5A a 7D dostaly nové ochranné rukávy, avšak výmena jehel se musí i nadále provádet denne podle požadavku na sterilnost (Základní manuál, kapitoly 5-9).
V prubehu následujícího výrobního cyklu (12.10. - 26.10.) obetujeme pri Procesu H každé desáté vejce, abychom testovali úroven kontaminace. Provádet zacnete okamžite. Hlaste všechny nedostatky. Zastavte výrobní linku okamžite, kdykoli bude zapotrebí, aby byla vycištena.

"Meli problémy s infekcí a kontaminací výrobní linky," rekl Malcolm. "A možná i s jinými zdroji kontaminace. Podívejte na tohle." Podal Thornovi další zprávu.

OBEŽNíK VÝROBNíHO ODDELENÍ INGENU Datum: 18.12.1988 Odes.: H. Wu Adres.: Všichni pracovníci Vec: NX: Opatrit jmenovkami a vypustit

Žive narozená zvírata budou v nejranejším stadiu vývoje opatrena novými Grumbachovými identifikacními jmenovkami do terénu. Speciální výživa pro novorozence a další krmení v prostorách laboratore nebude už nadále provádeno. Program vypouštení nyní funguje dokonale a sledovací síte jsou vyvedeny na monitor.

"Znamená tohle to, co si myslím?" zeptal se Thorne.
"Ano," souhlasil Malcolm. "Meli problémy s tím, aby udrželi nove narozená zvírata pri živote, takže je oštítkovali a vypustili ven." "A sledovali je pomocí jakéhosi druhu detekcní síte?" "Ano, myslím." "Vypoušteli dinosaury volne na tenhle ostrov?" ozval se Eddie. "To se museli zbláznit!" "Spíš byli zoufalí," opravil ho Malcolm. "Jen si predstavte: je tu tenhle nesmírne nákladný proces na bázi nejmodernejší techniky, a na jeho konci zvírata onemocní a hynou. Hammond musel být zlostí bez sebe. Takže se rozhodli vypustit zvírata z laboratore do volné prírody." "Ale proc

neobjevili prícinu té choroby, proc ne..." "Tak to v obchode chodí," odvetil Malcolm. "Tam jde pouze o výsledek. A jsem si jistý, že se domnívali, že si nad zvírat udrží dohled a že by je dokázali dostat kdykoli nazpátek, kdyby o to stáli. A nezapomínejte, že to urcite fungovalo. Urcite vypoušteli zvírata do volné prírody, aby je po nejaké dobe, když byla starší, pochytali a poslali je do Hammondova zoo." "Ale ne všechny..." "Zatím ješte nevíme všechno," namítl Malcolm. "Nevíme, co se tady stalo."

Prošli následujícími dvermi a zjistili, že se nacházejí v malé, holé místnosti. Uprostred stála lavice a pri stenách skrínky. Byly popsané nápisy DBEJ NA STERILNOST a ZACHOVÁVEJ STANDARDY SK4. Na konci místnosti byla skrín, na níž ležely navršené nažloutlé plášte a cepicky.
"Tohle je šatna," rekl Eddie.
"Vypadá to tak," souhlasil Malcolm. Otevrel jednu ze skrínek, byla prázdná až na pár mužských bot. Otevrel ješte nekolik dalších. Všechny zely prázdnotou. Uvnitr jedné z nich byl samolepkou prilepený list papíru:
Bezpecnost se týká všech!
Hlas všechny genetické anomálie!
Rádne likviduj biologický odpad! Bojuj proti DX všemi prostredky!
"Co je to DX?" zeptal se Eddie.
"Myslím," odpovedel Malcolm, "že to je název pro tu záhadnou nemoc." Na konci šatny byly dvoje dvere. Pravé z nich byly pneumatické, ovládané pomocí gumového nášlapného panelu zasazeného do podlahy. Byly však zamcené, takže prošli levými, které otevreli bez problému.
Shledali, že jsou v dlouhé chodbe, jejíž pravou stenu od podlahy až po strop tvorí sklenené tabule. Sklo bylo poškrábané a špinavé, avšak dalo se pres ne prohlédnout do místnosti z ním. A byla to místnost, jakou Thorne ješte nikdy v živote nespatril.
Byla ohromná, rozlehlá asi jako fotbalové hrište. Ve dvou úrovních ji križovaly dopravní pásy, jeden znacne vysoko, druhý ve výši pasu. Na ruzných místech stály pri prepravnících soupravy rozmerných stroju vybavených složitou zmetí trubic a mechanických rukou.
Thorne obrátil svou svítilnu na prepravní pásy. "Montážní hala," rekl.
"Ale vypadá nedotcene, jako by mohla fungovat ješte dnes," komentoval Malcolm. "Tamhle sice prorostly podlahou nejaké dva stromy, ale celkove je tu pozoruhodne cisto." "Až príliš cisto," pritakal Eddie.
Thorne pokrcil rameny. "Jestliže se tu udržovalo stabilní prostredí, pak se tu pravdepodobne vzduch filtroval," rekl.
"Pocítám, že takhle to tu vypadalo už pred nekolika lety." Eddie nesouhlasne zavrtel hlavou. "Pred lety? Doktore, to si nemyslím." "Jak to tedy pak vysvetlujete?" Malcolm se zamracil a zadíval se pres sklo. Jak bylo možné, že se takhle ohromná místnost udržela cistá po celou radu roku? To je záhada...
"Podívejte!" vykrikl Eddie.
Malcolm už to spatril rovnež. Bylo to umístené ve vzdáleném koute místnosti, malá modrá skrínka v polovicní výši steny, vedly do ní kabely. Zjevne to bylo neco jako elektrický rozvod. Na rozvodné skrínce byla drobounká cervená kontrolka.
Svetélko svítilo.
"Je to pod proudem!" Thorne se prilepil na sklo a všichni spolecne se pres ne zadívali. "To je nemožné. To musí být z nejakého clánku, baterie.
"Po peti letech? Takhle dlouho žádná baterie nevydrží," namítl Eddie. "Ríkám vám, doktore, tohle místo je pod proudem!"

Arby hledel na obrazovku, pres níž pomalu naskakovala bílá písmenka:
JSTE UŽIVATEL, KTERÝ PRACUJE S TOUTO SÍTÍ POPRVÉ?
Napsal:
ANO.
Zase nastala prestávka.
Vyckával.
Pozvolna se objevoval další nápis.
VAŠE CELÉ JMÉNO?
Napsal svoje celé jméno.
CHCETE, ABY VÁM BYLO PRIDELENO HESLO?
Deláš si srandu, pomyslel si. To bude príliš jednoduché.
Témer pocitoval zklamání. Opravdu by si rekl, že doktor Thorne bude chytrejší. Natukal:
ANO.
Po chvilce:
VAŠE NOVÉ HESLO JE VIG/&#849/. POZNAMENEJTE SI JE, PROSÍM.
Jistá vec, pomyslel si Arby. Na to mužeš vsadit krk, že si ho zapíšu. Na stole však žádný papír neležel. Prohledal všechny kapsy, našel útržek papíru a heslo si zapsal.
NAPIŠTE NYNÍ SVÉ NOVÉ HESLO, PROSÍM.
Napsal soubor písmen a císlic.
Opet nastala prestávka a pak se pres obrazovku rozbehly další nápisy. Vypisovaly se však podivne pomalu a obcas se zadrhávaly. Ten Thornuv systém zase tak skvele nepracuje.. .
DEKUJI VÁM. HESLO POTVRZENO.

Obrazovka se rozzárila a její barva se náhle promenila v tmave modrou. Ozvalo se elektronické pípnutí.
A pak Arby zustal zírat na obrazovku s otevrenou pusou.
Stálo na ní:
INTERNATIONAL GENETIC TECHNOLOGIES
STANOVIŠTE B
SÍT MÍSTNÍHO UZLU
Nedávalo mu to smysl. Jak se mohl dostat do síte na Stanovišti B? InGen prece uzavrel Stanovište B pred nekolika lety. Arby o tom cetl spolehlivé clánky. A InGen byl ze hry, už dávno prece zkrachoval. Tak jaká sít? uvažoval. A jak se mu do ní podarilo dostat? Trajler prece nebyl k nicemu pripojený. Nevedly z nej žádné kabely nebo tak neco. Takže to musí být rádiová sít, tady na ostrove. Nejak se mu podarilo, že se na ni zalogoval. Ale jak mohla ješte fungovat? Rádiová sít potrebuje být napájena elektrinou, a tady prece žádná elektrina nebyla.
Arby vyckával.
Nic se nedelo. Na obrazovku naskakovala jednotlivá slova.
Pockal, až se na ní objeví celé menu, ale k tomu nedošlo. Arby se zacal dohadovat, že systém má jakousi závadu. Nebo zustal viset. Možná že práve proto ti dovolil, aby ses zalogoval, a ted už se nic nebude dít.
Anebo, pomyslel si, možná že se od tebe ocekává, že neco udeláš. Provedl tu nejjednodušší vec, stiskl ENTER.
A uvidel:
PRÍSTUP DO SLEDOVACÍ SÍTE
SOUCASNÉ MOŽNOSTI
Laboratore
Výroba Terénní sledov
Údržba
Administrativa
Poslední úprava 2.10.89 5.10.89 9.10.89 12.11.89 11.11.89
ARCHIVOVANÉ SOUBORY DAT Ll/Laboratore (AV-AD) L2/Laboratore (GD-99) Výroba (FD_FN)
1.11.89 12.11.89 9.11.89
sít VIDEA A, 1-20 CCD
NDC. 1. 1.

Takže to byl fakticky pekne starý systém: menu nikdo po celá léta nemodifikoval. Odkliknul myší nabídku sít VIDEA zvedav, jestli bude ješte po všech tech rocích fungovat. A ke svému úžasu spatril, jak se obrazovka zacala plnit drobnými obrázky z videokamer. Tísnilo se jich tam celkem patnáct, ukazovaly zábery z ruzných oblastí ostrova. Zdálo se, že vetšina kamer je umístena vysoko nad zemí, na stromech nebo tak nekde, a všechny zabíraly.. .
Užasle zíral.
Všechny ukazovaly dinosaury.
Zamrkal. Bylo to nemožné. Urcite se díval na nejaký film nebo na neco takového. Protože na jednom záberu videl stádo triceratopsu. V sousedním ctverecku jakési zeleným ješterkám podobné veci vystrkovaly hlavy z vysoké trávy. Další záber ukazoval osamoceného stegosaura, jak se jen tak volne potuluje a pase.
To urcite bude nejaký film, pomyslel si. Nejaký program pro milovníky dinosauru.
Avšak potom, na jiném záberu, Arby uvidel trajler spojený s vlecnákem a stojící na mýtine. Mohl rozeznat, jak se jim jejich cerné slunecní panely lesknou na strechách. Témer mu pripadlo, že vidí sám sebe, pres okno trajleru.
Propánakrále, pomyslel si.
A na ješte jiném obrázku spatril Thorna, Malcolma a Eddieho, jak rychle naskakují do zeleného Exploreru a jedou smerem k zadní casti laboratorí, Zdešene si uvedomil:
Všechny tyhle zábery jsou skutecné.

ELEKTRINA
Odjeli s Explorerem k zadní casti hlavní budovy a zamírili k elektrárne. Cestou minuli po pravé strane malé sídlište pro delníky. Thorne videt šest chatrcí pripomínajících domorodé stavby na plantážích a vetší budovu s nápisem "Rezidence reditele". Bylo zrejmé, že chatrce stály kdysi na peclive upravených pozemcích, avšak nyní byly všechny opet zarostlé, džungle je už zcásti pohltila nazpet. Ve stredu sídlište uvideli tenisový kurt, vyschlý plavecký bazén a malou benzínovou pumpu stojící pred címsi, co vypadalo jako nevelká samoobsluha.
"Zajímalo by me," promluvil Thorne, "kolik lidí tu meli?" Jak víte," opácil Eddie, "že jsou všichni pryc?" "Co tím chcete ríct?"
"Doktore - stále tu protéká proud. I po všech tech letech.
Pro to musí existovat nejaké vysvetlení." Eddie rídil auto podél nákladních ramp a smeroval k elektrárne stojící prímo pred nimi.
Elektrárna byla hladká betonová krabice bez oken, z níž vystupoval pouze nahore okraj z vlnitého plechu kryjící ventilaci. Ocelové ventilátory byly už dávno pokryté všude stejnou hnedavou rzí se žlutavými skvrnami.
Eddie objel s autem betonový blok a hledal dvere. Nalezl je vzadu. Dvere byly z težké oceli, s loupajícím se lakem a namalovaným nápisem:

POZOR, VYSOKÉ NAPETÍ!
NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

Eddie vyskocil z auta a ostatní ho následovali. Thorne zacichal ve vzduchu. "Síra," rekl.
"Velmi silne," prikývl Malcolm.
Eddie lomcoval dvermi. "Pánové, mám dojem. . . " Dvere se náhle se zarachocením otevrely a narazily do betonové steny. Eddie se uprene zahledel do temnoty uvnitr.
Thorne videl husté bludište sklenených potrubí a oblácky páry stoupající z podlahy. V hale bylo úžasné horko. Ozývalo se z ní hlasité, neustávající vrcení.
"At se propadnu!" rekl Eddie. Vyrazil kupredu, rozhlížel se po potrubí, z nichž mnohé trubice byly nepruhledné, se sklem pokrytým silnou vrstvou žlutého nánosu. Spoje trubic byly rovnež lemovány žlutou krustou. Eddie otrel krustu prstem. "Úžasné," prohlásil.
"Síra?" "Jo, síra. Úžasné." Obrátil se ke zdroji hluku a uvidel válcovité potrubí s turbínou uvnitr. Rychle se otácející lopatky turbíny byly zašle žlutavé.
"A to je taky síra?" zeptal se Thorne.
"Ne," odvetil Eddie. "To musí být zlato. Tahle turbína má lopatky ze zlaté slitiny." "Zlato ?" "Jo. Museli to udelat velice odolné." Obrátil se na Thorna.
"Uvedomujete si, co to všechno znamená? Je to neuveritelné! Tak odolné a výkonné! Nikdo by nevedel, jak to takhle udelat. Tahle technika je. . . " "Vy ríkáte, že to je geotermální zarízení?" zeptal se Malcolm.
"Správne," potvrdil Eddie. "Tady navrtali zdroj tepla, pravdepodobne sopecný plyn nebo páry, které jsou vedeny tamtudy podlahou vzhuru. Teplo potom v uzavreném cyklu ohrívá vodu - to je tady nahore ta soustava trubic - a roztácí turbínu - tady - která vyrábí elektrinu. Ale at už je zdrojem tepla cokoli, geotermální zdroj je témer vždycky šílene korozívní. Na vetšine takových zarízení je údržba krutá. Jenže tahle elektrárna ješte stále funguje. Úžasné." Podél jedné ze sten stál ovládací panel, z nehož se elektrina rozvádela do celého laboratorního komplexu. Panel pokrývala plísen a na nekolika místech byl popraskaný.
"Vypadá to," rekl Eddie, "že sem nikdo nevstoupil už celá léta. A velká cást elektrické síte vypadla. Ale elektrárna sama funguje porád - neuveritelné." Thorna vzduch plný síry donutil ke kašli, takže se vrátil zpet na slunce. Pohlédl smerem k laboratorím. Jedna z nákladních ramp vypadala v dobrém stavu, zatímco druhá se zborila. Sklo v zadní cásti budovy se roztríštilo.
Malcolm rovnež vyšel ven a postavil se vedle nej. "Zajímalo by me, jestli tu budovu nenapadlo nejaké zvíre." "Myslíte, že by zvíre dokázalo natropit takovou spoušt?" Malcolm prikývl. "Nekterí dinosauri váží ctyricet, padesát tun. Jedno jediné zvíre váží tolik, co celé stádo slonu. Ano, to poškození skutecne muže pocházet od nejakého zvírete.
Všiml jste si té stezky, co tudy vede? To je stezka zvere procházející podél nákladních ramp a dolu z kopce. Klidne to mohla být nejaká zvírata, ano." "Copak si takovou možnost neuvedomovali," rekl Thorne, "už když vypoušteli zvírata na svobodu?" "Ach, jsem si jistý, že je plánovali vypustit jenom na pár týdnu nebo mesícu a pak je znovu sebrat, dokud jsou ješte mladá. Pochybuji, že by nekdy zamýšleli, že..." Prerušilo je praskavé elektrické zasycení pripomínající poruchy v príjmu. Zvuk vycházel z Exploreru. Vzadu za nimi se Eddie hnal k autu a ve tvári mel ustaraný výraz.
‚Vedel jsem to!" mumlal Eddie. "Spojový modul je v hajzlu! Vedel jsem, že jsme tam meli vestavet jiný." Otevrel dvírka Exploreru, vyšplhal se na místo spolujezdce, zvedl sluchátka a stiskl automatické ladení. Pres celní sklo videl Thorna s Malcolmem, jak se vracejí k autu.
A pak se prenos naladil na správnou frekvenci. ".. .do auta!" ozval se skrípavý hlas.
"Kdo je to?" "Doktore Thorne! Doktore Malcolme! Nastupte si do auta!" Když Thorne dorazil k autu, Eddie mu oznámil: "Doktore?
To je ten zatracený kluk!" "Cože?" neveril Thorne.
"Je to Arby." Arby v rádiu ríkal: "Nastupte do auta! Vidím, jak prichází." „O cem to mluví?" zeptal se Thorne a zamracil se. "Prece není tady, nebo je? On je tady na ostrove?" V rádiu zapraskalo. "Ano, jsem tady. Doktore Thorne!" "Ale jak se sem k certu dostal?" "Pane doktore! Nastupte do auta!" Thorne zrudl vztekem. Ruce sevrel v pest. "Jak to ten mrnavej parchant dokázal?" Vytrhl Eddiemu sluchátka z ruky. "Arby, sakra!" "Už se blíží!" "O cem to mluví?" zeptal se Eddie. "Ríká to úplne hystericky. " "Vidím ho na televizi! Pane doktore Thorne!" Malcolm se rozhlédl smerem k džungli.
"Možná bychom prece jen meli nastoupit do auta," pronesl tiše.
"Co chce ríct tou televizí?" prskal Thorne. Byl vzteky bez sebe.
"To já nevím, doktore, ale jestli dostává príjem do trajleru, uvidíme to taky," rekl Eddie. Zapjal monitor na palubní desce. Díval se, jak obrazovka ožívá a rozsvecuje se.
"Ten zatracenej kluk!" vztekal se Thorne. "Zakroutím mu krkem!" "Myslel jsem, že toho kluka máte rád," rekl Malcolm.
"To mám, ale. .."
"Chaos v praxi," podotkl Malcolm a zavrtel hlavou.
Eddie uprene zíral na monitor.
"Do prdele!" uniklo mu.
Na malickém monitoru na palubní desce auta videli záber kamery obrácené prímo na mohutné telo Tyrannosaura rexe. Míril po zvírecí stezce smerem k nim. Kuži mel posetou rezave cervenavými skvrnami v barve zaschlé krve. Ve slunecním svetle, skvrnitém, jak procházelo houštinou, zretelne videli mohutné svalstvo jeho hýždí. Zvíre se pohybovalo rychle, bez jakékoli známky strachu ci váhání.
"Všichni do vozu!" porucil Thorne s rozšírenýma ocima.
Muži spešne vyšplhali dovnitr. Tyrannosaurus se dostal mimo záber kamery. Avšak muži sedící v Exploreru cítili, jak prichází. Zeme se pod ním otrásala, až se auto lehce kolébalo.
„Jane?" rekl Thorne. "Co myslíte, že bysme meli podniknout?" Malcolm neodpovídal. Ztuhle hledel vpred s nevidomýma ocima.

"Iane?" naléhal Thorne.
V rádiu cvaklo. "Pane doktore Thorne," rekl Arby, "ztratil se mi z monitoru. Vy ho ješte vidíte?" "Kriste pane," rekl Eddie.
Tyrannosaurus se objevil pred jejich zraky s ohromující rychlostí, vynoril se z houštin vpravo od Exploreru. Zvíre bylo obrovské, veliké jako dvoupatrová budova..Hlavu neslo tak vysoko, že ji vubec nevideli. Presto se na tak obrovského tvora pohybovalo s neuveritelnou rychlostí a pohyblivostí.
Thorne na ne hledel v ohromeném tichu, vyckával, co se bude dít. Cítil, jak se auto zachvívá pri každém kroku, který navíc hromove zadunel. Eddie tiše zaúpel.
Avšak tyrannosaurus je ignoroval. Rychle prebehl pred Explorerem, pohyboval se pritom stále stejným, svižným tempem. Sotva si ho meli príležitost prohlédnout, než jeho veliká hlava a telo opet zmizelo v džungli nalevo. Nyní sledovali pouze jeho silný ocas, jímž zvíre udržovalo rovnováhu, zhruba dva metry nad zemí, jak se pri každém kroku svíjí sem a tam v rytmu jeho pohybu.
Jak je rychlý! pomyslel si Thorne. Jak je rychlý! Obrovité zvíre se vmžiku vynorilo, zablokovalo jim výhled a zase bylo pryc. Nebyl zvyklý vídat, že se neco tak velikánského pohybuje s takovou rychlostí. Nyní, jak zvíre ubíhalo pryc, už videli jen sem a tam se míhající konecek ocasu.
A pak ocas s hlasitým kovovým zadrncením narazil na prední kapotu Exploreru.
Tyrannosaurus se zastavil.
Z džungle zaslechli hluboké, nezretelné zavrcení. Ocas se znovu zhoupl sem tam, tentokrát váhaveji. Brzy nato se podruhé lehce otrelo chladic.
Nyní videli, jak se kroviska vlevo kymácejí a ohýbají, a ocas zmizel.
Protože tyrannosaurus, uvedomil si Thorne, se vracel.
Znovu se vynoril z džungle a priblížil se k autu tak tesne, až stál prímo pred nimi. Znovu zavrcel, vydal hluboký rachotivý zvuk, a obrátil hlavu mírne ze strany na stranu, aby si prohlédl tenhle podivný nový predmet. Pak se k nim sehnul a Thorne spatril, že tyrannosaurus cosi drží v tlame. Videl, jak mu se po obou stranách tlamy komíhají nohy jakéhosi zvírete. Mouchy bzucely kolem tyrannosaurovy hlavy v hustém hejnu.
"Do prdele,'sténal Eddie.
"Ticho!" zašeptal Thorne.
Tyrannosaurus zacenichal a pohlédl na auto. Sehnul se níž, znovu zacichal a s každým nádechem naklonil hlavu mírne vlevo a vpravo. Thorne si uvedomil, že cítí pach chladice.
Zvíre se vydalo kolem auta a ocichalo pneumatiky. Pak pozvolna zvedlo ohromnou hlavu, až se mu oci dostaly na úroven kapoty. Zadívalo se na ne pres celní sklo. Zamrkalo ocima. Pohled melo studený, plazí.
Thorna prepadl neodbytný dojem, že si je tyrannosaurus prohlíží: ocima prejíždel z jednoho na druhého. Tupým nosem strcil z boku do auta a mírne je rozhoupal, jako by zkoušel, kolik váží, meril si je jako nejakého protivníka. Thorne pevne sevrel v rukou volant a zadržel dech.
A pak náhle tyrannosaurus od auta odstoupil a prešel dozadu. Obrátil se k nim zády a vysoko zvedl veliký ocas.
Tyrannosaurus k nim zacal couvat. Slyšeli, jak ocasem škrábe na streše vozu. Zadek se priblížil. . .
A potom tyrannosaurus dosedl na kapotu, auto se naklonilo a nárazník se pod ohromnou tíhou zaboril do zeme.
Tyrannosaurus se nejprve nehýbal, jenom proste sedel. Po chvíli pak zacal rychlými pohyby vrtet boky, až kov skrípel.
"Co to k certu delá?" rekl Eddie.
Tyrannosaurus se opet zvedl, zadní cást vozu se vymrštila vzhuru a Thorne uvidel, že kapota je pomazaná jakousi bílou pastou. Tyrannosaurus se okamžite vzdálil, zamíril dál po stezce zvere a zmizel v džungli.
Sledovali, jak se vzadu za autem znovu vynoril na planine a krade se pres otevrený terén. Prehnal se za samoobsluhou, prošel mezi dvema chatrcemi a opet se jim ztratil z dohledu.
Thorne letmo pohlédl na Eddieho, který pokývl hlavou smerem k Malcolmovi. Malcolm se neobrátil, aby sledoval odcházejícího tyrannosaura. Stále hledel kupredu, celé telo mel napjaté.
"Iane?" oslovil ho Thorne. Položil mu ruku na rameno.
"Už je pryc?" zeptal se Malcolm.
"Ano. Už odešel." Malcolm cítil, jak se mu svaly uvolnují, ramena mu poklesla. Pozvolna vydechl. Hlava mu klesla na prsa. Zhluboka se nadechl a opet zvedl hlavu. "Musíte uznat," rekl, "že tohle neuvidíte každý den." "Jste v porádku?" zeptal se Thorne.
"Jo, jiste. Jsem v porádku." Položil si dlan na hrudník a cítil, jak mu buší srdce. "Samozrejme že jsem v porádku. Nakonec, tohle byl jenom nejaký drobecek." "Drobecek?" rekl Eddie. "Téhle veci ríkáte drobecek?" "Ano, v prípade tyrannosaura. Samice jsou ješte o hodne vetší. U tyrannosauru existuje pohlavní dimorfismus - samice jsou vetší než samci. A všeobecne se usuzuje, že obstarávají z vetší cásti lov. Ale možná, že to vyzkoumáme sami na sobe. "
"Pockat," rekl Eddie. "Proc jste si tak jistý, že to byl samec?" Malcolm ukázal na kapotu vozu, kde bílá pasta nyní vydávala pronikave cpavý zápach. "Oznackoval si svoje území."
"Tak? Možná že samice si taky znackují..." "Velice pravdepodobne," pripustil Malcolm. "Jenže análni pižmové žlázy se zatím nacházejí pouze u samcu. A videli jste, jak to provedl." Eddie neštastne hledel na kapotu. "Doufám, že to svinstvo dokážeme dostat dolu," rekl. "Vzal jsem s sebou nejaká rozpouštedla, ale necekal jsem, víte... dinosauří pižmo." V rádiu cvaklo. "Pane doktore Thorne," ozval se Arby.
"Pane doktore? Je všechno v porádku?" "Ano, Arby. Díky tobe," rekl.
"Tak proc potom cekáte? Pane doktore? Copak jste nevideli doktora Levina?" "Zatím ne, ne." Thorne se natáhl pro senzor, ale ten spadl na podlahu. Sehnul se a zvedl jej. Levinovy souradnice se zmenily. "Pohybuje se..." "Já vím, že se pohybuje. Pane doktore?" "Ano, Arby?" rekl Thorne. A pak se zeptal: "Okamžik.

Jak to víš, že se pohybuje?" "Protože ho vidím," odpovedel Arby. "Jede na kole."

Kelly vstoupila do prední části trajleru, zívla a odhrnula si vlasy z obliceje. "S kým to mluvíš, Arby?" Zadívala se na monitor a rekla: "Bezva, docela bezva." "Dostal jsem se do síte Stanovište B," rekl.
"Do jaké síte?" "Je to rádiová sít, Kelly. Z nejakého duvodu ješte porád funguje." "Je to pravda? Ale jak jsi dokázal..." "Deti," rekl Thorne v rádiu. "Jestli vám to nevadí... Pátráme po Levinovi." Arby zvedl sluchátka. "Jede na kole dolu po stezce v džungli. Je pekne strmá a úzká. Myslím, že jede po stejné stezce, jakou bežel ten tyrannosaurus." "Ten co?" vydechla Kelly.
Thorne zaradil rychlost a vydal se od elektrárny smerem k delnickému sídlišti. Projel kolem benzínové pumpy a mezi chatrcemi. Míril po stejné stezce, kudy bežel tyrannosaurus. Stezka zvere tady byla docela široká a vuz po ní projel snadno.
"Nemeli bychom tady mít ty deti," rekl Malcolm pochmurne. "Není to bezpecné." "Ted s tím toho nemužeme moc delat," odpovedel Thorne.
Zapjal rádio. "Arby, porád vidíš Levina?" Auto drkotalo pres cosi, co kdysi býval kvetinový záhon, a podél zadního traktu reditelské rezidence. Byla to prostorná dvoupodlažní budova postavená v tropickém koloniálním slohu, s balkóny z tvrdého dreva kolem horejšího poschodí.
Stejne jako ostatní domy ji už zarustal prales.
V rádiu zapraskalo. "Ano, pane doktore. Vidím ho." "Kde je?" "Jede za tyrannosaurem. Na kole." "Jede za tyrannosaurem!" povzdechl si Malcolm. "Nikdy jsem si s ním nemel nic zacínat!" "Tohle mužeme podepsat my všichni," souhlasil Thorne.
Pridal plyn a projel podél povalené kamenné zídky. Zdálo se, že kdysi vyznacovala obvod sídlište. Auto vjelo do džungle a mírilo po stezce vyšlapané zverí.
Arby rekl v rádiu: "Už ho vidíte?" "Ješte ne." Stezka se prudce zužovala a kroutila, jak sbíhala džunglí dolu po úbocí. Projeli zatáckou a náhle pred sebou uvideli padlý strom, který prehrazoval cestu. Strom mel uprostred oloupanou kuru, vetve orvané a polámané - pravdepodobne proto, že pres nej neustále prebíhala velká zvírata.
Thorne šlápl na brzdu a pred stromem zastavil. Vystoupil a prešel k zadní části Exploreru.
"Doktore," rekl Eddie. "Nechte to na mne." "Ne," odvetil Thorne. "Jestli se neco stane, jste jediný, kdo dokáže spravit nejaké zarízení. Jste duležitejší, zvlášte ted', když tu máme ty deti." Thorne stojící za autem nadzvedl motocykl ze závesu.
Shodil jej dolu, prekontroval, jestli je nabitá baterie, a odtlacil jej pred auto. Malcolma požádal: "Podejte mi tu pušku," a prehodil si ji pres ramena.
Thorne zvedl z palubní desky sluchátka a nasadil si je na hlavu. Baterii si pripjal k opasku a mikrofon umístil u tváre.
"Vy dva se vratte k trajleru," rekl. "Dávejte pozor na deti. "
"Ale doktore," zacal Eddie.
"Poslechnete," rekl Thorne a zvedl motocykl pres padlý strom. Na.. druhé strane jej zase postavil a nasedl na nej.
Potom si všiml stejného cpavého, belavého exkrementu na kmeni, umazal si od toho ruku. Tázave se obrátil na Malcolma.
"Znackuje si revír," vysvetlil matematik.
"Ohromné," rekl Thorne. "Úplne ohromné." Otrel si ruku do kalhot.
Potom nasedl na motocykl a odjel.
Thorne sjížděl dolu po stezce, následoval tyrannosaura a do ramen a do nohou ho tloukly vetve a listí. Zvíre bylo kdesi vpredu, ale nevidel je. Ujížděl rychle.
Ve sluchátcích se ozvalo zapraskání. "Pane doktore?" rekl Arby. "Už. vás vidím." "Dobre," odpovedel Thorne.
Znovu to zapraskalo. "Ale zato už nevidím doktora Levina," oznámil Arby. Ve hlase mu zaznela starost.
Elektromotorem poháněný motocykl nedelal prakticky žádný hluk, obzvlášte když sjížděl z kopce dolu. Vpredu se stezka rozdelovala do dvou smeru. Thorne zastavil, nalehl na rídítka a prohlížel si bahnitou zemi. Videl otisky stop tyrannosaura, který zamíril doleva. A pak spatril tenkou stopu pneumatik kom: Také zabocovala doleva.
Odbocil také vlevo, ale nyní už jel pomaleji.
Deset metru pred sebou Thorne spatril cástecne sežranou nohu jakéhosi zvírete, která ležela po strane stezky. Noha byla stará, celá se hemžila bílými cervy a mouchami. V ranním horku vydávala ostrý zápach, z nehož se cloveku chtelo zvracet. Pokracoval v ceste, ale brzy videl lebku velikého zvírete, s kusem masa a zelené kuže ješte držící na kosti. I lebku pokrývaly mouchy.
Rekl do mikrofonu: "Projíždím kolem cástí zdechlin..." Ve sluchátcích zapraskalo. Slyšel Malcolma, jak ríká: "Toho jsem se obával." "Obával jste se ceho?" "Že tam možná je hnízdo," odvetil Malcolm. "Všiml jste si té zdechliny, kterou tyrannosaurus držel v tlame? Nekde ji
sebral, ale presto ji nesežral. Je docela reálná možnost, že odnáší potravu domu, do hnízda." "Tyrannosaurí hnízdo..... rekl Thorne.
"Byl bych opatrný," varoval ho Malcolm.
Thorne vyradil rychlost a zbytek cesty z kopce sjel setrvacností. Když se terén vyrovnal, slezl z motocyklu. Cítil, jak se mu zeme pod nohama otrásá, a z krovi vpredu slyšel hluboké vrcení, jako by je vydávala nejaká obrovská kocka.
Thorne se rozhlédl. Po Levinove bicyklu nevidel nikde ani stopy.
Thorne si snal pušku z ramena a popadl ji do zpocených dlaní. Znovu uslyšel vrcivý rev, jak sílí a zase zaniká. Na tom zvuku bylo cosi podivného. Thornovi okamžik trvalo, než mu došlo, co to je.
Vrcení za krovím prímo pred ním vycházelo z více než z jednoho hrdla: vydávalo je více než jen jedno velké zvíre.

Thorne se sehnul, utrhl hrst trávy a upustil ji do vzduchu.
Tráva se mu snesla k nohám - stál po vetru. Protáhl se krovisky vpred.
Kapradiny kolem nej byly veliké a husté, avšak vpredu videl, jak jimi prosakuje slunecní svetlo z jakési mýtiny. Vrcení už bylo nyní velice silné. A ozval se ješte další zvuk - podivný kvikot. Znel vysoko a nejprve tak, jako by jej vydával nejaký mechanismus, jako skrípající kolo.
Thorne zaváhal. Pak, velice zvolna, stlacil vejír kapradiny dolu. A neveril vlastním ocím.

HNÍZDO
V dopoledním slunci se nad Thornem tycili dva obrovití tyrannosauri - každý z nich šest metru veliký. Jejich cervenavá pokožka pripomínala pravou kuži. Jejich ohromné hlavy s težkými celistmi a ostrými zuby vypadaly hrozive. Ale v Thornovi tady zvírata jaksi neprobouzela pocit nebezpecí.
Pohybovala se zvolna, témer graciézne, neustále se shýbala pres rozlehlou okrouhlou hradbu ze suchého bahna více než metr vysokou. Když sehnuli hlavy pod hlinenou stenu, oba dva dospelí drželi v tlame kousky rudého masa. Každý takový pohyb byl privítán zurivým vysokým pisklavým zvukem, který témer okamžite ustával. Poté, co dospelí opet zvedli hlavu, maso bylo pryc.
Nebylo pochyb: tohle bylo hnízdo. A Malcolm mel pravdu. Jeden z tyrannosauru byl znatelne vetší než druhý. Po nekolik okamžicích se pískot ozval znovu. Thornovi znel jako pípání ptácat. Dospelí pokracovali ve sklánení hlav a krmení neviditelných mládat. Jeden z kousku masa pristál nahore na hlinené ohrade. Thorne spatril mladého tyrannosaura, jak vycnívá pres ohradu a zacíná se pres ni šplhat.
Mláde bylo velké asi jako krocan, melo rozmernou hlavu a velice veliké oci. Telo mu pokrývalo jemné cervené chmýrí, což mu dodávalo rozcepýreného vzhledu. Kolem krku melo kroužek bílého chmýrí. Mláde neustále kvicelo a nešikovne se drápalo za masem, užívalo k tomu slabé prední koncetiny. Ale když konecne kousek mršiny dosáhlo, rozhodne se do masa zakouslo drobouckými ostrými zoubky.
Zamestnávalo se hltáním potravy, ale náhle poplašene vykvíklo a zacalo padat po vnejší stene z vyschlého bahna dolu. Tyrannosaurí matka okamžite sklonila hlavu a zabrzdila pád mládete, pak je jemne vložila opet zpátky do hnízda.
Thorna okouzlila jemnost jejích pohybu a pozornost, s jakou se starala o své mláde. Otec mezitím pokracoval v trhání masa na kousky:- Obe zvírata neustále vydávala jakési vrcivé predení, jako by jím mládata uklidnovala.
Zatímco Thorne napjate sledoval dení, jednou nohou bezdeky prešlápl. Vetev pod ním zapraskala.
Oba dospeli okamžite prudce zvedli hlavy.
Thorne strnul, zadržel dech.
Tyrannosauri se napjate rozhlíželi kolem hnízda, dukladne se dívali všemi smery. Tela drželi zprima, ve tvárích jim sedelo napetí. Ocima tekali sem tam a hlavou pritom trhave pohybovali. Po chvíli se zdálo, že se opet uklidnili. Hlavy jim poskakovaly nahoru a dolu a navzájem si treli cumáky o sebe. Zdálo se, že to je jakýsi rituál, neco témer jako tanec. Teprve pak pokracovali v krmení mládat.
Když se uklidnili, Thorne se odplížil a tiše se vydal zpátky k motocyklu.
Arby zašeptal do sluchátek: "Pane doktore, já vás vidím." Thorne neodpovedel. Jen prstem poklepal na mikrofon jako signál, že slyšel.
"Myslím," šeptal Arby dál, "že vím, kde je pan doktor Levine. Je nalevo od vás." Thorne znovu zatukal na mikrofon a otocil se.
Po své levé ruce spatril mezi kapradinami zrezivelý bicykl.
Byl na nem nápis Majetek spolecnosti InGen. Kolo bylo oprené o strom.

Není to špatné, pomyslel si Arby sedící v trajleru a sledující zábery jednotlivých videokamer, na které precházel kliknutím. Nyní si monitor rozdelil na ctvrtiny, byl to výhodný kompromis mezi množstvím záberu a velikostí obrazu, aby se na nem ješte dalo neco rozeznat.
Jedna z kamer shlížela dolu na dva tyrannosaury na skryté mýtine. Bylo uprostred dopoledne, slunce jasne zárilo na bahnitou, zdusanou trávu na mýtine. Uprostred videl okrouhlé hnízdo z bahna obehnané strmými stenami. Uvnitr hnízda ležela ctyri teckovaná bílá vejce, "'všechna velká asi jako fotbalový míc. Válely se tam také úlomky skorápek a byla tam dve tyrannosaurí mládata, která vypadala úplne jako ješte neoperená, pištící ptácata. Také jako ptácata v hnízde sedela, s hlavami zdviženými, tlamickami doširoka rozevrenými, a ocekávala, že je nekdo nakrmí.
Kelly se zahledela na obrazovku a rekla: "Podívej, jaký jsou hezounký." A pak dodala: "Škoda, že tam nejsme." Arby jí neodpovedel Nebyl si jistý, zda by se chtel nacházet blíž, treba jen o malý kousek. Dospelí se chovali velice statecne, ale Arby shledával, že ho pomyšlení na tyhle dinosaury nervuje jakýmsi hlubokým zpusobem, který si nebyl schopen rozebrat. Arby pokaždé zjištoval, že je mu príjemné organizovat, vytváret si v živote rád - dokonce ho uklidnovalo i to, když si prehledne srovnával obrázky na pocítacovém monitoru. Jenže tenhle ostrov byl místem, kde bylo všechno neznámé a neocekávané. Kde clovek netušil, co se vzápetí stane. Shledával, že mu to delá starosti. " Kelly to naopak vzrušovalo. Neustále mluvila o tyrannosaurech, jací jsou velicí, jaké mají obrovské zuby. Zdálo se, že je naprosto nadšená a že se vubec nebojí.
Arbymu se protivila.' "Mimochodem," pokracovala, "podle ceho si myslíš, že víš, kde je doktor Levine?" Arby ukázal na záber hnízda na monitoru. "Sleduj." "Já to vidím." "Ne. Sleduj, Kelly." Zatímco uprene hledeli na monitor, obraz se mírne pohnul.
Sjel doleva, pak se znovu usadil na prostredku. "Vidíš to?" zeptal se Arby.
"No a co? Možná že kamerou pohybuje vítr nebo neco." Arby zavrtel hlavou. "Ne, Kelly. Je nahore na strome. Tou kamerou pohybuje Levine." "Ach." Odmlcela se. Pak se zahledela znovu. "Mohl bys mít pravdu." Arby se pousmál.

Tohle bylo všechno, co mohl od Kelly ocekávat. "Jo, taky si myslím. "Jenže co delá doktor Levine na strome?" !,Možná upravuje záber kamery." Naslouchali, jak Thorne oddechuje do rádia.
Kelly se zadívala na zábery ctyr videokamer, z nichž každý ukazoval jinou partii ostrova. Povzdechla si. "Nemužu se dockat, až se tam vypravím," rekla.
"Jo, já taky," souhlasil Arby. Ale nemyslel to vážne. Pohlédl z okna trajleru a spatril, jak se vrací Explorer s Eddiem a Malcolmem. V skrytu duše byl rád, že je zase vidí.

Thorne stál prímo pod stromem a díval se vzhuru. Pres listí Levina nevidel, ale vedel, že tam nahore musí nekde být, protože tropil na Thornuv vkus príliš mnoho hluku. Thorne se nervózne ohlédl na mýtinu zcásti skrytou houštinou. I odsud ješte slyšel predení, ozývalo se neustále, bez prerušení.
Thorne vyckával. Co k certu Levine tam nahore na strome provádí? Seshora z vetví slyšel šustot, pak ticho. Zavrcení. A zase šelesty.
Potom Levine hlasite pronesl: :„Do prdele!" Nato se ozval hlucný praskavý zvuk, Thorne slyšel lámající se vetve a bolestné zaštináni. Nato se Levine sesypal dolu na zem prímo
pred Thorna, pristál tvrde na záda. Prevalil se a chytil se za rameno.
"Sakra!" zaštnál.
Levine mel na sobe zablácené khaki šortky, které byly na nekolika místech potrhané. Tvár mel pod trídenním strništem vousu strhanou a postrikanou od bláta. Když k nemu Thorne prikrocil, vzhlédl a usmál se.
"Vy jste poslední osoba, o které bych ocekával, že tady potkám, doktore," rekl Levine. "Ale nacasování vašeho príchodu nemá chybu." Thorne natáhl ruku a Levine se po ní natáhl, když v tom okamžiku tyrannosauri na mýtine za nimi vydali ohlušující rev.

"Ach, ne!" zaštnála Kelly. Tyrannosauri na monitoru rozrušene pobíhali v kruhu, zvedali hlavy a rvali.
"Pane doktore? Co se deje?" volal Arby.
Slyšeli Levinuv hlas, v rádiu plechový a skrípavý, ale slovum nerozumeli. Eddie s Malcolmem vstoupili do trajleru.
Malcolm mrkl jedním okem na monitor a rekl: "Povez jim, at odtamtud okamžite zmizí!" Dva tyrannosauri na monitoru zaujali obranu zády k sobe, tlamy obrácené smerem proti nepríteli. Chránená mládata byla uprostred. Dospelí šlehali težkými ocasy sem a tam nad hnízdem, nad hlavami mládat. Napetí, které ze zvírat prýštilo, bylo prímo hmatatelné.
A pak jeden z dospelých zarval a vyrazil z mýtiny.
"Doktore Thorne! Doktore Levine! Odjedte!"
Thorne prehodil nohu pres motocykl a uchopil gumové rukojeti plynu a spojky. Levine naskocil za nej a pevne se ho chytil kolem pasu. Thorne uslyšel rev, pri nemž stydla krev v žilách, a když se ohlédl, videl, že jeden z tyrannosauru proniká krovisky a útocí na ne. Zvíre se hnalo plnou rychlostí - se sklonenou hlavou, s otevrenou tlamou, v postoji útocníka, který se nedal s nicím zamenit.
Thorne otocil rukojetí plynu. Elektrický motor zavrcel, avšak zadní kolo se protocilo v bahne.
"Jedte!" kricel Levine. "Jedte!"
Tyrannosaurus se s revem hnal prímo na ne. Thorne cítil, jak se trese celá zeme. Rev byl tak hlasitý, že ho bolelo v uších. Tyrannosaurus už byl témer u nich, hlavu nataženou vpred, tlamu široka otevrenou...
Thorne se zaprel patami a postrcil motocykl kupredu. Zadní kolo se okamžite zachytilo, vyhodilo gejzír bahna a stroj se s vrcením hnal vzhuru bahnitou stezkou. Thorne prudce zrychloval. Motocykl podkluzoval a smýkal se na zrádném terénu.
Levine vzadu za ním cosi kricel, avšak Thorne ho neposlouchal. Srdce mu bušilo. Motorka skocila pres vyhloubenou brázdu ve stezce, takže témer ztratili rovnováhu, ale vyrovnali to a Thorne zase pridal plyn. Neodvažoval se ohlížet. Stále cítil pach shnilého masa a slyšel ostrý dech obrovitého zvírete, které je pronásledovalo.
"Doktore! Uklidnete se!" kricel Levine.
Thorne ho ignoroval. Motorka se s vrcením hnala do kopce. Kroviska je odírala, bahno jim stríkalo do tvárí a po celém tele. Thorna to vtáhlo do vyježdené koleje, pak se mu podarilo motocykl opet vrátit doprostred stezky. Znovu zaslechl rev a uvedomil si, že je mnohem slabší, ale. . .
"Doktore!" kricel mu Levine prímo do ucha. "Proc se nás pokoušíte zabít? Doktore! Už jsme sami!" Thorne dojel na rovný úsek stezky a odvážil se letmo ohlédnout pres rameno Levine mel pravdu. Byli sami. Nevidel ani stopy po tyrannosaurovi, který je pronásledoval, ackoli stále ješte slyšel jeho rev kdesi v dálce.
Ubral plyn.
"Uklidnete se," rekl Levine a zavrtel hlavou.
Thorne mel tvár popelavou, zdešenou.
"Vy jste príšerný ridic, víte to? Mel byste si zaplatit pár lekcí. Málem jste nás tam zabil." "Útocil na nás!" odsekl Thorne vztekle. Už znal Levinuv zvyk všechno zkritizovat, ale zrovna ted...
"To je absurdní," odvetil Levine. "Ani trochu na nás neútocil. " "Ale že to tak sakra vypadalo!" zavrcel Thorne.
"Ne, ne, ne," nesouhlasil Levine."Neútocil na nás. Ten rex jenom bránil svoje hnízdo. To je velikánský rozdíl"
"Já v tom tedy žádný rozdíl nevidel," rekl Thorne. Zastavil motorku a ohlédl se na Levina.
"Fakticky vzato," odvetil Levine, "kdyby se ten rex rozhodl vás pronásledovat, byl byste ted už po smrti. Jenže on se témer okamžite zastavil." "Fakt?" divil se Thorne.
"Není o tom žádných pochyb," opácil Levine svým pedantickým zpusobem. "Ten rex nás chtel pouze zastrašit a ubránit svoje území. Nikdy by nenechal své hnízdo nechránené, pokud bychom mu neco nevzali nebo hnízdo neznicili. Jsem si jistý, že práve ted je opet se svou partnerkou zpátky, sedí na vejcích a nevzdaluje se ani na krok." "Pak

pocítám, že máme štestí, že je dobrý rodic," rekl Thorne a pridal plyn.
"Samozrejme že je dobrý rodic," pokracoval Levine. "To prece vidí každý idiot. Copak jste si nevšiml, jak je hubený? Zanedbává sám sebe, jen aby nakrmil své ratolesti. Pravdepodobne to delá celé týdny. Tyrannosaurus rex je evolucne vyspelé zvíre se složitým chováním dravce. A také má vyspelé rodicovské chování. Neprekvapilo by me, kdyby dospelí tyrannosauri zastávali rodicovskou roli po celé mesíce.
Možná ucí své potomky lovit, napríklad. Zacínají tím, že jim prinášejí drobná poranená zvírata a nechávají mladé, aby je zabili. A takové veci. Bylo by zajímavé zjistit presne, co všechno delají. Proc tady stojíme?" Thornovi ve sluchátcích zapraskalo. "Vubec ho ani nenapadne," rekl Malcolm, "aby vám podekoval, že jste mu zachránil život." "Ani náhodou," zavrcel Thorne.
"S kým to mluvíte?" zeptal se Levine. "To je Malcolm? Je tady?" "Ano," pritakal Thorne.
"Souhlasí se mnou, že?" rekl Levine.
"Ne tak úplne," zavrtel Thorne hlavou.
"Podívejte, doktore," rekl Levine. "Lituju, že vás to vyvedlo z míry. Ale nebyl k tomu žádný duvod. Pravda je taková, že jsme nikdy nebyli v nebezpecí - krome toho, že špatne rídíte. " "Dobre. Tak fajn." Thornovi srdce ješte stále divoce bušilo. Zhluboka se nadechl, odbocil s motorkou doleva a zamíril nazpet do tábora, stezkou, která se už zacala rozširovat.
Levine vzadu za ním rekl: "Jsem velice rád, doktore, že vás tu vidím. Doopravdy." Thorne na to neodpovedel. Proplétal se stezkou dolu mezi krovisky. Sjeli do údolí a pribrzdili. Brzy už uvideli trajler s vlecnákem na mýtine dole pod sebou.
"Dobre," rekl Levine. "Privezli jste všechno. A zarízení funguje? Všechno je v dobrém stavu?" "Zdá se, že všechno funguje." "Perfektní," pochválil Levine. "Pak je všechno úplne perfektní. " "Možná že není," rekl Thorne.
Pres sklo zadního okna trajleru na ne vesele mávali Kelly a Arby.
"Deláte si srandu," užasl Levine.

CTVRTÁ KONFIGURACE
"Jak se blížíme k okraji chaosu, jednotlivé prvky vykazují vnitrní konflikt. Je to nestabilní a potenciálne smrtící oblast. "
IAN MALCOLM

LEVINE
Pribehly jim vstríc pres mýtinu a kricely: "Pane doktore Levine! Pane doktore! Už jste v bezpecí!" Zacaly Levina objímat. Levine se kysele usmíval. Obrátil se na Thorna.
"Doktore," rekl, "to bylo velice nemoudré." "Proc to nevysvetlíte jim?" opácil Thorne. "Jsou to vaši studenti. "
"Nebudte blázen, pane doktore," rekla Kelly.
"Sami jsme se rozhodli," vysvetloval Levinovi Arby. "Prijeli jsme z vlastního popudu." "Z vlastního popudu?" opakoval Levine.
"Mysleli jsme si, že byste mohl potrebovat naši pomoc," rekl Arby. "A taky ano." Obrátil se na Thorna.
Thorne prikývl. "Ano. Pomáhali nám." "A my slíbili, že se nebudeme do niceho plést," rekla Kelly. "Vy pujdete do terénu a budete delat to, co budete muset, a my budeme jenom. . . " "Ty deti o vás mely starost!.. rekl Malcolm, když došel k Levinovi. "Protože si myslely, že jste v nesnázích." "Mimochodem, proc takový spech?" zeptal se Eddie.
"Chci ríct, nechal jste si postavit všechna tahle vozidla a pak jste odjel bez nich?" "Nemel jsem na výber," odvetil Levine. "Vláde se dostal na stul výskyt nejaké nové encefalitidy. Dospeli k názoru, že to nejak souvisí s obcasnými zdechlinami dinosauru, které tam more vyplavuje na breh. Samozrejme že celá ta myšlenka je idiotská, ale to by je neodradilo od toho, aby nezlikvidovali všechna zvírata na tomhle ostrove v tu chvíli, kdy by se o nich dozvedeli. Musel jsem se sem dostat první. Nebylo casu nazbyt." "Takže jste se sem vypravil sám," rekl Malcolm.
"Nesmysl, Iane. Nechte toho trucování. Zavolal bych vám, jakmile bych si overil, že to je ten správný ostrov. A neprijel jsem sem sám. Mel jsem pruvodce jménem Diego, místního cloveka, který prísahal, že byl na tomhle ostrove jako kluk, pred mnoha lety. A vypadal, že ví, o cem mluví. Provedl me vzhuru na útes bez jakýchkoli problému. A všechno probíhalo v nejlepším porádku, dokud jsme tam u té ricky nebyli napadeni, a Diego. . ."
"Napadeni?" prerušil ho Malcolm. "Cím?" "Fakticky nevím, co to bylo," odvetil Levine. "Sebehlo se to úžasne rychle. To zvíre me srazilo k zemi, rozervalo mi ruksak na zádech, a já fakticky nevím, co se delo potom.
Pravdepodobne je zmátl tvar mého ruksaku, protože jsem se zvedl, znovu jsem zacal prchat, ale to zvíre me nepronásledovalo." Malcolm si ho prohlížel. "Mel jste z pekla štestí, Richarde." "Ano, dobrá, utíkal jsem dlouho. Když jsem se ohlédl, byl jsem sám v džungli. Ztracený. Nevedel jsem, co si pocít, a tak jsem vylezl na strom. Pripadlo mi to jako dobrý nápad - ale potom, se soumrakem, se vynorili velociraptori. " "Velociraptori?" rekl Arby.
"Malí masožravci," vysvetlil Levine. "Tvar tela v zásade jako theropodi, dlouhá tlama, prostorové videní. Zhruba dva metry vysocí, váží snad devadesát kilo. Velice rychlí, inteligentní, zlí malí dinosauri, kterí se pohybují ve smeckách. Vcera vecer jich bylo osm, poskakovali kolem mého stromu a pokoušeli se na me dostat. Celou noc skákali a vrceli, skákali a vrceli... Nezamhouril jsem oka." "Ach, to je otrava," podotkl Eddie.
"Podívejte," rekl Levine podrážděne. "Já za to nemužu, jestli..." "Vy jste strávil celou noc na strome?" zeptal se Thorne.
"Ano, ráno raptori zmizeli. Takže jsem slezl dolu a zacal jsem se rozhlížet kolem. Našel jsem ty laboratore, nebo co je to vlastne zac. Zjevne je opustili ve spechu a nechali tu po sobe nejaká zvírata. Prošel jsem budovou a objevil jsem, že je stále ješte pod proudem - nekteré systémy porád fungují, po všech tech letech. A co je nejduležitejší, existuje tu sít bezpecnostních kamer. To je velice štastná okolnost. A tak jsem se rozhodl, že ty kamery zkontroluju, a byl jsem v plné práci, když jste se do toho zacali plést vy. . . " "Okamžik," vmísil se Eddie. "Prijeli jsme sem, abysme vás zachránili."

"To nevím proc," odvetil Levine. "Urcite jsem se vás o to ani trochu neprosil."
"Znelo to jako že ano," potvrdil Thorne, "v tom telefonu." "To je nedorozumení," odmítl Levine. "Byl jsem momentálne vyvedený z míry, protože jsem neumel spustit telefon.
Udelal jste ten prístroj príliš složitý, doktore. To je ten problém. Takže: pustíme se do toho?" Levine se odmlcel. Pohlédl do nazlobených tvárí, které ho obklopovaly.
Malcolm se obrátil na Thorna. "Velký vedec," rekl, "a velký clovek." "Podívejte," rekl Levine, "nevím, s cím máte problémy.
Na tenhle ostrov by se stejne vypravila expedice, dríve ci pozdeji. V tomhle prípade je lepší, že dríve. Všechno se sebehlo nakonec docela dobre, a uprímne, nevidím žádný duvod, proc to dál rozebírat. Ted není cas na malicherné hašterení.
Pred námi jsou duležité veci - a myslím, že bychom meli zacít. Protože tenhle ostrov je mimorádná príležitost, a nepotrvá to vecne."

DODGSON
Lewis Dodgson sedel vtesnaný do temného koutku Chesperito Cantina v Puerto Cortés a v dlaních kolébal sklenici s pivem. George Baselton, rádný profesor biologie na Stanfordu, hltave konzumoval talír vajec po rancersku. Vajecný žloutek se rozléval pres zelenou salsu. Dodgsonovi z toho bylo špatne už od pohledu. Odvrátil se, ale stále slyšel, jak si Baselton hlasite olizuje pysky.
V bistru krome nich nebyl nikdo, vyjma nekolika kurat kvokajících na podlaze. Chvíli co chvíli se ve dverích objevil malý kluk, hodil po kuratech hrst kamení a se smíchem opet odbehl. Chraplavé stereo vyhrávalo pres zkorodované reproduktory nad barovým pultem starou písnicku Elvise Presleyho. Dodgson si brumlal "Falling in Love With You" a snažil se nedávat najevo své podráždení.
V téhle strašlivé krcme už totiž sedeli skorem celou hodinu.
Baselton dorazil vajícka a odstrcil talír od sebe. Vylovil malý notýsek, který nosil všude s sebou. "Tak, Lewe," rekl. "Myslel jsem na to, jak to zarídit." "zarídit co?" neubránil se Dodgson podráždení. "Tady není co zarizovat, dokud se nedostaneme na ten ostrov." Zatím co mluvil, pritiskl malou fotografii Richarda Levina na hranu barového pultu. Obrátil ji vzhuru nohama. Prohlédl si obrázek v téhle poloze. Pak zase položený správne.
Povzdechl si. Podíval se na hodinky.
"Lewe," pronesl Baselton trpelive, "dostat se na ostrov není duležitá vec. Duležité je, jak náš objev oznámíme svetu. " Dodgson se zarazil. "Náš objev, " opakoval. "To se mi líbí, Georgi! To je velice dobré. Náš objev." "No, není to snad pravda?" odvetil Baselton s nevýrazným úsmevem. "InGen zkrachoval, jeho technologie je pro lidstvo ztracená. Je to tragická, tragická ztráta, jak jsem už mnohokrát rekl v televizi. Avšak za soucasných okolností, kdokoli to objeví znovu, je objevitel on sám. Nevím, jak jinak bys to chtel nazvat. Jak už rekl Henri Poincaré.. ." "Fajn," prerušil ho Dodgson. "Takže jsme udelali objev.
A co potom? Svoláme tiskovou konferenci?" "V žádném prípade," zhrozil se Baselton. "Tisková konference by byla naprostá hloupost. Vystavila by nás veškeré možné kritice. Ne, ne. S objevem této velikosti .se musí zacházet podle etikety. Musí se ohlásit." "Ohlásit?""V literature. V Nature, pocítám. Ano." Dodgson primhouril oci. "Ty to chceš oznámit ve vedecké publikaci?" "Jaký je lepší zpusob, jak ho legitimovat?" zeptal se Baselton. "Je naprosto v porádku, když své objevy predložíme našim predním ucencum. Samozrejme že to otevre diskusi - ale z ceho bude taková diskuse sestávat? Z akademického hašterení. Jeden profesor bude štekat na druhého, což naplní vedecké rubriky novin na tri dny, dokud to neupadne v zapomnení pro poslední novinky týkající se náhrady prsu. A za ty tri dny si my vykolíkujeme klajm." "Napíšeš to ty?"
"Ano," pritakal Baselton. "A pozdeji, myslím, uverejním clánek v American Scholar a snad taky v Natural History. Clánek z lidského hlediska, co tenhle objev znamená pro budoucnost, co nám prozrazuje o minulosti, tohle všechno... " Dodgson prikývl. Umel pochopit, že Baselton má pravdu, a znovu si pripomnel, jak velice ho potrebuje a jak moudré bylo, že ho zaclenil do týmu. Dodgsona by ani nenapadlo uvažovat o reakci verejnosti. A Baselton zatím nemyslel na nic jiného.
"Dobre, to je fajn," rekl Dodgson. "Jenže nic z toho nemá význam, dokud se nedostaneme na ten ostrov." Znovu se podíval na hodinky.
Zaslechl, jak se za ním otevírají dvere. Vešel Dodgsonuv tajemník Howard King, táhnoucí za sebou podsaditého Kostarikánce s knírkem. Muž mel ošlehanou tvár a v ní nevrlý výraz.
Dodgson se otocil na barové stolicce. "Tohle je ten chlápek?" "Ano, Lewe." "Jak se jmenuje?" "Gandoca. " "Senor Gandoca." Dodgson zvedl Levinovu fotografii.
"Znáte tohoto muže?" Gandoca se na fotku ani porádne nepodíval. Prikývl. "Sí.
Senor Levine." "Správne. Senor parchant Levine. Kdy tady byl?" "Pred nekolika dny: Odjel s Dieguitem, mým bratrancem.
Ješte se nevrátili." "A kam jeli?" zeptal se Dodgson.
"Na Isla Sorna." "Dobre." Dodgson dorazil pivo a odstrcil plechovku. "Máte clun?" Obrátil se na Kinga. "Má clun?" "Je to rybár," odpovedel King. "Má clun." Gandoca prikývl. "Rybárský clun. Sí" "Dobrá. Chci jet na Isla Sorna, taky." "Sí, senore, ale dnešní pocasí. . . " "Pocasí me nezajímá," odsekl Dodgson. "Pocasí se zlepší.
Chci jet ted hned."
"Možná pozdeji. . . " "Ted." Gandoca rozhodil rukama. "Velice lituji, senore..." Ukaž mu peníze, Howarde!" porucil Dodgson.
King otevrel peneženku. Byla nacpaná bankovkami, každá z nich mela hodnotu pet tisíc colonu. Gandoca nahlédl do

peneženky, vytáhl jednu bankovku a prozkoumal ji. Opatrne ji vrátil nazpet a zašoupal nohama o podlahu.
"Chci jet ted" opakoval Dodgson.
"Sí, senore," odpovedel Gandoca. "Odjedeme okamžite, jakmile budete pripraven." "To už zní líp," pochválil ho Dodgson. "Jak dlouho potrvá, než se dostaneme na ostrov?" "Asi dve hodiny, senore." "Fajn," souhlasil Dodgson. "To bude fajn."

POSED
"A je to!" Ozvalo se cvaknutí, jak Levine pripojil lano na elektrický naviják Exploreru a zajistil je pojistkou. Lano se pomalu objevilo ve slunecním svetle.
Kráceli spolecne pres širokou travnatou planinu na úpatí útesu. Polední slunce jim stálo vysoko nad hlavou a spalovalo skalnatý okraj ostrova. Údolí pod nimi se mihotalo v poledním horku.
Nedaleko od nich se páslo stádo hypsilophodontu. Zelená, gazelám podobná zvírata obcas zvedala hlavy nad vrcholky trávy, aby se na ne podívala. Ohlédla se pokaždé, když zaslechla cinknutí kovu, jak Eddie s detmi skládal konstrukci z hliníkových tycí, která ješte doma v Kalifornii byla predmetem tolika dohadu. Konstrukce nyní, když ležela na pláni v tráve, vypadala jen jako zmet tenkých tycí a vzper - jako zvetšená verze jakéhosi heveru.
"Tak, a ted uvidíme," rekl Levine a zamnul si ruce.
Když motor zabral, hliníkové vzpery se zacaly pomalu zvedat do výše. Konstrukce pripomínala jakéhosi pavouka a vypadala krehce, avšak Thorne vedel, že krížem pospojované vzpery jí dávají prekvapive vysokou odolnost. Vzpery zacaly zapadat do sebe, konstrukce se zvedla tri metry vysoko, pak ctyri a pul, až se konecne zastavila. Malý domecek na vrcholu se nyní tycil prímo pod nejnižšími vetvemi okolních stromu, což jej prakticky skrývalo cizím ocím. Avšak lešení samo se ve slunci lesklo a zárilo.
"Hotovo?" zeptal se Arby.
"Ano, hotovo." Thorne obešel konstrukci ze všech ctyr stran a zasunul do dírek zástrcky, aby se konstrukce zase nezborila.
"Trochu moc to zárí," podotkl Levine. "Meli jsme to udelat matove cerné." "Eddie," rekl Thorne, "potrebujeme to zamaskovat." "Chcete to nasprejovat, doktore? Myslím, že jsem s sebou vzal trochu cerné barvy." Levine zavrtel hlavou. "Ne, to by pak smrdelo. A co ty palmy?" "Jiste, to mužeme udelat." Eddie zašel k nedaleké skupince palem a zacal odsekávat veliké roztrepené listy ma-..
cetou.
Kelly si uprene prohlížela konstrukci z hliníkových tycí a vzper. "Je to bezvadný," prohlásila. "Jenže k cemu to je?" "To je posed," odpovedel Levine. "Pojdte." A zacal šplhat po konstrukci vzhuru.

Stavba na vrcholku tvorila malý domecek se strechou, kterou podpíraly hliníkové tyce, vzdálené neco víc než metr od sebe. Podlaha domecku byla rovnež z hliníkových tycí, avšak ty byly od sebe blíže, jen asi patnáct centimetru. Hrozilo, že jim noha mezi nimi proklouzne, a proto Levine vzal první náruc roztrepených palmových listu, které mu Eddie Carr poslal nahoru svázané provazem, a použil je k tomu, že jimi podlahu vystlal. Zbývající listy pripevnil k domecku zvencí a konstrukci tak zamaskoval.
Arby a Kelly pozorovali zvírata. Ze své pozorovatelny videli pres celé údolí. V dálce cnelo stádo apatosauru, na protejším brehu reky. Skupinka triceratopsu se pásla smerem k severu. Blíž k vode jacísi dinosauri s kachními zobáky s dlouhými hrebínky na hlavách mírili ke brehu, aby se napili. Údolím se k nim nesl jejich tichý krik pripomínající troubení: byl to hluboký, nadpozemský zvuk. Okamžik nato prišla stejná odpoved z lesa na protejší strane údolí.
"Co to je?" zeptala se Kelly.
"Parasaurolophus," odpovedel Levine. "Troubí na svuj šíjový hrebínek. Zvuk o nízké frekvenci se nese hodne daleko. " Smerem k jihu bylo stádo temne zelených zvírat s velkými zakrivenými cely vycnívajícími kupredu, na nichž mela okraj z malých ružku pripomínajících knoflíky. Vypadala tak trochu jako bizoni. "Jak se jmenují tihle?" vyptávala se Kelly. .
"Zajímavá otázka," rekl Levine. "S nejvetší pravdepodobností to jsou dinosauri, kteří patrí k druhu Pachycephalosaurus wyomingensis. Ale je težké tvrdit to s jistotou, protože se nikdy nenašla kompletní kostra techhle zvírat. Cela mají z velice silných kostí, takže jsme našli mnoho klenutých úlomku lebky. Ale tohle je poprvé, co jsem kdy videl celé zvíre. " "A ty hlavy? K cemu jim slouží?" zeptal se Arby.
"To nikdo neví," odpovedel Levine. "Všichni soudí, že je užívají k trkání, pro souboje mezi samci vlastního druhu. Soutež o samice a takové veci." Na posed se vyšplhal Malcolm. "Ano, porád se mezi sebou trkají," rekl nakysle. "Presne tak, jak je vidíte ted." "No dobre," odvetil Levine, "v tuhle chvíli se možná netrkají. Treba už jejich období, kdy se rozmnožují, skoncilo. " "Nebo se možná mezi sebou netrkají vubec," prohlásil Malcolm s pohledem na zelená zvírata. "Mne pripadají jako docela mírumilovná zvírata." "Ano," rekl Levine, "jenže to vubec nic neznamená.
Africký buvol taky vypadá po vetšinu doby jako to nejmírumilovnejší stvorení na svete - fakticky obvykle stojí zcela nehnute. A prece to jsou nevypocitatelná a nebezpecná zvírata. Musíme predpokládat, že to vyklenutí existuje z nejakého duvodu - dokonce i presto, že ten duvod zatím neznáme. " Levine se obrátil k detem. "Proto jsme taky tenhle posed postavili. Chceme odsud nepretržite pozorovat zvírata," vysvetlil. "Pokud to je jen možné, chceme zaznamenat veškeré jejich chování." "Proc?" otázal se Arby.
"Protože," rekl Malcolm, "tenhle ostrov predstavuje jedinecnou príležitost studovat nejvetší záhadu v dejinách naší planety: vymírání druhu.""Víte," pokracoval Malcolm, "když InGen uzavrel své laboratore, udelal to ve spechu a nejaká zvírata tady zanechal. To se stalo pred peti nebo šesti lety. Dinosauri dospívají rychle, vetšina druhu dosahuje dospelosti už po ctyrech nebo peti letech. Do dnešního dne tedy první generace dinosauru vyrobených InGenem - zrozených v laboratori - dosáhla dospelosti a zacala vytváret novou generaci, už naprosto ve volné prírode. Na ostrove

se nyní utvoril kompletní ekologický systém,-s približne tuctem druhu dinosauru žijících v sociálních skupinách, a to poprvé po šedesáti peti milionech roku." "Takže proc je to príležitost?" zeptal se Arby.
Malcolm ukázal pres plán. "No, uvažuj o tom. Vymírání druhu je velice obtížné výzkumné téma. Existují desítky protikladných teorií. Fosilní vykopávky jsou nekompletní. A pokusy tu provádet nemužeš. Galileo mohl vyšplhat nahoru na šikmou vež v Pise a shazovat veci, aby si overil svou gravitacní teorii. Nikdy to sice ve skutecnosti neudelal, ale mohl.
Newton používal hranoly, aby si overoval svou teorii svetla.
Astronomové pozorují zatmení, aby otestovali Einsteinovu teorii relativity. Co je veda vedou, delají se pokusy. Jenže jak chceš delat pokusy s vymíráním druhu? To proste nemužeš." "Ale tady. . . " namítl Arby.
"Ano," pokracoval Malcolm. "Tady máme populaci vymrelých zvírat umele vnesenou do uzavreného prostredí a ponechanou samu sobe, aby se opet vyvíjela. Neco takového tu ješte nikdy v celých dejinách nebylo. Už víme, že tahle zvírata kdysi vymrela. Jenže nikdo nechápe proc."
"'A vy myslíte, že na to prijdete? Za pár dní?" "Ano," pritakal Malcolm. "To si myslíme." Jak? Prece neocekáváte, že vymrou zase znovu, nebo ano ?" " Myslíš prímo pred našima ocima?" zasmál se Malcolm. "Ne, to ne. Nic takového. Jenže vec je v tom, že poprvé nestudujeme pouhé kosti. Pozorujeme živá zvírata a sledujeme jejich chování. Mám svou teorii a myslím, že dokonce i v tak krátkém case opatríme dukazy, které ji podporí. " "Jaké dukazy?" zeptala se Kelly.
"Jakou teorii?" zeptal se Arby.
Malcolm se na ne usmál. "Pockejte chvilku," rekl.

CERNÁ KRÁLOVNA
Denní horko donutilo apatosaury, aby sestoupili dolu k rece.
Když se sehnuli, aby se napili, jejich elegantní krky se odrážely ve vode. Jejich dlouhé, bicum se podobající ocasy líne švihaly sem a tam. Nekolik mladších apatosauru, mnohem menších než dospelí, skotacilo uprostred stáda.
"Nádherné, že?" rekl Levine. "Zpusob, jakým to všechno zapadá do sebe. Proste nádherné." Prehnul se pres zábradlí a zakricel na Thorna: "Kde je muj stojan?" "Už ho zvedáme," odpovedel Thorne.
Lano tentokrát vyzvedlo težkou trojnožku se široko nastavitelnýma nohama a kruhovým nástavcem nahore. Na nem bylo pripevneno pet videokamer a volne se komíhající dráty vedoucí ke slunecním panelum. Levine s Malcolmem je zacali zapojovat.
"Co je tohle za video?" vyzvídal Arby.
"Získává multiplexní údaje a my se spojíme prímo s Kalifornií. Pres družici. Taky se napojíme na místní bezpecnostní okruh. Takže budeme mít spoustu pozorovacích míst. " "A nebudeme muset být u toho?" "Správne. " "A tohle je to, cemu ríkáte posed?" "Ano. Tedy alespon myslivci a vedci jako Sarah Hardingová tomu tak ríkají." Thorne vyšplhal nahoru a pripojil se k nim. Malý prístrešek byl ted úplne nacpaný, ale nezdálo se, že by to Levine vubec zpozoroval. Mel v hlave pouze dinosaury, prohlížel si zvírata roztroušená po pláni dalekohledem.
"Presne jak jsme si mysleli," rekl Malcolmovi. "Prostorová organizace. Novorozenci a mládata uprostred stáda, dospelí je chrání na obvodu. Apatosauri používají ocasy k obrane."
"Tak to vypadá." "No, to je mimo jakoukoli pochybnost," rekl Levine. Povzdechl si. "Je tak príjemné, když clovek dokáže, že má pravdu. " Dole na zemi Eddie rozbalil kruhovou hliníkovou klec, stejnou, jakou už videli v Kalifornii. Byla témer dva metry vysoká a v prumeru mela metr a ctvrt, vyrobená byla ze dvou a pul centimetru silných titanových tycí.
"Co chcete, abych udelal s tímhle?" zakricel Eddie.
"Nechte ji tam dole," odpovedel Levine. "Patrí to tam." Eddie postavil klec na výšku do rohu konstrukce. Levine slezl dolu.
"A k cemu je tohle?" vyptával se Arby, když se podíval dolu. "K chycení nejakého dinosaura?" "Fakticky k necemu úplne opacnému." Levine pripevnil klec k boku konstrukce. Prudkým pohybem dvere otevrel a zase zavrel, zkoušel je. Dvere mely zámek. Zkontroloval jej a nechal v nem klíc zavešený na elastické smycce. "To je dravcí klec, neco jako žralocí klec," vysvetlil Levine. "Když jsi zrovna tady dole a neco se semele, mužeš vlézt dovnitr a budeš v bezpecí." "V prípade, že se stane co?" vyptával se Arby a zatváril se znepokojene.
"Fakticky nemyslím, že se neco bude dít," odvetil Levine a vyšplhal zpátky nahoru. "Protože pochybuju, že nás zvírata vubec vezmou na vedomí, nás nebo tenhle malý domecek, jakmile stavbu zamaskujeme." "Chcete ríct, že ji neuvidí?"
"'Ale ano, videt ji budou," rekl Levine, "ale nebudou si jí všímat. " "Ale když nás vycmuchají. . . " Levine zavrtel hlavou. "Umístili jsme posed tak, že prevládající smer vetru je proti nám. A možná že sis všiml, že tyhle kapradiny vydávají urcitý zápach." Byla to nevýrazná, trochu štiplavá vune, pripomínající eukalyptus.
Arby se však užíral obavami. "Ale co když se zacnou na kapradinách pást?" "Nezacnou," odmítl Levine. "Tyhle kapradiny jsou Dicranopterus cyatheoides. Jsou mírne jedovaté a zpusobují v ústech vyrážku. Fakticky existuje teorie, že jedovatost se poprvé vyvinula v jurském období, jako obrana proti dinosaurum - býložravcum." "To není teorie," namítl Malcolm, "to je pouze nepodložená spekulace." "Nelze jí uprít jistou logiku," pokracoval Levine. "Rostlinstvo v mesozoiku muselo být príchodem velikánských dinosauru znacne ohroženo. Stáda gigantických býložravcu, z nichž každý den co den zkonzumoval stovky kilo rostlinné hmoty, by smetla z povrchu Zeme každé rostlinstvo, které by si nevyvinulo nejakou obranu - odpornou chut, žahání, trní nebo chemickou toxicitu. Takže možná, že cyatheoides si vyvinuly svou jedovatost už tehdy. A tahle jedovatost je velmi úcinná, protože soudobá zvírata nežerou kapradiny nikde na Zemi. Proto se tak rozbujely.
Možná že jste si toho všimli." "Rostliny mají obranu?" podivila se Kelly.
"Samozrejme že mají. Rostliny se vyvinuly jako každá jiná forma života a prišly se svými vlastními zpusoby útoku, obrany a tak dále. V devatenáctém století se vetšina teorií soustredila na zvírata - krutá príroda vyzbrojená zuby a

drápy a tak podobne. Ale nyní vedci premýšlejí o zelené prírode s koreny a stonky. Uvedomujeme si, že rostliny si ve svém neutuchajícím boji o prežití vyvinuly všechno od složité symbiózy se zvíraty až po signální mechanismy, jimiž varují jiné rostliny, a prímé chemické zbrane." Kelly se zamracila. "Signální mechanismy? Jako co?" "No, tady je mnoho príkladu," odpovedel Levine.
"v Africe si akáciové stromy vyvinuly velice dlouhé, ostré trny - delší než sedm centimetru nebo tak nejak - ale to pouze vyprovokovalo zvírata jako žirafy a antilopy, aby jim narostl jazyk tak dlouhý, že pronikne pres trní. Trny samotné nestacily. A proto si akácie v evolucním závode ve zbrojení vyvinuly jed. Zacaly v listech produkovat velikánská množství taninu. Tanin u zvírat, která je sežrala, spouštel smrtící metabolické reakce. Doslova je zabíjel. Zároven si akácie mezi sebou vyvinuly také formu chemického varovného systému. Když se antilopa pustila do ožírání nekterého ze stromu v kroviscích, tenhle strom zacal vypouštet do vzduchu chemickou slouceninu etylen, která zpusobí, že ostatní stromy v krovi zvýší produkci taninu.
Behem peti ci deseti minut ostatní stromy zvýší produkci taninu natolik, že se stanou jedovaté." "A co se pak stane té antilope? Umre?" "No, ted už ne," odpovedel Levine, "protože evolucní závody ve zbrojení pokracovaly. Antilopy se nakonec poucily, že mohou žrát jen krátkou dobu. Jakmile stromy zacnou produkovat více taninu, musí se žraním prestat. A býložravci si vyvinuli i další nové strategické obraty.
Napríklad když žirafa ožírá akácii, vyhne se všem dalším akáciím po vetru. Namísto toho prejde k novému stromu o kus dál proti vetru. Takže zvírata se postupne téhle obrane prizpusobila." "V evolucní teorii se tohle nazývá fenomén Cerné královny," doplnil Malcolm. "Protože v Alence v kraji divu ríká Cerná královna Alence, že musí utíkat co nejrychleji, aby dokázala stát na míste. To je zpusob, jímž se zdá, že funguje evolucní spirála. Všechny organismy se vyvíjejí divokým tempem jen proto, aby se udržela stále stejná rovnováha.
Aby zustaly stát tam, kde jsou." "A tohle je casté?" zeptal se Arby. "Dokonce i u rostlin ?" "Ale ano," odvetil Levine. "Rostliny jsou svým vlastním zpusobem nesmírne aktivní. Duby napríklad, když je napadnou housenky, produkují v obrane tanin a fenol. Jakmile je napaden jeden strom, celý hájek stromu je uveden do bojové pohotovosti. Tímhle zpusobem se ochrání celý porost - je to zpusob spolupráce mezi stromy, dalo by se ríct. " Arby prikývl a vyhlédl z posedu na apatosaury, pasoucí se stále ješte dole u reky. .
"Takže," rekl Arby, "proto také dinosauri nesežrali všechny stromy na tomhle ostrove? Protože tihle velikánští apatosauri musí sežrat spoustu jídla. Mají dlouhé krky, aby se dostali i na listí nahore. Ale stromy vypadají skorem netknuté. " "Velice správne," prikývl Levine. "Taky jsem si toho všiml. " "Je to proto, že se tyhle stromy brání?" "No, mohlo by být," souhlasil Levine. "Ale já si myslím, že tu je jiné, velice jednoduché vysvetlení, proc jsou tyhle stromy nepoškozené." "A to jaké?" "Jen se podívej," rekl Levine. "Máš to prímo pred ocima."
Arby zvedl dalekohled a zadíval se na stádo. "Jaké je to jednoduché vysvetlení?" "Mezi paleontology," rekl Levine, "se vede nekonecná diskuse o tom, proc mají sauropodi dlouhé krky. Ta zvírata, která vidíte, mají krky delší než šest metru. Tradicní vysvetlení je takové, že sauropodi mají dlouhé krky proto, aby dosáhli na listí vysoko, tam, kam nedosáhnou menší zvírata. " "Tak?" rekl Atby. "A co ríkají odpurci?" "Vetšina zvírat na téhle planete má krk krátký," pokracoval Levine, "protože s délkou krku roste i pocet bolestí.
Dlouhý krk pusobí radu problému. Problému se stavbou tela: jak postavit svaly a chrupavky, aby jej udržely a zvedly. Pusobí problémy s chováním: nervové impulsy musí z mozku do tela urazit dlouhou cestu. Problémy s polykáním: potrava musí projít z úst do žaludku dlouhou cestou. Problémy s dýcháním: vzduch se musí natahovat hluboko dolu. Problémy s krevním obehem: krev se musí pumpovat vysoko vzhuru do hlavy, jinak by zvíre ztratilo vedomí. Z evolucního hlediska je tohle všechno velice složité. "
"Ale žirafy to zvládají," rekl Arby.
"Ano, zvládají. Ackoli krk žirafy se s touhle délkou vubec nedá srovnat. Žirafy si vyvinuly veliká srdce a kolem krku velice silnou fascii. To má za výsledek, že krk žirafy fakticky funguje jako tlaková manžeta, která vytlacuje krev až nahoru." "Mají dinosauri stejnou manžetu?" "To nevíme. Dohadujeme se, že apatosauri mají velikánská srdce, težká snad až sto padesát kilo. Ale nabízí se jiné možné rešení problému, jak vypumpovat krev dlouhým krkem nahoru."
"Ano ?" "Práve ted se na ne díváme," rekl Levine.
Arby tleskl rukama. "Oni ty krky nezvedají!" "Správne," pochválil ho Levine. "Prinejmenším ne príliš casto, nebo ne na dlouhou dobu. Samozrejme práve ted zvírata pijí, takže mají krky dole, ale hádám, že kdybychom je pozorovali po delší dobu, zjistíme, že s krky nataženými vzhuru nejsou nikdy dlouho." "A proto neožírají listí na stromech!" "Správne. "
Kelly se zamracila. "Ale když neužívají krky ke žraní, tak proc se jim vubec vyvinuly?" Levine se zasmál: "Jiste je k tomu dobrý duvod," rekl.
"Jsem presvedcený, že to musí souviset s obranou." "S obranou? Dlouhé krky?" Arby vrhl prekvapený pohled. "To nechápu." "Tak se na ne ješte podívej," vyzval ho Levine. "Je to opravdu dost zrejmé." Arby se pozorne zahledel dalekohledem. "Nesnáším, když nám ríká, že to je opravdu dost zrejmé," utrousil ke Kelly.
"Já vím," odpovedela s povzdechem.
Arby' se rozhlédl po Thornovi a zachytil jeho pohled.
Thorne udelal prsty V, ke špicce jednoho z nich priložil prst druhé ruky a sklonil jej dolu. Pohyb sklonil i druhý prst. Oba prsty se tak spojily.. .
Jestli to byla nápoveda, pak ji Arby nechápal. Nerozumel.
Zamracil se.
Thorne naznacil rty: "Most." Arby se podíval a pozoroval bicum podobné ocasy, jak šlehají sem a tam nad mladými zvíraty. "Už to mám!" vykrikl.
"Používají ocasy k obrane! A dlouhé krky potrebují, aby vyvážili dlouhé ocasy. Funguje to jako visutý most!" Levine si prohlížel Arbyho primhourenýma ocima. "Prišel jsi na to nejak podezrele rychle!" rekl.

Thorne se odvrátil, aby skryl úsmev.
"Ale je to tak," rekl Arby.
"Ano," pritakal Levine, "tvoje rešení je v zásade správné.
Dlouhý krk existuje proto, protože existuje dlouhý ocas. Je to situace odlišná od theropodu, kterí stojí na dvou nohách. Ale ctvernožci potrebují vyvážit dlouhý ocas, jinak by se zvíre jednoduše prekotilo." "Fakticky," vmísil se Malcolm, "na tomhle apatosaurím stádu je neco mnohem záhadnejšího než krky a ocasy." "Ale?" rekl Levine. "A co to je?" "Nejsou v nem žádní skutecní dospelí," rekl Malcolm. "Ta zvírata, která vidíme, jsou podle našich merítek velice veliká, ale ve skutecnosti žádné z nich nedosahuje plných rozmeru dospelého. Zjištuju, že me to velice prekvapuje." "Vážne? Me to netíží ani v nejmenším," odpovedel Levine. "Bezpochyby je to jednoduše tím, že nemela dost casu, aby dospela. Jsem si jist, že apatosauri rostou pomaleji než jiní dinosauri. Koneckoncu, velcí savci jako sloni vyrustají pomaleji než malí." Malcolm zavrtel hlavou. "Tohle není vysvetlení," odvetil.
"Ale? Pak tedy co?" "Jen se podívejte porádne," vyzval ho Malcolm a ukázal pres plán. "Je to opravdu dost zrejmé." Obe deti se zachichotaly.
Levine dal najevo svou nelibost tím, že se zavrtel. "Mne je zato zrejmé," prohlásil, "že to vypadá, jako by žádné zvíre ješte nedosáhlo plné dospelosti. Triceratopsi, apatosauri, dokonce i parasauri jsou o chloupek menší, než by clovek ocekával. To mluví pro nejaký odpovídající faktor: nejaká soucást stravy, efekt umístení na malém ostruvku, dokonce možná zpusob, jímž byli vyrobeni. Ale nepovažuju to za zvlášt pozoruhodné, nebo že bychom z toho meli mít obavy." "Možná máte pravdu," pripustil Malcolm. "A znovu ríkám, možná že ne."

PUERTO CORTÉS
"Nikdo nepoletí?" rekla Sarah Hardingová. "Co tím chcete ríct, že nikdo nepoletí?" Bylo jedenáct dopoledne. Posledních patnáct hodin strávila Hardingová ve vzduchu, vetšinu z toho v americkém vojenském dopravním letadle letícím z Nairobi do Dallasu, na které se jí podarilo vnutit. Byla znacne unavená. Cítila, že je celá špinavá, potrebovala sprchu a prevléci se do cistého. Namísto toho zjistila, že se hádá s jako mezek tvrdohlavým úredníkem v jakémsi malém mestecku na západním pobreží Kostariky, zamoreném krysami. Liják venku už ustal, avšak obloha byla stále šedivá, s nízko visícími mraky ležícími nad opušteným letištem.
"Lituji," odvetil Rodríguez. "Žádné lety nemohou být odbaveny. " "Ale co ta helikoptéra, kterou leteli ti muži prede mnou?" "Máme tady helikoptéru, ano." "Kde je?" "Ta helikoptéra není tady." "To vidím. Ale kde je?" Rodríguez rozhodil rukama. "Odletela do San Cristóbalu. " "Kdy se vrátí?" "To já nevím. Myslím, že zítra, nebo snad pozítrí." "Senore Rodríguezi," rekla pevne, "musím se na ten ostrov dostat ješte dnes." "Chápu vaše prání," odvetil Rodríguez. "Ale nemužu udelat nic v tom, abych vám pomohl." "Co navrhujete?" Rodríguez pokrcil rameny. "Nemám, co bych navrhl."
"Není tu motorový clun, který by me tam odvezl?" "Nevím o žádném clunu." "Tohle je prístavní mesto," pokracovala Hardingová.
Ukázala z okna. "Vidím, že tu máte spousty motorových clunu. " "Já vím. Ale neverím, že by nekterý z nich odjel k ostrovum. Není na to vhodné pocasí." "Ale kdybych zašla. .. " "Ano, samozrejme," povzdechl si Rodríguez. "Samozrejme že se mužete jít zeptat." Takže v takové situaci se práve nacházela, krátce po jedenácté onoho deštivého dopoledne, krácela po rozviklaném dreveném prístavišti s batohem na zádech. K prístavišti byly pripoutány ctyri cluny, silne páchnoucí rybinou. Avšak všechny vypadaly opuštene. Veškerý ruch a shon se odbýval na opacném konci prístavište, kde byl privázaný mnohem vetší motorový clun. Vedle nej skládali z cerveného džípu znacky Wrangler nekolik velikých ocelových soudku a drevených bednicek se zásobami. Obdivovala to auto už v okamžiku, kdy ji míjelo, nebot bylo speciálne upravené, zvetšené na velikost landroveru typu Defender, což bylo terénní vozidlo jejích snu. Prestavba tohoto džípu musela být nákladná záležitost, pomyslela si: tohle je jenom pro vedce, kterí jsou pekne prachatí.
Nahore na prístavišti stála dvojice Americanu s klobouky se širokými okraji proti slunci. Kriceli a gestikulovali, zatímco džíp se zvedal do vzduchu, silne naklonený k jedné strane. Predpotopní jeráb jej prenesl na palubu clunu.
Zaslechla, jak jeden z mužu krící: "Opatrne! Opatrne!", ale to už džíp s tupým úderem tvrde dopadl na drevenou palubu. "Opatrne, krucinálhergot!" Nekolik delníku zacalo prenášet bedýnky na lod. Rameno jerábu se vrátilo pro ocelové soudky.
Hardingová prešla k bližšímu z mužu a zdvorile ho oslovila: "Prominte, ráda bych vás požádala o laskavou pomoc." Muž ji prejel letmým pohledem. Byl stredne vysoký, mel narodlou pokožku a ostré rysy, nový khaki oblek v safari stylu mu nijak zvlášt nepadl. "Ted nemám kdy," rekl s napetím v hlase a odvrátil se, aniž by jí venoval další pozornost. "Manueli! Dávej bacha, neskládáš koks, ale háklivé prístroje!" "Prominte, že vás obtežuju," nedala se odradit, "ale jmenuju se Sarah Hardingová a pokouším se. . . " "Je mi jedno, jestli jste nebo nejste Sarah Hardingová... Manueli! Krucihiml!" Muž zamával rukama. "Hej, vy tam! Držte tu bednu rovne!" "Pokouším se dostat na ostrov Isla Sorna," dokoncila.
V tom okamžiku se mužovo chování naprosto zmenilo.
Pozvolna se k ní obrátil zpátky. "Isla Sorna?" rekl. "Nemáte náhodou neco spolecného s doktorem Levinem?" "Ano, to mám." "No, at se propadnu," rekl a náhle vykouzlil na tvári príjemný úsmev. "To je prekvapení!" Natáhl ruku. "Já jsem Lew Dodgson, z Biosyn Corporation v Cupertinu.. Tohle je muj spolecník Howard King." "Ahoj," pozdravil ji druhý muž s pokývnutím. Howard King byl mladší a vyšší než Dodgson, byl to pohledný kalifornský typ. Sarah takové muže znala: klasické mužské zvíre typu beta, servilní až do morku kostí. A na jeho chování k ní bylo cosi podivného: trochu od ní poodstoupil, jako by se v její prítomnosti necítil dobre, zatímco Dodgson se k ní nyní choval prátelsky.
"A tam nahore," pokracoval Dodgson a ukázal na palubu, ‚je náš tretí clovek, George Baselton." Hardingová spatrila

na palube podsaditého muže, který se sklánel nad bednickami pricházejícími na palubu. Košili s krátkými rukávy mel promocenou potem.
"Vy všichni jste Richardovi prátelé?" zeptala se.
"Práve ted za ním vyrážíme," odvetil Dodgson, "abychom mu pomohli nazpátek." Zaváhal a zamracil se na ni. "Ale o vás, ehm, se nikdy ani slovem nezmínil.. . " Náhle si uvedomila, jak ji musí videt svýma ocima: malou ženu kolem petatriceti, oblecenou do zmuchlané košile, khaki šortek, na nohách težké boty. Šaty mela špinavé a vlasy po celé té dobe strávené v letadlech rozcuchané.
"Znám Richarda pres Iana Malcolma," vysvetlila. "Ian a já jsme starými práteli." "Rozumím. . ." Stále si ji prohlížel, jako by si ji neumel nikam zaradit. Cítila,že musí ješte neco vysvetlit. "Byla jsem v Africe.
Rozhodla jsem se priletet sem na poslední chvíli. Zavolal me doktor Thorne." "Ano, samozrejme, doktor." Muž prikývl a zdálo se, že se uklidnil, jako by mu to už všechno zapadlo dohromady.
"Richard je v porádku?" zeptala se.
"No, v to uprímne doufám. Protože všechno tohle zarízení vezeme jemu." "Vyrážíte na Sornu hned ted?" "Ano, jestli pocasí vydrží," rekl Dodgson a pohlédl na oblohu. "Meli bychom být pripraveni vyjet za pet nebo za deset minut. Takže, vítáme vás na palubu, jestli tam chcete zavézt," pozval ji vesele. "Budeme vám vdecni za spolecnost.
Kde máte zavazadlo?" "Mám jenom tohle," odpovedela a zvedla malý ruksácek.
"Cestujete nalehko, co? No tak dobre, paní Hardingová.
Vítáme vás do party." Nyní vypadal naprosto prátelský a otevrený. Byla to znacná zmena od jeho pocátecního chování. Ale postrehla, že ten pohledný chlapík, King, z ní zretelne nemá žádnou radost. King se k ní otocil zády a dal se do horecné cinnosti, kricel na delníky, aby s posledními drevenými bednickami zacházeli opatrne. Pomocí šablony na nich bylo napsáno "Biosyn Corporation". Mela dojem, že se vyhýbá tomu, aby se na ni musel podívat. A porád si ješte nestacila porádne prohlédnout tretího muže, toho na palube. Zaváhala.
"Urcite vám to nevadí?" "Samozrejme že ne! Poteší nás to!" odpovedel Dodgson.
"Krome toho, jak jinak byste se tam dostala? Žádná letadla tu nejsou, ta helikoptéra nekam odletela." "Já vím, vyptávala jsem se..." "No, takže to víte sama. Jestli se chcete na ten ostrov dostat, nezbývá vám, než jet s námi."
Pohlédla na džíp stojící na palube a rekla: "Myslím, že
doktor Thorne už musí být na ostrove, spolecne se svým zarízením. " Pri zmínce o Thornovi ten druhý muž, King, prudce zavrtel hlavou, jakoby poplašene. Avšak Dodgson klidne prikývl a rekl:
"Ano, pocítám, že už tam je. Odjel vcera vecer, myslím." "Tak mi to taky ríkal." "Správne," prikývl Dodgson. "Takže tam už opravdu je.
Prinejmenším doufám, že tam je." Z paluby se k nim donesly výkriky ve španelštine, vynoril se kapitán v zamašteném overalu a pohlédl jejich smerem.
"Pane Dodgsone, jsme pripraveni." "Dobre," rekl Dodgson. "Výtecne. Vylezte na palubu, paní Hardingová. Ihned vyrazíme."

KING
Rybárský clun vysupel z prístavu, plival cerný dým a zamíril smerem na otevrené more. Howard King cítil, jak mu pod nohama pracuje lodní motor, a slyšel vrzání dreva. Naslouchal španelským pokrikum posádky. King se ohlédl nazpet na malé mestecko Puerto Cortéz, nepravidelný shluk malých domecku namackaných podél morského brehu. Doufal, že tenhle zatracený motorový clun je schopen plavby po mori , protože už se pomalu nacházeli uprostred niceho.
A Dodgson bezohledne vyrazil za svým cílem jako chrt za zajícem. Vycítil príležitost.
To byla situace, které se King obával nejvíc.
Howard King znal Lewise Dodgsona už témer deset let, od okamžiku, kdy prišel do Biosynu z Berkeley jako cerstvý doktor prírodních ved, slibný vedec nabitý energií dobývat svet. King obhájil doktorát na práci o faktorech zpusobujících srážlivost krve. Zdálo se, že práve tohle je klíc k rozpouštení sraženin v krevním obehu u pacientu se srdecním selháním. Firmy zabývající se biotechnologiemi mezi sebou závodily o to, která z nich jako první vyvine nový lék, aby zachranoval životy a zároven jí vydelal pohádkové jmení.
Zpocátku King pracoval na slibném preparátu nazvaném Hemaggluttin V-5 neboli HGV-5. Pri prvních pokusech rozpouštel shluky krevních desticek prímo úžasne. King se stal nejslibnejším mladým vedcem v Biosynu. Výrocní zpráva prinesla na významném míste jeho fotku. Mel svou vlastní laborator a mohl cerpat z vlastního provozního úctu ve výši témer pul milionu dolaru.
A pak, bez varování, se zrítil až na dno. Pri predbežných testech na lidech HGV-5 nerozpouštel krevní sraženiny ani po infarktu myokardu, ani po plicní embolii. A co hur, vyvolával vážné vedlejší úcinky: žaludecní krvácení, vyrážky, neurologické obtíže. Poté, co jeden z pacientu zemrel na nezvladatelné krece, firma další zkoušky zastavila. Behem nekolika týdnu King prišel o svou laborator. Prevzal ji od nej nový dánský vedec, který vyvíjel extrakt ze slin sumatranské žluté pijavice, což se ukazovalo jako slibnejší.
King se prestehoval do menší laboratore, rekl si, že krevní srážlivost už mu jde na nervy a obrátil pozornost k lékum proti bolesti. Vyextrahoval zajímavou vec, levotocivý izomer jakéhosi proteinu z africké rohaté žáby, který vypadal, že by mohl mít narkotické úcinky. Avšak King už ztratil drívejší duveryhodnost, a když experti z firmy zkontrolovali jeho práci, dospeli k záveru, že výsledky jeho výzkumu nejsou dostatecne prukazné na to, aby firma mohla požádat Federální farmakologický úrad o schválení, že mohou zacít novou substanci testovat. A tak byl projekt rohatá žába zrušen. Kingovi bylo teprve petadvacet a už mel za sebou dva karamboly. Tentokrát už jeho fotka ve výrocní zprávě scházela.
Povídalo se, že ho firma propustí, až mu vyprší termín jeho smlouvy. Když navrhl jiný výzkumný projekt, okamžite mu

jej zamítli. Nastalo temné období jeho života.
Tehdy ho Lewis Dodgson pozval na obed.
Dodgson mel mezi vedci nechvalnou povest, byl znám coby Podnikatel, kvuli zpusobu, jímž vykrádal práce jiných, vylepšoval je a vydával za své vlastní. Dríve by King nikdy nedopustil, aby je spolu nekdo treba jen zahlédl. Avšak nyní dovolil, aby ho Dodgson zavedl do drahé rybí restaurace v San Franciscu.
"Výzkum je tvrdý chlebícek," pronesl Dodgson soustrastne.
"To sedí," pritakal King.
"Tvrdý a riskantní," pokracoval Dodgson. "Faktem je, že puvodní výzkum se jen zrídka setkává s úspechem. Ale chápe to vedení firmy? Ne. Když takový výzkumný úkol zkrachuje, vy jste ten, kdo za to muže. Není to fair." "To mi povídejte," zasmušil se King.
"Jenže tak to v téhle hre chodí," pokrcil Dodgson rameny a napíchl si nohu kraba s mekkým krunýrem.
King neríkal nic.
"Já osobne riziko rád nemám," rozvíjel dál Dodgson.
"A základní výzkum je riskantní. Vetšina nových myšlenek je špatných a vetšina originálních prací neúspešných. To je skutecnost. Jestliže cítíte, že vás neodolatelne pritahuje základní výzkum, mužete ocekávat, že nebudete mít úspech. Je to naprosto v porádku, když pracujete na univerzite, kde se neúspech ocenuje a úspech naopak vede k ostrakismu. Avšak v prumyslu... ne, ne. Originální práce v prumyslu není moudrý výber pro životní kariéru. To vás zavede jenom do trablu. Což je to, co se vám práve stalo, drahý príteli." "Co s tím mužu delat?" zeptal se King.
"No," pronesl Dodgson. "Mám svou vlastní verzi vedecké pracovní metody. Ríkám jí soustredená vedecká práce. Jestliže se jako dobré prokáže jen nekolik málo myšlenek, proc na nich na všech pracovat sám? To je príliš obtížné. Nechte ostatní, aby na nich zapracovali - nechte je, aby riskovali , nechte je, aby si získali takzvanou slávu. Já radeji pockám a rozvíjím myšlenky, které se už ukázaly jako slibné. Vybírám si to, co je dobré, a promenuju to v ješte lepší. Nebo prinejmenším to delám dostatecne odlišné, abych si to mohl nechat patentovat. A pak mi to ríká pane. Pak je to moje." King užasl nad prímým zpusobem, jakým Dodgson priznával, že je zlodej. Nezdálo se, že by ho to jakkoli vyvádelo z míry. King se chvíli prehraboval ve svém salátu. "Proc mi tohle všechno ríkáte?" "Protože ve vás neco vidím," odvetil Dodgson. "Vidím ambice. Nenaplnené ambice. A ríkám vám, Howarde, nemusíte být zklamaný. Dokonce se nemusíte nechat vyhodit z firmy, pri príští kontrole úkolu. Což je presne to, co se vám zrejme stane. Jak staré máte díte?"
"Ctyri roky," odpovedel King.
"Strašné, prijít o práci s takhle mladou rodinou. A nebude snadné získat práci nekde jinde. Kdo vám ted ješte dá nejakou príležitost? Vedec v základním výzkumu si udelá jméno bud už do petatriceti, anebo není dál pravdepodobné, že se mu to ješte nekdy podarí. Neríkám, že to je správné, ale takhle na to oni nahlížejí." King dobre vedel, jak na to nahlížejí - v každé firme zabývající se biotechnologiemi v Kalifornii.
"Jenže Howarde," pokracoval Dodgson, naklonil se pres stul a ztišil hlas, "ocekává vás nádherný svet, když se rozhodnete, že se budete dívat na veci jinak. Existuje úplne odlišný zpusob, jak byste mohl prožít život. Opravdu si myslím, že byste mel zvážit, co vám ríkám." O dva týdny pozdeji se King stal Dodgsonovým osobním asistentem v oddelení Budoucích biogenických trendu, jak Biosyn nazýval své úsilí o provádení prumyslové špionáže. A v letech následujících King opet zacal prudce stoupat po kariérním žebrícku v Biosynu - tentokrát proto, že Dodgson si ho oblíbil.
Nyní se King mohl pochlubit všemi nezbytnými rekvizitami úspechu: mel Porsche, hypotéku na dum, rozvod a díte, které navštevoval o víkendech. To všechno proto, že se ukázal jako skvelý zástupce velitele, pracoval dlouho do noci, nezapomínal na detaily a chránil svého príliš mnoho mluvícího nácelníka pred nepríjemnostmi. A v prubehu doby poznal King veškeré rysy Dodgsonovy povahy - jeho charisma, jeho vizionárství, i temnou, bezohlednou stránku jeho osobnosti. King si myslel, že tuhle bezohlednou stránku zvládne, že ji udrží na uzde, že se za všechna ta léta už naucil, jak to dokázat.
Jenže nekdy si tím nebýval zase tak jistý.
Jako treba ted.
Protože se práve nacházeli ve vratkém, smradlavém rybárském clunu mírícím na širé more a vzdalujícím se od jakési bohem zapomenuté kostarické vesnicky, a protože se Dodgson v tuhle napjatou chvíli náhle rozhodl, že si zahraje jakousi hru, když se setkal s tou ženou, a napadlo ho, že ji vezme s sebou.
King sice netušil, co Dodgson zamýšlí, ale spatril v Dodgsonových ocích silný lesk, který tam dosud videl jen párkrát, a byl to práve ten pohled, který jej znepokojoval.
Ta ženská Hardingová stála nyní na prední palube nedaleko príde. Hledela do dálky, na oceán. King sledoval, jak Dodgson obchází džíp, a nervózne na nej kývl.
"Poslechni," rekl King, "musíme si promluvit." "Jiste," odvetil klidne Dodgson. "Copak se ti honí hlavou?" A usmál se. Tím svým okouzlujícím úsmevem.

HARDINGOVÁ
Sarah Hardingová hledela na šedivou, hrozivou oblohu. Jakmile opustili príbrežní pásmo, motorový clun sebou zacal házet v težkém vlnobití. Lodníci se vrhli k džípu, aby upevnili provazy, nebot neustále hrozilo, že se utrhne. Sarah stála na prídi a bojovala se žaludecní nevolností. Na vzdáleném horizontu, daleko vpredu, videla tenkou cernou cárku - to bylo poprvé, co zahlédla ostrov Isla Sorna.
Otocila se a ohlédla a spatrila Dodgsona s Kingem, jak se radí, hlavy vedle sebe, u zábradlí uprostred lodi, pohrouženi do vzrušeného hovoru. Zdálo se, že Kinga cosi vyvedlo z míry, prudce gestikuloval. Dodgson naslouchal a vrtel

hlavou.
Po chvíli položil Kingovi ruku na rameno. Zdálo se, že se pokouší mladého muže uklidnit. Ani jeden z mužu nevnímal ruch kolem džípu. Což je divné, pomyslela si, když uvážila, jaké starosti o svou výbavu projevovali predtím. Ted se zdálo, že je to vubec nevzrušuje.
Pokud se týkalo tretího muže, Baseltona, samozrejme že ho poznala a prekvapilo ji, že jej nalezla tady, na tomhle malém rybárském clunu. Baselton jí bez zájmu potrásl rukou, a jakmile lod odrazila od prístavište, zmizel v podpalubí. Už se znovu neobjevil. Ale možná že trpel morskou nemocí.
Pozorovala je dál a videla, jak se Dodgson odtrhuje od Kinga a spechá dohlédnout na námorníky. Jakmile King osamel, prešel zkontrolovat popruhy, jimiž byly o neco dále na palube privázané krabice a soudky. Krabice nesly nápis Biosyn. Hardingová nikdy predtím o žádné Biosyn Corporation neslyšela. Vrtalo jí hlavou, jaký vztah k ní Ian s Richardem mají. Kdykoli s Ianem hovorila, pokaždé se k firmám zabývajícím se biotechnologiemi vyjadroval kriticky, dokonce pohrdave. A tihle muži nevypadali na prátele. Byli príliš škrobení, príliš... se dávali na odiv.
Ale pak ji napadlo, že Ian se vždycky stýkal s podivnými práteli. Pokaždé se neocekávane objevovali v jeho byte - japonský písmomalír, indonéský herec, žonglér z Las Vegas v sácku z lesklé látky, podivný francouzský astrolog, který byl presvedcený, že Zeme je dutá... A pak tu byli jeho prátelé matematici. Ti byli opravdu pekne praštení. Nebo to tak Sarah aspon pripadalo. Meli divoký pohled, byli zcela pohrouženi do svých dukazu. Tech dukazu bývaly celé stránky, nekdy dokonce i stovky stránek. Jí to všechno pripadalo strašne abstraktní. Sarah Hardingová si libovala, když se mohla dotýkat zeme, pozorovat zvírata, slyšet zvuky, které vydávají, a cichat jejich pach. To jí pripadalo skutecné. Všechno ostatní nebylo nic víc než kupa teorií: možná správných, ale treba mylných.
Pres príd se zacaly prevalovat vlny a Sarah se trochu stáhla, aby nepromokla. Zazívala, za posledních ctyriadvacet hodin se príliš nevyspala. Dodgson dokoncil obhlídku, zkontroloval upevnení džípu a prišel k ní.
"Všechno v porádku?" zeptala se.
"Ale ano," odvetil Dodgson a vesele se zasmál.
"Váš prítel King vypadal, že ho neco vyvedlo z míry." "Nerad cestuje lodí," vysvetlil Dodgson. Pokývl smerem k vlnám. "Ale už brzy nám bude líp. Do pristání nám schází už jenom hodinka nebo tak neco." "Prozradte mi" vyptávala se. "Co to je Biosyn Corporation? Nikdy jsem o takové firme neslyšela." "Je to malá firma," odvetil Dodgson. "Vyrábíme to, cemu se dnes ríká konzumní biologie. Specializujeme se na organismy v oblasti sportu a volného casu. Napríklad jsme vyrobili nový druh pstruha a další lovné ryby. Nyní pripravujeme nové druhy psu - menší mazlícky urcené pro byty mestských obyvatel. A takové veci." Presne to, co si Ian oškliví, pomyslela si. "Odkud znáte Iana?" "Ach, to už je dávno," odpovedel Dodgson.
Postrehla, že to je úmyslne nekonkrétní odpoved. "Jak dávno?"
"Od toho parku." "Parku?" rekla.
Prikývl. "Prozradil vám nekdy, jak si poranil tu nohu?" "Ne," odvetila. "Nikdy o tom nechtel mluvit. Jenom mi rekl, že se to stalo, když delal konzultanta a dostal se... Já nevím. Do nejakých trablu. Bylo to v nejakém parku?" "Ano, v jistém smyslu," souhlasil Dodgson, vyhlížející na oceán. Po chvíli pokrcil rameny. "A co vy? Odkud ho znáte vy?" "Byl jedním z oponentu mé doktorské práce. Jsem etoložka.
Zabývám se studiem velkých savcu v afrických travnatých ekosystémech. Ve východní Africe. Masožravcu, zejména." "Masožravcu ?" "Studuju hyeny," rekla. "Predtím jsem delala lvy." "Už dlouho?" "Ted už skorem deset roku. Šest let nepretržite, od svého doktorátu. " "Zajímavé," prikývl Dodgson. "A to jste vážila celou tu cestu sem až z Afriky?" "Ano, ze Seronery. Z Tanzánie. " Dodgson sotva znatelne prikývl. Pohlédl jí pres rameno k ostrovu. "Vidíte. Zdá se, že se nakonec to pocasí prece jenom vybere." Obrátila se a spatrila nad hlavou pruhy modre mezi tencícími se mracny. Mezi nimi se pokoušelo proklubat ven slunce. More se trochu utišilo. A prekvapilo ji, když si všimla, jak se ostrov mezitím priblížil. Už jasne rozeznávala pobrežní útesy zvedající se nad morem. Útesy byly šedivé a nacervenalé sopecné skály, velice srázné.
"V Tanzánii," zeptal se Dodgson, "vedete velký výzkumný tým ?" "Ne. Pracuju sama." "Žádní studenti?" rekl. "Bohužel ne. Je to proto, že moje práce není príliš populární. Velcí masožravci na afrických savanách jsou predevším nocní zvírata. Takže svuj výzkum provádím vetšinou v noci." "To musí být složité pro vašeho manžela." "No, nejsem vdaná," rekla a nepatrne pokrcila rameny.
"To me prekvapuje," odvetil. "Taková pohledná žena jako vy.. ." "Nikdy jsem na to nemela kdy," odpovedela rychle. Aby zmenila téma hovoru, rekla: "Kde na tom ostrove pristaneme?" Dodgson se obrátil, aby se podíval. Nyní se už nacházeli dostatecne blízko, aby videli, jak vlny, vysoké a bílé, narážejí na úpatí útesu. Byli už jen dva nebo tri kilometry daleko.
"Je to neobvyklý ostrov," rekl Dodgson. "Celá oblast Strední Ameriky je vulkanická. Mezi Mexikem a Kolumbií je asi tak tricet aktivních sopek. Všechny tyhle príbrežní ostruvky byly kdysi cinné sopky, soucást centrálního retezce. Ale na rozdíl od pevniny jsou tyhle ostrovy nyní necinné.
Nedošlo na nich k erupci už tisíc roku nebo tak nejak." "Takže vidíme vnejší kužel kráteru?" "Presne tak. Útesy jsou kompletne výsledkem eroze z dešte, ale oceán eroduje také spodní cást útesu. Ty rovné úseky na útesech, které vidíte, to jsou místa, která omlelo more pri hladine, a obrovské kusy skály vlny podemlely a smetly do hlubin. Je to všechno mekká sopecná hornina." "A tedy pristanete . . . " "Na návetrné strane je nekolik míst, kde oceán vyhlodal do skály jeskyne. A na dvou z tech míst vyústují jeskynemi reky tekoucí z vnitrozemí ostrova. Takže jsou sjízdné." Ukázal kupredu. "Tam, vidíte, tam mužete videt práve jednu z tech jeskyní. " Sarah Hardingová spatrila temný nepravidelný otvor vyhloubený do úpatí útesu. Všude kolem nej se tríštily vlny, spršky bílé vody strícaly na patnáct metru vysoko do vzduchu.
"To chcete zavést clun do téhle jeskyne?" "Jestli nám pocasí vydrží, tak ano." Dodgson se odvrátil.

"Nemejte strach, není to tak zlé, jak to vypadá. Mimochodem, co jste to ríkala? O Africe? Kdy jste odletela z Afriky?" "Ihned nato, co mi zavolal doktor Thorne. Ríkal, že jede s Ianem zachranovat Richarda, a ptal se me, jestli bych nechtela prijet taky." "A co jste rekla vy?" "Rekla jsem, že si to ješte rozmyslím." Dodgson se zamracil. "Vy jste jim neslíbila, že prijedete?" "Ne. Protože jsem si nebyla jistá, že se mi chce. Mám na mysli, že jsem hodne zamestnaná. Mám svou práci. A je to kus cesty." "Ze staré lásky," rekl Dodgson a soucitne prikývl.
Povzdechla. "No. Však víte. Ian." "Ano, znám Iana," souhlasil Dodgson. "Docela charakter." "I takhle se to dá podat," rekla.
Rozhostilo se nepríjemné mlcení. Dodgson si odkašlal.
"Jsem z toho trošku zmatený," rekl. "Komu jste tedy rekla, že sem jedete?" "Nikomu," odvetila. "Proste jsem skocila do prvního letadla a odletela." "Ale co vaše univerzita, vaši kolegové. . . " Pokrcila rameny. "Nebyl cas. A jak už jsem rekla, pracuju samotná." Znovu se podívala k ostrovu. Útesy se tycily vysoko nad clunem. Byly už jen nekolik set metru daleko. Jeskyne nyní vypadala mnohem vetší, avšak vlny prudce narážely do obou jejích sten. Zavrtela hlavou. "Vypadá to pekne divoce." "Nemejte obavy," odpovedel Dodgson. "Vidíte? Kapitán se na to už pripravuje. Jakmile projedeme ústím, budeme naprosto v bezpecí. A pak. .. Melo by to být velmi vzrušující." Clun se zakymácel a ponoril se hluboko do vln, vratce sklouzl. Zachytila se zábradlí. Dodgson vedle ní se zašklebil.
"Chápete, co mám na mysli? Vzrušující, že?" Náhle vypadal, že je nabitý energií, témer vzrušený. Telo mel napjaté, zamnul si ruce. "Nemusíte mít strach, paní Hardingová, nemužu pripustit, aby se neco prihodilo..." Nechápala, o cem to mluví, ale než stacila odpovedet, špicka clunu se opet ponorila, zalila je sprška vody a Hardingová se mírne zapotácela. Dodgson se prudce sehnul - zjevne proto, aby jí poskytl oporu - ale pak jako by se cosi zvrtlo - telem jí narazil do nohou, nadzvedl ji - a v tom okamžiku do nich narazila další vlna. Hardingová cítila, že vrávorá. Vykrikla a pevne se chytila zábradlí. Ale všechno se to sebehlo príliš rychle, celý svet se jí prevrátil vzhuru nohama a roztocil se, hlava jí zazvonila o zábradlí a pak se prevrátila a padala volným prostorem.
Videla, jak kolem ní proplouvá odlupující se náter na trupu clunu, videla, jak se proti ní prudce zvedá zelený oceán, a pak jí vyrazilo dech náhlé ledové bodnutí, když se ponorila do divokého, vzdouvajícího se more, a potopila se do vln, do temnot.

ÚDOLÍ
"Všechno jde výjimecne dobre," pochvaloval si Levine a zamnul si ruce "Daleko to predcí všechna moje ocekávání, musím ríct. Nic me nemohlo potešit víc." Stál na posedu spolecne s Thornem, Eddiem, Malcolmem a detmi a díval se dolu na dno údolí pod nimi. V malé pozorovatelne se všichni potili, polední vzduch byl nehybný a horký. Travnaté louky kolem nich byly opuštené, vetšina dinosauru se ukryla pod stromy, do stínu, který poskytoval chládek. Výjimkou bylo stádo apatosauru, které opustilo stromy, aby se vrátilo k rece, kde se ted znovu napájelo. Velikánská zvírata se tísnila podél rícního brehu. V tesném sousedství, jen více roztaženi do šírky, pili parasaurolophasauri s vysokými hrebínky, tihle ponekud menší dinosauri se velice rádi zdržovali poblíž stáda apatosauru.
Thorne si vytrel pot z ocí a rekl: "A co vás konkrétne potešilo ?" "To, co tu vidíme," odvetil Malcolm. Pohlédl na hodinky a cosi si zapsal do poznámek. "Dostáváme takové údaje, jaké jsem doufal, že dostaneme. Je to velice vzrušující." Thorne zazíval, ospalý vedrem. "Proc je to vzrušující? Dinosauri pijí. Co je na tom tak úžasného?" "Už zase pijí," opravil ho Levine. "Podruhé za jednu hodinu. V poledne. Takový príjem tekutin napovídá mnohé o termoregulacních procesech, které v techhle velikých zvíratech probíhají. " "Chcete ríct, že hodne pijí, aby si ochladila vnitrní prostredí," rekl Thorne, který špatne snášel vedeckou hantýrku.
"Ano. Proto, jasne. Pijí hodne. Ale podle mého názoru muže mít jejich návrat k rece ješte úplne jiný význam." "Jaký?"
"Podívejte, podívejte!" vykrikl Levine a ukazoval dolu.
"Podívejte na ta stáda. Podívejte, jak jsou prostorove usporádána. Vidíme neco, ceho ješte nikdo jiný nebyl svedkem, co v prípade dinosauru nikdy nikoho ani nenapadlo. Vidíme skutecnou symbiózu dvou druhu."
"Vážne ?" "Ano," potvrdil Levine. "Apatosauri a parasauri jsou spolu. Videl jsem je pohromade už vcera. Vsadím se, že žijí pospolite neustále, když vyjdou na otevrené prostranství. Bezpochyby si lámete hlavu proc." "Bezpochyby," zavrcel Thorne.
"Duvod je ten," vysvetloval Levine, "že apatosauri jsou velice silní, ale mají špatný zrak, zatímco parasauri jsou malí, ale videní mají nesmírne ostré. Takže oba druhy se zdržují pospolite za úcelem spolecné obrany. Stejným zpusobem, jakým žijí spolecne na afrických savanách zebry a paviáni.
Zebry mají dobrý cich a paviáni skvelý zrak. Spolecne mají proti dravcum lepší šance než každý samostatne." "A vy si myslíte, že v prípade dinosauru je to pravda, protože... " "Je to naprosto zrejmé," rekl Levine. "Jen se podívejte, jak se chovají. Když jsou obe stáda samotná, každé z nich se zdržuje tesne pohromade. Ale když jsou spolecne, parasauri se rozptylují, opouštejí své predchozí usporádání do tesného stáda a formují vnejší kruh kolem apatosauru. Presne tak, jak to vidíte práve nyní. To muže znamenat pouze jediné, že totiž jednotlivé parasaury ochranuje stádo apatosauru. A obrácene. Nemuže to být nic jiného než spolecná obrana proti dravcum." .
Zatímco pozorovali zvírata pod sebou, jeden z parasauru zvedl hlavu a zadíval se pres reku. Žalostne zahoukal, byl to táhlý, melodický zvuk. Všichni ostatní parasauri vzhlédli a také se tam zadívali. Apatosauri pokracovali v pití z reky, ackoli jedno ci dve dospelá zvírata zvedla své dlouhé krky.
V poledním vedru kolem nich bzucel hmyz. "Tak kde jsou ti dravci?" rekl Thorne.
"Tamhle," odpovedel Malcolm a ukázal na skupinku stromu na opacném brehu reky, nedaleko od vody.
Thorne se tam zadíval, ale nevidel nic.
"Copak je nevidíte?"
"Ne. "

"Tak se podívejte poradne. Jsou to taková malá, ještekám podobná zvírata. Tmavohnedá. Raptori," vysvetlil Malcolm. Thorne pokrcil rameny. Porád nic nevidel. Levine stojící
vedle nej zacal žvýkat tycinku. Protože nechtel odložit dalekohled, upustil obal na podlahu posezu. Útržek papíru se snášel dolu k zemi.
"Jaké to je?" zeptal se Arby.
"Dobré. Trochu sladké." "Nemáte ješte jednu?" požádal Arby.
Levine si prohrabal kapsy a podal mu jednu sladkou tycinku. Arby ji rozlomil na dve poloviny a jednu z nich dal Kelly. Ze své cásti sejmul obal, peclive jej složil a zastrcil do kapsy.
"Jiste si uvedomujete, že to je vysoce signifikantní," rekl Malcolm. "Pro vyjasnení problému vyhynutí. Už je zrejmé, že vymrení dinosauru je mnohem složitejší otázka, než si doposud kdokoli uvedomoval." "Fakt?" rekl Arby.
"No, uvaž," odvetil Malcolm. "Všechny teorie o vymrení jsou založeny na fosilních nálezech. Ale fosilní nález neríká nic o chování, které tady vidíme. Nepozná se na nem složitost skupinové interakce." "Protože fosilní nálezy jsou proste jenom kosti," rekl Arby.
"Správne. A kosti nejsou chování. Když se nad tím zamyslíš, fosilní nálezy jsou neco jako fotografie: zamrzlé okamžiky neceho, co je pohyblivá, živá skutecnost. Když se díváš na fosilní nálezy, je to jako bys listoval rodinným albem. Dobre víš, že v takovém albu není všechno. Víš, že mezi jednotlivými obrázky šel život. Jenže o tom, co se mezi nimi odehrávalo, nemáš žádný-záznam, máš jenom ty obrázky. Takže si je prohlížíš a prohlížíš. A velice brzy si zacneš myslet, že to album není jenom soubor fotografií, ale skutecnost jako taková. Všechno zacneš vysvetlovat na základe alba a na skutecnost, která se za tím vším skrývá, proste zapomeneš." "A máš tendenci," pokracoval Malcolm, "myslet na úrovni fyzikálních událostí. Zacneš se dohadovat, že vymrení zpusobila nejaká vnejší fyzikální príčina. Zeme se srazila s meteoritem a zmenilo se klima. Nebo vybuchla sopka a zmenila klima. Anebo meteorit zpusobil výbuch sopky a zmenilo se klima. Nebo se promenila vegetace, druhy hladovely a vyhynuly. Nebo se rozšírila jakási nová choroba a druhy vyhynuly. Nebo vyrostla nová rostlina a všichni dinosauri se otrávili.
V každém prípade je predmetem dohadu jakási vnejší událost. Ale nikdo zatím neprišel s myšlenkou, že se mohla promenit samotná zvírata - ne co do kostí, ale co do jejich chování. A prece když se díváš na zvírata jako jsou treba tahle, a vidíš, jaké složité vzory jejich chování vykazuje, uvedomuješ si, že nejaká zmena skupinového chování snadno mohla vést k vyhynutí." "Jenže proc by se skupinové chování zmenilo?" namítl Thorne. "Pokud tu nedošlo k nejaké vnejší katastrofe, která by si nejakou zmenu vynutila, proc by se melo chování menit?" "Ve skutecnosti," odvetil Malcolm, "se chování promenuje porád, neustále. Naše planeta je dynamické, aktivní prostredí. Mení se klima. Mení se pevniny. Kontinenty se posouvají.
Hladina svetového oceánu stoupá a klesá. Vznikají pohorí a eroze je zase zahladí. Všechny organismy na celé planete se neustále adaptují na tyto zmeny. Nejlepší organismy jsou ty, které se umejí zadaptovat nejrychleji. Proto je obtížné prijmout teorii, že katastrofa, která vyvolala nejakou rozsáhlou zmenu, by mohla být prícinou vyhynutí, ponevadž se stejne neustále odehrává mnoho zmen." "V tom prípade," rekl Thorne, "co tedy zpusobilo vyhynutí dinosauru?" "Urcite ne prudká zmena samotná," rekl Malcolm. "To nám fakta jasne ríkají." "Jaká fakta?" "Po každé veliké zmene prostredí následovala vždy vlna vymírání druhu - ale ne okamžite. K vymírání zacíná docházet o tisíce ci miliony roku pozdeji. Vezmete si poslední zalednení v Severní Americe. Rozšírily se ledovce, prudce se promenilo klima, ale zvírata nevymrela. Až teprve když ledovce znovu ustoupily, až když byste si rekli, že se veci vrátily k puvodnímu normálu, vyhynula spousta druhu. To je doba, kdy z tohoto kontinentu zmizely žirafy a tygri a mamuti. A to je obvyklý prubeh. Vypadá to témer tak, jako by velká zmena druhy oslabila, ale k vlastnímu vyhynutí dochází až pozdeji. Tenhle úkaz je už dobre doložený. " "Ríká se mu fenomén Oslabení predvoje," podotkl Levine.
"A jaké je pro to vysvetlení?"
Levine mlcel.
"Žádné neexistuje," priznal Malcolm. "Je to paleontologická záhada. Ale jsem presvedcen, že mnoho nám o tom ríká teorie chaosu. Protože jestli je pravdivá teorie o životu na rozhraní chaosu, pak každá vetší zmena posunuje zvírata blíž k rozhraní. To destabilizuje všechny druhy chování. A když se prostredí zase vrátí do puvodní podoby, není to ve skutecnosti návrat k normálu. Slovy evolucní terminologie je to další velká zmena, a to už je pro zvírata príliš, než aby se s ní vyrovnala. Domnívám se, že se nové chování zvírecích populací muže projevit neocekávanými zpusoby, a myslím si, že vím, proc dinosauri..." "Co je to?" prerušil ho Thorne.
Thorne hledel smerem ke stromum a videl, jak se z nich vynoril osamelý dinosaurus. Byl znacne štíhlý, rychle se pohyboval po zadních nohách a rovnováhu udržoval pomocí pevného ocasu. Byl necelé dva metry vysoký, zelenohnedý s temne rudými pruhy, jako tygr.
"Tohle," odpovedel Malcolm, „je velociraptor." Thorne se obrátil na Levina. "Tak tohle vás honilo po stromech? To ale vypadá ošklive!" "Zato je to výkonné," odvetil Levine. "Tahle zvírata jsou skvele zkonstruované stroje na zabíjení. Vsadil bych se, že to jsou nejvýkonnejší dravci v celých dejinách naší planety.
Ten, který práve vylezl ven, bude zvíre alfa. Vudce smecky." Thorne zahlédl mezi stromy pohyb. "Je jich tam víc." "Ale ano," souhlasil Levine. "Zrovna tahle smecka je velice pocetná." Zvedl dalekohled a zahledel se jím. "Rád bych zjistil polohu jejich hnízda," rekl. "Nedokázal jsem je tady na ostrove nikde najít. Samozrejme že si je ukrývají, ale i tak..."
Všichni parasauri hlasite kriceli a sbíhali se blíž ke stádu apatosauru. Ale velicí apatosauri se zdáli pomerne netecní, dospelá zvírata nejblíže k vode se k blížícímu se raptorovi jen obrátila zadky.
"To na nej kašlou?" podivil se Arby. "Dokonce jim ani nestál za to, aby se po nem ohlédli." "Nenech se vysmát," rekl Levine, "apatosauri o nem dobre vedí. Možná že vypadají jako velikánské krávy, ale takové zdání klame. Ty bicovité ocasy jsou dlouhé deset nebo dvanáct metru a váží nekolik tun. Všimni si, jak rychle jimi umejí švihat. Jediná rána takovým ocasem by útocníkovi prerazila páter. " "Takže to, že se k nemu obrátili zády, je soucástí jejich obrany?"

"Nesporne ano. A mužeš ted videt, jak dlouhými krky vyrovnávají váhu svých ocasu." Ocasy dospelých zvírat byly tak dlouhé, že dosahovaly pres reku, až na druhý breh. Komíhaly se sem a tam, parasauri kriceli a vedoucí raptor se obrátil pryc. Nekolik okamžiku nato zmizela celá smecka a podél okraje lesa zamírila do hor.
"Vypadá to, že jste mel pravdu," rekl Thorne. "Ty ocasy je odstrašily." "Kolik jste jich napocítal?" zeptal se Levine.
"Nevím. Deset až dvanáct. Možná, že jsem jich pár prehlédl. " "Ctrnáct." Malcolm si nacmáral poznámku do notesu.
"Nechcete jít za nimi?" zeptal se Levine.
"Ted ne." "Mohli bychom si vzít Explorer." "Možná pozdeji," rekl Malcolm.
"Myslím, že potrebujeme vedet, kde mají svoje hnízdo," naléhal Levine. "To má zásadní duležitost, Iane, jestli máme zjistit vztah dravec-korist. Nic není duležitejší než práve tohle. A ted máme skvelou príležitost, jak je následovat. . ."
"Možná pozdeji," odbyl ho Malcolm. Znovu se podíval na hodinky.
"To už je dnes posté, co se díváte na hodinky," podotkl Thorne.
"Blíží se poledne," pokrcil Malcolm rameny. "Mimochodem, co je se Sarah? Nemela by už brzy dorazit?" "Ano. Hádám, že by se ted už mela objevit každou chvíli," souhlasil Thorne.
Malcolm si otrel celo. "Tady nahore je ale vedro!" "Ano, to je." Naslouchali bzucení hmyzu v poledním slunci a sledovali, jak se raptori zase stahují.
"Víte, tak me neco napadá," rekl Malcolm. "Možná bychom se meli vrátit." "Vrátit?" vyhrkl Levine. "Ted? A co naše pozorování?
A co kamery, které chceme rozmístit, a..." "Nevím, možná by nebylo špatné udelat si prestávku." Levine na nej neverícne zíral. Nerekl nic.
Thorne a deti si Malcolma mlcky prohlíželi.
"No, zdá se mi," pokracoval Malcolm, "že jestli Sarah Hardingová urazila celou tu dálku až z Afriky, meli bychom tam být a pozdravit se s ní." Pokrcil rameny. "Myslím si, že to je elementární zdvorilost." "Neuvedomil jsem si, že, no..." pronesl Thorne.
"Ne, ne," bránil se Malcolm rychle. "Nic takového. Já jenom, tedy... Víte, možná že dokonce ani neprijede." Náhle vypadal nejiste. "Rekla, že prijede?" .
"Rekla, že si to ješte rozmyslí." Malcolm se zamracil. "Pak tedy prijede. Jestli Sarah rekla tohle, tak prijede. Já ji znám. Tak. Co ríkáte, nechcete se vrátit?" "Urcite ne," odvetil Levine uprene hledící do dalekohledu.
"Odejít odsud, to by me ani ve snu nenapadlo." "Doktore?" obrátil se Malcolm. "Nechcete se vrátit?" "Jiste," souhlasil Thorne a otrel si celo. "Je horko." "Jak Sarah znám," rekl Malcolm šplhající dolu po konstrukci, "až prijede na tenhle ostrov, bude vypadat ohromne."

JESKYNE
Vydrápala se vzhuru a hlavou pronikla nad hladinu, avšak všude videla jen samou vodu - ohromné vlny zvedající se pet metru na všech stranách. Síly oceánu byly úžasné. Vlna ji hodila kupredu, pak dozadu a Sarah byla proti tomu zcela bezmocná. Motorový clun nikde nevidela, jen zpenené more, kam až oko dohlédlo. Nevidela ani ostrov, jen vodu a vodu.
Samou vodu. Musela se vzeprít znicující panice, která ji prepadla.
Pokusila se kopat nohama proti proudu, ale boty byly jako z olova. Znovu se potopila, vydrápala se nahoru a lapala po dechu. Musí se nejak zbavit bot. Zhluboka se nadechla, potopila se hlavou pod vodu a pokusila si rozvázat tkanicky. Zápasila s uzly a plíce jí horely. Oceán si s ní neustále pohazoval sem a tam.
Shodila jednu botu, nadechla se a znovu šla pod vodu. Zatímco rvala za druhý uzel, prsty jí zdrevenely chladem. Pripadalo jí, že už to trvá celé hodiny. Konecne mela nohy volné, lehoucké, cubickou se dostala nad hladinu a lacne se nadechla. Príboj ji vyhodil vysoko do vzduchu a zase smetl do propasti. Ostrov nikde nezahlédla. Znovu ji prepadla panika. Obrátila se a ucítila, jak ji vlna opet zvedá vzhuru.
A pak už ostrov videla.
Strmé útesy byly blízko, desive blízko. Vlny narážely do skály a dunely. Nebyla dál než padesát metru a vlny ji neúprosne unášely prímo do hucícího príboje. Když se znovu vyhoupla na hreben vlny, uvidela jeskyni, nejakých sto metru po své pravé ruce. Pokusila se tím smerem plavat, ale bylo to beznadejné. Vubec nemela sílu se z techhle gigantických vln vymanit. Cítila pouze sílu more, které ji hnalo proti útesum.
Panikou se jí divoce rozbušilo srdce. Chápala, že náraz ji okamžite zabije. Zalila ji vlna, napila se morské vody a rozkašlala se. Oci se jí zamžily. Cítila, že se jí obrací žaludek, a také strašnou, strašlivou hruzu.
Sklonila hlavu a zacala plavat, tempo za tempem, a nohama pracovala ze všech sil. Nevnímala, jestli se pohybuje nebo ne, cítila jen, jak ji príboj táhne stranou. Neodvažovala se podívat. Zabrala nohama ješte silneji. Když zvedla hlavu, aby se nadechla, spatrila, že kousek k severu postoupila , ne mnoho, ale prece jen trošku. Nepatrne se k jeskyni priblížila.
Povzbudilo ji to, ale stále ji ochromovala hruza. Už jí zbývala jen taková troška sil! Paže a nohy ji bolely námahou.
Plíce mela v jednom ohni. Dýchala krátkými, prudkými vdechy. Znovu se rozkašlala, chytila dech, sklonila hlavu a plavala dál.
Dokonce i s ponorenou hlavou už slyšela temné dunení príboje o útesy. Zabrala ze všech sil. Proud a vlny s ní pohazovaly vlevo vpravo, dopredu dozadu. Bylo to beznadejné.
Ale stále bojovala.
Bolest ve svalech se stala postupne trvalou a ochromující.
Prepadl ji pocit, že s ní žila po celý život. Pak ji prestala vnímat. Zapomnela na celý svet a plavala.
Když pocítila, že ji znovu vlna nese vzhuru, zvedla hlavu, aby se nadýchla. Užasla, když spatrila, že jeskyne je už velice blízko. Ješte pár temp a vlny ji hodí prímo do ní. Pomyslela si, že v okolí jeskyne by proud mohl být méne prudký.

Jenže nebyl, vlny po obou stranách jeskyne prudce narážely a šplhaly vysoko po stenách útesu, aby vzápetí spadly nazpet. Clun nebyl nikde v dohledu.
Znovu ponorila hlavu a z posledních sil vyrazila vpred. Cítila, jak jí celé telo vypovídá službu. Už to dlouho nevydrží. Vedela, že ji to nese proti skaliskum. Ted už slyšela dunení príboje velice silne. Znovu zabrala a náhle ji uchopila velikánská vlna, zvedla ji a nesla ji prímo proti útesu. Byla proti tomu zcela bezmocná. Zvedla hlavu, aby se rozhlédla, ale videla jen temnotu, inkoustovou temnotu.
S pocitem vycerpání a bolesti si uvedomila, že se nachází uvnitr jeskyne. Vlna ji hodila prímo dovnitr! Dunivý zvuk byl dutý, slyšela ozvenu. Bylo tu príliš tma, než aby videla nekterou ze sten. Proud tekl silne a odnášel ji neustále hloubeji. Hodne se nadechla a udelala nekolik slabouckých temp.
Vzápetí narazila na skálu a na okamžik ucítila spalující bolest, a pak ji to unášelo hloubeji do jeskyne. Ale ted už tu byl rozdíl. Na strope spatrila záblesky svetla a zdálo se jí, že voda kolem ní se rozsvítila. Proud se utišil. Zjistila, že ted už udrží hlavu nad hladinou mnohem snáze. Vpredu uvidela horké svetlo, zárive horké - konec jeskyne.
A náhle, prekvapive, ji proud vnesl do slunecního svetla a do otevreného prostoru. Zjistila, že se nachází uprostred reky s blátivými brehy pokrytými hustým zeleným porostem.
Vzduch byl horký a stojatý, slyšela vzdálený pokrik ptactva z džungle.
Vpredu za ohybem reky uvidela zád Dodgsonova clunu už pripoutaného ke brehu. Žádného cloveka však nespatrila, a ani o to nestála.
Sebrala všechny zbývající síly, doplavala ke brehu a zachytila se mangrovového porostu, který tu huste bujel na úrovni rícní hladiny. Nezbýval jí dostatek sil, aby se udržela rukou, a proto se zahákla loktem za koren. Ležela na zádech v mírném proudu, hledela na oblohu a težce oddechovala.
Netušila, jak dlouho to trvalo, ale nakonec se už cítila dostatecne silná, aby se pritahovala pažemi za mangrovové koreny trcící k vodní hladine, až dospela k úzké škvíre v porostu, vedoucí na bahnitý plácek na brehu. Když se vytáhla z vody na kluzký breh, povšimla si, že do bahna se otisklo nekolik znacne velikých zvírecích stop. Byly to podivné stopy se tremi prsty, z nichž každý koncil velikým drápem. . . Sehnula se, aby stopy blíže prozkoumala, a vzápetí ucítila, jak se trese celá zeme, jak se jí chveje pod rukama. Padl na ni velikánský stín. Sarah vzhlédla a v úžasu hledela na kožený, bílý spodek bricha jakéhosi ohromného zvírete. Byla príliš slabá, než aby dokázala cokoli podniknout, dokonce ani nebyla schopná zvednout hlavu.
Poslední, co videla, byla obrovitá kožená noha, která došlápla prímo vedle ní a rozstríkla bláto, a zaslechla tichý frkavý zvuk. Pak ji náhle premohlo vycerpání a Sarah Hardingová se zhroutila na záda. Oci se jí vyvrátily vzhuru a ztratila vedomí.

DODGSON
Nekolik metru od rícního brehu Lewis Dodgson vyšplhal do džípu znacky Wrangler, vyrobeného na zakázku, a zabouchl za sebou dvírka. Howard King sedící vedle nej na sedadle pro spolujezdce si tiskl dlane jednu o druhou.
"Jak jste jí to mohl udelat?" protestoval.
"Udelat co?" zeptal se George Baselton ze zadního sedadla.
Dodgson neodpovedel. Otocil klíckem v zapalování. Motor zarachotil a naskocil. Zaradil náhon na všechna ctyri kola a zamíril vzhuru do kopce, do džungle, pryc od clunu privázaného u brehu.
"Jak jste mohl?" opakoval znovu vzrušene King. "Prokristapána!" "To, co se stalo, byla nehoda," odvetil Dodgson. "Nehoda? Nehoda?" "Správne, nehoda," rekl pevne Dodgson. "Prepadla pres zábradlí. " "Já jsem nic nevidel," rekl Baselton.
King zavrtel hlavou. "Kristepane, jestli to bude nekdy nekdo vyšetrovat. . . " "No a co?" prerušil ho Dodgson. "Pluli jsme po rozbourením mori, ona stála na prídi, narazila do nás veliká vlna a smetla ji pres palubu. Neumela moc dobre plavat. My jsme kroužili a pátrali po ní, ale bylo to beznadejné. Velice neštastná nehoda. Takže z ceho si deláš starosti?" "Z ceho si..delám starosti?" "Ano, Howarde. Presne tak, co ti sakra delá starosti?" "Já to prece videl, pro Kristovy živé rány..." "Ne, tos teda nevidel," odsekl Dodgson.
"Já nic nevidel," znovu se vmísil Baselton. "Byl jsem dole v podpalubí, celou dobu." "Tak to budte rád," rekl Howard King. "Ale co když dojde k nejakému vyšetrování?" Džíp se drkotal po rozblácené pude a míril hloubeji do džungle.
"Žádné vyšetrování nebude," prohlásil Dodgson. "Z Afriky odletela ve spechu a nikomu neprozradila, kam má namíreno. " "Jak to víš?" zasténal King.
"Protože mi to rekla, Howarde. Tak to vím. Ted vytáhni mapu a prestan fnukat. Vedels, do ceho jdeš, když ses se mnou dal dohromady." "Netušil jsem, že nekoho zabiješ, kristepane." "Howarde," pronesl Dodgson s povzdechem. "Nic se nestane. Vytáhni tu mapu. ' "Jak to mužeš vedet?" naléhal King.
"Protože vím, co delám," odsekl Dodgson. "Proto. Na rozdíl od Malcolma a Thorna, kterí jsou kdesi tady na tomhle ostrove a nekde se tu piškvorí, já sakra dobre vím, co si v téhle zatracené džungli pocít." Zmínka o cizích lidech vzbudila v Kingovi novou starost.
Rozcilene rekl: "Co když na ne treba narazíme?" "Ne, Howarde, nenarazíme. Nikdy se dokonce ani nedozvedí, že jsme tu byli. My na tomhle ostrove strávíme pouhé ctyri hodiny, víš? Pristáli jsme v jednu. Zpátky v clunu budeme v pet. Zpet v prístavu v sedm. Zpátky v San Franciscu o pulnoci. Prásk. Finito. A konecne, po všech tech letech, budu mít to, co jsem mel mít už dávno." "Dinosaurí embrya," vmísil se. Baselton.
"Embrya?" zeptal se prekvapene King.
"Ach, embrya me ted už nezajímají," odvetil Dodgson.
"Pred lety jsem se pokoušel získat zmrazená embrya, ale dnes už není žádný duvod si lámat hlavu s embryi. Chci oplodnená vejce. A za ctyri hodiny je budu mít, od každého druhu, který se na tomhle ostrove vyskytuje." "Jak to

chceš zvládnout za ctyri hodiny?" "Protože znám presnou polohu všech dinosaurích hnízd na ostrove. Tu mapu, Howarde!" King roztáhl mapu. Byla topografická mapa ostrova o rozmerech šedesát krát devadesát centimetru, která zobrazovala terénní prevýšení pomocí modrých vrstevnic. Na nekolika místech, v nížinných oblastech, byly husté cervené koncentrické kruhy. Nekde dokonce shluky takových kruhu. "Co je to?" zeptal se King.
"Proc si neprecteš, co je tam napsáno?" vyzval ho Dodgson.
King obrátil mapu a prohlédl si legendu. "Sigma data LandsatJNordstat smíšená spektra VSFR/FASLR/IFFVR. A pak rada císel. Ne, pockat. Data." "Správne," pochválil ho Dodgson. "Data." "Pruletová data? Tohle je sumární mapa, kde jsou shromážděny údaje z nekolika preletu družice?" "Správne. " King se zamracil. "A tohle vypadá jako... viditelné spektrum, false aperture radar, a... co?" "Infracervené. širokopásmový tepelný záznam." Dodgson se zasmál. "Tohle všechno jsem dokázal za dve hodiny. Natáhnout všechna ta družicová data, sumarizovat je a získat odpovedi, které jsem chtel." "Už chápu," rekl King. "Tyhle cervené kruhy jsou infracervené signály!" "Ano," pritakal Dodgson. "Získal jsem všechny prelety družic pres tenhle ostrov za posledních nekolik let a zanesl jsem do mapy umístení zdroju tepla. A umístení se prelet od preletu prekrývalo, címž vznikly tyhle cervené koncentrické znacky. Což znamená, že zvírata mají tendenci setrvávat zejména v techhle místech. Proc?" Obrátil se na Kinga. "Protože tam mají hnízda." "Ano. Tak to urcite je," souhlasil Baselton.
"Možná jsou to místa, kde žerou," namítl King.
Dodgson podrážděne zavrtel hlavou. "Tyhle kruhy zjevne nemohou být místa, kde žerou." "Proc ne?" "Protože tahle zvírata váží v prumeru dvacet tun kus, proto. Máš stádo dvacetitunových dinosauru, což znamená, že lesem táhne ctvrt milionu kilo živé hmoty. Tolik velikánských zvírat sežere v prubehu dne spousty zelené hmoty.
A jediný zpusob, jak to mohou provést, je za pohybu. Pravda ?" "Hádám... " "Hádáš? Rozhlédni se kolem sebe, Howarde. Vidíš snad v pralese nejakou denudovanou oblast? Ne, nevidíš. Sežerou ze stromu pár lístku a jdou dál. Ver mi, tahle zvírata se musejí pohybovat, aby se nažrala. Ale co se nepohybuje, jsou jejich hnízdište. Takže ty cervené kruhy musejí být hnízdište." Letmo pohlédl na mapu. "A pokud se nemýlím, první z tech hnízd je prímo za tímhle kopcem, dole na druhé strane." Džíp se smýkal po rozblácené pude a dral se vpred vzhuru do kopce."

VOLÁNÍ DRUŽKY
Richard Levine stál na posedu a sledoval stáda dinosauru dalekohledem. Malcolm se spolecne s ostatními vrátil do trajleru, zanechali ho samotného. Levinovi se ulevilo, když je videl odcházet. Levine byl spokojený, že muže pozorovat tahle nezvyklá zvírata, a uvedomoval si, že Malcolm nesdílí jeho bezbrehé nadšení. Fakticky se zdálo, že Malcolm uvažuje o cemsi jiném. A zejména byl Malcolm netrpelivý pozorovatel - rád analyzoval údaje, ale nechtelo se mu je sbírat.
Samozrejme tenhle rozdíl mezi vedci byl dobre známý, jako rozdíl mezi dvema základními vedeckými typy. Za skvelý príklad muže posloužit fyzika. Experimentátori a teoretikové žili obojí v naprosto jiném svete. Predávali si sice navzájem své výsledky, ale meli jen velice málo spolecného. Vypadalo to témer tak, jako by to byly dve odlišné vedecké disciplíny.
A pokud se týká Levina a Malcolma, rozdíl v jejich prístupu vyplul na povrch velice brzy, už v dobe semináre v Santa Fe. Oba vedci se zajímali o problematiku vymírání druhu, avšak Malcolm pristupoval k tématu zeširoka, z ciste matematických hledisek. Jeho objektivita a nevyhnutelné matematické konstrukce Levina fascinovaly, a oba dva si zacali zcela neformálne vymenovat poznatky na castých spolecných obedech: Levine školil Malcolma v paleontologii, Malcolm ucil Levina na oplátku nelineární matematiku. Zacali nacrtávat hypotetické závery, které oba shledávali vzrušující.
Ale oba také zároven jeden s druhým nesouhlasili. Nejednou byli požádáni, aby opustili restauraci, pak chodívali do rozpálené Guadeloupe Street a po ní k rece, pricemž se hádali a kriceli na sebe tak, že turisté rychle prchali na opacný chodník.
Jejich názorové rozdíly koneckoncu pramenily z jejich rozdílných osobností. Malcolm považoval Levina za pedantického a úzkostlive presného, zaujatého neduležitými detaily. Levine nikdy nevidel obraz v celku. Nikdy nehledel na následky svého pocínání. A Levine zase neváhal prohlásit Malcolma za panovacného a lhostejného, prehlížejícího detaily.
"Buh je v detailech," jednou mu Levine pripomínal. "Možná tvuj buh," odsekl Malcolm. "Muj ne. Muj je v dení. "
Levine stál na posedu a napadlo ho, že ta odpoved byla presne taková, jakou by clovek od matematika ocekával. Levina docela uspokojovalo, že detaily znamenaly všechno, alespon v biologii, a že nejcastejší omyly, jichž se jeho biologictí kolegové dopoušteli, tkvely v tom, že nevenovali dostatecnou pozornost podrobnostem.
Levine sám detaily prímo žil a nikdy by nedokázal nejaký jen tak prehlédnout. Jako treba to zvíre, které ho napadlo, kdy šel s Diegem. Levine na ne casto myslel, prehrával si v duchu tu událost znovu a znovu a rekapituloval si ji. Protože tu bylo cosi, co mu nedávalo spát, jakási okolnost, kterou dobre nepochopil.
To zvíre zaútocilo bleskurychle a Levine si odnesl dojem, že to byl v zásade theropod - silné zadní nohy, pevný ocas, velká lebka, jako obvykle - avšak jak je letmým pohledem zahlédl, pripadlo mu, že se címsi zvláštne odlišovalo, což mu vnukalo myšlenku, že by to mohl být Carnotaurus sastrei.
Z útvaru Gorro Frigo v Argentine. A navíc, kuži to zvíre melo nanejvýš neobvyklou, pripadla mu jako svetle zelená s jakýmisi teckami, ale bylo na ní neco...
Pokrcil rameny. Tohle pomyšlení mu nedávalo spát, mel je zasuté v mozku a neustále se vynorovalo, ale Levine mu nedokázal prijít na kloub. Neumel tomu prijít na kloub.
Levine neochotne obrátil pozornost ke stádu parasauru pasoucímu se podél reky vedle apatosauru. Naslouchal, jak parasauri vydávají své charakteristické hluboké troubení. Levine si všiml, že parasauri nejcasteji vydávají zvuky krátké,

cosi na zpusob brucivého zahoukání. Obcas nekolik zvírat vydalo takový zvuk soucasne nebo témer zároven, takže to vypadalo, že to je akustická informace pro stádo, kde se zrovna nacházejí všichni jeho clenové. Dále vydávali parasauri mnohem delší a mnohem dramatictejší troubení. Tenhle zvuk byl mnohem méne castý a vydávala jej pouze dve nejvetší zvírata ze stáda, která vždy zvedla hlavu a vyrazila hlasité a dlouhé zatroubení. Ale co ten zvuk znamenal?
Levine stojící pod palcivým sluncem se rozhodl, že provede malý experiment. Priložil si dlane k ústum a pokusil se napodobit parasaurí zatroubení. Príliš se mu to nepovedlo, ale vedoucí parasaurus okamžite zvedl hlavu a obrátil ji jeho smerem. A vyrazil hluboké zatroubení Levinovi v odpoved.
Levine zatroubil podruhé.
Parasaurus opet odpovedel.
Levina jeho odpoved potešila a udelal si poznámku do zápisníku. Ale když znovu vzhlédl, prekvapilo ho, když spatril, že stádo parasauru se vzdaluje od apatosauru. Shromáždili se, utvorili zástup a vydali se na cestu rovnou k jeho posedu.
Levine se zacal potit.
Co si má pocít? V jakémsi zapadlém koutku mozku se mu vynorila myšlenka, jestli to nenapodobil volání družky pred párením. To tedy nemel zapotrebí, prilákat sem nejakého rujného dinosaura. Kdo mohl vedet, jak se tahleta zvírata chovají pri párení? S narustající úzkostí je pozoroval, jak pochodují vpred. Snad by mel zavolat Malcolmovi a zeptat se ho na radu. Avšak jak o tom uvažoval, uvedomil si, že tím, že napodobil jejich zvuky, se vmísil do jejich životního prostredí, zavedl novou promennou. Udelal presne to, co rekl Thornovi, že nemá v úmyslu provést. Pocínal si bezmyšlenkovite, samozrejme. Ale jiste to zase nebylo príliš duležité ve schématu vecí. Malcolm mu ovšem za to bezpochyby porádne vynadá.
Levine spustil dalekohled a zadíval se dolu. Vzduch vibroval hlubokým troubením, tak hlasitým, až od nej bolelo v uších. Zeme se zacala chvet a posed se nebezpecne rozkýval sem a tam.
Proboha, pomyslel si. Mírí rovnou ke mne! Sehnul se a chvejícími se prsty zacal šátrat v batohu po vysílacce.

PROBLÉMY S EVOLUCÍ
Thorne v trajleru vynal z mikrovlnné trouby rehydratované jídlo a rozdal talíre kolem malého stolku. Všichni si svou dávku rozbalili a pustili se do jídla. Malcolm zabodl vidlicku do své porce. "Co je to za hmotu?" "Kurecí prsa pecená na lécivých bylinách," odvetil Thorne.
Malcolm si kousek vložil do úst a zavrtel hlavou. "Není ta technika úžasná?" rekl. "Dokázali, že to chutná úplne jako papundekl. " Malcolm se podíval na obe deti sedící naproti nemu, které
se rázne krmily. Kelly ho prelétla krátkým pohledem a vidlickou zagestikulovala ke knihám prichyceným páskem v prihrádce vedle stolku. "Jedna vec, kterou nechápu." "Jenom jedna?" rekl Malcolm.
"Všechno to kolem evoluce," priblížila. "Darwin tu svoji knížku napsal už kdysi dávno, pravda?" "Darwin publikoval O puvodu druhu v roce 1859," odvetil Malcolm.
"A až do dneška tomu všichni verí, pravda?" "Myslím, že je korektní, když reknu, že všichni vedci na svete souhlasí, že evoluce je charakteristickým rysem pozemského života," rekl Malcolm. "A že jsme vznikli ze zvírecích predku. Ano."
"Fajn," pokracovala Kelly. "Takže, proc se ted kolem toho delá takové husto?" Malcolm se zasmál. "Takové husto," odvetil, „je kolem toho proto, že sice všichni souhlasí s tím, že neco jako evoluce existuje, ale nikdo netuší, jak vlastne funguje. Teorie má obrovské problémy. A priznává to stále více a více vedcu."
Malcolm odstrcil talír od sebe. "Abys pochopila evolucní teorii, musíš se ohlédnout, zacal vysvetlovat, "dve ste let nazpet. Zacni u barona Georgese Cuviera. Byl to ve své dobe nejslavnejší anatom na svete a žil v intelektuálním centru sveta, v Paríži. Kolem roku 1800 zacali lidé vykopávat staré kosti a Cuvier si uvedomil, že patrí zvíratum, která se už na Zemi nenacházejí. To byl problém, protože roku 1800 všichni verili, že veškeré druhy zvírat, které byly kdy stvoreny, stále žijí. Tahle myšlenka se zdála rozumná, protože se všichni domnívali, že Zeme je stará pouze nekolik málo tisíciletí. A protože Buh, který stvoril všechna zvírata, by nikdy nepripustil, aby nekterý z jeho výtvoru zahynul. Všichni se proto shodovali, že vyhynutí nejakého druhu je nemožné.
Cuvier si nad temihle vykopanými kostmi zoufale lámal hlavu, ale nakonec dospel k záveru, že buh nebuh, mnoho zvírecích druhu už vyhynulo - jako výsledek, domníval se, celosvetových katastrof, jakou byla Noemova potopa sveta." "Jasne... " "Takže Cuvier zacal volky nevolky verit, že vyhynutí druhu je možné," pokracoval Malcolm, "ale nikdy neformuloval myšlenku evoluce. Podle Cuvierových názoru žádná evoluce neexistovala. Nekterá zvírata vymrela a nekterá prežívala, ale žádné se nijak nevyvíjelo. Podle jeho predstav se zvírata nemenila. Pak ovšem prišel Darwin, který prohlásil, že zvírata se doopravdy vyvíjejí, a že vykopané kosti patrí ve skutecnosti vymrelým predchudcum žijících zvírat. Dusledky vyplývající z Darwinovy teorie vyvedly z míry mnoho lidí. Nelíbilo se jim pomyšlení, že se Boží výtvory promenují, a nelíbila se jim ani predstava, že mají ve svém rodokmenu opice. Bylo to trapné a urážlivé. Diskuse byla ohnivá. Jenže Darwin nashromáždil obrovité množství faktických údaju - odvedl ohromnou práci. Takže postupne zacala být myšlenka evoluce prijímána vedci i celou širokou verejností. Avšak zustala tu otázka: Jak se evoluce odehrává? Pro tohle Darwin nenalezl vhodnou odpoved." "Prírodním výberem," namítl Arby.
"Ano, to bylo Darwinovo vysvetlení. Prírodní prostredí vykonává tlak, který uprednostnuje urcitá zvírata, a ta se v následujících generacích množí casteji, a takhle se tedy evoluce deje. Ale jak si uvedomila rada lidí, prirozený výber není ve skutecnosti žádné vysvetlení. Je to pouze definice:
jestliže je nejaké zvíre úspešné, muselo tedy být vybráno. Jenže co v tom zvíreti zpusobilo, že je favorizováno? A jak prírodní výber funguje ve skutecnosti? Darwin nemel ponetí.
Ani nikdo jiný po následujících padesát roku." "Ale to je prece v genech," prerušila ho Kelly.
"Dobre," rekl Malcolm, "fajn. Dostali jsme se do dvacátého století. Je znovuobjevena Mendelova práce s rostlinami.

Fischer a Wright provádejí své populacní studie. Velice brzy se dozvídáme, že dedicnost rídí geny - at už si pod slovem gen predstavujeme cokoli. Uvedomte si, po celou první polovinu století, pres první i druhou svetovou válku nemel nikdo ani ponetí, co to ten gen vlastne je. Po objevu Watsona a Cricka v roce 1953 jsme vedeli, že geny jsou nukleotidy sestavené do dvojité šroubovice. Výtecne. A pochopili jsme, co to jsou mutace. Takže na sklonku dvacátého století máme teorii prírodního výberu, která ríká, že mutace v genech vznikají samovolne, že prírodní prostredí uprednostnuje mutace, které jsou výhodné, a že evoluce se odehrává v tomhle výberovém procesu. Je to jednoduché a jasné. Buh je mimo hru. Není treba žádného vyššího organizujícího principu. Evoluce je nakonec pouze výsledkem souboru mutací, které bud prežijí, nebo zemrou. Správne?" "Správne," souhlasil Arby.
"Jenže s touhletou teorií jsou problémy," rekl Malcolm.
"Predevším je tu problém casový. Jediná bakterie - nejranejší forma života - obsahuje dva tisíce enzymu. Vedci se pokusili odhadnout, jak dlouho by trvalo, kdyby se tyhle enzymy mely náhodne vytvorit z prvotní polévky. Odhady se rozcházely od ctyriceti miliard roku po jedno sto miliard roku. Jenže Zeme je stará pouze ctyri miliardy roku. Takže náhoda sama se ukazuje jako príliš pomalá. Zejména proto, ponevadž víme, že bakterie se ve skutecnosti objevily už po pouhých ctyrech stech milionech roku po vzniku Zeme. Život se vynoril nesmírne rychle - což primelo nekteré vedce k presvedcení, že život na Zemi musí být mimozemského puvodu. Ackoli já si myslím, že tak se pouze vyhýbáme tématu." "Jasne.. ." "Zadruhé je tu problém s koordinací. Jestliže veríte soucasné teorii, pak ona veškerá úžasná složitost života není nic jiného než pouhé nahromadení náhodných událostí - kupa genetických nehod spjatých dohromady. A prece když se na zvírata zadíváme podrobneji, zdá se, jako by se celá rada prvku musela vyvinout soucasne. Vezmete si netopýry, kterí mají echolokaci - zjištují svou polohu pomocí zvuku. Aby to dokázali, musela se vyvinout spousta vecí. Netopýri potrebují speciální orgán, aby vydával zvuk, potrebují specializované uši, aby slyšeli ozvenu, potrebují specializovaný mozek, aby zvuky interpretoval, a potrebují specializované telo, aby pri chytání hmyzu dokázali prudce menit smer letu. Kdyby se všechny tyhle veci nevyvinuly soucasne, nemeli by žádnou výhodu. A domnívat se, že všechny tyhle veci vznikly pouhou náhodou, to je stejné, jako kdybychom si predstavovali, že se tornádo prežene nad smetištem a odpadky se poskládají do podoby letuschopného Boeingu 747. Tomu je velice obtížné uverit." "Jasne," pritakal Thorne. "Souhlasím."
"Další problém. Evoluce si pokaždé nepocíná jako slepá síla, jak by mela. Jisté oblasti prostredí se nikdy nenaplnily. Jisté rostliny se nedají požívat. A jistí živocichové se príliš nevyvinuli. Žraloci se nezmenili po celých sto šedesát milionu roku. Vacice oposum se nezmenila od doby, kdy vyhynuli dinosauri, pred šedesáti peti miliony let. Životní prostredí techhle zvírat se sice dramaticky zmenilo, ale ona sama zustala témer stejná. Ne úplne stejná, ale skorem. Jinými slovy, zdá se, že nereagovala na zmeny prostredí." "Možná jsou stále velice dobre adaptovaná," rekl Arby.
"Možná. Anebo se tu možná deje neco jiného, cemu nerozumíme. " "Jako co?" "Jako pravidla, která ovlivnují výsledek." "Chcete ríct, že evoluce je rízena?" "Ne," odmítl Malcolm. "To je kreacionismus a je to mylné. Naprosto a definitivne mylné. Ale já tvrdím, že prírodní výber projevující se v genech pravdepodobne není všechno.
Je to príliš jednoduché. Soucasne pusobí ješte nejaké další síly. Molekula hemoglobinu je protein poskládaný kolem centrálního atomu železa, který na sebe váže kyslík, a má tvar jako dva chleby priplácnuté na sebe. Když hemoglobin prijímá kyslík, chleby se od sebe odtahují, pri výdeji se molekula opet smršťuje - pracuje jako jakési malické molekulární plíce. Dál, sekvenci aminokyselin, z nichž se hemoglobin utvárí, známe. Ale neumíme je tak poskládat. Naštestí to umet nepotrebujeme, protože když tu molekulu udeláte, poskládá se tak sama od sebe. Sama se organizuje. A znovu a znovu se ukazuje, že se zdá, jako by živé veci mely jakési sebeorganizující schopnosti. Proteiny se skládají. Bunky se samy formují do orgánu a orgány se sestavují do funkceschopného individua. Jednotlivci pak se sami organizují a vytvárejí soudržnou populaci. A populace se organizují, aby vytvorily soudržnou biosféru. Z teorie chaosu zacínáme mít ponetí o tom, jak se tahle sebeorganizace možná odehrává a co znamená. A to naznacuje veliké zmeny v našem náhledu na evoluci." "Ale," namítl Arby, "nakonec evoluce stejne musí být výsledkem pusobení životního prostredí na geny."
"Nemyslím, že to je dostatecné, Arby," odvetil Malcolm.
"Pocítám, že tady toho pusobí víc - myslím, že toho tu musí být víc, dokonce i k vysvetlení toho, jak vznikl náš vlastní druh. "
"Asi pred tremi miliony roku," spustil Malcolm, jakési africké opice, které dosud žily na stromech, sestoupily na zem. Na techhle opicích nebylo nic mimorádného. Mozek mely malý a nebyly nijak zvlášt chytré. Nemely ani ostré drápy, ani zuby, aby je používaly jako zbrane. Nebyly ani zvlášt silné ci rychlé: Rozhodne by se nemohly pustit do boje s leopardem. Ale protože byly malé, zacaly chodit vzpríma na zadních nohách, aby videly pres vrcholky vysoké africké trávy. Tak to všechno zacalo. Jenom úplne normální opice, které chtely videt pres trávu.
S postupem casu se tyhle opice držely vzpríma stále delší dobu. To jim ponechalo ruce volné, aby je mohly používat k jiné cinnosti. Stejne jako všechny opice i tyhle používaly nástroje. Šimpanzi napríklad používají vetvicky k lovení termitu. A takové veci..Naši opicí predkové si postupne vyvíjeli stále složitejší nástroje. To zase stimulovalo jejich mozek, aby se rozrustal co do velikosti i složitosti. Spustila se spirála: složitejší nástroje podporovaly rust mozku, což opet vedlo k výrobe složitejších nástroju. A naše mozky rostly doslova explozívní rychlostí, v evolucním merítku. Naše mozky se za jeden milion roku zvetšily na dvojnásobek puvodní velikosti. A to nám zacalo pusobit problémy." "Jaké problémy?" .
"Pri rození, zaprvé. Velký mozek nedokáže projít rodidly což znamená, že pri porodu zemre matka i s dítetem. A to není dobré. Jaká je evolucní odpoved? Lidské deti se rodí ve velmi raném stadiu vývoje, když mají mozek ješte stále dostatecne malý, aby prošel dutinou pánevní. Je to rešení jako u vacnatcu - vetší cást rustu se odehrává mimo matcino telo.
Mozek lidského dítete se v prubehu prvního roku života zdvojnásobuje. To je dobrá odpoved na problém rození, avšak vytvárí jiné problémy. Znamená to, že lidské deti budou ješte dlouho po narození bezmocné. Deti mnoha savcu se

dokáží postavit na nohy už nekolik minut po narození.
U jiných chodí za nekolik dní nebo týdnu. Jenže lidské deti umejí chodit až za celý rok. A dokonce ješte delší dobu se neumejí samy nakrmit. Takže cást ceny za velký mozek se zaplatila tím, že si naši predkové museli vyvinout novou, stabilní sociální organizaci, aby zajistili díteti dlouhodobou péci, trvající mnoho roku. Tyhle deti s velikým mozkem a pritom naprosto bezmocné zmenily spolecenské usporádání.
Jenže to není ten nejzávažnejší následek." "Ne?" "Ne. Lidské deti se tedy rodily málo vyvinuté, což znamenalo, že jejich mozky nebyly zformované. Nepricházely na svet s radou vestavených instinktivních vzoru chování.
Novorozenec dokázal instinktivne jen sát a uchopovat, ale to taky bylo všechno. Složité lidské chování vubec nemá s instinkty nic spolecného. Takže lidská spolecnost, aby mozky svých detí vycvicila, musela vyvinout instituci vzdelávání. Naucit je, jak mají jednat. Každá lidská spolecnost vynakládá ohromnou dobu a energii na to, aby naucila své deti správnému zpusobu chování. Když se podíváte na jednodušší spolecnost, žijící nekde v deštném pralese, zjistíte, že každé díte se rodí do skupiny dospelých, kterí jsou odpovední za to, že díte pomohou vychovat. Skupina se neskládá jen z rodicu, ale také z teticek, strýcku,prarodicu a rodových starešinu. Nekterí ucí díte lovit nebo sbírat potravu ci tkát, jiní je poucují o sexu nebo o boji. Avšak odpovednost každého je jasne definována, a jestli nejaké díte nemá, rekneme, sestru matcina bratra, aby je naucila urcitý úkon, ti lidé se poradí a ustanoví její zástupkyni. Protože výchova dítete je, svým zpusobem, nejduležitejším duvodem, proc existuje spolecnost. Je to ta nejduležitejší vec, která se deje, a v ní vrcholí všechno to používání nástroju a jazyka a celá spolecenská struktura, která se vyvinula. A nakonec, o nekolik milionu roku pozdeji, máme deti, které používají pocítace.
Dále, jestli se v tomhle procesu skrývá vubec nejaký smysl, jak potom funguje prirozený výber? Ovlivnuje telesnou stránku zvetšováním mozku? Pusobí na vývoj plodu a umožnuje, aby se deti rodily v raném stadiu vývoje? Ovlivnuje sociální chování a povzbuzuje spolupráci a výchovu detí? Anebo to delá všechno zároven - pusobí na telo, na vývoj plodu a na sociální chování?" "Všechno najednou," rekl Arby.
"Taky si myslím," souhlasil Malcolm. "Ale je možné, že tahle kapitola má také soucásti, které se dejí automaticky, jako výsledek sebeorganizace. Napríklad mládata všech druhu mají charakteristický vzhled. Velké oci, velké hlavy, malé oblicejové cásti, nekoordinované pohyby. Je to stejné u detí, u štenat i u ptácat. A zdá se, že to ovlivnuje dospelé príslušníky všech druhu, aby se k nim chovali ohleduplne. V jistém smyslu byste mohli ríct, že se zdá, jako by vzhled mládat ovlivnoval chování dospelých. A v našem prípade je to pro dobro veci." "Co to má spolecného s vymrením dinosauru?" zeptal se Thorne.
"Sebeorganizacní principy mohou pusobit jak k dobrému, tak k špatnému. Stejne jako sebeorganizace dokáže koordinovat pozitivní zmeny, muže také vést celou populaci k zániku a zpusobit, že ztratí svoje prednosti. Doufám, že na tomhle ostrove uvidíme sebeorganizující adaptacní chování skutecných dinosauru - a to nám prozradí, proc vyhynuli. Fakticky jsem si celkem jistý, že už vlastne víme, proc dinosauri vymreli." V rádiu to zapraskalo. "Bravo," ozval se Levine v interkomu. "Sám bych to nedokázal ríct líp. Ale možná byste se radeji meli podívat, co se deje tady. Ti parasauri provádejí cosi velice zajímavého, Iane." "A copak?" "Prijd a podívej se." "Deti," porucil Malcolm, "zustanete tady a budete sledovat monitory." Stiskl tlacítko na vysílacce. "Richarde? Už jedeme. "

PARASAURI
Richard Levine pevne sevrel zábradlí posedu a uprene se zadíval dolu. Prímo pred sebou spatril úžasnou hlavu zvírete jménem Parasaurolophus walkeri, která se zvedala ze zákrytu za nevelkým pahorkem. Hlava tohoto hadrosaura, takzvaného dinosaura s kachním zobákem, byla témer metr dlouhá, ale vypadala ješte vetší díky dlouhému špicatému hrebínku, který se z její zadní cásti zvedal vysoko do vzduchu.
Jak se zvíre približovalo, Levine už dokázal rozeznat na jeho hlave zelené skvrny. Videl dlouhý silný krk, težké telo se svetlezeleným podbriškem. Tenhle parasaurolophus byl pres tri a pul metru vysoký a veliký zhruba jako porádný slon. Hlavu mel približne ve výšce plošiny posedu. Zvíre se k nemu neustále približovalo kroky, pod nimiž zeme dunela. Okamžik nato spatril, jak se nad pohorkem zvedla druhá hlava - pak tretí a ctvrtá. Zvírata troubila a v zástupu mírila prímo proti nemu.
V nekolika chvílích dorazilo vedoucí zvíre až k posedu.
Když jej parasaurus míjel, Levine bezdeky zadržel dech.
Zvíre se zahledelo prímo na nej, otocilo po nem svoje velikánské hnedé oci. Olízlo si tlamu temne purpurovým jazykem. Posed se chvel v rytmu jeho kroku. A pak prošlo kolem a pokracovalo smerem do džungle za posedem. Nekolik okamžiku nato minulo posed druhé zvíre.
Tretí zvíre se otrelo o konstrukci bokem a mírne ji rozkývalo. Ale nezdálo se, že by si toho dinosaurus vubec povšiml, dál plynule pokracoval v chuzi. Stejne tak i všechna ostatní zvírata. Jedno po druhém zmizela v hustých krovisích za posedem. Zeme se prestala zachvívat. Pak postrehl zvíraty vyšlapanou stezku, která bežela za posedem a hloubeji do džungle.
Levine si oddechl úlevou.
Napetí v celém tele mu pozvolna odplývalo. Zvedl dalekohled a zhluboka se nadechl, už se uklidnoval. Zdešení se rozplývalo. Zacal se cítit lépe.
A pak ho napadlo: co to delají? Kam jdou? Protože, jak o tom uvažoval, chování parasauru mu prišlo navýsost podivné. Zatímco se pásli, byli shromáždeni v obranném stádním seskupení, ale pochodovali v zástupu, který zcela rozbil útvar stáda, takže každé jednotlivé zvíre bylo mnohem zranitelnejší dravci. A prece bylo jejich chování zretelne organizované. Premistování v zástupu má urcite nejaký úcel.
Jenže jaký?
Nyní v džungli zvírata zacala vyrážet krátká tichá zatroubení. Znovu ho prepadl dojem, že to je neco na zpusob

ohlašování pozice postupujícího stáda. Treba pro jeho cleny, aby spolu udrželi v husté džungli kontakt tehdy, když stádo zmení smer.
Ale proc by meli menit smer?
Kam jdu? Co to delají?
Urcite to nemuže rozluštit tady na míste, zatímco stojí na posedu. Zaváhal a naslouchal zvíratum. Pak se náhle rozhodl, prehodil nohu pres zábradlí a rychle sešplhal po konstrukci dolu.

HORKO
Cítila horko a vlhko. Po tvári jí prejelo cosi hrubého, neco jako smirkový papír. A znovu pocítila na tvári zaškrábání.
Sarah Hardingová se rozkašlala. Cosi jí odkapávalo na krk. Ucítila jakýsi podivný, nasládlý zápach, pripomínající fermentované africké pivo. Ozval se hluboký sycivý zvuk.
Pak opet zaškrábání, zacalo jí na krku a pokracovalo po tvári.
Pozvolna otevrela oci a hledela do tváre jakémusi koni.
Velikánské tupé konské oko obklopené mekkými rasami shlíželo dolu prímo do jejích ocí. Kun ji olizoval jazykem. Je to témer príjemné, napadlo ji, uklidnující. Ležet si na zádech v bahne, vedle kone...
Jenže tohle žádný kun nebyl.
Hlavu mel príliš úzkou, jak náhle postrehla, tlamu príliš zkosenou, všechny proporce pokrivené. Obrátila se, aby se rozhlédla, a spatrila cosi, co byla malá hlavicka následovaná prekvapive silným krkem a obrovským, težkým telem. . .
Vyskocila a rychle se hrabala na nohy. "Kristepane!" Její náhlý pohyb zvíre vydesil, úlekem si odfrklo a pozvolna se odtáhlo. Odkrácelo nekolik kroku po bahnitém brehu, pak se obrátilo nazpet a kárave na ni pohlédlo.
Jenže Sarah už je ted videla celé: malou hlavicku, silný krk, težké nemotorné telo s dvojitou radou petiúhelníkových plátu ubíhajících po celých zádech. Ocas posetý špicatými výrustky a švihající sem a tam.
Hardingová zamrkala.
Muselo se jí to zdát.
Její zmatený a oslnený mozek se pokusil vybavit si jméno toho zvírete. A Sarah se skutecne rozpomnela, z detských dob.
Stegosaurus.
Byl to jakýsi certovský stegosaurus.
V naprostém úžasu se jí myšlenky rozbehly nazpet až do oslnive belostného nemocnicního pokoje, když tehdy navštívila Iana Malcolma ležícího v deliriu, který si mumlal jména nekolika dinosauru. Od tech dob se nikdy nezbavila jistého podezrení. Avšak ješte nyní, prímo pred živým stegosaurem, byla její první myšlenka, že to musí být nejaký trik.
Sarah se na zvíre uprene zadívala a hledala mu nejaký šev na kuži, nejaké mechanické klouby, které by kuži napínaly.
Jenže žádné švy na ní nebyly a zvíre se pohybovalo plynule, prirozene. Pomalu na Sarah zamrkalo ocima. Pak se stegosaurus odvrátil pryc, sešel k vode a zacal ji chlemtat velikým hrubým jazykem.
Jazyk byl temne modrý.
Jak to, že je modrý? Od žilní krve? Je snad to zvíre studenokrevné? Ne. Pohybovalo se prece príliš plynule, se sebejistotou - samozrejmostí - teplokrevného tvora. Pripadalo jí, že ještery a plazi jako by neustále vnímali teplotu okolního prostredí. Tohle zvíre se tak nechovalo ani v nejmenším. Stálo ve stínu, chlemtalo chladnou vodu a niceho jiného si nevšímalo.
Podívala se dolu na svou košili a spatrila, že jí po krku dolu tecou napenené sliny. To zvíre ji poslintalo. Dotkla se toho prsty. Sliny byly teplé.
Zvíre bylo teplokrevné, urcite.
Stegosaurus.
Prohlížela si ho.
Stegosaurus nesl na kuži grošovaný vzor, ale nemel ji šupinatou jako plazi. Spíš se podobala kuži nosorožce, napadlo ji. Nebo prasete bradavicnatého. Až na to, že byla celá hladká, bez srsti, bez prasecích štetin. Stegosaurus se pohyboval pomalu. Mel mírumilovný, dost prihlouplý výraz. A pravdepodobne hloupý taky byl, pomyslela si a znovu obrátila pozornost na hlavu. Mozkovna byla mnohem menší než konská. Velice malá vzhledem k telesné hmotnosti zvírete.
Vydrápala se na nohy a zasténala. Bolelo ji celé telo. Ruce, nohy, každický sval. Nohy se jí chvely. Zhluboka se nadechla. .
Stegosaurus vzdálený pouhých nekolik metru se zarazil a zahledel se na ni, zvažoval její nynejší vztycenou podobu. Když se však nehýbala, znovu ztratil zájem a vrátil se k pití z reky.
"At se propadnu!" rekla nahlas.
Pohlédla na hodinky. Byla jedna tricet odpoledne, slunce jí porád stálo vysoko nad hlavou. Nemohla je tedy použít, aby podle neho zjistila svetové strany, a odpoledne bylo velice horké. Presto se rozhodla, že by se prece jen mela radeji vydat na cestu a pokusit se najít Malcolma s Thornem. Naboso zamírila rychlou chuzí do džungle, pryc od reky, a svaly ji bolely pri každém kroku.
Když šla už pul hodiny, prepadla ji veliká žízen, avšak z africké savany byla vycvicená pochodovat dlouhou dobu bez vody. Pokracovala proto bez ohledu na strádání. Když se priblížila k vrcholku horského hrebenu, sešla na stezku vyšlapanou zverí, širokou bahnitou pešinu prodírající se džunglí. Cesta po stezce byla snazší, a proto ji sledovala následujících patnáct minut, dokud nezaslechla vzrušené zvuky odkudsi zpredu. Pripomínalo jí to psí štekot, a od toho okamžiku postupovala opatrne.
Pár okamžiku nato se ozval hned z nekolika smeru z podrostu praskot lámaných vetví a najednou z houštin vyrazilo

úžasnou rychlostí poplašene kricící tmave zelené, asi metr dvacet veliké zvíre podobné ještrce a prehnalo se kolem ní. Instinktivne se prikrcila a sotva se stacila vzpamatovat, když se objevilo druhé zvíre, které se rítilo za prvním. Behem vteriny kolem ní po obou stranách prebehlo celé stádo zvírat kricících strachy, a pak se vynorilo ješte jedno a srazilo ji k zemi. Upadla do bláta a zatím se kolem ní hlucne hnala další a další zvírata.
Kousek pred sebou ve smeru stezky uvidela veliký strom s nízko visícími vetvemi. Pocínala si naprosto bezmyšlenkovite, vyskocila na nohy, chytila se vetve a vyšvihla se nahoru. Vyšplhala do bezpecí práve v okamžiku, kdy bahnem pod jejím stromem proletel jiný dinosaurus, s ostrými drápy na zadních koncetinách, který honil prchající zelené tvory. Jak se od ní tohle zvíre vzdalovalo, postrehla temné telo témer dva metry vysoké, s cervenými pruhy pripomínajícími tygrí pruhování. Brzy nato se objevilo další pruhované zvíre, pak tretí - celá smecka dravcu sycící a vrcící pri pronásledování zelených dinosauru.
Léta strávená v terénu ji naucila, aby automaticky pocítala zvírata, která probíhala kolem ní. Podle jejích poctu ji minulo devet pruhovaných dravcu, a to okamžite zaujalo její pozornost. To nedává smysl, pomyslela si. Jakmile dravci zmizeli, seskocila na zem a rozbehla se za nimi. Pripadlo jí, že je to možná bláznivé, ale zvedavost ji premohla.
Hnala se za tygrovanými dinosaury nahoru do kopce, ale ješte dríve, než dobehla na vrchol hrebenu, podle vrcení a revu už poznala, že nejakou korist ulovili. Z vrcholku si mohla jejich úlovek prohlédnout.
Scéna vypadala úplne jinak než všechno, co kdy videla v Africe. Na planine Seronera vládla kolem každého úlovku prísná organizace, která se dala dost presne predpovedet a byla svým zpusobem témer impozantní. Nejvetší šelmy, lvi a hyeny, byly k mršine nejblíž, a krmily se spolecne se svými mládaty. Opodál vyckávali, až na ne prijde rada, supi a cápi marabu, a ješte dál v kruhu obezretne obcházeli šakalové a další malí mrchožrouti. Když se velcí dravci nažrali, postoupila na jejich místa menší zvírata. Ruzná zvírata také žrala ruzné cásti tela: hyeny a supové kosti, šakalové pak ožrali zdechlinu docista. Takhle se to odehrávalo kolem každého úlovku a výsledkem bylo, že kolem potravy docházelo jen velice zrídka k hašterení a k soubojum.
Avšak tady videla pravé peklo - žrací šílenství. Padlé zvíre huste pokrývali pruhovaní dravci, kteří všichni zurive rvali z mršiny maso a mezitím na sebe casto vrceli a svádeli vzájemné souboje. Jejich stretnutí byla zcela otevrene neprátelská - jeden dravec hryzl sousední zvíre a zasadil mu do boku
hlubokou ránu. Na totéž zvíre se okamžite vrhlo nekolik dalších dravcu, takže odkulhalo pryc, sycelo a krvácelo z težkého poranení. Jakmile však zranené zvíre uniklo na okraj, pomstilo se tím, že se zahryzlo do ocasu jinému dinosauru a také mu zpusobilo vážné poranení.
Mládata, velikosti asi polovicní proti dospelým, se neustále prodírala kupredu a snažila se urvat si také kousek koristi, avšak dospelí jim nikde místo neuvolnili. Namísto toho na ne vrceli a zurive po nich chnapali. Mládata byla casto ráda, když se jim podarilo mrštne uskocit nazpet a udržet se v bezpecné vzdálenosti od tesáku dospelých, ostrých jako britva.
Malá mládata nevidela Hardingová vubec žádná. Tohle byla spolecnost nemilosrdných dospelých.
Zatímco veliké dravce pozorovala, hlavy a tela potrísnená krví, postrehla, kolik mají na krcích a na bocích zhojených jizev. Tohle byla zjevne rychlá, inteligentní zvírata, a prece mezi sebou neustále bojovala. Vyvinula se tímhle zpusobem jejich sociální organizace? Pakliže ano, byl to rídký jev.
Zvírata náležející k mnoha druhum mezi sebou bojují o potravu, území a o sexuálního partnera, avšak taková stretnutí nejcasteji obsahují jen hrozbu a rituální agresi, k vážným zranením dochází jen zrídka. Samozrejme, výjimky se stávají. Když hroší samec bojuje o to, aby prebral druhému jeho harém, casto druhého samce vážne poraní. Ale v každém prípade mely takové souboje daleko do toho, co videla ted.
Zatímco sledovala dení, poranené zvíre na kraji mršiny se vymrštilo vpred a zahryzlo se do jiného dospelého, který zavrcel a útok mu oplatil, zasáhl je dlouhým drápem na palci u nohy. Jedním úderem poranené zvíre rozpáral, ze široké rány se mu vyhrnula klubka bledých vnitrností. Zvíre se s vytím skácelo k zemi. Tri jiní dospelí se okamžite obrátili od mršiny, vrhli se na cerstve padlé telo a zurivým tempem zacali rvát ze zvírata maso.
Hardingová zavrela oci a odvrátila se. Tohle byl jiný svet, takový, jakému vubec nerozumela. Omrácene se vydala zpátky dolu z kopce. Od úlovku se vzdalovala tiše a opatrne.

ZVUK MOTORU
Ford Explorer tiše klouzal vpred úzkou cestou v džungli.
Jeli po stezce prošlapané zverí, která vedla po hrebeni nad údolím a klesala dolu k posedu umístenému v údolí pod nimi.
Rídil Thorne.
"Predtím jste tvrdil," obrátil se na Malcolma, "že víte, proc dinosauri vymreli?" "No, jsem si celkem jistý, že to vím," odvetil Malcolm.
"Základní situace je dost jednoduchá." Zavrtel se na sedadle.
"Dinosauri vzešli v triasu, asi pred dve ste dvaceti osmi miliony let. Nejvetší rozkvet slavili v prubehu jury a krídy, v obdobích, která následovala po triasu. Predstavovali vládnoucí formu života na téhle planete asi po sto padesát milionu roku - což je velmi dlouhá doba." "Vzhledem k tomu, že my tu jsme teprve tri miliony roku," dodal Eddie.
"Jen se nevytahujme," opravil ho Malcolm. "Jakési nedomrlé opice tu jsou tri miliony roku. My ne. Spolehlive se dá tvrdit, že lidské bytosti existují na téhle planete pouhých petatricet tisíc roku," rekl. "To je doba, která uplynula od okamžiku, kdy naši predkové vyzdobili jeskyne ve Francii a ve Španelsku a namalovali obrázky z lovu, které mely privolat lovecký úspech. Tricet pet tisíc roku. Z hlediska dejin Zeme to neznamená vubec nic. Práve jsme se odkudsi vynorili." "Dobre. . . " "A samozrejme, dokonce už za tech pouhých petatricet tisíc roku jsme zavinili, že nekteré druhy zvírat vymrely. Jeskynní clovek pozabíjel tolik lovné zvere, že vymrela na nekolika kontinentech. V Evrope žili lvi a

tygri. V Los Angeles behali nosorožci a žirafy. Pred deseti tisíci lety primitivní lovci, predkové domorodých Americanu, vyhubili chlupatého mamuta. Ale tohle není nic prekvapivého, tyhle lidské sklony. . . " "Iane. " "Ale ano, to je fakt, ackoli si moderní duté palice myslí, že tohle všechno je neco zbrusu nového..."
"Iane. Mluvili jsme o dinosaurech!" "Správne. Hovoríme o dinosaurech. V každém prípade byli v prubehu nejakých sto padesáti milionu let dinosauri na téhle planete tak úspešní, že do období krídy jich vzniklo celkem jedenadvacet velikých skupin. Nekolik málo skupin, jako camasauri a fabrosauri, vymrelo. Avšak ohromující vetšina dinosauru se mela v krídovém období stále k svetu.
A pak, náhle, asi pred petašedesáti miliony roku, vymrely všechny skupiny do poslední. A zustali jen ptáci. Tak. Otázka je - co to bylo?" "Myslel jsem, že to víte," rekl Thorne.
"Ne. Chci ríct, co to bylo zac, ten zvuk? Neslyšeli jste nic ?" "Ne," odpovedel Thorne.
"Zastavte," požádal Malcolm.
Thorne zabrzdil a vypnul motor. Stáhli okénka a ucítili nehybné polední vedro. Ani lístecek se pomalu nepohnul. Chvíli naslouchali.
"Nic neslyším," pokrcil Thorne rameny. "Co myslíte, že jste.. ." "Pšššt!" zarazil ho Malcolm. Priložil si dlan k uchu a hlavu vystrcil z okna, zaujate naslouchal. Po chvíli hlavu zase zatáhl zpátky. "Prísahal bych, že jsem zaslechl motor."
"Motor? Chcete ríct spalovací motor?"
"Správne." Ukázal smerem k východu. "Znelo to, jako když to prichází tamhle odnekud." Znovu se zaposlouchali, ale nezaslechli nic.
Thorne zavrtel hlavou. "Neumím si tady predstavit benzínový motor, Iane. Odkud by si taky bral benzín?" Zapraskalo rádio. "Doktore Malcolme?" Byl to Arby, v trajleru.
"Ano, Arby?" "Kdopak je tu ješte? Na ostrove?" "Co tím chceš ríct?" "Zapnete si monitor." Thorne spustil monitor na palubní desce. Objevil se záber z jedné z bezpecnostních kamer. Kamera shlížela dolu do úzkého, príkrého východního údolí. Videli svah kopce, temný pod príkrovem stromu. Znacnou cást výhledu clonila vetev. Nicméne všechno v záberu bylo klidné, tiché. Ani známky po nejakém pohybu.
"Co jsi videl, Arby?" "Podívejte se porádne." Thorne zahlédl pres listoví problesknout tkaninu v barve khaki, pak znovu. Uvedomil si, že to je clovek, který napul jde, napul klouže dolu svažitou džunglí smerem ke dnu údolí. Malá pevná postava, krátké tmavé vlasy.
"At se propadnu!" rekl Malcolm se smíchem.
"Víte, kdo to je?" "Ano, samozrejme. Je to Sarah."
"No, radeji bychom pro ni meli zajet." Thorne sáhl pro rádio a stiskl tlacítko. "Richarde," rekl.
Žádnou odpoved nedostal.
"Richarde? Slyšíte me?" Zase žádná odpoved.
Malcolm si povzdechl. "Výborne. Neodpovídá. Pravdepodobne se rozhodl, že se trošku projde. V rámci svých výzkumu..."
"To je presne to, ceho jsem se obával," rekl Thorne. "Eddie, sundej motocykl a zajed se podívat, co ted Levine provádí. Vezmi si s sebou lindstradtovku. My pojedeme vyzvednout Sarah."

STEZKA
Levine míril po stezce vyšlapané zverí do temnoty džungle.
Parasauri byli kdesi pred ním a tropili spoustu hluku tím, jak se prodírali kapradinami a palmami v dolním poschodí džungle. Ted už chápal, proc se zformovali do zástupu: neexistovalo jiné praktické rešení, jak se pohybovat hustým porostem deštného pralesa.
Troubili sice porád, avšak Levine postrehl, že zvuky nabraly odlišný charakter - posunuly se do vyšší tóniny a byly vzrušenejší. Hnal se po udusané stezce kupredu, odstrkoval vlhké vejíre palmových listu vyšší, než byl on sám. Zatímco naslouchal troubení zvírat vpredu, zacal si také uvedomovat výrazný zápach, cpavý a sladkokyselý. Mel dojem, že pach neustále sílí.
Avšak tam pred ním, tam se cosi delo, o tom nebylo pochyb. Troubení parasauru se nyní promenilo v úsecný štekot. Cítil v nem nervozitu. Avšak co mohlo znervóznovat zvírata tri a pul metru vysoká a deset metru dlouhá?
Zvedavost ho premohla. Levine se rozbehl džunglí, prodíral se mezi palmovými listy a preskakoval padlé stromy. V krovinách pred sebou zaslechl sycivý zvuk, jako když neco stríká, a pak jeden z parasauru vydal dlouhé, hluboké zatroubení.
Eddie Carr dojel na motocyklu nahoru k posedu a zastavil. Levine byl pryc. Rozhlédl se po zemi kolem a spatril na ní radu hlubokých zvírecích stop. Otisky byly veliké, pres pul metru v prumeru, a zdálo se, že smerují do džungle za posedem.
Prohlédl okolí posedu ješte pecliveji a zaregistroval také otisky bot. Poznal Levinuv vzorek. Na nekterých místech otisky bot poškodily zvírecí stopy, což znamenalo, že clovek tu šel pozdeji. Otisky bot rovnež vedly do pralesa.
Eddie Carr zaklel. Jet do džungle byla poslední vec, která se mu chtela. Už jen ze samotného pomyšlení mu naskakovala husí kuže. Ale co mel na výber? Musel privézt Levina nazpet. Ten clovek, uvažoval Eddie, zacínal predstavovat skutecný problém. Eddie si snal pušku z ramena a položil si ji napríc ,pres rídítka motocyklu. Pak otocením rukojeti pridal plyn a stroj se tiše rozjel do príšerí pralesa.
Levine se srdcem tlukoucím vzrušením se protáhl kolem posledních velikých palem. Okamžite zmrzl na míste. Prímo pred ním mu šlehal nad hlavou sem a tam parasaurí ocas.
Zvíre se k nemu obracelo zadkem. Z útrob mu vytékal silný proud moce a stríkal na zem. Levine uskocil nazpet, aby se vyhnul kapkám. Za nejbližším zvíretem spatril v džungli mýtinku udusanou do roviny nescetnýma zvírecíma nohama.

Parasauri se nacházeli poruznu roztroušení na mýtine a všichni spolecne mocili.
Takže to jsou latrinní zvírata, pomyslel si Levine. Bylo to fascinující a zcela neocekávané.
Mnoho soudobých zvírat vcetne nosorožcu a vysoké zvere dává prednost tomu, že vykonávají potrebu na urcitých místech. V mnoha prípadech se stáda chovají koordinovane. Latrinní chování bylo všeobecne považováno za zpusob, jakým si zvírata oznacují své území. Avšak at už byl duvod jakýkoli, nikdo neocekával, že si podobným zpusobem pocínali i dinosauri.
Zatímco Levine parasaury pozoroval, zvírata se vymocila a každé z nich se stáhlo pár metru na stranu. Pak také defekovala, znovu spolecne. Každý z parasauru vyprodukoval veliký trávove zbarvený kopec. Tohle všechno provázelo hluboké troubení, které vydávala všechna zvírata ve stáde spolecne s ohromným množstvím strevního plynu páchnoucího metanem.
"Velice pekné," zašeptal jakýsi hlas za ním.
Otocil se a videl Eddieho Carra sedícího na motocyklu.
Ovíval si nos rukou. "Dinosauří prdy," rekl. "Kdyby tady clovek zapálil sirku, celé tohle místo vyletí do vzduchu..."
"Pšššt!" zasycel zlostne Levine a zavrtel hlavou. Otocil se nazpet k parasaurum. Nemel kdy, aby se nechal vytrhovat nejakým vulgárním mladíkem. Nekolik zvírat sklonilo hlavy a zacalo vylizovat kaluže moce. Bezpochyby si chtejí obnovit ztracené výživné látky, zauvažoval. Možná sul. Nebo treba hormony. Anebo to melo možná neco spolecného s rocní dobou. Nebo treba. . .
Levine se natáhl kupredu.
Vedeli toho tak málo o techhle zvíratech! Netušili dokonce nic ani o jejich základních životních projevech - jak žrala, jak vylucovala, jak spala a jak se rozmnožovala. Tahle dávno zmizelá zvírata si vyvinula celý komplex složitých, vzájemne se ovlivnujících zpusobu chování. Pokusit se jim porozumet dnes, to by mohl být celoživotní úkol pro desítky vedcu. Avšak k tomu pravdepodobne nikdy nedojde. Mohl doufat jenom v tolik, že se mu podarí vyslovit pár domnenek, pár jednoduchých dedukcí, které nikdy neproniknou pod povrch složitosti jejich života.
Parasauri zatroubili a vydali se hloubeji do pralesa. Levine se pustil za nimi.
"Doktore Levine," oslovil ho tiše Eddie. "Nasednete si na motocykl. Okamžite." Levine ho ignoroval, protože jak veliká zvírata odcházela, uvidel desítky malických zelených dinosaurku, kterí s cirikáním skákali na mýtinu. Okamžite si uvedomil, co to je zac:
Procompsognathus triassicus. Malí mrchožrouti, nalezení Fraasem roku 1913 v Bavorsku. Levine jen fascinovane zíral. Samozrejme že ta zvírata dobre znal, ale pouze z rekonstrukcí, protože nikde na svete se doposud kompletní kostra procompsognatha nenašla. Nejpodrobnejší studie vypracoval Ostrom, avšak ten musel pracovat s kostrou, která byla zle poškozená a fragmentální. Ocas, krk a prední koncetiny, to všechno na zvíratech, která Ostrom popisoval, scházelo. A prece tu procompsognathové byli, dokonale zformovaní a cilí, poskakovali všude kolem jako hejno kurat. Zatímco je pozoroval, procompsognathové zacali žrát cerstvé výkaly a pít zbytky moci. Levine se zamracil. Bylo tohle bežné chování mrchožroutu?
Levine si tím nebyl jistý...
Natáhl se kupredu, aby si je prohlédl podrobneji.
"Doktore Levine!" zašeptal Eddie.
Zajímavé bylo, že kompové žrali pouze cerstvé výkaly, nikoli vyschlé zbytky, které se válely všude po mýtine. At už šlo o jakékoli živiny, musely být prítomny pouze v cerstvých výkalech. Z toho se nabízel dohad, že se jedná o protein nebo hormon, který se casem rozkládá. Nejspíš by mel opatrit cerstvý vzorek pro analýzu. Sáhl do kapsicky na košili a vytáhl plastikový sácek. Vydal se mezi kompy, kterí se tvárili, že jeho prítomnosti nevenují žádnou pozornost.
Sehnul se u nejbližší hromady výkalu a pomalu natáhl ruku.
"Doktore Levine!" Znechucene se ohlédl dozadu a v tom okamžiku se jeden z kompu vymrštil a kousl ho do ruky. Další mu skocil na ramena a zahryzl se mu do ucha. Levine zajecel a povstal.
Kompové seskocili na zem a utekli.
"Krucifix!"
Eddie predjel s motocyklem. "Už toho bylo dost!" rekl.
"Nasednete si sakra na tu motorku! Padáme odsud."

HNÍZDO
Cervený džíp Wrangler zastavil. Stezka vyšlapaná zverí, po níž jeli, pokracovala podrostem kupredu na jakousi mýtinu. Stezka byla široká a rozbahnená, dorovna zdupaná velikými zvíraty. V bláte videli velikánské, hluboké stopy.
Z mýtiny se k nim neslo hluboké kejhání, které jako by vydávaly jakési nesmírne velikánské husy.
"Fajn," rekl Dodgson. "Podejte mi tu krabici." King neodpovedel.
"Jakou krabici?" zeptal se Baselton.
Aniž by odtrhl zraky od mýtiny, Dodgson odpovedel: "Je tam taková cerná krabice, na sedadle vedle tebe, a sada baterií. Podej mi to." "To je tíha!" zavrcel Baselton.
"Protože jsou v tom cívkové magnety." Dodgson se natáhl dozadu a prevzal krabici vyrobenou z cerného eloxovaného kovu. Byla velká asi jako krabice na boty. Lišila se jen tím, že koncila reflektorovým kuželem. Vespod mela primontovanou pistolovou rukojet. Krabicku se sadou baterií si Dodgson pripjal k opasku a kabelem ji zapojil do prístroje. Pak uchopil krabici za pistolovou rukojet a zvedl ji. Vzadu byl knoflík, prímo proti nemu, a ciferník.
"Clánky jsou nabité?" zeptal se.
"Jsou nabité," potvrdil King.
"Fajn," rekl Dodgson. "Pujdu první, na území hnízda.

Spustím prístroj a zvírata vyženu. Vy dva se budete držet za mnou, a jakmile budou zvírata pryc, každý z vás vybere z hnízda po jednom vejci. Pak se vrátíte a donesete je do auta. Já se vrátím poslední. Pak odsud všichni spolecne odjedeme. Rozumeli jste?" "Jasne," souhlasil Baselton.
"Dobre," pritakal King. "Co je tohle za druh dinosauru?" "Sakra, nemám ponetí," odvetil Dodgson vystupující z auta. "A taky to nehraje žádnou roli. Jenom dodržujte plán." Tiše zavrel dvere.
Ostatní také nehlucne vystoupili a všichni spolecne se vydali kupredu po mokré stezce. Bahno jim podkluzovalo pod nohama. Zvuky z mýtiny neustávaly. Dodgsonovi to znelo, jako by se tam nacházela spousta zvírat.
Odstrcil poslední vejír kapradiny, který mu bránil ve výhledu, a spatril je.
Bylo to rozlehlé hnízdište se ctyrmi ci peti prohlubnemi vystlanými trávou a chránenými hlinenými valy. Prohlubne byly pres dva metry široké a necelý metr hluboké. Hlinené valy obklopovalo na dvacet béžove zbarvených dospelých zvírat - celé stádo dinosauru. A dospelí byli velicí, deset metru dlouzí a tri metry vysocí, všichni kejhali a pofrkávali.
"Prokristapána," uniklo Baseltonovi, který jen užasle zíral.
Dodgson zavrtel hlavou. "Jsou to maiasauri," zašeptal.
"Tohle bude procházka ružovou zahradou."

Maiasaura pojmenoval paleontolog Jack Horner. Pred Hornerem se vedci domnívali, že dinosauri nakladená vejce opouštejí, jak to delá vetšina plazu. Takový predpoklad se shodoval se starým obrázkem dinosauru coby studenokrevných, plazum podobných zvírat. Vedci se dohadovali, že dinosauri jsou stejne jako plazi samotári. Nástenné malby v muzejích jen zrídkakdy ukazovaly víc než jediný exemplár od každého druhu - jeden brontosaurus tady, stegosaurus nebo triceratops tam, jak se brodí bažinou. Avšak Homerovy vykopávky v pustinách Montany prinesly jasný, jednoznacný dukaz, že alespon jeden z druhu hadrosauru vykazoval v prubehu hnízdení složité rodicovské chování. Horner toto chování vložil i do jména onech tvoru: maiasaurus znamená „ješter dobrá matka".
Když nyní Dodgson maiasaury pozoroval, videl, že jsou skutecne pozorní rodice. Velcí dospelí obklopovali hnízda a pohybovali se opatrne, aby nešlápli do melkých hlinených prohlubní. Béžoví maiasauri patrili k dinosaurum s kachním zobákem, meli veliké hlavy ukoncené širokým plochým rypákem, silne pripomínajícím kachní zobák.
Pomocí nej také trhali trávu a sypali ji na vejce uložená v prohlubních. Dodgson vedel, že tohle je zpusob regulace teploty vajec. Kdyby se veliká zvírata na vejce posadila, rozmackala by je. Takže namísto toho vejce pokrývala vrstvou trávy, která pohlcovala slunecní zárení a udržovala vejce v stabilnejší teplote. Zvírata pracovala neúnavne.
"Ti jsou velicí!" ozval se Baselton.
"Není to nic jiného než prerostlé krávy," odvetil Dodgson.
Ackoli maiasauri byli velcí, byli to býložravci a meli poddajný, mírne prihlouplý kravský výraz. "Pripraveni? Kupredu!" Pozvedl krabici jako zbran a vystoupil z úkrytu na volné prostranství.
Dodgson ocekával vzrušenou reakci, až ho maiasauri spatrí, ale nic se nedelo. Prakticky mu vubec nevenovali pozornost. Jedno ci dve dospelá zvírata vzhlédla, uprela na nej svoje hloupé oci a zase se odvrátila. Maiasauri pokracovali v trhání trávy a pokrývání vajec, která byla jasne bílá, kulatá a mela v prumeru témer pul metru. Každé z nich bylo alespon dvakrát vetší než pštrosí. Mela rozmery malého nafukovacího míce.
Žádné mláde se z vajec dosud nevyklubalo.
King s Baseltonem také vystoupili na mýtinu a postavili se za Dodgsona. Maiasauri je stále ignorovali.
"Úžasné," komentoval Baselton.
"Plus pro nás," rekl Dodgson. A zapjal krabici.
Mýtinu zaplavil vysoko položený ostrý zvuk. Maiasauri se okamžite obrátili proti nemu, zvedli hlavy a zakejhali. Zdáli se rozrušení a zmatení. Dodgson nastavil ciferník a tón se ješte zvýšil, až doslova trhal uši.
Maiasauri pohazovali hlavami nahoru dolu a zacali pred bolestivým zvukem ustupovat. Shromáždili se na vzdálenejším konci mýtiny. Nekolik zvírat ze zdešení mocilo. Pár z nich uprchlo do houštin a opustilo hnízdište. Ostatní maiasauri byli rozrušení, ale drželi se poblíž.
"Do toho!" porucil Dodgson.
King vstoupil do prvního hnízda, a když zvedl vejce, nespokojene zavrcel. Velikou kouli totiž rukama sotva objal. Maiasauri na nej houkali, avšak žádné dospelé zvíre se nehnulo vpred. Pak vstoupil Baselton do dalšího hnízda, vzal druhé vejce a následoval Kinga zpátky k autu.
Dodgson ustupoval pozpátku a držel prístroj namírený na zvírata. Na pokraji mýtiny zvuk vypnul.
Maiasauri se okamžite vrátili nazpet a neustále hlasite kejhali. Avšak jakmile se vrátili k hnízdum, zdálo se, že zapomneli na všechno, co se pred chvílí odehrálo. Behem nekolika chvil prestali kejhat a vrátili se k zasypávání vajec trávou. Dodgsona, který zamíril zpátky po stezce, dokonale pustili z hlavy.
Pitomá zvírata, pomyslel si Dodgson, když se vracel k autu. Baselton s Kingem práve ukládali vejce do velikých kontejneru umístených vzadu, vyložených mekkou penovou hmotou. Oba muži se smáli jako malí kluci.
"To bylo bezva!" "Bezvadný! Fantastický!" "Co jsem vám ríkal?" pristoupil k nim Dodgson. "Jako po másle!" Letmo pohlédl na hodinky. "Touhle rychlostí to zvládneme dokonce ješte drív než za ctyri hodiny." Nasoukal se zpet za volant a spustil motor. Baselton se usadil na zadním sedadle. King usedl na sedadlo spolujezdce a vytáhl mapu.
"Tak další," vyzval ho Dodgson.

POSED
"Ríkám vám, je to v porádku," odsekl Levine podrážděne.
Potil se ve znicujícím vedru pod hliníkovou stríškou posedu. "Podívejte, dokonce mi ani neprokousl kuži." Zvedl ruku. Mel na ní cervený pulkruh v místech, kde mu procompsognathus pritiskl zuby na kuži, ale to bylo taky všechno.

"No jo," rekl Eddie za jeho zády, „jenže vám trochu krvácí ucho." "Nic necítím. Nemuže to být nijak vážné." "Ne, vážné to není," souhlasil Eddie a otevrel kufrík s první pomocí. "Ale radeji vám to vycistím." .
"Dal bych prednost tomu," vrcel Levine, "kdybych mohl pokracovat ve svých pozorováních." Dinosauri se nacházeli sotva ctyri sta metru od nich a dobre na ne videl.
V klidném poledním vzduchu dokonce slyšel, jak oddechují.
Slyšel, jak oddechují.
Nebo by to alespon slyšel mohl, kdyby mu tenhle mladík dal pokoj. "Podívejte," rekl Levine, „já vím, co tu delám. Ale vy jste prišel až na konec velmi zajímavého a úspešného experimentu. Privolal jsem dinosaury k sobe tím, že jsem napodobil jejich volání." "Fakticky?" podivil se Eddie.
"Ano. Predevším práve to je zavedlo do pralesa. Takže si sotva mužu myslet, že potrebuju vaši pomoc..." "Vec je v tom," odvetil klidne Eddie, "že máte trochu tech dinosauricích dreku na uchu a taky pár malých ranek. Jenom vám to malicko vycistím." Namocil gázový polštárek v dezinfekci. "Možná to trochu štípne. " "To nevadí, už jsem zažil jiné... Auuu'" "Nehýbejte se," uklidnoval ho Eddie. "Už jenom chvilicku." "Je to absolutne k nicemu!" "Ješte chvilku vydržte a je to. Tak." Odtáhl polštárek od ucha.
Levine spatril na ruce hnedavé místo a slabou cervenou šmouhu. Jak predpokládal, zranení bylo smešné. Natáhl ruku a dotkl se ucha. Vubec ho nebolelo.
Levine zameril zrak na plán a Eddie zase sbalil kufrík s první pomocí.
"Kristepane, tady nahore je ale vedro!" postežoval si.
"Ano," souhlasil Levine a pokrcil rameny.
"Prijela Sarah Hardingová a myslím, že ji dovezli do trajleru. Nechcete se ted vrátit?" "Nechápu proc," odsekl Levine.
"Jenom me napadlo, že byste se s ní treba chtel pozdravit nebo tak," rekl Eddie.
"Moje práce je tady," odvetil Levine. Odvrátil se a zvedl si k ocím dalekohled.
"Tak tedy," rekl Eddie. "Nechcete se vrátit?" "To me ani ve snu nenapadlo," odpovedel Levine hledící do dalekohledu. "Ani za milion roku. Ani za šedesát pet milionu roku!"

TRAJLER
Kelly Curtisová naslouchala, jak crcí sprcha. Nemohla tomu uverit. Zahledela se na zablácené šaty nedbale pohozené na posteli. Na šortky a košili s krátkými rukávy v barve khaki.
Opravdovské šaty Sarah Hardingové.
Kelly se nedokázala ovládnout. Natáhla ruku a dotkla se jich. Pocítila, jak už je látka obnošená a roztrepená. Rada knoflíku byla prišitá znovu a nekteré neladily s puvodními. A poblíž kapsy byly cervenavé šmouhy, o nichž se Kelly dohadovala, že to je urcite zaschlá krev. Znovu natáhla ruku a dotkla se látky. . .
"Kelly?" Sarah ji volala ze sprchy.
Pamatuje si moje jméno!
"Ano?" ozvala se Kelly a hlas prozradil, jak je rozrušená.
"Není tu nejaký šampón?" "Podívám se, paní doktorko," odpovedela Kelly a chvatne otvírala zásuvky. Všichni muži museli odejít do vedlejšího oddelení, zatímco se Sarah myla, a nechali je spolu samotné.
Kelly hledala pilne, otevírala zásuvky a zase je hlucne zavírala.
"Poslechni," volala Sarah, „jestli nemužeš žádný najít, je to v porádku." "Hledám... " "Není tu nejaký jar na nádobí?"
Kelly se zarazila. U drezu stála jakási zelená plastiková láhev. "Ano, paní doktorko, ale..." "Podej mi ji. Je to všechno stejné. Na tom nesejde." Zpoza sprchové plenty se natáhla ruka. Kelly jí podala láhev.
"A jmenuju se Sarah." "Ano, paní doktorko." "Sarah." "Ano, Sarah."
Sarah Hardingová byla správná. Velice prátelská a normální.
Kelly úplne v transu usedla na sedátko v kuchyni a vyckávala, zatímco kývala svešenýma nohama, pro prípad, že by doktorka Hardingová - Sarah - ješte neco potrebovala. Slyšela, jak si Sarah pobrukuje písnicku "Toho chlapa si potrebuju vymejt z vlasu". Po nekolika okamžicích se sprcha zastavila, Sarah natáhla ruku a vzala si osušku z háku. A pak vyšla ven zabalená do osušky.
Sarah si procísla krátké vlasy prsty, což se zdálo, že je veškerá péce, kterou svému vzhledu venuje. "Tak je to lepší. Kamarádko, tohle je prepychový terénní trajler. Doktor opravdicky odvedl velkou práci." "Ano," souhlasila Kelly. "Je pekný." Sarah se na ni usmála. "Kolik je ti roku?" "Trináct. " "To chodíš do osmé trídy?" "Do sedmé." "Do sedmicky," opakovala Sarah zamyšlene.
"Doktor Malcolm," rekla Kelly, "vám tu pripravil nejaké šaty. Ríkal, že si myslí, že vám budou." Ukázala na cisté šortky a tricko s krátkým rukávem.
"Cí to je?" "Myslím, že Eddieho." Sarah šatstvo zvedla a podržela nahore. "To by mi mohlo být." Odnesla si veci za roh, do spacího oddílu, a zacala se oblékat. "Co chceš delat, až vyrosteš?" "Já nevím," odpovedela Kelly.
"To je velice rozumná odpoved." "Opravdu?" Matka Kelly neustále nutila, aby zacala pracovat na cástecný úvazek, že tak lépe pozná, co chce v živote delat.
"Ano," potvrdila Sarah. "Nikdo chytrý neví, co chce delat, dokud mu není aspon dvacet nebo tricet." "Ach. " "Co bys chtela studovat?" "Fakticky, no, mám ráda matiku," odpovedela trochu provinilým hlasem.
Sarah její tón urcite zaslechla, protože rekla: "Co je na matice špatného?" .
"Teda, holky ji obycejne neumejí. Chci ríct, však víte." "No, to já nevím," pronesla Sarah neutrálne.
Kelly pocítila, že propadá panice. Strašne jí lahodil vrelý tón, jímž s ní Sarah Hardingová rozmlouvala, ale ted cítila, že se jaksi vytrácí, jako když špatne odpovedela ucitelce.
Rozhodla se, že už toho víc nerekne. Mlcky vyckávala.

Po chvíli Sarah opet vyšla ven a mela na sobe Eddieho pytlovité šatstvo. Posadila se a zacala se obouvat. Pohybovala se klidne a rozvážne. "Co jsi tím chtela ríct, že devcata obycejne neumejí matiku?" "No, všichni to ríkají." "Kdo všichni?" "Naši ucitelé." Sarah si povzdechla. "To je výborné," zavrtela hlavou.
"Tvoji ucitelé..." "A ostatní deti mi ríkají šprte. A tak podobne. Však víte," vyhrkla Kelly. Nemohla uverit tomu, že tohle všechno vypráví Sarah Hardingové, kterou vlastne vubec neznala, jenom z clánku v casopisech a z fotografií, ale ted stála pred ní a povídala jí všechny tyhle osobní veci. Všechno, co jí tak znepríjemnovalo život.
"No," vesele se zasmála Sarah, "když ti ríkají takhle, to musíš být v matice opravdu dobrá, že?" "Myslím." Znovu se zasmála. "To je skvelé, Kelly." "Jenže problém je v tom, že kluci nemají rádi holky, které jsou moc chytré." Sarah zvedla obocí. "Fakticky?" "No jo, aspon to všichni ríkají." "Jako kdo?" "Jako treba moje máma." "Jo. A ta asi ví, o cem mluví."
"To já nevím," pripustila Kelly. "Moje máma chodí jenom s peknejma blbeckama, fakticky." "Takže by se mohla mýlit?" zeptala se Sarah a vzhlédla vzhuru od tkanicek, které si práve zavazovala.
"Snad jo." "Teda, podle mých zkušeností, nekterí muži mají rádi chytré ženy a nekterí nemají. Je to stejné jako všechno na svete." Povstala. "Slyšela jsi nekdy o Georgi Schallerovi ?" "Jiste. To je ten, co zkoumal pandy." "Správne. Pandy a predtím snežné levharty a lvy a gorily.
Je to nejvýznamnejší vedec v oblasti zvírat ve dvacátém století - a víš, jak pracuje?" Kelly zavrtela hlavou.
"Predtím, než George vyjede do terénu, precte si všechno, co bylo o zvíreti, které chce zkoumat, už napsáno. Populární knížky, novinové clánky, vedecké studie, proste všechno.
Pak vyrazí ven a sám zvíre pozoruje. A víš, co obvykle zjištuje?" Kelly zavrtela hlavou, netroufala si vubec promluvit.
"Že skorem všechno, co bylo kdy napsáno, je špatne. Jako treba u goril. George studoval horské gorily o deset let dríve, než Dianu Fosseyovou neco takového vubec napadlo. A zjistil, že všechno, co se o gorilách dosud ríkalo, je prehnané nebo neporozumení veci ci úplný nesmysl - jako treba predstava, že soucástí expedic vypravených studovat gorily nesmejí být ženy, protože by je gorily znásilnily. Mýlka. Všechno úplne špatne." Sarah si zavázala obe boty a zvedla se.
"Takže, Kelly, dokonce i když jsi ješte tak mladá, existuje neco, co by ses mohla naucit hned ted. Po celý život ti budou lidé neustále cosi ríkat. A vetšinou, pravdepodobne z devadesáti peti procent, bude to, co ti budou ríkat, špatne." Kelly neodpovedela. Pripadala si podivne sklícená, když taková slova poslouchala.
"To je skutecnost," pokracovala Sarah. "Lidé jsou proste prímo nabití špatnými a nepresnými informacemi. Takže je težké poznat, komu verit. Chápu, jak se cítíš." "Opravdu?" .
"Jiste. Moje máma mi ríkávala, abych si vždycky zachovala vlastní názor." Zasmála se. "A totéž mi ríkali i nekterí ucitelé. " "Fakticky?" Kelly se to zdálo nemožné.
"Ale ano," potvrdila Sarah. "Opravdu.. . " Z vedlejší cásti trajleru zaslechli Malcolma, jak ríká: "Ne!
Ne! Ti idioti! Takhle by mohli všechno zkazit!"
Sarah se okamžite obrátila a vešla do sousedního oddílu.
Kelly seskocila ze sedacky a spechala za ní.
Všichni muži se tísnili u monitoru. Mluvili jeden pres druhého a zdálo se, že je neco vyvedlo z míry. "To je údesné," ríkal práve Malcolm. "Strašné!" "Je to džíp?" ptal se Thorne.
"Meli cervený džíp," potvrdila Hardingová a priblížila se, aby lépe videla.
"Pak je to Dodgson," rekl Malcolm. "Sakra!" "Co tady vlastne provádí?" "Mužu se jenom dohadovat." Kelly se procpala kupredu, aby se také podívala. Na obrazovce videla pralesní houštiny, mezi nimiž se cervene a cerne míhalo jakési auto.
"Kde jsou ted?" zeptal se Malcolm Arbyho.
"Myslím, že ve východním údolí," odpovedel Arby. "Poblíž míst, kde jsme našli doktora Levina." V rádiu to zapraskalo. Levinuv hlas rekl: "Chcete ríct, že na ostrove jsou ješte nejací jiní lidé?" "Ano, Richarde." "No, tak byste meli radeji jít a vyhnat je, než to tady všechno zbordelí." "Já vím. Nechceš se vrátit?" "Ne bez dostatecného duvodu. Dejte mi vedet, kdyby se nejaký objevil. A s klapnutím prerušil spojení.
Hardingová zírala na obrazovku a sledovala džíp. "To jsou oni, urcite," potvrdila. "To je tvuj prítel Dodgson."
"Dodgson není žádný muj prítel," odsekl Malcolm. Povstal a bolestí v noze zamrkal. "Pojdme," vyzval je. "Musíme ty sycáky zastavit. Nemáme casu nazbyt."

HNÍZDO

Cervený džíp Wrangler pozvolna zastavil. Prímo pred nimi vytvárela hustá kroviska hotovou zed. Avšak pres zelenou stenu prosakovalo z mýtiny otevírající se za ní slunecní svetlo.
Dodgson tiše sedel v aute a naslouchal. King se na nej otocil a chystal se promluvit, avšak Dodgson zvedl ruku a gestem ho umlcel.
Pak to zaslechl zretelne - hluboko posazené vrcení, témer kocicí predení. Vycházelo zpoza zelené steny pred nimi. Znelo to jako ta nejvetší divoká kocka, jaká kdy v džungli žila. A zároven cítil slaboucké chvení, sotva znatelné, ale presto stacilo, aby klícky v zapalování zacinkaly o sloupek volantu. Když chvení pocítil, pozvolna mu došlo: Neco se tu pohybuje.
Cosi hrozne velikého. Neco se poblíž pohybuje.
King vedle nej užasle zíral vpred s otevrenými ústy. Dodgson se ohlédl na Baseltona. Profesor svíral sedadlo bílými, odkrvenými prsty a naslouchal zvukum.
Pres kapradiny prímo pred nimi prelétl stín. Soude podle stínu bylo zvíre témer sedm metru vysoké a dvanáct metru dlouhé. Krácelo po zadních, melo mohutné telo, krátký krk a velice rozmernou hlavu.
Tyrannosaurus.

Dodgson zaváhal, sledoval stín. Srdce v hrudi mu divoce bilo. Zvažoval, jestli mají jít i na tohle hnízdo, ale duveroval, že prístroj bude fungovat i tady. "Tak pojdme na to," vyzval ostatní. "Podej mi ten prístroj." Baselton mu jej podal, stejne jako to udelal predtím.
"Nabitý?" zeptal se Dodgson.
"Clánky jsou nabité," odpovedel King.
"Fajn," rekl. "Tak jdeme. Presne stejne jako predtím. Pujdu první, vy dva za mnou a odnesete vejce do auta. Pripraveni ?" "Pripraveni," pritakal Baselton.
King neodpovedel. Neustále sledoval ocima pohybující se stín. "Jaký druh dinosaura je tohle?" "Tohle je tyrannosaurus." "Kristepane!" zamumlal King.
"Tyrannosaurus?" opakoval Baselton.
"Na tom nezáleží, co to je," pronesl Dodgson podrážděne.
"Pocínejte si podle plánu, stejne jako prve. Všichni pripraveni ?" "Okamžik," rekl Baselton.
"Co když to nebude fungovat?" namítl King.
"Už prece víme, že to funguje," odvetil Dodgson.
„O tyrannosaurovi byla nedávno publikována dost kuriózní studie," rekl Baselton. "Paleontolog jménem Roxton vypracoval studii o tyrannosaurove mozkovne a vyvodil v ní záver, že tahle zvírata mela mozek, který se nepríliš lišil od mozku žabího, ackoli ten jejich byl samozrejme mnohem vetší. Vyplývá z toho fakt, že jeho nervová soustava je prizpusobena pouze na pohyb. Pokud stojíte nehnute, tyrannosaurus vás neuvidí. Stojící predmety se pro nej stávají neviditelné." .
"Jste si tím jistý?" zeptal se King.
"Je to vedecká studie," odvetil Baselton. "A dává to perfektne smysl. Clovek nesmí zapomínat, že dinosauri, pres všechnu jejich hruzostrašnou obrovitost, meli ve skutecnosti dost primitivní intelekt. Je vcelku logické, že tyrannosaurus mohl mít duševní úroven žáby." "Nechápu, proc se do toho pouštíme," rekl King nervózne.
Zahledel se uprene kupredu. "Je mnohem vetší než ti ostatní." "Tak co?" rekl Dodgson. "Slyšel jsi, co ríkal George. Je to jenom velikánská žába. Pojd, at to máme s krku. Vylez z toho zatraceného auta! A nepráskni dverma."
Když pripomnel ten obskurní clánek z vedeckého casopisu, cítil se George Baselton docela dobre a autoritativne. Byla to role, na niž byl zvyklý, dodávat informace tem, jimž scházely. Nyní, když se blížil k hnízdu, s úžasem zjišťoval, že se mu zacínají chvet kolena. Nohy mel jako gumové. Vždycky si myslel, že jeho síla je v reci. Nyní ho znepokojilo, když si uvedomil, že by to mohla být pravda doslova. Zahryzl se do rtu a opet prinutil telo k poslušnosti. Prece na sobe nedá znát strach, ríkal si. Je prece pánem situace.
Dodgson už vykrocil kupredu a cernou skrínku svíral v ruce jako pistoli. Baselton se letmo ohlédl po Kingovi, který byl na smrt bledý a silne se potil. Vypadal, že je na pokraji kolapsu, vpred se pohyboval co noha nohu mine. Baselton krácel vedle nej. Aby se ujistil, že je v porádku.
Dodgson vpredu se naposledy krátce ohlédl a mávl na Baseltona s Kingem, aby ho následovali. Zabodl se do nich do obou vzteklým pohledem a pak se protáhl krovisky na mýtinu.
Baselton spatril tyrannosaura. Ne - byli tam dva! Stáli na zadních nohách po obou stranách hlineného náspu, dva dospelí, silní, temne rudí s velikánskými divokými tlamami.
Stejne jako maiasauri i tahle zvírata se na okamžik na Dodgsona zadívala tupým pohledem, jako by je strašne prekvapilo, že vidí vetrelce. A pak tyrannosauri zurive zarvali. Vydali neuveritelný, hrmející rev, který rozechvel vzduch. Dodgson pozvedl prístroj a namíril jej proti zvíratum. Mýtinu okamžite zalil nepretržitý, vysoko položený pískot. Tyrannosauri zarvali v odpoved a sklonili hlavy, natáhli krky vpred a zacvakali zuby, pripravovali se k útoku. Byli obrovští - a zvuk je nijak neodrazoval. Vyrazili vpred kolem náspu, proti Dodgsonovi. Jak se pohybovali, zeme se pod nimi otrásala.
"Do prdele!" ulevil si King.
Avšak Dodgson zustal klidný. Otocil ciferníkem. Baselton si pri tiskl dlane k uším. Pískot se zvedl do vyšší tóniny, zesílil a doslova rval uši, stal se neuveritelne bolestivý. Reakce byla okamžitá: tyrannosauri ustoupili vzad, jako by obdrželi fyzický úder. Svesili hlavy. Rychle mžikali ocima. Zdálo se, že zvuk ve vzduchu prímo vibruje. Tyrannosauri znovu zarvali, ale tentokrát už jen slabe, bez presvedcení. Z hnízda uplácaného z bláta se ozval strašlivý nárek.
Dodgson postoupil vpred a prístrojem míril do vzduchu, prímo proti zvíratum. Tyrannosauri se dali na ústup, podívali se do hnízda, pak zpátky na Dodgsona. Prudce pohazovali hlavami sem a tam, jako by se snažili vytrást si ten strašlivý pískot z uší. Dodgson opet klidne pootocil ciferníkem. Tón se ješte zvýšil. Nyní se stal opravdu nesnesitelný, mucivý.
Dodgson zacal šplhat nahoru na hlinený násep hnízda. Baselton s Kingem klopýtali za ním. Baselton zjistil, že hledí dolu do hnízda obsahujícího ctyri kropenatá vejce a dve mládata, která vypadala ze všeho nejvíc jako vychrtlí, prerostlí krocani. Nebo snad jako jakýsi druh gigantických ptacích mládat.
Dva dospelí tyrannosauri se stáhli na vzdálený konec mýtiny, odehnáni pískotem. Stejne jako maiasauri zacali rozrušením mocit. Zurive dupali nohama. Avšak k nim se nepribližovali. Dodgson zakricel pres uši rvoucí pískot vycházející z prístroje: "Seberte ty vejce!" King omámene seškobrtal dolu do hnízda a popadl nejbližší vejce. Okamžite se mu z chvejících se rukou vy smeklo a ocitlo se ve vzduchu, znovu je zachytil a pevne popadl. Prišlápl pritom nohu jednomu z mládat, které vykriklo strachem a bolestí.
V tom okamžiku se rodice znovu pokusili vyrazit vpred, pritahováni krikem svého potomka. King se spešne vypotácel z hnízda a protáhl se krovisky. Baselton jej sledoval, jak odchází.
"Georgi!" zarval Dodgson, stále mírící prístrojem na tyrannosaury. "Seber další vejce!" Baselton se otocil, aby se podíval po dospelých tyrannosaurech, a videl, jak jsou rozrušení a vzteklí. Sledoval, jak prudce rozevírají a zavírají tlamy, a náhle ho prepadl pocit, že pískot nepískot tahle zvírata už nikdy nikomu nedovolí, aby ješte jednou vstoupil do

jejich hnízda. King mel štestí, avšak Baselton je mít nebude, úplne to cítil, a...
"Georgi! Delej!" "Já nemužu," vypravil ze sebe Baselton.
"Ty pitomej idiote!" Dodgson neprestal držet prístroj obrácený proti tyrannosaurum a zacal slézat dolu do hnízda sám.
Ale jakmile vyrazil, prudce pohnu1 telem a kabel vedoucí od krabicky s bateriemi vypadl z prístroje.
Pískot okamžite ustal.
Na mýtine se rozhostilo ticho.
Baselton zasténal.
Tyrannosauri naposledy potrásli hlavami a zarvali.
Baselton sledoval, jak Dodgson náhle zmrtvel, neschopen pohybu. Baselton také zustal stát bez hnutí. Jaksi se mu podarilo, že prinutil své telo stát na tom míste, kde bylo. Prinutil kolena, aby se netrásla. Zadržel dech.
A cekal.
Tyrannosauri na protejší strane mýtiny vyrazili proti k nim.
* * *

"Co to delají?" vykrikl Arby v trajleru. Prilepil se na monitor tak blízko, že se nosem málem dotýkal obrazovky.
"Zbláznili se snad? Oni jenom stojí a koukají!" Kelly vedle nej neríkala nic. Mlcky sledovala obrazovku.
"To jseš ráda, že tam ted nejseš, Kelly, že?" rekl Arby.
"Proboha mlc," odpovedela Kelly.
Ne, nezbláznili se," rekl Malcolm do rádia, zatímco pozoroval monitor na palubní desce. Explorer se kolébal na stezce a míril k východní cásti ostrova. Rídil Thorne. Sarah s Malcolmem sedeli na zadních sedadlech.
"Mel by se pokusit znovu spustit ten generátor zvuku," rekla Sarah. "Nebo tam doopravdy chtejí jen tak zustat stát?"
"Ano," odvetil Malcolm.
"Proc?" "Mají špatné informace," vysvetlil Malcolm.

DODGSON
Dodgson sledoval prvního tyrannosaura, jak se k nemu blíží.
Na tak velikánská zvírata se tyrannosauri chovali dost opatrne. Proti nim vyrazil jen jeden z obou rodicu, a ackoli každých pár kroku divoce zarval, zdál se být podivne nejistý, jako by jej naprosto vyvedl z míry fakt, že tam stojí jacísi lidé.
Nebo je treba nevidel. Možná že se mu spolu s Baseltonem ztratili z ocí.
Druhý rodic se držel zpátky a zustal na opacné strane hnízda. Hlava mu nervózne poskakovala nahoru a dolu.
Byl krajne rozrušený, ale neútocil.
Rev blížícího se dinosaura byl prímo strašlivý, stydla pri nem krev v žilách. Dodgson se ani neodvážil pohlédnout na Baseltona, stojícího jen pár kroku od nej. Baselton si pravdepodobne práve ted mocil do kalhot. Jenom proto se neobrátil a nedal se na útek, pomyslel si Dodgson. Kdyby se rozbehl, už bylo po nem. Jestli zustane stát naprosto bez hnutí, všechno bude v porádku.
Dodgson stál zpríma, ani se nehnul a prístroj z eloxovaného hliníku svíral levou rukou v úrovni pasu, poblíž prezky na opasku. Pravackou zvolna, kousek po kousku, tahal za odpojený kabel od baterií. V nekolika málo okamžicích ucítí konec šnury v ruce, a pak ji znovu zastrcí do prístroje.
Mezitím ani na okamžik neodtrhl oci od blížícího se tyrannosaura. Cítil, jak se mu pod nohama chveje zeme. Slyšel, jak naríká mláde, na které King šlápl. Zdálo se, že jeho výkriky rodice znepokojují, burcují.
Na tom už tak nesešlo. Ješte nekolik sekund a znovu zapojí prívodní kabel do prístroje. A pak. . .
Tyrannosaurus se už tesne priblížil. Dodgson cítil pach hniloby, jaký vydává masožravec. Zvíre zarvalo a on ucítil jeho horký dech. Stálo prímo u Baseltona. Dodgson o nepatrný kousek natocil hlavu, aby videl, co se deje.
Baselton stál naprosto bez hnutí. Tyrannosaurus dorazil až k nemu a sklonil velikánskou hlavu. Baseltona ocichal. Znovu zvedl hlavu, jako by ho cosi naprosto vyvedlo z míry.
On ho doopravdy nevidí, napadlo Dodgsona.
Tyrannosaurus vydal strašlivý, znicující rev. Baseltonovi se jaksi podarilo, že se nepohnul. Tyrannosaurus se znovu sehnul a sklonil ohromnou hlavu. Otevrel a sklapl tlamu. Baselton zíral prímo vpred a ani nemrkl. Tyrannosaurus ho ocichal mohutnými rozširujícími se nozdrami, mocným nádechem, v nemž se Baseltonovi zatrepetaly nohavice.
Pak tyrannosaurus Baseltona zkusmo postrcil cenichem.
V tom okamžiku Dodgsonovi došlo, že zvíre ho prece jen vidí, a pak tyrannosaurus natocil hlavu na bok a ze strany snadno srazil Baseltona k zemi. Když tyrannosaurova veliká noha sešlápla dolu a pribila ho k zemi, Baselton zajecel.
Zvedl paže a vykrikl: "Ty parchante!" V tom okamžiku se veliká hlava sklonila, tlama se široce rozevrela a zase zavrela.
Byl to jemný pohyb, témer ladný, avšak v následujícím okamžiku sebou tlama prudce švihla vzhuru a telo roztrhla.
Dodgson zaslechl výkrik a spatril, jak ze zubu visí cosi drobného a mrskajícího se, a uvedomil si, že to je Baseltonova paže. Dlan s prsty se volne kývala a kovový pásek od hodinek se leskl pod tyrannosaurovým velikým okem.
Baselton kricel, vydával príšerný, nepolevující neartikulovaný rev, a když Dodgson ten rev uslyšel, zalil jej smrtelný pot. Pak se obrátil a dal se na útek, nazpet k autu, nazpet do bezpecí, nazpet k cemukoli.
Bežel o život.
Kelly a Arby se v tomtéž okamžiku odvrátili od monitoru.
Kelly cítila, jak se jí zvedá žaludek. Nemohla se na to dívat.
Avšak z reproduktoru se stále ozývaly duté výkriky, které vydával muž ležící na zádech, zatímco ho tyrannosaurus rval na kusy.

"Vypni to!" žádala Kelly.
Vzápetí zvuky ustaly.
Kelly si oddechla, ramena jí uvolnene poklesla. "Dekuju," rekla.
"Já jsem nic neudelal," odvetil Arby.
Letmým pohledem prelétla obrazovku a zase jej rychle odvrátila. Tyrannosaurus práve trhal na kusy cosi cerveného. Zachvela se.
V trajleru se rozhostilo ticho. Kelly slyšela tikání elektronických prístroju a hucení vodních cerpadel pod podlahou. Zvencí se nesl slabý zvuk vetru honícího se vysokou trávou.
Kelly se náhle na tomhle ostrove cítila velice osamocená, strašne opuštená.
"Arby," rekla, "co budeme delat?" Arby jí neodpovedel.
Vyrazil do koupelny.
"Vedel jsem to," rekl Malcolm hledící na obrazovku na palubní desce. "Vedel jsem, že se to stane. Pokusili se ukrást vejce. Ted se dívejte - tyrannosauri opouštejí hnízdo! Oba!" Zapnul rádiové spojení. "Arby? Kelly? Jste tam?"
"Nejsme schopní mluvit," odpovedela Kelly.
Explorer pokracoval v jízde po svahu dolu, smerem k oblasti, kde se nacházelo tyrannosaurí hnízdo. Thorne rídil a zachmurene svíral volant. "To je sakra bordel!" "Kelly! Poslouchás me? Nevidíme, co se tady pod námi deje. Tyrannosauri opustili hnízdo! Kelly! Co se deje?"
Dodgson se hnal k džípu. Jak utíkal, krabicka s bateriemi se mu odepjala od opasku, ale o to se nestaral. Vpredu videl cekat v džípu Kinga, napjatého a bledého.
Dodgson se vrhl za volant a nastartoval motor. Tyrannosaurus zarval.
"Kde je Baselton?" zeptal se King.
"Nedokázal to," rekl Dodgson.
"Co tím chceš ríct?" "Chci tím do prdele ríct, že to nedokázal!" zavreštel Dodgson a prudce pustil spojku. Džíp vyrazil vpred a kodrcal se vzhuru svahem. Slyšeli, jak tyrannosaurus za nimi rve.
King svírající vejce se ohlédl na stezku za nimi. "Možná, že bysme se meli zbavit tohohle," navrhl.
"To at te sakra ani nenapadne!" odsekl Dodgson.
King spustil okénko. "Možná, že jenom chce, abysme mu vrátili vejce." "Ne!" vykrikl Dodgson. "Ne!" Natáhl se k sedadlu spolujezdce a za jízdy zacal s Kingem zápasit. Stezka byla úzká, s hlubokými vyježdenými kolejemi. Džíp se rítil vpred.
Znenadání jeden z tyrannosauru vyrazil z houštin na stezku prímo pred ne. Zvíre se postavilo doprostred, vrcelo a zahradilo jim cestu.
"Kristepane!" zasténal Dodgson a prudce dupl na brzdy.
Auto sebou na blátivé stezce ošklive smýklo a zastavilo se.
Tyrannosaurus s revem vyrazil proti nim.
"Otoc to!" zarval King. "Otoc to!" Ale Dodgson auto neotocil. Prudce zaradil zpátecku a pustil se po svahu dolu. Couval rychle a cesta byla úzká.
"Ty ses zbláznil!" rval King. "Zabiješ nás!" Dodgson uderil rukou Kinga do obliceje. "Drž tu zasranou hubu!" vykrikl. Vyžadovalo veškerou jeho pozornost, aby po stezce plné zákrut dokázal s autem tak rychle couvat. Ackoli jel, jak umel nejrychleji, byl si jistý, že tyrannosaurus bude ješte rychlejší. Tohle se nepodarí. Sedeli v zasraném džípu se zasranou plátenou strechou, a to zvíre je roztrhá. . .
"Ne!" vykrikl King.
Za nimi spatril Dodgson druhého tyrannosaura, který vyrazil po stezce prímo na ne. Pohlédl kupredu a uvidel první zvíre rítící se proti nim. Byli v pasti.
V panice strhl volant a auto sjelo z cesty, pozadu se vrítilo do hustých krovisek a mezi stromy. Pocítili silný náraz. Pak zadek auta nebezpecne poklesl a Dodgson si uvedomil, že zadní kola zustala viset pres sráz kopce. Zurive pridal plyn, ale kola se jen bezmocne tocila ve vzduchu. Bylo to beznadejné. A auto zacalo pozvolna klesat dozadu, hloubeji do houštin, které byly tak husté, že se jimi nedalo prohlédnout.
Ale nespadli, zustali viset na srázu. King vedle nej se rozvzlykal. Dodgson uslyšel tyrannosaura, jak rve už docela blízko od nich.
Prudce otevrel dvírka a vyskocil ven. Prolétl krovisky, upadl, narazil na strom a skutálel se po prudkém svahu džunglí dolu. Kdesi cestou pocítil prudkou bolest v predloktí a na krátký okamžik uvidel pred ocima hvezdicky, tesne predtím, než se mu celý svet zatmel, a Dodgson ztratil vedomí.

ROZHODNUTÍ

Sedeli v Exploreru, na vrcholku hrebenu shlížejícího na džunglí pokryté východní údolí. Okénka meli spuštená. Naslouchali revu tyrannosauru a slyšeli, jak se obrovská zvírata prodírají podrostem.
"Oba opustili hnízdo," rekl Thorne.
"Jo. Ti frajeri jim museli neco sebrat," povzdechl si Malcolm.
Na okamžik se odmlceli a zaposlouchali se.
Uslyšeli tichý bzukot a náhle se u nich vynoril Eddie na motocyklu. "Myslel jsem si, že možná potrebujete pomoc. Pojedete dolu?" Malcolm zavrtel hlavou. "Ne, v žádném prípade. To je príliš nebezpecné - nevíme, kde jsou." "Proc tam Dodgson jen tak stál?" zeptala se Sarah Hardingová. "Takhle se clovek nemuže chovat pred dravcem. Když vás prepadnou lvi, musíte natropit spoustu hluku, mávat rukama, necím po nich házet. Pokusit se je vystrašit. Nesmíte stát jako solný sloup." "Pravdepodobne si precetl mylný vedecký clánek," vysvetlil Malcolm a potrásl hlavou. "Objevila se

totiž teorie, že tyrannosaurus vidí jen predmety, které se pohybují. Chlapík jménem Roxton prozkoumal mozkovnu tyrannosaura a vyvodil, že tyrannosaurus mel mozek jako žába." Rádio zapraskalo. "Roxton je idiot," vmísil se Levine. "Nezná anatomii ani natolik, aby se mohl vyspat se svojí ženou. Ta studie je prímo žertovná." "Jaká studie?" zeptal se Thorne.
Rádio znovu zapraskalo. "Roxton," pokracoval Levine, "verí, že tyrannosaurus mel zrakovou soustavu podobnou, jako mají obojživelníci, jako žába. Žába vidí pohybující se veci, ale nevidí je, když jsou v klidu. Ale je naprosto nemožné, aby nejaký dravec jako tyrannosaurus mel zrakovou soustavu, která by fungovala takhle. Naprosto nemožné. Protože zvírata se nejcasteji brání tak, že zmrtví. Srnci nebo podobná zver, když cítí nebezpecí, zustanou proste nehybne stát. Dravec musí být schopen je videt i potom. A samozrejme, že tyrannosaurus je taky videl." Levine si v rádiu pohrdave odfrkl. "To je stejné jako jiná idiotská teorie, kterou pred pár lety predložit Grant. A to, že tyrannosaura muže zmást silná boure, protože není prizpusobený vlhkému klimatu. To je stejne absurdní. Krídové období nebylo nijak zvlášt suché. A v každém prípade tyrannosauri jsou severoamerická zvírata - byli nalezeni pouze na území Spojených státu a Kanady. Tyrannosaurus rex žil na brezích velikého vnitrozemního more, východne od Skalistých hor. Na horských úbocích dochází k castým bourkám.
Jsem si zcela jistý, že tyrannosauri zažili casté dešte a vyvinuli se tak, aby jim nijak nevadily." "Takže existuje nejaký duvod, proc by tyrannosaurus mohl na nekoho nezaútocit?" zeptal se Malcolm.
"Ano, samozrejme. Ten naprosto nejzrejmejší." "A to?" "Kdyby nebyl hladový. Kdyby práve sežral nejaké jiné zvíre. Cokoli vetšího než koza mu zažene hlad na nekolik hodin. Ne, ne. Tyrannosaurus vidí dobre, at se to pohybuje, anebo stojí."
Naslouchali revu vycházejícímu z údolí pod nimi. Sledovali, jak se chvejí kroviska, necelý kilometr od nich na sever. Pak zase rev. Zdálo se, že si oba rexové navzájem odpovídají.
"Co vezeme?" zeptala se Sarah Hardingová.
"Tri lindstradtovky," odvetil Thorne. "S plnými zásobníky." "Fajn," rekla. "Tak pojedme." V rádiu zapraskalo. "Nejsem tam," ozval se Levine, "ale rozhodne bych vám doporucil, abyste vyckali." .
"K certu s cekáním!" odsekl Malcolm. "Sarah má pravdu.
Pojedme dolu a uvidíme, co je tam za masakr." "Jedete si na pohreb," podotkl Levine.
Arby se vrátil k monitoru a otíral si bradu. Stále ješte vypadal trochu zelený. "Co delají ted?" "Doktor Malcolm s ostatními jedou k hnízdu." "Deláš si legraci?" vylekal se.
"Nemej strach," odpovedela Kelly. "Sarah to zvládne." "To si myslíš ty," rekl Arby.

HNÍZDO
Explorer zaparkovali hned za mýtinou. Eddie vypjal motor motocyklu, oprel jej o kmen stromu a vyckával, zatímco ostatní vylézali z Exploreru.
Sarah Hardingová ucítila duverne známý nakyslý pach shnilého masa a exkrementu, jimiž si každý dravec oznacuje své doupe. V odpoledním vedru z toho bylo cloveku mírne na zvracení. Ve stojatém vzduchu bzucely mouchy. Hardingová si vzala jednu z pušek a prehodila si ji pres rameno. Pohlédla na tri muže. Všichni stáli velice prkenne, napjatí, nehybní. Malcolm mel tvár bledou, zejména kolem rtu. To jí pripomnelo dobu, kdy ji v Africe navštívil Coffman, její dávný profesor. Coffman byl clovek hemingwayovského typu, težký piják, se spoustou milostných afér a príhod ze svých dobrodružství mezi orangutány na Sumatre ci lemury na Madagaskaru. Takže ho vzala s sebou do savany na místo, kde lvi ulovili korist. A okamžite se složil. Vážil pres devadesát kilo a ona ho musela táhnout za límec, zatímco je lvi obklícili a doráželi na ne. Byla to pro ni dobrá lekce.
Nyní se naklonila tesne k tem trem a zašeptala: "Jestli máte jakékoli pochybnosti, nechodte. Proste zustante tady. Nechci tam mít na krku ješte vás. Zvládnu to sama." A vyrazila.
"Jseš si jistá. . . " "Ano. Ted budte zticha." Zamírila prímo na mýtinu. Malcolm s ostatními spechali za ní. Odstrcila vejírovité palmové listy a vystoupila na otevrené prostranství. Tyrannosauri byli pryc a kužel z bláta zustal opuštený. Vpravo spatrila botu s kouskem urvaného masa presahujícího rozedranou ponožku. To bylo všechno, co zbylo z Baseltona.
Zevnitr z hnízda zaslechla plactivý, vysoký nárek. Hardingová vylezla na stenu z vyschlého bahna a Malcolm se vydrápal za ní. Uvidela tam dve knourající tyrannosauri mládata. Vedle nich ležela tri veliká vejce. Všude kolem videli v bahne otisky velikánských tlap.
"Sebrali jedno z vajec," rekl Malcolm. "Krucifix." "Nechtel jsi, aby cokoli narušilo tvuj malý ekosystém?" Malcolm se kysele zasmál. "Jo. Doufal jsem." "To je špatné," rekla a rychle se premístila kolem okraje hnízda. Sehnula se a prohlédla si tyrannosauri mládata. Jedno z nich bylo vystrašené, ochmýrený krk zatahovalo zpátky k telu. Avšak druhé mláde se chovalo naprosto odlišne. Když se priblížili, ani se nehnulo, zustalo ležet natažené na boku, dýchalo melce a oci se mu leskly.
"Tohle je zranené," pochopila Hardingová.
Levine stál na posedu. Pritiskl si sluchátko k uchu a mluvil do mikrofonu, který mel pred ústy. "Potrebuju, abyste mi je popsali," rekl.
"Jsou tu dve," odpovedel Thorne, "zhruba šedesát centimetru velká, mohou vážit nejakých osmnáct kilo. Velcí jsou jako malí kazuári. Velké oci. Krátké cenichy. Tmave hnedá barva. A kolem krku mají pruh prachového perí." "Umejí chodit?" "No, jestli umejí, tak ne moc dobre. Akorát se tak plácají po hnízde. Hodne kricí." "Pak jsou to novorozenata," prikývl Levine. „Pravdepodobne jenom nekolik málo dní stará. Nikdy nebyla venku z hnízda. Byl bych velice opatrný."
"Proc?" "Když mají takhle malé potomky," rekl Levine, "rodice se nikdy nevzdálí na delší dobu."
Hardingová se prisunula ke zranenému mládeti. Sice stále knouralo, ale lezlo smerem k ní a nemotorne táhlo telícko za

sebou. Jednu nožku melo ohnutou v podivném úhlu. "Myslím, že má zranenou levou nohu." Eddie prišel blíž a zastavil se vedle ní. "Je zlomená?" "Jo, asi, ale..." "No tohle!" vykrikl Eddie. Mláde se vymrštilo vpred a sevrelo celisti kolem jeho kotníku chráneného botou. Odtáhl nohu pryc a mláde, které se drželo jako klíšte, vlekl za sebou. "No tohle! Pust me!" Eddie zvedl nohu, trásl jí sem a tam, ale mláde se nepouštelo. Ješte chvíli s ním zápasil a pak toho nechal. Mláde zustalo ležet na zemi, dýchalo povrchne, ale zuby melo stále zataž do Eddieho boty. "Kristepane!" užasl Eddie.
"Pekne agresívní mladý chlapík, že," komentovala Sarah.
"Hned od narození. . . " Eddie si prohlédl malické zoubky ostré jako britva. Kuží však nepronikly. Mláde se stále pevne drželo. Eddie pažbou pušky párkrát štouchl zvíre do hlavicky. Nemelo to vubec žádný úcinek. Mláde dál leželo na zemi a melce dýchalo. Když se zadívalo na Eddieho, pomalu mrklo velikýma ocima, avšak sevrení nepovolilo.
Zaslechli vzdálený rev rodicu, kdesi smerem k severu.
"Pojdme odsud," vyzval je Malcolm. "Videli jsme všechno, co jsme si sem prijeli prohlédnout. Musíme zjistit, kam odjel Dodgson." "Myslím," rekl Thorne, "že jsem videl nejaké stopy vedoucí po stezce vzhuru. Možná, že uprchli tím smerem." "Radeji bychom se meli podívat." Všichni se vydali nazpet k autu.
"Pockat," ozval se Eddie a pohlédl dolu na svoji botu. "Co mám delat s tím mládetem?" "Zastrelte ho," rekl Malcolm pres rameno.
"To chcete ríct, abych ho zabil?" "Má zlomenou nohu, Eddie," vmísila se Sarah. "Stejne zemre." "Jo, ale..." "Pojedeme po stezce nahoru, Eddie," zavolal Thorne, "a když Dodgsona nenajdeme, pustíme se cestou po hrebeni smerem k laboratorím. Pak znovu dolu k trajleru." "Fajn, doktore. Jedu hned za vámi." Eddie zvedl pušku a obrátil ji v rukách.
"Udelejte to ihned," dodala Sarah Hardingová, šplhající do Exploreru. "Protože urcite nechcete být tady, až se vrátí maminka s tatínkem."

DEBAKL HAZARDNÍHO HRÁCE

Zatímco stoupali po stezce vzhuru, Malcolm hledel na monitor na palubní desce. Postupne prepínal jednotlivé kamery a na obrazovce se míhaly ruzné zábery. Malcolm pátral po Dodgsonovi a zbytku jeho skupiny.
Levine rekl v rádiu: "Jaké škody tam natropili?" "Sebrali jedno vejce," odpovedel Malcolm. "A museli jsme zastrelit jedno z mládat." "Takže dve ztráty. Z celkového poctu kolika nakladených vajec, šesti?" "Správne. " "Uprímne, rekl bych, že to není až tak závažné," rekl Levine. "Pokud tem lidem zabráníte, aby toho natropili víc." "Práve ted je hledáme," odvetil Malcolm naštvane.
"To se stát proste muselo, Iane," vmísila se Hardingová.
"Víš prece, že nemužeš ocekávat, že budeš pozorovat zvírata a nijak je pritom neovlivníš. To je vedecky nemožné."
"Samozrejme že je," souhlasil Malcolm. "To je nejvetší vedecký objev dvacátého století. Nemužeš studovat neco, aniž bys to zároven nezmenil." Od dob Galilea vedci prijali názor, že jsou objektivní pozorovatelé prírody. Tenhle postoj byl obsažen ve všech aspektech jejich chování, dokonce i ve zpusobu, jímž sepisovali vedecké state, které zacínaly: "Bylo pozorováno..." Jako by to nedelal konkrétní clovek. Tenhle neosobní prístup se stal charakteristickým rysem vedy na tri sta roku. Veda byla objektivní a pozorovatel nemel žádný vliv na výsledky toho, co popisoval.
Tahle objektivita odlišovala prírodovedu od ved humanitních nebo od náboženství - oblastí, jejichž byl pozorovateluv postoj integrální soucást, kde byl pozorovatel neodmyslitelne spjat s pozorovanými výsledky.
Avšak ve dvacátém století tento rozdíl vymizel. Vedecká objektivita se vytratila, dokonce i na tech nejzákladnejších úrovních. Fyzikové nyní vedeli, že nemohou merit jednotlivé subatomické cástice, aniž by je zásadne ovlivnili. Když se pokusíte pomocí prístroju zmerit pozici takové cástice, zmeníte její rychlost. Když zmeríte její rychlost, zmeníte její pozici. Základní vedeckou pravdou se stal Heisenberguv princip neurcitosti: všechno, co jste prozkoumali, zároven jste také zmenili. Nakonec se stalo zrejmé, že všichni vedci jsou úcastníci na vesmíru, který pocítá s aktivní úcastí všech a nikomu nedovoluje, aby zustal pouhým divákem.
"Já vím, že objektivita je nemožná," rekl Malcolm netrpelive. "To me netrápí." "Pak tedy co te trápí?" "Trápí me Debakl hazardního hráce," odvetil Malcolm s pohledem upreným na monitor.
Debakl hazardního hráce je celkem dost známý a casto diskutovaný statistický jev, který prináší znacné dusledky jak pro evoluci, tak i pro každodenní život.
"Mysli si, že jsi hazardní hrác," vysvetloval Malcolm.
"A že hraješ hru panna - orel.
Pokaždé, když mince pri dopadu ukáže orla, vyhráváš jeden dolar. Vždycky, když padne panna, jeden dolar prohráváš.
" "No dobre.. . " "Co se stane po nejaké dobe?" Hardingová pokrcila rameny. "Šance, že padne orel nebo panna je stejná. Takže možná vyhraješ, možná prohraješ. Ale nakonec bys mel dospet nekam k nule."
"Bohužel nikoli," opravil ji Malcolm. "Když házíš dostatecne dlouho, vždycky prohraješ - pro hazardního hráce pokaždé skoncí hra debaklem. Proto taky kasína tak dobre prosperují. Ale otázka je, co se stane po nejaké dobe? Co se prihodí ješte dríve, než to pro hazardního hráce skoncí všechno debaklem?" "Nevím," rekla. "Co se stane?" "Když sleduješ, jak hazardního hráce provází štestí, zjistíš, že nejaký cas vyhrává a nejaké období zase naopak prohrává. Jinými slovy, všechno na svete se odehrává v sériích. Je to úkaz, který pozoruješ všude: v pocasí, v rícních záplavách, v baseballu, v srdecním rytmu, na burze. Jakmile jednou zacnou jít veci špatne, nesnáze mají tendenci setrvávat. Nakonec to ríká i to staré úsloví , Do tretice všeho zlého'. Teorie chaosu nám potvrzuje, že lidová moudrost tu má pravdu. Nepríjemnosti se hromadí jedna na druhou. Maléry na sebe navazují, aby te podrazily. Tak to chodí ve skutecném svete." "Co se mi to tu snažíš namluvit? Že už ted z pruseru nevyjdeme?" "To by mohlo být, kvuli Dodgsonovi," pritakal Malcolm a zamracil se na monitor. "Ale co se vlastne s temi parchanty stalo?"

KING

Slyšel tiché bzucení, pripomínající vzdálenou vcelku. Howard King si je zacínal matne uvedomovat, jak se mu pozvolna vracelo vedomí. Otevrel oci a spatril prední sklo jakéhosi auta a vetve stromu pred ním.
Bzucení zesílilo.
King nemel tušení, kde se nachází. Nedokázal si uvedomit, jak se sem dostal a co se s ním stalo. Cítil bolest v ramenou a v kyclích. V hlave mu silne bušilo. Pokusil se na všechno rozpomenout, avšak bolest ho premohla, nedovolila mu, aby myslel jasne. Poslední vec, na kterou si vzpomínal, byl tyrannosaurus stojící pred nimi uprostred cesty.
Ano, to byla poslední vzpomínka. Pak ješte Dodgson, který se ohlédl a...
King pohnul hlavou a vykrikl ostrou bolestí, která mu náhle vystrelila z krku do lebky. Bolest zpusobila, že zalapal po dechu, úplne mu vyrazila dech. Zavrel oci, zamrkal. Pak je znovu otevrel.
Dodgson v aute nebyl. Dvírka u ridice byla doširoka otevrená, na vnitrní polstrování padal skvrnitý stín. Klícky byly stále zastrcené do zapalování.
Dodgson byl pryc.
Pres horejší cást volantu se táhla krvavá šmouha. Cerná skrínka ležela na podlaze vedle radící páky. Otevrená dvírka u ridice se mírne kymácela a pritom vrzala.
King znovu zaslechl z dálky bzukot, jako by jej vydávala obrovská vcela. Byl to mechanický zvuk, uvedomil si nyní. Vydával jej nejaký stroj.
Zvuk v nem probudil vzpomínku na motorový clun. Jak dlouho bude cekat pri ústí reky? A kolik je vlastne hodin?
Pohlédl na ciferník. Sklo bylo rozbité a rucicky se zastavily na 1 :54.
Znovu zaslechl bzukot. Blížil se.
S vynaložením znacného úsilí se King odstrcil od sedadla k palubní desce. Páteri mu párkrát prošlehla elektrizující bolest, avšak rychle pominula. Zhluboka se nadechl.
Jsem v porádku, pomyslel si. Prinejmenším jsem ješte stále naživu.
King vyhlédl otevrenými dvírky u ridice do slunecního svetla. Slunce porád stálo vysoko. Stále ješte muselo být odpoledne. Kdy clun odjíždí? Ve ctyri? V pet? Už se nedokázal rozpomenout. Ale byl si jistý, že ti španelští rybári nebudou cekat dlouho poté, co se zacne smrákat. Z ostrova odjedou.
A Howard King si prál být na lodi, až se tak stane. Byla to jediná vec na svete, po níž doopravdy toužil. Nadzvedl se, zamrkal bolestí a sklouzl na sedadlo ridice. Usadil se na nem, zhluboka se nadechl, nahnul se a vyhlédl z otevrených dvírek.
Auto viselo ve vzduchu, nadnášeno pouze spletí vetví, krovisek a lián. Videl, že pod ním prudce klesá do hlubin svah porostlý hustou džunglí. Pod baldachýnem stromu bylo šero. Z toho pohledu se mu až zatocila hlava. Zeme musela být kdesi šest nebo sedm metru pod ním. Videl roztroušené zelené kapradiny a pár tmavých balvanu. Natocil se, aby dohlédl dál.
A pak ho spatril.
Dodgson ležel na zádech, hlavou dolu, na svažité stráni.
Telo mel celé pokrcené, paže a nohy rozhozené v podivných úhlech. Nehýbal se. King na nej pres hustá kroviska na svahu dobre nevidel, avšak Dodgson vypadal jako mrtvý.
Bzucení se najednou ozývalo velice hlasite a prudce sílilo.
King pohlédl kupredu a videl, pres kroviny, které sahaly do predního skla, auto projíždející ani ne deset metru od neho.
Auto!
Vzápetí bylo auto pryc. Podle zvuku, který vydávalo, usoudil, že to je elektrické auto. Takže to musí být Malcolm.
Pomyšlení, že na ostrove jsou ješte i jiní lidé, Howarda Kinga jaksi povzbudilo. Pocítil nové síly a otocil klíckem v zapalování. Motor zaburácel.
Zaradil rychlost a jemne pridal plyn.
Zadní kola se protocila ve vzduchu. Zaradil náhon na prední kola. Džíp náhle se zarachocením vyrazil vpred a prodral se krovisky. Okamžik nato byl z džungle venku, na ceste.
Nyní si na tu cestu vzpomínal. Vpravo vedla dolu ke hnízdu tyrannosauru. Malcolmovo auto odjelo doleva.
King zabocil doleva a zamíril po ceste. Pokoušel se rozpomenout, jak se dostane nazpet k rece, k clunu. Matne si vybavoval, že na ceste, na vrcholku stoupání byla križovatka ve tvaru Y. Dojede ke križovatce, rozhodl se, sjede z kopce dolu a jednou provždy z tohohle ostrova vypadne.
Byl to jeho jediný cíl.
Dostat se z tohohle ostrova drív, než bude pozde.

ŠPATNÁ ZPRÁVA
Explorer vyšplhal na vrcholek kopce a Thorne zabocil na silnicku vedoucí po hrebeni. Cesta se kroutila sem a tam a zarezávala se do skály tvorící pobrežní útesy. Na mnoha místech svah spadal témer kolmo, ale zato meli výhled na celý ostrov.
Konecne dojeli na místo, odkud mohli prehlédnout celé údolí. Po levici spatrili posed a ješte blíž mýtinu se dvema trajlery. Napravo stál komplex laboratorí a za ním delnické sídlište.
"Nikde Dodgsona nevidím," rekl Malcolm neštastne.
"Kam se jenom mohl ztratit?" Thorne stiskl tlacítko vysílacky. "Arby?" "Ano, pane doktore?" "Vidíš je?" "Ne, ale..." zaváhal.
"Ale co?" "Nechcete se ted vrátit? Je úplne úžasné." "A co?" zeptal se Thorne.
"Eddie," rekl Arby. "Práve se vrátil. "A privezl to mláde s sebou." Malcolm se naklonil kupredu. "Privezl s sebou co?"

PÁTÁ KONFIGURACE
" V oblasti na pokraji chaosu se odehrávají neocekávané deje.
Nadeje na prežití tam nejsou velké. "
IAN MALCOLM

MLÁDE
V trajleru se všichni tlacili kolem stolu, na nemž nyní leželo v bezvedomí ve vanicce z nerezové oceli tyrannosaurí mláde.
Velké oci melo zavrené a cumák zastrcený do cistého plastikového oválu kyslíkové masky. Maska padla na tlamu mládete témer úplne presne. Kyslík tiše sycel.
"Nemohl jsem ho tam proste jen tak nechat," vysvetloval Eddie. "A rekl jsem si, že mu tu nohu dokážeme spravit. . . " "Jenže Eddie..." rekl Malcolm a zavrtel hlavou.
"Takže jsem mu strelil celou dávku morfinu z prírucní lékárnicky a prinesl jsem ho s sebou. Vidíte? Ta kyslíková maska mu sedí skoro presne." "Eddie," rekl Malcolm, "to jsi neudelal dobre." "Proc? Je jinak v porádku. Jenom ho spravíme a odvezeme ho zpátky." "Jenže jsi tím narušil systém," vysvetlil Malcolm.
Rádio cvaklo. "To bylo nanejvýš nemoudré," ozval se Levine z reproduktoru. "Nanejvýš" "Dekuju ti, Richarde," rekl Thorne.
"Rozhodne se stavím proti tomu, aby se do trajleru nosila nejaká zvírata." "Ted už je pozde, abychom si s tím lámali hlavu," vmísila se Sarah Hardingová. Postoupila vpred k mládeti a zacala mu na hrud pripevnovat kabely od elektrokardiografu. Uslyšeli bušení srdce. Bylo velice rychlé, více než sto padesát tepu za minutu. "Kolik morfinu jste mu dal?" "Propána!" odvetil Eddie. "Já proste... nevím. Celou injekci. " "Co to znamená? Deset kubíku?" "Myslím. Možná dvacet." Malcolm pohlédl na Hardingovou. "Jak dlouho potrvá, než se to zmetabolizuje?" "Nemám ponetí," odpovedela. "Dávala jsem sedativa lvum a šakalum v terénu, když jsem je oznacovala štítkem.
U techhle zvírat platí zhruba prímá úmernost mezi dávkou a telesnou váhou. Ale u mladého zvírete to je nepredvídatelné. Možná pár minut, možná nekolik hodin. A o mládatech tyrannosauru už nevím vubec nic. V zásade to je funkce metabolismu, a u tohohle tvorecka to vypadá, že je rychlý, jako u ptáku. Srdce mu tepe velice rychle. Mužu ríct jenom tolik, že bychom ho odsud meli dostat co nejrychleji." Hardingová uchopila malou ultrazvukovou sondu a pridržela ji u nohy mládete. Pohlédla pres rameno na monitor.
Kelly s Arbym jí zacláneli ve výhledu. "Prosím vás, udelejte mi tam trochu místa," požádala. "Nemáme casu nazbyt. Prosím. " Když se odsunuli, Sarah videla zelené a bílé obrysy nohy a kostí. Až prekvapive vypadá jako veliký pták, pomyslela si.
Sup nebo cáp. Prejela sondou dolu. "Ano... to jsou metatarzální kustky. .. a tohle tibia a fibula, dve kosti v lýtkové casti nohy." "Proc dávají ty kosti takhle odlišné stíny?" zeptal se Arby.
Na nohách byly jakési bílé oblasti uvnitr svetleji zelených obrysu.
"Protože to je mláde," odvetila Hardingová. "Nohy má stále ješte z vetší casti tvorené chrupavkou a jen trochu kalcifikovanou kostí. Hádám, že tohle mláde pravdepodobne ješte nedokáže chodit - nebo aspon ne príliš dobre. Tady. Podívejte se na patelu... Mužete videt prívod krve ke kloubnímu pouzdru. " "Kde jste se tak dobre naucila anatomii?" zeptala se Kelly.
"Musela jsem. Strávila jsem spoustu casu prohlížením trusu dravcu," rekla Sarah Hardingová. "Zkoumáním kousku kostí, které tam zustaly, a dohadováním se, jaká zvírata to ten dravec sežral. Když deláš takové veci, musíš znát velice dobre srovnávací anatomii." Prejela sondou podél nohy mládete.
"A muj otec byl veterinár." Malcolm prudce vzhlédl. "Tvuj otec byl veterinár?" "Ano. V zoo v San Diegu. Byl odborníkem na ptáky. A nechápu. .. Mužeš zvetšit tohle?" Arby stiskl prepínac. Obrázek se zvetšil na dvojnásobek. "Ach. Ano. Dobre. Tady to je. Vidíte to?" "Ne. " "Tady uprostred fibuly. Vidíte? Tenká cerná cárka. To je zlomenina, kousek pod epifýzou." "Ta malá cerná cárecka?" podivil se Arby.
"Ta malá cerná cárecka znamená pro to mláde rozsudek smrti," rekla Sarah. "Fibula nesroste rovne, takže když bude zvíre stát na zadních nohách, kotníkový kloub se nebude moct otácet. Mláde nebude schopné behu a pravdepodobne ani chuze. Stane se z nej mrzák a nejaký dravec je uloví drív, než se dožije nekolika málo týdnu." "Ale my to dokážeme spravit," vmísil se Eddie.
"Ano," souhlasila Sarah. "Co chcete užít jako zpevnovací obvaz?" "Diesterázu," odvetil Eddie. "Privezl jsem jí celé kilo, v tubách po sto kubíkách. Nabral jsem toho spoustu, jako lepidlo. Je to polymerizující pryskyrice, ztvrdne jako ocel." "Bájecné," odvetila Hardingová. "To ho zabije stejne dobre jako zlomenina." "Zabije?" "Prece roste, Eddie. Za pár týdnu bude mnohem vetší. Potrebujeme neco, co je sice pevné, ale biodegradovatelné," vysvetlila. "Neco, co se za tri až pet týdnu samo rozpadne anebo rozláme, až se noha zahojí. Máme neco takového?" Eddie se zamracil. "To já nevím." "No, nemáme zrovna moc casu," podotkla Hardingová.
"Doktore?" rekl Edddie. "Tohle je úplne jako jeden z tech vašich povestných úkolu pro studenty. Jak udelat dinosaurovi na nohu pevný obvaz jenom z vaticek namotaných na špejli a supercementu." "Já vím," ozval se Thorne. Dobre chápal ironii situace. Takové problémy zadával svým studentum na technice po celá tri desetiletí. Nyní sám stál pred jedním z nich.
"Možná bysme dokázali, aby pryskyrice degradovala kdybysme ji smíchali s necím jako s cukrem," navrhl Eddie. Thorne zavrtel hlavou. "Hydroxyskupiny v sacharóze zpusobí, že pryskyrice bude krehká. Ztvrdne sice dobre, ale jakmile se zvíre pohne, bude se tríštit jako sklo." "Co kdybychom ji nanesli na látku namocenou do cukerného roztoku?" "Chceš ríct, že látku by pak rozežraly hnilobné bakterie?" "Jo." "A pak by se obvaz rozpadl?" "Jo." Thorne pokrcil rameny. "To by mohlo fungovat," souhlasil. "Ale bez otestování nebudeme vedet, jak dlouho ten

obvaz vydrží. Mohlo by to být pár dní, ale taky to muže vydržet nekolik mesícu." "To je príliš dlouho," rekla Sarah. "Tohle zvíre poroste rychle. Jestli se koncetine znemožní rust, skoncí to tím, že ho obvaz zmrzací." "My potrebujeme," uvažoval Eddie nahlas, "nejakou organickou pryskyrici, která utvorí samoznicitelný obvaz. Neco na zpusob gumy." "Žvýkacku?" vmísil se Arby. "Já mám totiž spoustu..." "Ne, myslel jsem na jiný druh gumy. Chemicky receno, diesterázová pryskyrice..." "Chemicky to nevyrešíme," prerušil ho Thorne. "Na to nemáme potrebné chemikálie." "Ale jak jinak to máme udelat? Není jiný zpusob než..." "Co kdybyste udelali neco, co má ruzné vlastnosti v ruzných smerech?" navrhl Arby. "Co je v urcitém smeru pevné a v jiném zase slabé?" "To nejde," odvetil Eddie. "Tahle pryskyrice je homogenní. Je to porád stejná látka, pitomé lepidlo, které ztvrdne na kámen, když zaschne, a..." "Ne, pockat!" prerušil ho Thorne a obrátil se na chlapce.
"Jak jsi to myslel, Arby?" "No," rekl Arby, "Sarah príkala, že noha poroste. To znamená, že bude delší, což z hlediska obvazu nevadí, a tlustší, což vadí, protože obvaz zacne nohu stlacovat. Ale kdybyste ho udelal slabý na šírku. . ." "Správne," souhlasil Thorne. „Mužeme to vyrešit strukturálne." "Jak?" zajímal se Eddie.
"Proste tím, že tam zabudujeme delicí clánek. Mužeme použít treba hliníkovou fólii. Privezli jsme si nejakou na varení. " .
"To bude príliš slabé," namítl Eddie. .
"Nebude, když ji pokryjeme vrstvou pryskyrice." Thorne se obrátil k Sarah. "Mužeme udelat to, že vyrobíme obvaz, který je velice odolný proti vertikálním tlakum, ale slabý vuci tlaku bocnímu. Je to jednoduchý technický problém. Mláde bude moci chodit s pomocí manžety a všechno bude v porádku, dokud bude tlak pusobit vertikálne. Ale až noha vyroste, zatlací na delicí clánek, ten povolí a obvaz odpadne." "Ano," prikývl Arby.
"Je obtížné to takhle udelat?" "Ne. Melo by to být vcelku snadné. Musíte pouze sestrojit manžetu z hliníkové fólie a pokrýt ji pryskyricí." "A co bude držet manžetu pohromade, zatímco ji budete pokrývat?" rekl Eddie.
"A co žvejkacka?" navrhl Arby.
"Vyrešils to!" zasmál se Thorne.
Ve stejný okamžik se mláde zacalo vrtet a nohy se mu zachvely. Zvedlo hlavu, kyslíková maska spadla, a vydalo hluboké slabé zakvíknutí.
"Rychle!" rekla Sarah a chytila zvíre za hlavu. "Ješte morfin. " Malcolm mel stríkacku pripravenou. Vrazil ji zvíreti do krku.
"Jenom pet kubíku," porucila Sarah.
"A proc ne víc? Neuspí ho to déle?" "Je v šoku po zranení, Iane. Vetší dávkou morfinu ho taky mužeš zabít. Mohl bys mu zpusobit zástavu dýchání. Jeho adrenalinové žlázy asi taky trpí stressem." "Pokud ovšem nejaký adrenalin vubec má," namítl Malcolm. "Produkuje Tyrannosaurus rex nejaké hormony? Pravda je taková, že o tech zvíratech nevíme vubec nic." V rádiu zapraskalo a Levine rekl: "Mluv sám za sebe, Iane. Já jsem témer presvedcen, že zjistíme, že dinosauri hormony meli. Existují dostatecné duvody pro to, abychom se tak domnívali. Když už jste si spískali takové nemístné potíže tím, že jste vzali to mláde, mohli byste mu odebrat pár zkumavek krve. Mezitím, doktore, nemohl byste nejak vyspravit to spojení?" Malcolm si povzdechl. "Tenhle chlap," rekl, "mi zacíná jít pekne na nervy."
Thorne prešel trajlerem ke spojovému modulu uloženému v jeho prední casti. Levinova žádost byla podivná, po celém trajleru byla rozmístena perfektne fungující soustava mikrofonu. Ale Levine to prece vedel, tenhle systém navrhoval on sám.
Thorne promluvil do rádia. "Ano?" "Doktore," ozval se Levine, "pujdu prímo k veci. Prinést to mláde to trajleru byla chyba. Koledujete si o potíže." „O jaký druh potíží?" "To zatím nevím, v tom je ten vtip. A já bych nerad nekoho vystrašil. Ale nechcete radeji zavézt deti sem na posed, na nejakou dobu? A nechcete taky prijít vy s Eddiem?" "Ríkáte mi, abychom odsud pekne rychle vypadli. Doopravdy si myslíte, že to je nutné?" "Jedním slovem," odvetil Levine, "ano. To si myslím."
Když Malcolm zapíchl do mládete morfinovou injekci, vydalo sípavý vzdech a sesulo se nazpet do ocelové vanicky. Sarah mu opet upevnila na cumák kyslíkovou masku. Ohlédla se na monitor, aby zkontrolovala frekvenci srdecního tepu, ale Arby s Kelly se jí zase postavili do výhledu. "Deti, prosím vás!" Thorne postoupil kupredu a tleskl rukama. "Fajn, deti! Jedeme na výlet! Pakujte se!" "Ted hned?" protestoval Arby. "Ale my se chceme dívat na to mláde..." "Ne, ne," odmítl Thorne. "Doktor Malcolm s doktorkou Hardingovou potrebují pracovní prostor. Je nejlepší doba, abychom si vyjeli na výlet na posed. Po celý zbytek odpoledne mužeme pozorovat dinosaury." "Ale pane doktore. . . " "Neprete se. Jen se spakujeme a jedeme," prikázal Thorne.
"Eddie, ty jedeš s námi. Nech ty dve hrdlicky, aby udelaly svou práci." Za nekolik okamžiku vyrazili. Dvere trajleru za nimi zabouchly. Sarah Hardingová zaslechla tiché vrcení Exploreru, když odjíždel. Sklonila se nad mládetem, upravila mu kyslíkovou masku a zopakovala: "Hrdlicky?" Malcolm pokrcil rameny. "Levine..." "Byla to Levinova myšlenka? Všechny odvolat pryc?" "Pravdepodobne. " "Ví snad neco, co nevíme my?"
Malcolm se zasmál. "Jsem si jistý, že si myslí, že ví." "No, tak zacneme s tím obvazem," rekla. "Chci to udelat rychle a zase to mláde zavézt domu. "
POSED
Než stacili dojet až k posedu, slunce se schovalo za nízko visící mracna. Když Eddie zaparkoval Explorer pod hliníkovou konstrukcí, celé údolí se koupalo v mekké narudlé zári. Všichni vyšplhali nahoru do malého prístrešku. Stál tam Levine s dalekohledem pritisknutým k ocím. Nevypadal nijak štastne, že je vidí. "Nehemžete se tu tolik," vrcel nakvašene.
Z prístrešku se jim otevíral úžasný výhled pres celé údolí.
Kdesi na severu zaburácel hrom. Vzduch se ochlazoval a byl cítit elektrinou.
"Nebude bourka?" ptala se Kelly.
"Vypadá to tak," pritakal Thorne.

Arby se s pochybami zadíval na kovovou strechu prístrešku. "Jak dlouho tu budeme?" "Jenom chvíli," odpovedel Thorne. "Strávíme tu jenom jeden jediný den. Helikoptéry nás odvezou pryc už zítra ráno.
Myslel jsem si, že byste si vy deti zasloužily podívat se na dinosaury ve volné prírode ješte jednou." Arby se na nej pronikave zadíval. "Co je skutecný duvod?" "Já to vím," rekla Kelly protrelým tónem.
"Jo? Tak jaký?" "Doktor Malcolm chce být o samote se Sarah, ty hlupáku." "Proc?" "Jsou to stárí prátelé," vysvetlila Kelly.
"Tak? Chteli jsme se na to mláde dívat." "Ne," odvetila Kelly. "Ríkám, jsou to stárí prátelé. " "Já vím, o cem mluvíš," odsekl Arby. "Nejsem blbej, víš." "Nechte toho," okrikl je Levine hledící do dalekohledu.
"Unikají vám zajímavé veci." "A to copak?" "Ti triceratopsi, dole u reky. Neco je vyplašilo." Stádo triceratopsu se dosud klidne napájelo z reky, ale nyní zacali vydávat poplašené zvuky. Na tak velikánská zvírata byly položené nepatricne vysoko: znely spíš jako psí vytí.
Arby se obrátil, aby se podíval. "Skrývá se tam neco mezi stromy," upozornil, "za rekou." Na pokraji džungle jako by se skutecne mihlo cosi tmavého.
Stádo triceratopsu se posunulo a zacalo se preskupovat tak, že zvírata utvorila cosi jako ružici. Zadky se obrátila dovnitr a zakrivenými rohy ven, proti neviditelnému nepríteli.
Uprostred se ukrývalo osamelé mláde vyjící strachy. Jedno ze zvírat, pravdepodobne jeho matka, se obrátilo a otrelo se o ne cumákem. Mláde se uklidnilo.
"Už je vidím," rekla Kelly pozorující okraj džungle. "Jsou to raptori. Tamhle!" Stádo triceratopsu se obrátilo proti raptorum, dospelí štekali a kývali ostrými rohy nahoru a dolu. Utvorili jakousi prehradu pohybujících se špicí. Zretelne byla patrná koordinace, skupinová obrana proti dravcum.
Levine se potešene zasmál. "Pro tohle nikdy nebyl žádný dukaz," rekl náhle vesele. "Fakticky, vetšina paleontologu neverí, že se to delo." "Neverí, že se delo co?" zeptal se Arby.
"Takové skupinové obranné chování. Zejména u triceratopsu - vypadají tak trochu jako nosorožci, takže se predpokládalo, že to jsou samotári, stejne jako nosorožci. Ale ted uvidíme... Ach. Ano." Z okraje džungle vyskocil ven osamelý velociraptor. Pohyboval se rychle na zadních nohách a rovnováhu udržoval pomocí pevného ocasu.
Když se raptor objevil, stádo triceratopsu se hlasite rozštekalo. Ostatní dravci zustávali ukrytí mezi stromy. Osamelý velociraptor všem na ocích pomalu obehl v pulkruhu kolem stáda a na opacné strane vstoupil do vody. Prekonal reku, byl dobrý plavec, a vylezl na protejším brehu ven. Nyní se nacházel asi padesát metru proti proudu nad stádem štekajících triceratopsu, které se obrátilo, aby utvorilo jednotnou frontu.
Veškerá jejich pozornost se obrátila na osamelého velociraptora.
Ostatní raptori zacali pozvolna vylézat z úkrytu. Pohybovali se pomaloucku, skrývali se ve vysoké tráve.
"Kristepane," uniklo Arbymu. "Oni loví!" "Ve smecce," dodal Levine a prikývl. Zvedl útržek obalu z tycinky z podlahy posedu a vyhodil jej do vzduchu, aby sledoval, kam ve vetru odplachtí. "Jádro smecky je po vetru, takže triceratopsi ho nemužou ucítit." Znovu pozvedl dalekohled k ocím. "Myslím," rekl, "že brzy uvidíme, jak neco uloví. " Sledovali, že raptori uzavreli obklícení kolem stáda. A pak náhle nad pobrežím ostrova zapraskal blesk a jasne osvetlil celé údolí.
Jeden z plížících se raptoru se prekvapene vztycil.
Jeho hlava byla zretelne patrná nad vrcholky trávy.
Stádo triceratopsu se okamžite znovu obrátilo a preskupilo, aby celilo nové hrozbe. Všichni raptori se zastavili, jako by si rozmýšleli zmenu plánu.
"Co se stalo?" zeptal se Arby. "Proc se zastavili?" "Mají problémy." "Proc?" "Podívej se na ne. Hlavní cást smecky je porád za rekou.
Jsou príliš daleko, než aby mohli vést útok." "Chcete ríct, že to vzdávají? Tak brzy?" "Vypadá to tak," rekl Levine.
Raptori jeden po druhém zvedali hlavu nad vrcholky trávy a oznamovali tak své postavení. Pokaždé, jakmile se objevil nový dravec, stádo triceratopsu hlasite zavylo. Zdálo se, že raptori si jsou vedomi, že situace je pro ne beznadejná.
Odplížili se zpátky pod príkrov džungle. Když stádo triceratopsu spatrilo, že ustupují, rozštekalo se ješte hlasiteji. A v tom okamžiku osamelý raptor na brehu zaútocil. Pohyboval se neuveritelne rychle - úžasne rychle - padesát metru, které ho delily od stáda, urazil v mžiku, jako gepard. Nedoprál dospelým triceratopsum cas, aby se premístili. Mláde zustalo opuštené. Když spatrilo blížícího se dravce, zakvicelo hruzou.
Velociraptor se vymrštil do vzduchu a zvedl obe zadní tlapy. Znovu zapraskal blesk a v oslnivém svetle videli, jak se vysoko ve vzduchu mihl pár zahnutých drápu. V posledním okamžiku se nejbližší dospelé zvíre obrátilo, natocilo svou velikánskou hlavu s rohem a se širokým kosteným hrebenem a zasadilo raptorovi znicující ránu. Dravec se rozplácl na bahnitém brehu. Dospelí triceratopsové na nej okamžite zaútocili, s vysoko zdviženými hlavami. Když pribehli k raptorovi, zastavili se na míste a prudkým pohybem sklonili proti zvíreti ležícímu na zemi veliké hlavy opatrené rohy.
Avšak raptor byl hbitý, zasycel, vymrštil se na nohy a rohy triceratopsu se neškodne zabodly do bahna. Raptor uskocil stranou a tal svým zakriveným drápem jedno dospelé zvíre do hlavy tak, až z nej vytryskla krev. Triceratops zarval, ale to už dve jiná zvírata zaútocila, zatímco ostatní zustala shromáždená kolem mládete. Raptor po všech ctyrech uprchl zpátky do vysoké trávy.
"Júú," rekl Arby. "To bylo neco!"

STÁDO
Když King dorazil ke križovatce ve tvaru Y, zhluboka si vydechl úlevou a zatocil s cerveným džípem vlevo na širší prašnou silnici. Okamžite ji poznal: byla to cesta vedoucí po hrebeni nazpet k clunu. Když se ohlédl vlevo, videl dolu pres celé východní údolí. Clun tam stále ješte kotvil! Výtecne!
Radostí vykrikl a prudce pridal plyn, celé telo mu zalil pocit úlevy. Dokonce videl kostarické rybáre stojící na palube a

zvedající tváre k obloze. Prestože hrozil príchod boure, nezdálo se, že by se pripravovali k odplutí. Pravdepodobne cekali na Dodgsona.
No, pomyslel si, tohle se podarilo. Dorazí tam za pár minutek. Poté, co musel projet hustou džunglí, nyní konecne vedel presne, kde se nachází. Hrebenová silnicka vedla vysoko, sledovala jeden z vrcholku lávových výbežku. V techto místech prakticky žádné stromy nerostly, a jak se cesta kroutila a obracela, mohl prehlédnout celý ostrov. Na východní strane se mu otevíral pohled dolu do strže a pak na clun pri brehu. Na západe videl komplex laboratorí a párek Malcolmových trajleru zaparkovaných na vzdálenejší strane nezalesnené plochy.
Vubec neprišli na to, co tu k certu Malcolm tropí, pomyslel si. Ne že by na tom ted nejak záleželo. King toužil pouze z ostrova zmizet. To byla jediná vec na svete, na které doopravdy záleželo. Už témer cítil palubu pod nohama. Možná, že nekterý z rybáru bude dokonce mít pivo. Dá si dobré, chlazené pivo, zatímco si to bude clun bafat po rece dolu a pak odpluje od tohohle zatraceného ostrova. Tím pivem pripije Dodgsonovi, ano, presne tohle udelá.
Možná, pomyslel si, si dám ty piva dve.
King projel zatáckou a spatril stádo nejakých zvírat prehrazující silnicku. Byl to druh jakýchsi zelených dinosauru, neco pres jeden metr vysokých, s velikými klenutými hlavami a spoustou malých ružku. Pripomínali mu zelené vodní buvoly. Jenže tady jich byla spousta. Prudce zabrzdil a auto se ve smyku zastavilo.
Zelení dinosauri se po autu podívali, ale ani se nehnuli.
Stádo tam jen tak líne, spokojene postávalo. King vyckával, prsty bubnoval na volant. Když se nic nedelo, zatroubil na houkacku a rozsvítil svetlomet.
Ale zvírata jen tupe cumela.
Vypadala smešne, s hladkými, vystouplými zakrivenými cely a všemi temi rohy. Cumela na nej prihlouplým kravským pohledem. Zasunul rychlost a pomalu se rozjel kupredu. Ocekával, že by se možná mezi zvíraty mohl protlacit. Avšak ta se ani nehnula. Nakonec narazil predním nárazníkem do nejbližšího dinosaura, který zavrcel, ustoupil dva kroky dozadu, sklonil hlavu a trkl hlavou do predku auta, až to tvrde, kovove zadunelo!
Kristepane, pomyslel si King. Mohl by mi prorazit chladic, kdybych byl neopatrný. Znovu zastavil a cekal s motorem bežícím naprázdno. Zvírata se opet uklidnila.
Nekolik z nich si na cestu lehlo. Pres ne se prejet nedalo.
Pohlédl kupredu smerem k rece a spatril clun, od nehož jej nedelilo víc než nejakých ctyri sta metru. Ani si neuvedomil, že už je tak blízko. Jak clun pozoroval, všiml si, že rybári vyvíjejí na palube horecnou cinnost. Obraceli rameno jerábu nazpet a stahovali je dolu. Pripravovali se k odplutí!
K certu s cekáním, pomyslel si. Otevrel dvírka, vyšplhal ven a zanechal auto uprostred cesty. Zvírata okamžite vyskocila na nohy a nejbližší z nich na nej zaútocilo. Nechal dvírka otevrená, zvíre do nich narazilo, pribouchlo je a zanechalo v kovu hluboký zub. King se hnal k okraji silnice jen proto, aby zjistil, že se nachází na vrcholku prudkého, kolmého svahu vyššího než tricet metru. V žádném prípade po nem nedokáže sešplhat dolu, alespon ne na tomhle míste.
Dál už svah nebyl tak príkrý. Jenže zvírata se na nej chystala znovu zaútocit. Nemel na výber. Obehl bok auta práve v okamžiku, kdy jedno z nich do džípu narazilo a rozbilo plastikové kryty koncových svetel na trísky.
Tretí zvíre zaútocilo prímo na zadek auta. Uderilo do nárazníku, ale King se už mezitím stacil vydrápat na rezervní kolo. Náraz ho však smetl dolu, spadl na zem a kutálel se v prachu. Buvoli zatím cenichali všude kolem. Vydrápal se na nohy a rozbehl se na opacnou stranu od silnice. Terén se tu mírne zvedal vzhuru. Vyšplhal se nahoru a ukryl se v kroviscích. Zvírata ho nepronásledovala. Ne že by mu to nejak pomohlo - nyní se nacházel na špatné strane silnice!
Musí se nejak dostat zpátky na druhou stranu.
Prekrocil vrcholek pahorku a na opacné strane se zase spustil dolu. Vynadal si a rozhodl se, že se probije džunglí ješte nejakých sto metru, dokud nemine tahleta trkající zvírata, a pak pres silnici prejde. Kdyby to dokázal, už by se potom dostal i k clunu.
Témer okamžite jej obklopila hustá džungle. Zakopl, upadl na blátivém svahu, a když se opet vydrápal na nohy, nebyl si jistý, na kterou stranu se má vydat. Nacházel se na dne jakési strže, palmy kolem byly tri metry vysoké a rostly velice huste. Na žádnou stranu nevidel dál než na pár stop. V náhlém záchvatu paniky ho napadlo, že vubec neví, kudy se má pustit. Protáhl se mezi mokrými krovisky a doufal, že se nejak zorientuje.

Deti se stále dívaly pres zábradlí na odcházející raptory.
Thorne odtáhl Levina stranou a tiše mu rekl: "Proc jste chtel, abychom prijeli sem?" "Jen z opatrnosti," odvetil Levine. "Tím, že jste prinesli mláde do trajleru, si koledujete o nepríjemnosti."
„O jaké nepríjemnosti?" Levine pokrcil rameny. "To nevím, v tomhle okamžiku.
Ale všeobecne se dá ríct, že rodice nemají rádi, když se jim odnášejí deti. A tohle mláde má rodice opravdu velice velké.
" Z opacné strany prístrešku se ozval Arby: "Podívejte! Podívejte!" "Co je?" zeptal se Levine.
"Je to clovek!"
King sotva lapal po dechu, když se vynoril z džungle a zamíril dolu na plán. Alespon se ted rozhlédne, kde je! Zastavil se, celý promocený a zablácený, aby se zorientoval.
Zklamalo ho, když zjistil, že se ke clunu nijak nepriblížil.
Fakticky se mu porád zdálo, že je od silnice na špatné strane.
Pred ním se rozkládala široká travnatá plán, jíž protékala reka. Plán byla vetšinou opuštená, ackoli hloubeji dole na brezích bylo nekolik dinosauru. Byli to ti rohatí - triceratopsi.
Velká dospelá zvírata kývala hlavami nahoru a dolu a vydávala štekavé zvuky..
Zjevne by se mel dát podél reky, která ho dovede ke clunu.

Ale bude si muset pocínat opatrne, aby se prosmýkl kolem tech triceratopsu. Sáhl do kapsy a vytáhl sladkou tycinku. Strhl z ní obal, aniž odvrátil oci od triceratopsu. Prál si, aby odtáhli. Jak dlouho mu potrvá, než dojde ke clunu? Tohle byla jediná otázka, která ho v mysli trápila. Rozhodl se, že vyrazí, bez ohledu na nejaké triceratopsy.
V tom okamžiku zaslechl plazí sykot. Vycházel z trávy, kdesi po jeho levici. A ucítil zápach, zvláštní pach po hnilobe. Zastavil se a vyckával. Tycinka už mu tak dobre nechutnala, ted už ne.
Pak za sebou zaslechl hlasité šplouchnutí. Pricházelo od reky.
King se otocil, aby se tím smerem podíval.
"Je to jeden z tech lidí z toho džípu," rekl Arby stojící na posedu. "Ale na co ceká?" Ze svého vyvýšeného místa videli temné postavy raptoru pohybující se vysokou trávou na opacném brehu reky. Nyní dva z raptoru vyrazili kupredu a skocili do reky, až to zašplouchalo. Blížili se k tomu cloveku.
"Ach ne," zasténal Arby.
King spatril dva tmavé, pruhované ještery, jak se brodí pres reku. Kráceli po zadních, jakýmsi skákavým pohybem. Jejich tela se zrcadlila v tekoucí rícní vode. Cvakali zuby v dlouhých tlamách a hrozive na Kinga syceli.
Pohlédl smerem proti proudu a spatril dalšího ještera, jak prekonává reku, a za ním ješte jednoho. Tahle dve zvírata už byla hluboko ve vode a zacala plavat.
Howard King se stáhl od reky a pohroužil se hloubeji do vysoké trávy. Pak se obrátil a dal se do behu. Tráva mu dosahovala až po prsa a bežel se všech sil, sotva dechu popadal, když se náhle pred ním vynorila hlava dalšího ještera. Zvíre sycelo a vrcelo. Uskocil stranou a zmenil smer úteku, ale náhle se nejbližší ješter vymrštil do vzduchu. Vyskocil tak vysoko, až se celým telem vznesl nad trávu. King ho videl, jak letí vzduchem, s dvema zadníma nohama zvednutýma k úderu. Zahlédl zakrivené, jako dýka ostré drápy.
King znovu uhnul a ješter vyrazil skrek, když tvrde pristál na zemi za ním a prekotil se do trávy. King pokracoval v behu. Cirá hruza mu dodávala nezmernou energii. Za sebou slyšel vrcení ještеru. Hnal se ze všech sil: pred sebou mel ješte dvacet metru travnaté planiny a pak už zacínala džungle. Videl stromy - vysoké stromy. Na nekterý z nich by se mohl vyšplhat a zachránit se.
Zleva zahlédl jiného ještera, který se blížil pres plán úhlopríčne smerem proti nemu. King videl pouze jeho hlavu nad vrcholky trav. Pripadalo mu, že dravec se pohybuje neuveritelnou rychlostí. Pomyslel si: Už to nedokážu.
Ale bojoval dál.
Pokracoval ve sprintu smerem ke stromum, ackoli nohy mel už jako z olova a plíce ho pálily. Zbývalo mu pouhých deset metru. Rozhazoval rukama, nohama švihal, jak dokázal nejrychleji. Krecovite nabíral vzduch.
A pak ho cosi težkého uderilo zezadu a srazilo k zemi, King pocítil v dolejší casti zad spalující bolest a pochopil, že to byly ty drápy, že se mu zaryly do tela, když ho ješter dohonil. Prudce narazil na zem a pokusil se odkulit, avšak zvíre se mu opíralo o záda a svíralo jej tak pevne, že se nemohl ani hnout. Ležel pribodnutý k zemi, prímo na žaludku, a slyšel, jak nad ním dravec vrcí. Bolest v zádech byla znicující, omracující.
A pak ucítil zezadu na krku horký zvírecí dech a slyšel jeho frkavý dech a jeho hruza dostoupila vrcholu. Vzápetí jej však náhle prepadla jakási malátnost, hluboká a vítaná ospalost. Všechno se odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Jako ve snu videl stébla trávy vyrustající pred jeho oblicejem. Pozoroval je s jakousi apatickou dychtivostí a ostrá bolest na krku mu témer nevadila, skorem mu bylo jedno, když mu zvíre sevrelo krk v horké tlame. Pripadalo mu, že se to deje komusi jinému. On sám se nacházel daleko odsud. Zažil okamžik prekvapení, když ucítil, že mu kosti v krku s hlasitým rupnutím praskly. . .
A pak temnota.
Nic.
"Nedívejte se," rekl Thorne a otocil Arbyho od zábradlí posedu. Pritáhl si chlapce k hrudi, ale Arby ho neustále odstrkoval, aby se mohl dívat, co se deje. Thorne se natáhl po Kelly, ale dívka mu uhnula a hledela na planinu.
"Nedívejte se!" porád opakoval Thorne. "Nedívejte se!" Deti se mlcky dívaly.
Levine zameril dalekohled na úlovek raptoru. Kolem lidského tela nyní vrcelo pet zvírat, která zdechlinu zurive trhala na kusy. Videl, jak jeden z raptoru prudce škubl hlavou vzhuru a odtrhl kus krví nasáklé košile, roztrepený okraj límecku. Jiný trásl v zubech mužovou ukousnutou hlavou, až ji nakonec upustil na zem. Zarachotil hrom a na obloze daleko od nich zazáril blesk. Stmívalo se a Levine mel potíže, aby videl, co se presne odehrává. Avšak bylo zrejmé, že at mela pri lovu smecka jakoukoli hierarchickou organizaci, nic takového neplatilo nad koristí. , Tady bojovalo každé zvíre samo za sebe, raptori poskakovali jako šílení, skláneli hlavy a trhali telo na kusy. Kousali se a rvali mezi sebou. Jedno ze zvírat se zvedlo a z tlamy mu trcelo cosi hnedého. Raptorovi se objevil ve tvári podivný výraz, zatímco to žvýkal. Pak se odvrátil od zbytku smecky a hnedý predmet si opatrne pridržel predními tlapami. V narustající temnote Levinovi chvíli trvalo, než poznal, co to delá: žral cokoládovou tycinku. A zdálo se, že mu chutná.
Zvíre se obrátilo nazpátek a znovu zaborilo dlouhou tlamu do zkrvavené koristi. Pres plán se hnali další raptori, aby se pripojili k hostine, napul beželi a napul poskakovali ohromnými poskoky vpred. S vrcením se zurive vrhali do rvacky.
Levine sklonil dalekohled a pohlédl na obe deti. Tiše a klidne se dívaly, jak raptori hodují.

DODGSON
Dodgsona probudilo hlasité cirikání, jako by kolem nej zpívala stovka drobouckých ptácku. Zdálo se, že se zvuky ozývají ze všech stran. Pozvolna si uvedomil, že leží na zádech na vlhké svažité zemi. Pokusil se pohnout, ale telo mel celé rozbolavelé a težké. Jako by mu nejaké závaží tisklo nohy, žaludek, paže. Závaží na hrudníku mu ztežovalo dýchání. A cítil se ospalý, neuveritelne ospalý. Netoužil po nicem jiném na svete, než aby mohl znovu usnout. Dodgson se zacal opet propadat do bezvedomí, když ho cosi zatahalo za ruku. Tahalo ho to za prsty, za jeden po druhém. Jako by ho to chtelo privést nazpet do bdelého stavu. Pomalu, pozvolna ho to navracelo zpet.

Dodgson otevrel oci.
Vedle ruky mu drepel malý zelený dinosaurek. Natáhl se a malickými zoubky mu ukousl kousek prstu, uhryzl si kousek masa. Dodgsonovi krvácely všechny prsty, mel z nich odkousané nepravidelné kousky.
Prekvapene ruku odtáhl a cirikání náhle zesílilo. Obrátil se a spatril, že je temi malickými dinosaurky docista obklopený, stáli mu na prsou i na nohách. Byli velicí jako kurata a jako kurata do nej také klovali, rychlými trhavými pohyby ho kousali do žaludku, do stehen, do rozkroku.
Zhnusený Dodgson se vymrštil na nohy a malické ještery setrásl. Odskákali od nej a naštvane cirikali. Drobná zvírátka se vzdálila na pár metru a zastavila se. Pak se obrátila nazpet a zírala prímo na nej, nejevila žádné známky strachu. Naopak, vypadala, že vyckávají.
V tom okamžiku mu došlo, co to je zac. Byli to procompsognathidové. Kompové.
Mrchožrouti.
Kristepane, rekl si. Mysleli si, že už jsem mrtvý.
Zavrávoral a skorem ztratil rovnováhu. Prepadla ho bolest a vlna mdlob. Malická zvírátka zacirikala a sledovala každý jeho pohyb.
"Jdete!" vykrikl a zamával rukou. "Mažte odsud!" Ani se nehnuli. Stáli tam, hlavicky meli zvedave sklonené na stranu a vyckávali.
Sehnul hlavu a prohlédl se. Košili i kalhoty mel roztrhané na stovce míst. Krev mu prýštila ze stovky malických ranek po celém tele. Znovu pocítil vlnu mdlob a oprel se rukama o kolena. Zhluboka se nadechl a sledoval, jak jeho krev kane na listí pri zemi. -..
Kristepane, pomyslel si. Znovu se zhluboka nadechl.
Jakmile se nehýbal, zvírata se zacala po kruccích približovat. Když se naprímil, zase ustoupila. Ale po chvilce znovu zacala postupovat vpred.
Jedno se priblížilo na dosah. Dodgson je divoce nakopl, až se malické telícko vzneslo do vzduchu. Zvíre podešene pištelo, avšak pristálo jako kocka, na nohy a nezranené.
Ostatní zustala stát na míste.
Cekala.
Rozhlédl se kolem a uvedomil si, že se stmívá. Podíval se na hodinky, bylo 6:40. Zbývalo už jenom pár minut svetla. Pod baldachýnem džungle se už docela setmelo.
Musí se dostat do bezpecí, a to rychle. Pohlédl na kompas na remínku od hodinek a zamíril k jihu. Byl si celkem jistý, že reka leží jižním smerem. Musí se dostat k clunu. Na clunu bude v bezpecí.
Když vykrocil, kompové zacirikali a následovali ho. Drželi se asi dva tri metry za ním a natropili spoustu hluku tím, že poskakovali a prodírali se krovisky. Byly jich tucty, uvedomil si. Jak sestoupila temnota, oci jim zárily jasne zelene.
Celé telo mel jakoby utkané z bolesti. Bolel ho každý krok. Sotva udržoval rovnováhu. Ztrácel krev a byl velice, velice ospalý. Nedokáže dojít celou cestu až k rece. Už nedokáže urazit víc než dalších dve ste metru. Zakopl o koren a upadl.
Pozvolna vstal, na krví nasáklé šaty se mu nalepila špína.
Ohlédl se na zelené oci cíhající za ním a prinutil se pokracovat. Mohl by ješte kousek vydržet, pomyslel si. A potom, prímo pred sebou, uvidel skrz houštinu svetlo. Byl to clun?
Vykrocil rychleji, stále slyšel kompy za sebou.
Protáhl se krovisky a spatril nevelký prístrešek pripomínající kulnu na náradí nebo domek pro hlídace, ovšem postavený bytelne z betonu. Mel plechovou strechu a okno. Oknem prozarovalo svetlo. Znovu upadl, zvedl se na kolena a celý zbytek cesty až k domku se plazil. Doplížil se ke dverím, pritáhl se za kliku a dvere otevrel.
Domek byl uvnitr prázdný. Z podlahy se zvedaly jakési trubky. Kdysi dávno se pripojovaly k jakýmsi strojum, ale ty stroje tu už nebyly, zustala pouze místa od rzi tam, kde kdysi stály na betonové podlaze.
V jednom rohu místnosti plálo elektrické svetlo. Bylo napojené na casový spínac, takže se na noc rozsvecovalo.
Tohle svetlo také zahlédl. Copak je na tomhle ostrove elektrina? Odkud se bere? Bylo mu to jedno. Vevrávoral dovnitr, pevne za sebou zavrel dvere a klesl dolu na holý beton. Pres špinavou okenní tabuli videl kompy venku, jak narážejí do skla a zklamane poskakují. Ale pro tuhle chvíli byl v bezpecí.
Bude muset pokracovat, samozrejme. Bude se muset z tohohle prašivého ostrova nejak dostat. Ale ted ne, pomyslel si. Pozdeji.
Starosti s tímhle vším si bude delat pozdeji.
Dodgson složil tvár na vlhkou betonovou podlahu a usnul.

TRAJLER
Sarah Hardingová umístila manžetu z hliníkové fólie kolem poranené nohy mládete. Mláde bylo stále v bezvedomí, dýchalo volne, nehýbalo se. Telo melo uvolnené. Kyslík tiše sycel.
Zformovala hliníkovou fólii do manžety dlouhé patnáct centimetru. Uchopila malý kartácek a zacala fólii pokrývat pryskyricí, aby obvaz dokoncila.
"Kolik je tam raptoru?" odpovedela. "Nemužu to ríct s jistotou, i když jsem je videla. Pocítám, že tak asi devet."
"Myslím, že víc," nesouhlasil Malcolm. "Hádám, že celkem jedenáct nebo dvanáct." "Dvanáct?" podivila se a vzhlédla k nemu. "Na tomhle malém ostruvku?" "Ano. " Pryskyrice vydávala ostrý zápach,jako lepidlo. Roztírala ji rovnomerne po celé fólii. "Víš, co si myslím," rekla.
"Ano," odvetil. "Je jich tu príliš mnoho." "Príliš mnoho je slabé slovo, Iane." Pracovala klidne a metodicky. "Nedává to smysl. V Africe jsou aktivní dravci, jako treba lvi, velice rozšírení. Jeden lev pripadá na každých deset ctverecních kilometru. Nekde na každých patnáct kilometru.

To je všechno, co unese ekologická rovnováha. Na ostrove jako je tenhle bys nemel mít víc než pet raptoru. Podrž mi tohle." "Hmm. Ale nezapomínej, že úlovky tu jsou velikánské...
Nekterá z tech zvírat váží dvacet, tricet tun." "Nejsem sice presvedcená, že v tom je nejaký rozdíl," odvetila Sarah, "ale pro tuhle diskusi pripustme, že ano. Zdvojnásobím svuj odhad a povolím ti na tenhle ostrov deset raptoru. Ovšem ty mi tvrdíš, že jich je tu dvanáct. A jsou tady taky ješte jiní velicí dravci. Jako rexové..." "Ano. To jsou." "Je jich tu príliš mnoho," zavrtela hlavou.
"Je tu veliká hustota zvírat," rekl Malcolm.
"Ale ne dostatecná," odpovedela. "Zdá se, že ze studií o dravcích, - at už o tygrech v Indii nebo o lvech v Africe - vyplývá všeobecne platný poznatek, že na jednoho dravce musí pripadat dve ste lovných zvírat. To znamená, že aby se tady uživilo petadvacet dravcu, potrebuješ na ostrove nejméne pet tisíc lovných zvírat. Máš jich tady tolik?" "Ne. " "Kolik myslíš, že je tu celkem zvírat?" Pokrcil rameny. "Pár set. Nanejvýš asi tak pet set." "Takže jsi mimo o celý rád, Iane. Podrž to a já podám lampu." Obrátila tepelnou lampu na mláde, aby pryskyrici vytvrdila. Upravila kyslíkovou masku mládeti na cenichu.
"Ostrov všechny tyhle dravce nemuže uživit," pokracovala. "A prece tady jsou." "Cím se to dá vysvetlit?" zeptal se Malcolm.
Zavrtela hlavou. "Musí tady být zdroj potravy, o kterém nevíme. " "Máš na mysli umelý zdroj?" rekl. "Nepocítám, že by tu nejaký byl" "Ne," odvetila. "Z umelých zdroju potravy zvírata krotnou. A tahle zvírata krotká nejsou. Jediná možnost, která me napadá, je ta, že lovná zver tady má odlišnou délku života. Jestliže zvírata rostou velice rychle nebo umírají mladá, to by mohlo predstavovat vetší zásoby potravy, než jsme predpokládali. " "Všiml jsem si," rekl Malcolm, "že i nejvetší zvírata se zdají malá. Jako by to vypadalo, že nedosahují plné dospelosti. Možná že jsou príliš brzy vybíjena." "Možná," souhlasila Sarah. "Ale kdyby tady mela lovná zver odlišnou délku života a dost krátkou na to, aby uživila tuhle populaci dravcu, mel bys videt dukazy v podobe zdechlin, anebo spousty koster mrtvých zvírat. Videl jsi je?" Malcolm zavrtel hlavou. "Ne. Fakticky, když už to zminuješ, nevidel jsem tu vubec žádné kostry." "Ani já ne." Odložila vytvrzovací lampu stranou. "Na tomhle ostrove je neco divného, Iane." "Já vím," souhlasil Malcolm.
"Vážne?" "Ano," rekl. "Mel jsem podezrení od samého zacátku."
* * *

Hrom zaburácel. Z posedu byla plán pod nimi temná a tichá, až na vzdálené vrcení raptoru.
"Možná bysme se meli vrátit," navrhl Eddie.
"Proc?" odvetil Levine. Vymenil dalekohled za infrahled a mel sám ze sebe radost, že myslel na to, aby si jej s sebou vzal. V prístroji byl celý svet utkaný ze svetle zelených stínu. Zretelne videl raptory nad úlovkem, vysokou trávu zdupanou a všude kolem krev. Telo bylo už sice dávno sežrané, a prece ješte stále slyšeli praskání kostí, jak je zvírata ohlodávala.
"Jenom jsem si myslel," nevzdával se Eddie, "že ted v noci bysme byli bezpecnejší v trajleru." "Proc?" rekl Levine.
"No, je pancérovaný, odolný a velice bezpecný. Je tam všechno, co potrebujeme. Myslím, že bysme se meli premístit tam. Tedy, chci ríct, neplánujete zustat tady celou noc, že ne?" "Ne," odvetil Levine. "Co jsi myslíte, že jsem, fanatik?" Eddie jen zavrcel.
"Ale ješte chvilku tady zustanme," dodal Levine.
Eddie se obrátil na Thorna. "Doktore? Co ríkáte? Brzy se spustí liják." "Ješte chvilku," rekl Thorne. "A pak se vrátíme všichni spolecne. "
"Dinosauri žijí na tomhle ostrove pet let, možná víc," rekl Malcolm, "ale žádný se nikdy nikde jinde neukázal. Až v posledním roce se z niceho nic zacaly objevovat zdechliny na kostarických plážích a podle hlášení také na tichomorských ostrovech. " "Donesly je tam proudy?" "Pravdepodobne. Jenže otázka je, proc až ted'? Proc tak najednou, po peti letech? Došlo k nejaké zmene, ale my nevíme k jaké - okamžik." Vzdálil se od stolu a prešel ke klávesnici pocítace. Obrátil pohled na obrazovku.
"Co to deláš?" zeptala se.
"Arby nás napojil na starou sít," vysvetlil, "která stále obsahuje soubory z výzkumu v osmdesátých letech." Prebehl myší pres obrazovku. "Ješte jsme se na ne nepodívali..."
Sledoval, jak se objevilo menu obsahující adresáre z provozu i z výzkumu. Zacal procházet rozsáhlými texty.
"Pred lety meli potíže s jakousi chorobou," rekl. "Bylo o ní spousta záznamu v laboratori." "S jakou chorobou?" "To já nevím," odvetil Malcolm.
"V divocine existují nekteré nemoci, které se projevují velice dlouhodobe," rekla. "Muže trvat pet nebo deset roku, než se ukáží príznaky. Zpusobují je viry nebo priony. Víš, úlomky proteinu - jako scrapie nebo houbovitá encefalopatie cili choroba šílených krav." "Jenže," namítl Malcolm, "tyhle choroby se prenášejí pouze tím, když zvírata žerou kontaminovanou potravu." Nastalo ticho.
"Cím myslíš, že je krmili, tehdy?" zeptala se. "Protože kdybych chovala malého dinosaurka, lámala bych si nad tím hlavu. Co žrali? Mléko, predpokládám, ale..." "Ano, mléko," souhlasil Malcolm, zatímco cetl z obrazovky. "Prvních šest týdnu kozí mléko." "To je logická volba," souhlasila. "V zoologických zahradách se vždycky používalo kozí mléko, protože obsahuje málo alergenu. Ale co pozdeji?" "Doprej mi ješte chvilku," rekl Malcolm.
Hardingová držela nohu mládete v rukou a vyckávala, až pryskyrice zatvrdne. Pohlédla na obvaz a nadechla se. Umelá hmota ješte stále vydávala silný zápach. "Doufám, že to bude v porádku," rekla. "Nekdy, když mláde nacichne výrazným pachem, rodice je neprijmou nazpet. Ale treba tohle vycichne, jakmile ty složky ztvrdnou. Jak dlouho to už je?" Malcolm pohlédl na hodinky. "Deset minut. Ješte dalších deset minut a je to hotové." "Ráda bych tohohle chlapíka zavezla nazpátek do hnízda," rekla.

Zarachotil hrom. Oba vyhlédli z okna do cerné noci.
"Asi už je pozde na to, abychom ho vraceli ted v noci," odvetil Malcolm. Porád cosi tukal na klávesnici a uprene zíral na obrazovku.
"Takže... cím je tedy krmili? Tady. V období let 1988 a 1989... býložravci dostávali podle krmného plánu trikrát denne macerovanou zelenou hmotu... a masožravci dostávali. . . "
Zarazil se.
"Co dostávali masožravci?" "Vypadá to, že mletý extrakt ze zvírecích proteinu..." "Z ceho? Obvyklý zdroj je krocan nebo kure, s malým prídavkem antibiotik." „Sarah," rekl. "Oni užívali extrakt z ovcí." "Ne," namítla. "To by prece nedelali." "Jo, jenže oni to skutecne delali. Jejich dodavatel používal mleté ovcí maso." "Deláš si legraci." "Bohužel ne," odvetil Malcolm. "Tak a ted se podívám, jestli nezjistím. . . " Tiše zazvonilo poplachové zarízení. Na panelu na stene nad Malcolmem zacalo blikat cervené svetélko. Okamžik nato se rozzárila venkovní svetla nad trajlerem a zalila trávou zarostlou mýtinu kolem nich jasným halogenovým svetlem.
"Co to je?" zajímala se Hardingová.
"Senzory - neco je spustilo. ". Malcolm se zvedl od pocítace a zahledel se z okna. Nevidel nic krome vysoké trávy a temných stromu po obvodu mýtiny. Všude bylo ticho, klid.
Sarah, stále se zabývající mládetem, se zeptala: "Co se stalo?" "Nevím. Nic nevidím." "Ale neco spustilo senzory?" "Domnívám se." "Vítr?" "Tady žádný vítr není," odpovedel.
Kelly na po sedu zvolala: "Hele, podívejte!" Thorne se obrátil. Ze svého místa nad údolím mohli videt daleko k severu až k vysokému pobrežnímu útesu a na dva trajlery stojící nahore, na travnaté louce.
Nad trajlery se rozzárila venkovní svetla.
Thorne si odepjal vysílacku od opasku. „Iane? Jste tam?" Ihned to zapraskalo: "Jsem tu, doktore." "Co se deje?" "Já nevím," odpovedel Malcolm. "Jenom se rozsvítila obvodová svetla. Myslím, že se aktivoval senzor. Ale zatím ješte nic nevidíme." "Chlazení vzduchu je ted hodne zatížené," navrhl Eddie.
"Mohly to spustit konvekcní proudy." "Iane?" rekl Thorne. "Všechno v porádku?" "Ano. Fajn. Nemejte obavy."
"Porád si myslím," dodal Eddie, "že jsem nastavil príliš velkou citlivost. Tím to všechno je." Levine se zamracil a nerekl nic.
Sarah dokoncila mládeti obvaz, zabalila je do prikrývky a opatrne je pripoutala ke stolu bezpecnostními popruhy. Prešla a postavila se vedle Malcolma. Vyhlédla z okna.
"Co si myslíš?" Malcolm pokrcil rameny. "Eddie ríkal, že bezpecnostní systém je príliš citlivý." "A je?" "To já nevím. Nikdy predtím se netestoval." Prelétl pohledem stromy na okraji mýtiny a pátral po jakékoli známce pohybu. Pak zauvažoval, jestli nezaslechl jakési zasupení, témer zavrcení. Zdálo se, jako by odkudsi za ním prišla odpoved. Prešel na opacnou stranu trajleru, aby se podíval na stromy na druhém boku.
Malcolm s Hardingovou hledeli z okna a namáhali si oci, aby v temné noci neco spatrili. Malcolm napetím zadržoval dech. Po chvíli si Hardingová povzdechla: "Nic nevidím, Iane." "Ne. Ani já ne." "Musel to být falešný poplach." Jenže pak ucítili záchvev, hluboký rezonující otres zeme, který se prenesl až k nim podlahou trajleru. Malcolm pohlédl na Sarah. Oci se jí rozšírily.
Malcom vedel, co to je. Záchvev prišel znovu, tentokrát zcela nepochybný.
Sarah se zahledela z okna. Zašeptala: "Iane, já ho vidím. " Malcolm se obrátil a postavil se vedle ní. Ukazovala z okna smerem k nejbližším stromum.
"Co?" .
A potom spatril, jak se asi uprostred výšky jednoho ze stromu vynoruje z houštin velikánská hlava. Hlava se zvolna obrátila ze strany na stranu, jako by naslouchala. Byl to dospelý Tyrannosaurus rex.
„Iane," zašeptala. "Podívej - jsou tu dva." Vpravo uvidel druhé zvíre, jak vystupuje z lesa. Bylo vetší, samice. Zvírata zavrcela v hluboké tónine, zvuk se rozlehl nocí. Pozvolna se vynorila z úkrytu mezi stromy a vystoupila na mýtinu. Zamžikala do ostrého svetla.
"To jsou ti rodice?" "Nevím. Myslím, že ano." Rychlým pohledem si zmeril mláde. Bylo stále v bezvedomí, dýchalo pravidelne, prikrývka se rytmicky nadzvedávala a klesala.
"Co tu delají?" zeptala se.
"Já nevím." Zvírata stála na pokraji mýtiny, nevzdálila se príliš od ochrany džungle. Zdálo se, že váhají, vyckávají.
"Nehledají to mláde?" zeptala se.
"Sarah, prosím te!" "Myslím to vážne." "To je smešné." "Proc? Urcite je vystopovali až sem." Tyrannosauri zvedli hlavy s ohromnými tlamami. Obrátili je vlevo a vpravo, pomalým obloukem. Pohyb zopakovali a pak postoupili o krok kupredu, smerem k trajleru.
"Sarah , " namítl, „jsme prece celé kilometry od hnízda.
Neexistuje žádný zpusob, jak by nás mohli vystopovat." "Jak to víš?" "Sarah... " "Sám jsi rekl, že o techhle zvíratech nic nevíme. Nevíme nic o jejich fyziologii, o jejich biochemii, o jejich nervové soustave, o jejich chování. A nevíme nic ani o tom, jakými smysly jsou vybavena." "Ano, ale..." "Jsou to dravci, Iane. Mají dobrý zrak, dobrý sluch a cich."
"Ano, hádám, že mají." "Ale my nevíme, co mají ješte," rekla Sarah.
"Jak to myslíš, co ješte?" podivil se Malcolm.
„Iane. Existují i jiné smysly. Hadi vnímají infracervené zárení. Netopýri používají echolokaci. Ptáci a želvy mají smyslový orgán pro magnetismus - dokážou urcovat zemské magnetické pole a podle nej taky migrují. Dinosauri mají možná ješte jiné smysly, jaké si ani neumíme predstavit." "Sarah, to je smešné," "Vážne? Pak mi to vysvetli. Copak tady delají?" Venku nedaleko okraje stromu tyrannosauri zmlkli. Ted už nevrceli, avšak stále pohybovali hlavami sem a tam v pomalých obloucích, natáceli je doprava a doleva.

Malcolm se zamracil. "To vypadá jako... že se rozhlížejí... " "Prímo do ostrých svetel? Ne, Iane. Jsou oslepení." Jakmile to rekla, uvedomil si, že má pravdu. Avšak hlavy se stále pravidelne kývaly. "Tak co to delají? Cenichají?" "Ne. Hlavy mají vysoko. Nozdry se jim nepohybují." "Naslouchají?" Prikývla. "Pravdepodobne." "Naslouchají cemu?" "Možná tomu mládeti." Opet na ni prudce pohlédl. "Sarah. To mláde je tuhé." "Já vím." "Nevydává žádné zvuky." "Žádné, jaké bychom mohli slyšet." Uprene hledela na tyrannosaury. "Ale neco delají, Iane. Tohle chování, které ted pozorujeme, má nejaký smysl. Jenom nevíme jaký."
Levine se díval infrahledem z posedu na mýtinu. Videl oba tyrannosaury stojící pri okraji lesa. Pohybovali hlavami podivným, synchronizovaným zpusobem.
Udelali nekolik váhavých kroku smerem k trajleru, zvedli hlavy, obrátili je doprava a doleva a pak se zdálo, že se konecne rozhodli. Zvírata se rychle, témer agresívne rozbehla pres mýtinu.
Z rádia zaslechli Malcolma, jak kricí: "Jsou to ty svetla!
Ty svetla je pritahují!" Okamžik nato venkovní svetla pohasla a mýtina se pohroužila do noci.
Všichni zamžikali do temnoty. Slyšeli, jak Malcolm ríká:
"A je to!"
"Co vidíte?" zeptal se Thorne Levina.
"Nic. " "Co delají?" "Jenom tam stojí." Pomocí infrahledu videl, že se tyrannosauri zastavili, jako by je zmátla zmena svetelných podmínek. Dokonce i z téhle vzdálenosti slyšel, jak vrcí, zjevne podrážděne. Pohazovali velikánskými hlavami nahoru dolu a cvakali zuby. Ale víc se nepribližovali.
"Co je?" zeptala se Kelly.
"Vyckávají," odpovedel Levine. "Alespon v téhle chvíli." Levina prepadl neodbytný dojem, že tyrannosauri jsou zneklidnení. Trajler urcite predstavoval velikou a nebezpecnou zmenu v jejich životním prostredí. Treba utecou, pomyslel si, a dají pokoj. Pres svou ohromnou velikost to byla opatrná, témer bojácná zvírata.
Znovu zavrceli. A pak uvidel, že vyrážejí kupredu, prímo proti neosvetlenému trajleru.
"Iane, co budeme delat?"
"At se propadnu, jestli to vím," zašeptal Malcolm.
Krcili se k zemi po strane obytného oddílu a snažili se, aby se nedali zahlédnout z okna. Tyrannosauri se nezadržitelne hrnuli vpred. Každý jejich krok ted cítili v trajleru jako otres - dve desetitunová zvírata mírila rovnou k nim.
"Jdou prímo na nás!" "Všiml jsem si," rekl Malcolm.
První ze zvírat pristoupilo k trajleru tak tesne, že telem zaclonilo celé okno. Malcolm videl jen nohy vybavené mocným svalstvem a spodní cást bricha. Hlava cnela vysoko nad nimi, zcela z dohledu.
Pak druhý tyrannosaurus dorazil z opacné strany. Obe zvírata zacala trajler obcházet, vrcela a odfrkávala. Jejich težké kroky otrásaly celou podlahou. Hardingová s Malcolmem cítili pronikavý zápach dravcu. Jeden z tyrannosauru se otrel o bok trajleru, a zaslechli škrabavý zvuk, jak se trela šupinatá kuže o kov.
Malcolma prepadl náhlý záchvat paniky. Zpusobil to zápach, ten zápach, na který se najednou rozpomnel z nedávné minulosti. Zacal se potit. Pohlédl na Sarah a videl, že zaujate sleduje, jak se zvírata pohybují.
"To není chování na lovu," zašeptala.
"Nevím," odvetil Malcolm. "Možná je. To nejsou lvi, víš." Jeden z tyrannosauru vydal do noci strašlivý rev, který drásal uši.
"Neloví," trvala na svém. "Oni pátrají, Iane." Okamžik nato zarval druhý tyrannosaurus v odpoved. Pak se velká hlava sklonila a zahledela se jejich oknem dovnitr.
Malcolm se vrhl k zemi a prilepil se na podlahu trajleru, Sarah padla pres nej. Botou mu prišlápla ucho.
"To bude dobré, Sarah." Zvencí slyšeli, jak tyrannosauri odfrkávají a vrcí.
"Nevadilo by ti," zašeptal Malcolm, "kdyby ses trochu odsunula?" Sklouzla ke strane, Malcolm se pomalu vyprostil a opatrne vyhlédl pres calounení sedadla. Letmo zahlédl veliké rexovo oko, jak zírá prímo na nej. Oko se pohnulo v dulku. Videl, jak se tlama otevrela a zase zavrela. Horký dech zvírete zamžil okno..
Tyrannosarova hlava se od trajleru odtáhla a Malcolm si na okamžik volneji vydechl. Ale vzápetí sebou hlava švihla nazpet a tvrde do vozidla uderila, až se celé rozechvelo.
"Neboj se, Sarah. Trajler je velice odolný." "Nedokážu ti vyjevit," zašeptala, "jak se mi ulevilo." Na opacné strane zarval druhý rex a také napadl trajler cenichem. Pérování pri nárazu zaskrípelo.
Oba dva tyrannosauri zacali strídave bušit do trajleru z obou stran. S Malcolmem a Hardingovou to pohazovalo sem a tam. Sarah se pokusila neceho zachytit, ale následující náraz ji odhodil. Pri každém úderu se podlaha pod nimi bláznive vzepjala. Laboratorní vybavení se sypalo ze stolu. Sklo se tríštilo.
A pak, náhle, rány utichly. Rozhostilo se ticho.
Malcolm se zvedl na jedno koleno a zasténal. Vyhlédl z okna a uvidel zadek jednoho z tyrannosauru, jak se blíží k predku trajleru.
"Co budeme delat?" zašeptal.
Rádio zapraskalo. "Iane, jste tam? Iane!" promluvil Thorne.
"Proboha, vypni to!" zašeptala Sarah.
Malcolm si sáhl k opasku a zašeptal: "Jsme v porádku," a vysílacku vypnul.
Sarah se po všech ctyrech preplazila trajlerem do biologické laboratore. Následoval ji a spatril velikánského tyrannosaura, jak zírá oknem na mláde pripoutané ke stolu. Tyrannosaurus vydal tiché zavrcení.
Pak se zarazil a zase se zadíval.
Znovu zavrcel.
"Chce svoje díte, Iane, " zašeptala Sarah.

"No, pánbuh ví," odvetil Malcolm, ,já už verím všemu." Krcili se na podlaze a snažili se zustat z dohledu.
"Jak jí je dopravíme?" "To nevím. Co když je vystrcíme ze dverí?" "Nechci, aby si je zašlápla," rekla Sarah.
"Co je nám po tom?" odsekl Malcolm.
Tyrannosaurus v okne vydal sérii tichých zavrcení následovaných dlouhým, hrozivým revem. Byla to veliká samice.
"Sarah. . . " Avšak Hardingová už byla na nohách a stála proti tyrannosaurovi. Okamžite zacala mluvit, mekkým, uklidnujícím hlasem: "Všechno je fajn... všechno je už v porádku... Tvoje díte se má dobre... Jenom musím rozvázat ty popruhy...
Mužeš se na me dívat. . ." Hlava venku byla tak veliká, že vyplnovala celý rám. Sarah videla, jak se pod kuží rýsuje mocné krcní svalstvo. Tlama se trochu rozevrela. Ruce se jí chvely, zatímco uvolnovala popruhy.
"Je to v porádku... Tvoje díte se má dobre... Podívej, je úplne v porádku..." Malcolm krcící se pri zemi u jejích nohou zašeptal: "Co to provádíš?" Nezmenila mekký, uklidnující tón. "Chápu, že to zní bláznive. .. Ale u lvu to zabírá... nekdy... Tak, už to je. .. Tvoje díte je volné..." Sarah rozbalila prikrývku, snala kyslíkovou masku a pri tom klidne mluvila: "'Ted... už musím udelat jenom jedno..." zvedla mláde do nárucí, "predat ti ho." Hlava samice se náhle odtáhla nazpet a naplno vrazila do sklenené tabule, která se s ostrým praskotem roztríštila do podoby bílé pavuciny. Sarah už skrz sklo nevidela, spatrila jen tolik, že se stín pohybuje. Druhý náraz pak sklo z rámu vyrazil docista. Sarah upustila mláde zpátky do vanicky a uskocila nazpet, protože hlava se protáhla dovnitr a pronikla skorem metr dovnitr trajleru. Po tlame zvíreti crcely proudy krve od sklenených strepin, které zustaly trcet v rámu. Ale puvodní násilné chování se rázem promenilo v pohyby prímo jemné. Matka mláde ocichala, zacala u hlavy a pomalu postupovala po tele dolu. Ocichala také obvaz a krátce jej olízla jazykem. Nakonec spodní celistí lehce spocinula na hrudníku mládete. Takhle bez hnutí setrvala dlouhou dobu. Jen ocima pomalu mrkala a prohlížela si Sarah.
Malcolm ležící na podlaze videl krev, která odkapávala pres okraj stolku. Zacal vstávat, ale Sarah mu rukou zastrcila hlavu nazpet dolu.
Zašeptala: ,,Pšššt!" "Co se deje?" "Poslouchá, jestli mu bije srdce." Tyrannosaurus zavrcel, otevrel tlamu a jemne uchopil mláde do zubu. Pak pozvolna vycouval vyraženým oknem nazpet a vynesl si mláde ven.
Odložil je na zem, mimo jejich zorný úhel. Sehnul se nad ním, hlavu mu ztratili z dohledu.
"Už se probralo?" zašeptal Malcolm. "Už je to mláde vzhuru?" "Pšššt!" Opakovane se ozval jakýsi srkavý zvuk, který prichází zvencí trajleru. Prolínal se s tichým, hrdelním vrcením.
"Co se deje?" zašeptal Malcolm.
"Olizuje ho. A postrkuje cumákem." "A co ješte?" "To je všechno. Porád delá totéž." "A co mláde?" "Nic. Jenom se prevrací, jako mrtvé. Kolik morfinu jsme mu naposledy píchli?" "To já nevím," odvetil. "Jak to mám vedet?" Malcolm zustal ležet na podlaze a naslouchal srkání a vrcení. A konecne, po dobe, která mu pripadala jako celá vecnost, zaslechl slabé vysoké zapištení.
"Probouzí se! Iane! Ono se probouzí!" Malcolm se zvedl na kolena a vyhlédl z okna práve vcas, aby spatril, jak si matka odnáší mláde v zubech a vzdaluje se podél okraje mýtiny.
"Co to delá?" "Pocítám, že si ho odnáší zpátky." Druhý dospelý tyrannosaurus se objevil v zorném poli, následoval prvního. Malcolm se Sarah sledovali, jak oba dva tyrannosauri odcházejí od trajleru pres mýtinu.
Malcolm svesil ramena. "Bylo to o fous," rekl.
"Ano. Bylo to o fous." Povzdechla a setrela si krev z predloktí.
Thorne na posedu stiskl tlacítko na vysílacce. ,,Iane! Jseš tam? Iane!" .
"Možná vypnul rádio," rekla Kelly.
Zacal se sypat lehký deštík, který zabubnoval na kovovou strechu posedu. Levine se díval infradalekohledem smerem k útesu.
Oblohu procísl blesk a Thorne rekl: "Vidíte, co delají ta zvírata ?" "Vidím," odvetil Eddie. "Vypadá to... vypadá to, že odcházejí. " Všichni se zacali veselit.
Jen Levine zustal tichý a dál se díval do infradalekohledu. Thorne se na nej obrátil: "Je to v porádku, Richarde? Všechno v porádku?" "Fakticky, myslím si, že není," odpovedel Levine. "Obávám se, že jsme se dopustili vážné chyby."
Malcolm sledoval odcházející tyrannosaury rozbitým oknem. Sarah vedle nej mlcela. Ani na okamžik neodtrhla oci od zvírat.
Zacal padat déšt, voda kapala z úlomku skla, které zustaly trcet v rámu. V dálce rachotil hrom a hlasite zapraskal blesk, který sjel dolu a ozáril odcházející obrovská zvírata.
Pod nejbližším z velikých stromu se tyrannosauri zastavili a složili mláde na zem. "Proc to delají?" rekla Sarah. "Meli by se vrátit do hnízda." "Já nevím, možná jsou. .. " "Možná je mláde mrtvé," rekla.
Ale ne, pri následujícím zablesknutí videli, že se mláde hýbe. Stále bylo naživu. Slyšeli jeho vysoké pištení, jak je jeden z dospelých vzal zase do zubu a jemne umístil do vidlice vetví vysoko na strome.
"Ach ne," rekla Sarah a zavrtela hlavou. "To je špatné, Iane. To je úplná katastrofa." Tyrannosaurí samice ješte chvíli setrvala s mládetem a usazovala je ve vetvích. Pak se obrátila, otevrela tlamu a zarvala.
Samec tyrannosaurus jí zarval v odpoved.
A potom se obe zvírata rozbehla plnou rychlostí pres mýtinu a zaútocila na trajler.
"Kristepane!" zasténala Sarah.
"Pevne se drž, Sarah!" zakricel Malcolm. "Tohle bude zlé! "
Náraz byl znicující a vyhodil je oba do vzduchu. Sarah vykrikla a kamsi se kutálela. Malcolma rána srazila na podlahu, uderil se do hlavy tak bolestive, že videl hvezdicky. Pérování trajleru se pod ním rozkývalo a kovove zaskrípelo.
Tyrannosauri zarvali a zaútocili podruhé.

Malcolm slyšel, jak Sarah krici: "Iane! Iane!", a pak se trajler prevrhl na bok. Malcolm si jenom kryl hlavu, laboratorní sklo a zarízení se tríštilo všude kolem neho. Když vzhlédl, všechno bylo v troskách. Prímo nad ním bylo okno, které rozbil tyrannosaurus predtím. Malcolmovi se jím do tváre sypal déšt. Šlehl blesk a Malcolm uvidel velikou hlavu shlížející dolu na nej a vrcící. Slyšel, jak tyrannosaurus hlasite škrábe drápy o kovový bok trajleru, a pak se tlama ztratila.
Okamžik nato uslyšel, jak zvírata rvou a postrkují trajler blátem.
"Sarah!" zvolal a uvidel ji kdesi za sebou, jenže v tom okamžiku se svet znovu bláznive zatocil a trajler se opet s rachotem prevrátil. Nyní ležel koly vzhuru. Malcolm se zacal plazit po strope a snažil se nalézt Sarah. Vzhlédl vzhuru k laboratornímu vybavení, které bylo uzavrené v regálech, nyní nad jeho hlavou. Z desítky míst na nej vytékaly jakési kapaliny. Cosi ho zacalo štípat do ramena. Zaslechl sycení a napadlo ho, že to musí být kyselina.
Sarah sténala kdesi v temnote pred ním. Znovu zazáril blesk a Malcolm ji spatril, jak leží schoulená nedaleko harmonikového pruchodu, který spojoval oba trajlery. Pruchod byl zkroucený tak, se že jím prakticky nedalo prolézt, což muselo znamenat, že druhý trajler stojí stále na kolech. Bylo to šílené. Všechno bylo šílené.
Venku rvali tyrannosauri a Malcolm zaslechl pridušený zvuk výbuchu. Prokusovali pneumatiky. Pomyslel si: Škoda, že se nezakousli do kabelu od akumulátoru. To by bylo teprve prekvapení!
Znenadání zacali tyrannosauri znovu bušit do trajleru a ranami jej postrkovali po mýtine. Jakmile se zastavil, znovu do nej zacali bušit. Trajler se prudce házel ze strany na stranu.
Doplížil se k Sarah. Objala ho rukama. "Iane," zvolala.
Celou levou polovinu tváre mela temnou. Když zazáril blesk, uvidel, že ji má pokrytou krví. "Jsi v porádku?" "Nic mi není," odvetila. Hrbetem ruky si vytrela krev z oka. "Vidíš, co se deje?" Když šlehl další blesk, uvidel, že se jí na cele tesne pod vlasy leskne veliký kus skla. Vytáhl jej a rukou zamáckl ránu, z níž se vyvalil príval krve. Nacházeli se v kuchyni. Zašátral rukou ke kamínkum a našel uterku. Pritiskl jí látku na celo a sledoval, jak uterka tmavne.
"Bolí?" "Je to dobré." "Myslím, že to není až tak hrozné," chlácholil ji. Venku rvali tyrannosauri do noci.
"Co to delají?" zeptala se. Hlas mela skleslý.
Tyrannosauri znovu zaútocili na trajler. Zdálo se, že pri tomhle nárazu se trajler posunul mnohem více než kdykoli predtím, sjíždel stranou a dolu.
Sjíždel dolu.
"Odtlacují nás," pochopil.
"Kam, Iane?"
"Na okraj mýtiny." Tyrannosauri opet uderili do trajleru a auto se kus odsunulo. "Posunují nás k okraji útesu." Útes byl vysoký sto padesát metru a tvorila jej príkrá skála, spadající rovnou dolu do údolí.
Takový pád nemohou prežít.
Uchopila uterku sama a jeho ruku odstrcila. "Delej neco!" "Jo, dobre," rekl.
Odtáhl se od ní, pripravený na další náraz. Netušil, co má delat. Nemel nejmenší potuchy, co pocít. Trajler ležel koly vzhuru a všechno bylo šílené. Rameno ho pálilo a cítil pach kyseliny, která mu rozežírala košili. Anebo to už možná bylo maso. Pálilo to strašne. V celém trajleru panovala tma, dodávka proudu byla prerušená, všude se válelo sklo a on...
Dodávka proudu byla prerušená.
Malcolm se zacal hrabat na nohy, avšak další úder ho smetl stranou a on tvrde narazil hlavou prímo do lednicky. Dvere se prudce otevrely a na nej se vysypaly kartony studeného mléka, sklenené láhve. Avšak v lednicce žádné svetélko nesvítilo.
Protože nikde nešel proud.
Vleže na zádech Malcolm vyhlédl z okna a spatril velikánskou nohu tyrannosaura stojící v tráve. Zazáril blesk, noha se zvedla, kopla a trajler se okamžite posunul dál. Nyní klouzal snadno, jen kov skrípel, a sesouval se dolu.
"Do prdele," ulevil si.
"Iane... " Ale bylo už príliš pozde, celý trajler sténal a skrípel, kov protestoval, a pak Malcolm uvidel, jak opacný konec prudce klesl dolu, když auto sklouzlo pres hranu srázu. Nejprve sjíždelo pozvolna, ale pak nabíralo rychlost, strop, na nemž leželi, se zacal kamsi propadat, všechno padalo, Sarah padala a krecovite se ho pritom držela rukama, a tyrannosauri vyrazili triumfální rev.
Padáme pres okraj útesu, napadlo ho.
Protože nevedel, co má delat, popadl dvere od lednicky a pevne se jich chytil. Dvere byly studené a kluzké sraženou vodou. Trajler se prevážil a padal, kov hlasite skrípal. Malcolm cítil, jak mu ruce po hladkém emailu klouzají, klouzají... klouzají... A pak se mu odtrhly úplne a on bezmocne
padal prímo dolu do spodního konce trajleru. Videl, jak se prudce približuje sedadlo ridice, ale ješte než dopadl, ve tme se uderil o neco jiného a na okamžik pocítil spalující bolest, která ho úplne zkroutila.
A pomalu, jemne se všechno kolem nej ponorilo do tmy.
Déšt bubnoval na strechu posedu a po všech stranách se z ní lil v nepretržitých proudech. Levine otrel skla infradalekohledu a pak si jej znovu pozvedl k ocím. Hledel na útes ponorený do tmy.
"Co je?" vyptával se Arby. "Co se stalo?" "Nevím presne," odvetil Levine. V takovém lijáku bylo težké cokoli videt.
Nekolik okamžiku predtím s hruzou sledoval, jak dva tyrannosauri strkají trajler z útesu dolu. Pro velikánská zvírata to byl snadný úkol: Levine odhadoval, že tyrannosauri meli dohromady hmotnost dvacet tun a trajler vážil pouze asi dve tuny. Jakmile jej prevrátili, už po mokré tráve klouzal snadno. Postrkovali jej brichy a kopali do nej silnýma zadníma nohama.
"Co delají ted?" zeptal se Thorne Levina stojícího vedle nej. "Mám podezrení," odvetil Levine, "že jsme jim zmenili

teritorium. " "Co to znamená?" "Musíme si uvedomit, s kým máme tu cest," rekl Levine. "Tyrannosauri sice vykazují složité vzory chování, ale vetšina toho je instinktivní. Je to chování neuvedomované, vrozené od narození. A vnímání území je soucástí techto instinktu. Tyrannosauri si znackují své území, brání si je.
Není to chování vedomé - nemají príliš velké mozky - ale vede je k tomu instinkt. Veškeré instinktivní chování je spousteno jistými impulsy. A já se obávám, že tím, že jsme jim odnesli mláde, jsme jim predefinovali jejich území tak, že obsahuje ješte i mýtinu, na níž je opet nalezli. Takže nyní si budou tohle území bránit tím, že trajlery odstraní. " Blesk osvetlil krajinu a oni v jediném hruzostrašném okamžiku uvideli všechno. První trajler prepadl pres okraj útesu. Visel vzhuru koly volne ze srázu, stále spojený harmonikovým prulezem s prívesem, který zustal stát nahore na mýtine.
"Ten spoj to nevydrží!" vykrikl Eddie. "Dlouho ne!" V zári blesku spatrili tyrannosaury nahore na mýtine. Nyní metodicky postrkávali k okraji srázu i druhý trajler.
Thorne se obrátil na Eddieho. "Jdu tam!" rekl.
"Pojedu s vámi!" žádal Eddie.
"Ne! Zustante s detmi!" "Ale potrebujete prece..." "Zustante s detmi! Nemužeme je tu nechat samotné!" "Ale Levine muže..." "Ne, vy zustante!" porucil Thorne. To už šplhal po konstrukci, kluzké v prudkém lijáku, dolu k Exploreru. Videl Kelly a Arbyho, jak jej seshora pozoruji. Skocil do auta, zapnul motor. Premýšlelo tom, jak daleko má na mýtinu. Bylo to pet kilometru, možná víc. I když pojede rychle, potrvá mu sedm nebo osm minut, než se tam dostane.
A to už bude príliš pozde. Nemuže to stihnout vcas:
Ale musí se pokusit.
Sarah Hardingová slyšela rytmické vrzání a otevrela oci. Všechno se ponorilo do tmy, byla dezorientovaná. Zazáril blesk a ona hledela prímo dolu do údolí, do hloubky sto padesáti metru. Pohled se mírne zakýval, sem a tam.
Dívala se pres prední sklo trajleru visícího z útesu dolu. Už nepadali. Ale nebezpecne viseli ze srázu dolu.
Sarah ležela natažená pres ridicovo sedadlo, které se ulomilo od podlahy a rozbilo rídící panel. Obnažené kabely visely ven, kontrolky na palubní desce poblikávaly.
Porád videla rozmazane, pro krev v levém oku. Vytáhla si košili z kalhot a odtrhla dva pruhy látky. Jeden složila, vytvorila z nej polštárek a pritiskla si jej na ránu na cele. Druhý pruh si pak uvázala kolem hlavy tak, aby polštárek pridržoval. Na okamžik jí projela ostrá vlna bolesti, zatala zuby a cekala, dokud nepoleví.
Cítila temné rány a chvení, pricházelo to z míst odkudsi nad ní. Obrátila se a pohlédla prímo vzhuru. Uvidela trajler po celé délce, visící kolmo dolu. Malcolm uvázl asi tri metry nad ní, prehnutý pres laboratorní stolek, a nehýbal se.
"Iane!" zavolala.
Neodpovedel. Nepohnul se.
Trajler se opet rozechvel a zaskrípel pod temným nárazem.
A pak Hardingové došlo, co se deje. První trajler visel kolmo z útesu dolu a volne se houpal nad propastí. Jenže stále byl ješte spojený s druhým autem stojícím nahore na mýtine.
První vuz zustal zavešený za harmonikový pruchod. A tyrannosauri nahore nyní strkali i druhé auto dolu z útesu.
"Iane!" zavolala. "Iane!" .
Vydrápala se na nohy a nedbala, že ji bolí celé telo. Pocítila, jak ji prepadá vlna mdlob, a zauvažovala, kolik asi ztratila krve. Zacala šplhat prímo vzhuru. Nejprve se postavila na operadlo ridicova sedadla a natáhla se k nejbližšímu stolku urcenému k biologickému výzkumu. Pritáhla se vzhuru, až se mohla chytit držadla na stene. Trajler se pod ní zhoupl.
Od držadla se jí poštestilo dosáhnout na dvírka od lednicky a prsty se zachytila kabelu vedoucích od motoru. Vyzkoušela, jak jsou pevné. Udržely ji, i když se na ne povesila plnou vahou. Zvedla nohu tak vysoko, až ji zastrcila do lednicky. Pak se vyšvihla vzhuru, naprímila se a dosáhla na troubu.
Až se budou porádat horolezecké závody v kuchyni, mužu se klidne prihlásit, pomyslela si.
Brzy už byla na úrovni Malcolma. Když znovu vzplál blesk, spatrila jeho rozbitou tvár. Sténal. Prelezla k nemu a pokusila se zjistit, jak vážne je zranený.
"Iane!" oslovila ho.
Mel zavrené oci. "Promin." "Není co." "Navezl jsem te do toho." "Iane. Mužeš se hýbat? Jsi v porádku?" Zasténal.
"Moje noha." "Iane. Musíme neco podniknout!" Slyšela, jak na mýtine nad nimi rvou tyrannosauri. Pripadalo jí, že tenhle rev zná celý svuj život. Trajler se naklonil a rozkýval se, noha jí vyklouzla z lednicky a zustala viset jenom za držadlo u dvírek trouby. Spodní konec trajleru byl nejaké tri metry hluboko.
Držadlo u trouby její váhu nevydrží, vedela. Ne na dlouho.
Hardingová švihla nohama, divoce jimi kopla a konecne pod nimi ucítila cosi pevného. Vyzkoušela to, pak se postavila. Podívala se dolu a spatrila, že stojí z boku na drezu z nerezové oceli. Pohnula nohou a zavadila o kohoutek, z nehož ji polila voda.
Tyrannosauri rvali a bušili do auta. Trajler klesl hloubeji ze srázu a rozkýval se.
"Iane! Nemáme moc casu. Musíme neco podniknout." Zvedl hlavu a pohlédl na ni nevidomýma ocima. Znovu šlehl blesk. Rty se mu pohnuly: "Proud," rekl.
"Co s ním?" "Proud nejde." Nechápala, o cem mluví. Samozrejme že proud nešel. Pak si vzpomnela: predtím ho vypnul. Když se blížili tyrannosauri. Svetlo jim vadilo predtím, možná že jim bude vadit opet.
"Chceš, abych zapjala proud?" Jeho hlava nepatrne prikývla. "Ano. Zapni ho." "Jak, Iane?" Rozhlížela se kolem sebe v temnote.
"Je tam panel." "Kde ?" Neodpovedel jí. Natáhla ruku a zatrásla mu rameny. "Iane, kde je ten panel?" Ukázal smerem dolu.
Podívala se tam a spatrila jakési dráty vyhrezlé zpod palubní desky. "To nepujde. Je to znicené." "Nahore... " Sotva mu rozumela. Matne se rozpomnela, že celý systém se ovládá ješte z jednoho rídicího panelu hned na zacátku druhého

trajleru. Kdyby se jí tam podarilo dostat, možná by dokázala proud zapojit. "Dobre, Iane," rekla. "Udelám to." Vyrazila a šplhala vzhuru. Spodní cást trajleru byla nyní deset metru hluboko pod ní. Tyrannosauri zarvali a znovu zacali do auta kopat. Ztratila oporu pro nohy. Pak šplhala dál.
Zamýšlela se protáhnout harmonikovým prulezem do druhého trajleru, ale když se vyšplhala až na vrchol, spatrila, že to není možné. V ostrém svetle blesku uvidela, že harmonikový prulez je tak zkroucený, že se jím prolézt nedá.
Byla uveznená v dolním trajleru.
Slyšela, jak tyrannosauri rvou a buší do prívesu nahore.
"Iane !" Pohlédla dolu. Nehýbal se.
Zatímco visela v horní cásti vozu, s pocitem hruzy si uvedomila, že prohrála. Ješte jedno ci dve kopnutí a bude po všem. Zrítí se dolu. Nemohla proti tomu nic podniknout. Na nic už nezbýval cas. Visela za ruce uveznená v temnote, proud nešel a neexistovalo nic...
Nebo snad ano? Ze tmy nedaleko od sebe zaslechla elektrické vrcení. Byl snad ten panel tady, na konci tohoto trajleru? Zkonstruovali to tak, že se panely nacházely na obou koncích?
Visela na samém konci auta, ramena a predloktí ji bolela námahou a rozhlížela se kolem sebe, zda nekde nezahlédne druhý rozvodný panel. Pokud tady nejaký byl, mel by se nacházet poblíž. Jenže kde? V zári blesku se ohlédla nejprve pres jedno rameno, pak pres druhé.
Nikde žádný panel nevidela.
Ruce jí umdlévaly.
"Iane, prosím te. . . ".
Nikde žádný panel.
Nebylo to možné. Porád pritom slyšela to hucení. Musí tu nekde nejaký elektrický rozvod být. Jenom jej nevidela. Proste tu být musí. Znovu se rozhlédla vpravo vlevo, opet šlehl blesk, vrhající kolem zmatené stíny, a potom jej konecne spatrila.
Mela jej presne ctvrt metru nad hlavou. Byl vzhuru nohama, ale už videla všechny ty knoflíky a spínace. Žádný z nich nyní nesvítil. Kdyby jen dokázala uhodnout, který z nich...
K certu s tím!
Uvolnila si pravou ruku, povesila se pouze za levacku a stiskla všechny knoflíky na panelu, na které se jí podarilo dosáhnout. Trajler se zacal okamžite rozsvecet, zacalo se spouštet všechno vnitrní osvetlení.
Dál tiskla knoflíky, jeden po druhém. Po spuštení nekterých se obvod zkratoval, vyšlehly jiskry a zacoudilo se.
Mackala dál.
Náhle se rozsvítil bocní monitor, pouhých pár centimetru od její tváre, a naskocily na nem šmouhy z videa. Pak se obraz automaticky zaostril. Ackoli se dívala z velkého úhlu, videla tyrannosaury nahore na mýtine stojící nad druhým trajlerem. Opírali se o nej horními koncetinami a postrkovali jej mocnýma zadníma nohama. Tiskla další knoflíky. Poslední z nich mel ochrannou stríbrnou cepicku. Odklopila ji a zmáckla i tenhle knoflík.
Na monitoru videla, jak se tyrannosauri ztratili v náhlém zášlehu žhoucích jisker a uslyšela jejich zurivý rev. Pak videomonitor pohasl a ozval se praskavý výbuch, všude kolem Hardingové sršely jiskry, štípaly jí do tváre a do rukou, a veškerá elektrika v trajleru zase vypadla. Celý vuz se ponoril do tmy.
Na dlouhou dobu se ponoril do ticha.
Pak se neúprosné bušení ozvalo znovu.

THORNE
Sterace na predním skle kmitaly sem tam. Thorne bral zatácky zostra bez ohledu na prudký liják. Pohlédl na hodinky. Uplynulý dve minuty, možná i tri.
A treba i víc. Už ztrácel pojem.
Cesta se promenila v bahnište, kluzké a nebezpecné. Když projíždel hlubokými loužemi, rozstrikoval gejzíry vody a z obav pokaždé zadržel dech. Auto sice meli v jeho dílne vyrobit tak, aby bylo vodotesné, ale clovek nikdy nemá jistotu. Každá louže znamenala novou zkoušku. Až dosud šlo všechno dobre.
Uplynuly tri minuty.
Minimálne tri.
Cesta zahýbala, rozširovala se a v zári blesku spatril pred sebou další hlubokou kalužˇ. Pridal trochu plynu a od kol vyšplíchly na okna po obou stranách vodní gejzíry. A pak už byl venku a stále pokracoval v jízde. Porád jel dál! Cesta se zvedala vzhuru a Thorne pozoroval rucicky na palubní desce, jak se divoce zmítají, a zaslechl sycení. Pochopil, co to znamená - že dojde ke znicujícímu zkratu. Zpod kapoty se ozvala exploze, z chladice se vyvalil štiplavý cmoud a auto se nadobro zastavilo.
Ctyri minuty.
Sedel v Exploreru a naslouchal dešti bubnujícímu do kovové strechy. Otocil klíckem. Nic se nedelo.
Konec.
Na prední sklo se lil déšt v proudech. Sedel na sedadle, vzdychal a prohlížel si cestu pred sebou. Na sedadle spolujezdce se ozvalo rádio: "Doktore? Už se k nim blížíte?" Thorne dál zíral na cestu a pokoušel se uhodnout, kde se nachází. Odhadoval, že musí být víc než patnáct set metru od trajleru na mýtine, a možná ješte dál. Príliš daleko, než aby se tam pokusil dostat po svých. Zaklel a praštil do sedadla.
"Ne, Eddie, jsem zkratovaný." "Jste co?" "Eddie, auto nejede. Jsem..." Thorne se odmlcel.
Neceho si všiml.
Za dalším ohybem cesty pred sebou spatril slabe probleskující nacervenalou zári. Thorne primhouril oci, aby se ujistil,

jestli se mu to nezdá. Ne, nepodléhal žádnému ocnímu klamu. Bylo to tam: probleskující nacervenalá záre.
"Doktore?" ozval se Eddie. "Jste tam?" Thorne neodpovedel, popadl vysílacku a Lindstradtovu pušku, vyskocil z auta a s hlavou staženou pred deštem mezi ramena se rozbehl do kopce vzhuru smerem ke križovatce se silnicí po hrebeni.
Když probehl zatáckou, spatril cervený džíp stojící uprostred hrebenové cesty s rozsvícenými zadními svetly. Jeden kryt byl rozbitý a svetlo zárilo žlute.
Vyrazil kupredu a snažil se nahlédnout dovnitr. V zári blesku se mu zdálo, že tam žádný ridic není. Dvírka u ridice dokonce zustala nezavrená, zela v nich hluboká rýha. Thorne se nacpal dovnitr, natáhl ruku k volantu... Ano, klícky tam byly! Zapjal zapalování. Motor zarachotil a naskocil.
Zasunul rychlost, otocil džíp a zamíril po hrebeni smerem k mýtine. Projel pár dalších zatácek a uvidel zelenou strechu komplexu laboratorí. Když zabocil doleva, jeho svetlomety prejely travnatou mýtinu a ozárily dinosaury odtlacující trajler.
Tyrannosauri vystaveni tvárí v tvár tomuhle novému svetlu se oba rázem obrátili a zarvali na Thornuv džíp. Nechali trajler trajlerem a vyrazili vpred. Thorne prudce zaradil zpátecku a couval divoce na plný plyn, dokud mu nedošlo, že zvírata neútocí na nej.
Namísto toho bežela krížem pres mýtinu k jednomu stromu poblíž nej. Pod stromem se zastavila s hlavami obrácenými vzhuru. Thorne rychle zhasil svetla a vyckával. Nyní videl zvírata jen prerušovane, v zári jednotlivých blesku. Když se na obloze rozprskl jeden z rozvetvených blesku, spatril je, jak sundávají ze stromu mláde. Pak videl, jak se s ním mazlí cumáky. Jeho náhlý príjezd je zjevne poplašil kvuli mládeti.
Pri následujícím zášlehu blesku už byli tyrannosauri pryc.
Mýtina se vyprázdnila. Skutecne utekli? Nebo se jen nekam ukryli? Stáhl okénko a vystrcil hlavu do dešte. A v tom okamžiku zaslechl podivný, hluboký, nepretržitý kvílivý zvuk.
Znel jako pokrik jakéhosi podivného zvírete, ale byl príliš monotónní, znel príliš dlouho. Jak zvuku naslouchal, došlo mu, že to je neco úplne jiného. Že jej vydává kov.
Thorne znovu zapjal svetla a pozvolna vyrazil vpred. Tyrannosauri byli pryc. Ve vybledlém svetle reflektoru spatril druhý trajler.
S nepretržitým kovovým skrípotem pomalu klouzal po mokré tráve smerem k okraji útesu.
"Co ted delá?" kricela Kelly, aby prehlušila bouri.
"Rozjel se kupredu," odvetil Levine, dívající se do infradalekohledu. Z posedu mohli sledovat, jak se Thornovy reflektory pohybují pres mýtinu. "Jede k trajleru. A..." "A co?" dožadovala se Kelly. "Co delá ted?" "Porád objíždí kolem jednoho stromu," rekl Levine. "Kolem jednoho velkého stromu na okraji mýtiny." "Proc?" "Urcite kolem nej uvazuje lano," ozval se Eddie. "To je jediný možný duvod." Na chvíli se rozhostilo ticho.
"A co delá ted?" zeptal se Arby.
"Vystupuje z džípu. A beží smerem k trajleru."
Thorne klecel na kolenou v bahne a v ruce svíral veliký hák navijáku instalovaného na džípu. Trajler neustále klouzal smerem od nej pryc, ale jemu se podarilo nasoukat se pod auto a zachytit hák za jeho zadní osu. Sotva stacil ucuknout prsty, když se hák prudce zakotvil za kryt brzdy, a vykutálel se ven. Náhlý odpor trajlerem prudce smýkl po mokré tráve a pneumatiky žuchly na místo, kde se pred nepatrným okamžikem nalézalo jeho telo.
Kovové lano navijáku se napjalo k prasknutí. Celý podvozek trajleru protestoval hlasitým skrípotem.
Ale držel.
Thorne se vydrápal zpod trajleru a v dešti zamžikal. S obavami se zahledel na kola džípu, aby se presvedcil, že se ani nehnou. Ne. S lanem omotaným kolem stromu váha džípu dostacovala, aby druhý trajler vyvážila a udržela jej na okraji útesu.
Vrátil se nazpet k džípu, vydrápal se dovnitr a zatáhl rucní brzdu. Slyšel Eddieho, jak volá: "Doktore, doktore!" "Jsem tady, Eddie." "Podarilo se vám ho zastavit" "Jo. Už neklouže." V rádiu to zapraskalo. "To je skvelé. Ale poslechnete, doktore. Víte, že lano je prichycené pouze petimilimetrovým ockem na nerezové tyci. Konstruktér nikdy nepredpokládal, že... " "Já vím, Eddie. Pracuju na tom." Thorne znovu vystoupil z auta. Rychle probehl lijákem k trajleru.
Otevrel bocní dvírka a vlezl dovnitr. Panovala tam tma jako v pytli. Nevidel vubec nic. Všechno zarízení bylo znicené. Pod nohama mu chrupalo sklo. Všechna okna byla rozbitá. Vzal do ruky vysílacku: "Eddie?" "Ano, doktore?" "Potrebuju lano." Vedel, že Eddie má urcite nekde nasyslené zásoby.
"Doktore... " "Jen to vyklop!" "Je v tom druhém trajleru, doktore." Thorne vztekle praštil rukou potme do jakéhosi stolu. "Bájecné. "
"Možná, že nejaké nylonové lano bude ve skrínce s náradím," poradil mu Eddie. "Ale nevím, jak dlouhé." Jeho hlas neznel príliš nadejne. Thorne preklopýtal po délce trajleru, až dorazil ke skrínkám ve stene. Byly zabouchnuté a zámky mely pokrivené. V temnote s nimi zápasil, pak rezignoval. Skrínka s náradím byla ješte o kousek dál. Možná, že tam skutecne nejaké lano najde. Nyní potreboval lano.
TRAJLER
Sarah Hardingová, stále ješte visící za ruce pod stropem spodního trajleru, si prohlížela zkroucený harmonikový uzáver vedoucí do druhého vozu. Bušení dinosauru ustalo a príves už neklouzal. Ale nyní ucítila chladnou vodu, která jí odkapávala do tváre. A pochopila, co to znamená.
Harmonikový uzáver zacal prosakovat.
Vzhlédla vzhuru a spatrila, že se v silné tkanine zacíná rozevírat trhlina. Pod ní se odhalovaly smycky ocelových drátu, z nichž se spoj utvárel. Trhlina byla doposud malá, ale rychle se rozširovala. A jak se budou ocka tkaniny trhat, ocelové dráty se, zacnou rozplétat, natahovat a nakonec popraskají.

Zbývalo jim pouhých nekolik minut, než se visící trajler odtrhne a zrítí se do propasti.
Sešplhala dolu k Malcolmovi a zabrzdila sestup vedle nej.
"Iane! " "Já vím," odvetil a zavrtel hlavou.
"Iane, musíme odsud pryc." Uchopila ho pod rameny a posadila ho vzpríma. "A ty pujdeš se mnou." Poraženecky zavrtel hlavou. Tohle gesto spatrila už v živote jednou, tohle odevzdané potresení hlavou, kterým se vzdával. Nenávidela je. Hardingová se nevzdávala nikdy. Proste nikdy.
Malcolm zasténal. "Nemužu..." "Musíš!" porucila mu.
"Sarah... "
"Nechci to slyšet, Iane. Není o cem mluvit. A ted jdeme."
Zabrala za nej, Malcolm zasténal, ale naprímil se. Zatáhla ze všech sil a zvedla ho ze stolu. Zazáril blesk a zdálo se, že v sobe našel trochu energie. Dokázal se postavit na okraj sedadla a obrátit se smerem ke stolu. Steží udržoval rovnováhu, ale stál. "Jak to provedeme?" "To nevím, ale nejak se odsud dostaneme... Není tu nekde kus provazu?" Chabe prikývl. "Kde?" Ukázal dolu prímo pod sebe, ke špicce trajleru nyní visící ve vzduchu. "Tady dole. Pod palubní deskou." "Sem s ním." Natáhla ruku do volného prostoru a nohy roztáhla tak, až se jí podarilo zaprít se o protejší stenu. Stála rozkrocená jako horolezec v komíne. Palubní desku mela šest metru pod sebou.
"Fajn, Iane. Jdeme." "Nedokážu to, Sarah," zasténal Malcolm. "Vážne." "Opri se o me. Prenesu te." "Ale...".
"Delej, sakra!" Malcolm se vymrštil a zachytil se cehosi na stene, ruce se mu chvely. Pravou nohu jen táhl za sebou. Pak Sarah náhle ucítila na sobe jeho váhu. Byl tak težký, že ji málem smetl dolu. Jeho ruce se jí sepjaly kolem krku a dusily ji. Zalapala po dechu, natáhla obe ruce, uchopila ho za stehna a nadzvedla ho. Malcolm se jí mezitím chytil lépe, takže se konecne mohla nadechnout.
"Promin," omlouval se.
"To je fajn," rekla. "Tak jdeme." Pustila se dolu svislým pruchodem a chytala se pritom všeho, ceho se dalo. Na nekolika místech byla držadla a tam, kde scházela, se pridržovala držátek šuplíku, noh od stolu, okenních klicek, dokonce i koberce, až se pod její tíhou látka roztrhla. Koberec se oderval v dlouhém pruhu, ale Sarah se stacila zachytit rozkrocenýma nohama dríve, než sklouzla dolu. Malcolm jí pritom sípel za krk a ruce, jimiž se jí držel, se mu chvely.
"Jsi strašne silná," rekl.
"Ale stále ženská," odvetila temne.
Už jí k palubní desce scházely jen tri metry. Pak pul druhého. Našla držadlo na stene, povesila se na ne a nohy vykopla kupredu. Cítila, že došlápla na volant. Svezla se dolu a spustila Malcolma na palubní desku. Ležel na zádech a ztežka oddechoval.
Trajler se komíhal a všechno v nem vrzalo. Sehnula se pod prístrojovou desku, našla prihrádku a otevrela ji. S rachotem se vysypaly jakési kovové nástroje. A našla lano. Centimetr silné nylonové lano, dobre patnáct metru dlouhé.
Zvedla se a pohlédla pres prední sklo na dno údolí ležící nekolik desítek metru pod ní. Prímo po svém boku uvidela dvírka pro ridice trajleru. Zatáhla za klicku a zatlacila, aby dvere otevrela.
Uderily do karoserie trajleru a Sarah ucítila ve tvári déšt.
Vyklonila se ven a podívala se vzhuru podél boku auta.
Všude však videla jen hladký kov, nikde žádná držadla nebo úchyty. Ale vespod trajleru musí být osy a profily, na nichž je uchycen podvozek. Uchopila mokrý kov sloupku dverí a nahnula se ve snaze dohlédnout až na spodek auta.
Zaslechla kovové zvuky a necí hlas ríkající: "Konecne!" A prímo pred ní se náhle vynorilo rozmerné telo. Byl to Thorne zavešený na podvozku. .
"Pro Kristovy rány!" rekl. "Na co cekáte, na tištenou pozvánku? Delejte!" "Ian," odvetila. "Je poranený."
Typické, pomyslela si Kelly pri pohledu na Arbyho na posedu. Když se veci zašmodrchají, není schopen je zvládnout. Príliš mnoho emocí, príliš mnoho nervozity. Celý se roztrese a nechá vyvést z míry. Arby se už pred nejakou dobou odvrátil od útesu a nyní vyhlížel z opacné strany prístrešku, smerem k rece. Skorem jako by se nic nedelo. Typické.
Kelly se obrátila zpet na Levina. "Co se tam deje ted?" vyptávala se.
"Thorne se práve dostal dovnitr," odvetil Levine hledící do infradalekohledu.
"Dostal dovnitr? Chcete ríct do trajleru?" "Ano. A nyní... nekdo vylézá ven."
"Kdo ?" "Myslím, že Sarah. Vytahuje je všechny ven." Kelly uprene zírala do noci a pokoušela se cokoli rozeznat. Déšt témer ustal, nyní pouze jemne mrholilo. Trajler se na druhé strane údolí stále volne pohupoval ze svahu dolu. Zdálo se jí, že rozeznává nejakou postavu, jak šplhá po podvozku. Ale nebyla si tím jistá.
"Co delá Sarah?" "Šplhá. " "Sama?" "Ano," pritakal Levine. "Sama."
Sarah Hardingová vylezla ze dvírek do dešte a natocila se bokem. Dolu se nedívala. Vedela, že dno údolí se nachází sto padesát metru pod ní. Cítila, jak se celý trajler kymácí. Pod rameny mela uvázané lano. Obrátila se celem vzad, spustila nohu a došlápla na skrín prevodovky. Zatápala rukou a sevrela lano. Prudce ji otocilo kolem dokola. Thorne jí zevnitr trajleru rekl: "Dostat Malcolma nahoru bez lana se nám nepodarí. Dokážete tam vyšplhat?" Oblohu procísl blesk. Sarah hledela nahoru po podvozku trajleru, mokre se lesknoucím deštem. Všimla si lesklé olejové skvrny. Pak se nad vším znovu zavrela tma.
"Sarah, dokážete to?" "Ano," odpovedela. Natáhla ruce vzhuru a zacala šplhat.
Nahore na posedu Kelly rekla: "Kde je? Co se deje? Nestalo se jí nic?" Levine stále sledoval dení pomocí prístroje.
"Leze nahoru," odpovedel.
Arby zdálky naslouchal jejich hlasum. Stál odvrácený a hledel smerem k rece protékající ztemnelou plání. Netrpelive vyckával na príští zášleh blesku. Cekal, aby si overil, že to, co už videl predtím, je pravda.

Ani sama nevedela, jak se jí to podarilo. Neustále jen klouzala a padala, ale nakonec se vydrápala nahoru na svah a

prekulila se pres okraj. Nemela casu nazbyt, rozvázala lano a priplazila se pod príves. Omotala lano kolem jakési kovové tyce a rychle na nem udelala uzel. Pak se vrátila k okraji srázu a shodila lano dolu.
"Doktore!" zakricela.
Thorne stojící u dvírek trajleru lano zachytil a uvázal je kolem Malcolma. Matematik zasténal. "Mužete tahat!" zakricel Thorne. Rukama se chytil Malcolma, oba vylétli z auta ven a pristáli na skríni prevodovky.
"Kristepane!" uniklo Malcolmovi, když pohlédl vzhuru.
Avšak Sarah ho už táhla vzhuru, lano se napjalo.
"Pomáhejte si rukama!" radil mu Thorne.
Malcolm zacal stoupat a v nekolika málo okamžicích visel už tri metry nad Thornem. Sarah byla kdesi nahore na srázu, ale Thorne ji nevidel, šmátral nohama, aby se nekde zachytil.
Podvozek trajleru byl kluzký. Napadlo ho: mel jsem ho udelat protismykový. Jenže kdo kdy udelal spodek nejakého vozidla v protismykovém provedení?
V duchu videl, jak se harmonikový prulez trhá. .. pozvolna odtrhuje... díra se zvetšuje...
Drápal se vzhuru. Úchyt za úchytem. Stup za stupem.
Zazáril blesk a Thorne si uvedomil, že už jim k vrcholu schází jen kousek.
Sarah stojící na pokraji srázu se natáhla pro Malcolma. Matematik se vytahoval nahoru vlastníma rukama, nohy se mu bezvládne, volne komíhaly. Ale stále ješte bojoval. Ješte metr nebo dva... Sarah popadla Malcolma za límec košile a zbytek srázu ho vytáhla. Malcolm se prevalil pres okraj a ztratil se ve tme.
Thorne se drápal vzhuru. Nohy mu podkluzovaly. Ruce ho bolely.
Šplhal dál.
Sarah se pro nej natáhla.
"Delejte, doktore!" povzbuzovala ho.
Sahala po nem rukama.
Skorem se dotýkali prsty.
S kovovým krach se tkanina na prulezu rozervala, drátená kola se roztáhla a trajler se propadl o tri metry hloubeji do propasti.
Thorne zacal šplhat ješte rychleji. Díval se vzhuru na Sarah.
Stále se po nem ješte natahovala.
"Dokážete to, doktore!" .
Drápal se vzhuru se zavrenýma ocima, šplhal a krecovite svíral lano. Ruce ho bolely, ramena ho bolela a pripadalo mu, že lano se mu v rukou zmenšuje. Omotal si je kolem sevrené pesti a pokusil se pokracovat. Náhle se však zacal propadat a pak pocítil ve vlasech spalující bolest.
"Prominte," omlouvala se Sarah, která ho vytáhla za vlasy. Bolest byla príšerná, ale bylo mu to jedno, sotva ji vubec vnímal, protože nyní visel vedle harmonikového prulezu a zblízka sledoval, jak se látkový korzet na drátených smyckách definitivne trhá a trajler klesá po stene propasti.
Avšak Sarah ho stále táhla vzhuru, mela úžasnou sílu, a pak se dotkl prsty mokré trávy a prehoupl se pres okraj.
Byl v bezpecí.
Pod ním se ozvala série ostrých kovových zvuku - prásk, prásk, prásk! - jak kovové smycky jedna po druhé praskaly, a pak, se záverecným stenem..se spodní trajler oderval a zrítil se z útesu dolu, zmenšoval se a zmenšoval, až se roztríštil o skaliska hluboko dole. V zári blesku vypadal jako zmuchlaný papírový pytlík.
Thorne se obrátil a vzhlédl vzhuru k Sarah. "Díky," rekl.
Sarah vycerpane sedela na zemi vedle nej. Ze zavázané hlavy jí kapala krev. Otevrela pest a objevily se v ní jeho prošedivelé vlasy, vypadly do trávy jako mokrý chumác.
"Sakra, to je zase noc!" rekla.

POSED
Levine hledící infradalekohledem zajásal: "Dokázali to!" "Všichni?" zeptala se Kelly.
"Ano! Dokázali to!" Kelly zacala radostne jásat a krepcit.
Arby se otocil a vytrhl Levinovi z rukou prístroj.
"No tohle!" protestoval Levine. "Okamžik..." "Potrebuju to," rekl Arby. Obrátil se zpátky a zahledel se infradalekohledem na setmelou plán. Na okamžik nevidel nic, jen zelené šmouhy. Prsty našel ladicí knoflík, rychle jím otácel tak dlouho, až mu naskocil obraz.
"Co tam máš k certu tak duležitého?" rekl Levine podrážděne. "Tohle je drahé zarízení. . ." A pak všichni zaslechli vrcení. Blížilo se.
Arby videl raptory zcela zretelne, jako zelenavé fosforeskující stíny. Bylo jich dvanáct, pohybovali se trávou ve volném houfu a mírili smerem k posedu. Jedno zvíre šlo nekolik metru napred a zdálo se, že to je vudce, avšak bylo obtížné rozlišit ve smecce nejakou organizaci. Všichni raptori vrceli, olizovali si z cenichu krev a otírali si je predními prackami s drápy, gesty podivne inteligentními, témer lidskými. V infradalekohledu jim oci plály jasne zelene.
Nezdálo se, že by si posedu všimli. Ani jednou k nemu nevzhlédli. Ale nepochybne mírili v jeho smeru.
Infradalekohled se náhle z Arbyho rukou vytrhl. "Promin," rekl Levine. "Myslím, že to zvládnu lépe." "Nebýt me, vubec byste o nich nevedel," namítl Arby.
"Bud zticha!" napomenul ho Levine. Zvedl si prístroj k ocím, zaostril jej a povzdechl nad tím, co uvidel. Dvanáct zvírat asi dvacet metru od nich.
"Vidí nás?" zašeptal Eddie.

"Ne. A jsme od nich po vetru, takže nás neucítí. Hádám, že sledují stezku, která vede kolem posedu. Když budeme zticha, v klidu nás minou." V Eddieho vysílacce to zarachtalo. Spešne po ní sáhl a vypnul ji.
Všichni hledeli dolu pod sebe. Noc byla nyní klidná a tichá. Déšt ustal a z trhajících se mracen se proklubával mesíc. Nezretelne videli približující se zvírata, tmavé siluety proti stríbrité tráve.
"Mužou se dostat sem nahoru?" zašeptal Eddie.
"Nechápu jak," odpovedel šeptem Levine. "Jsme témer deset metru nad zemí. Myslím, že jsme v bezpecí." "Ale ríkal jste, že dokážou lézt po stromech."
"Pšššt. Tohle není strom. Ted všichni k zemi, a ticho!"

Malcolm zamžikal bolestí, když ho Thorne natáhl na stul v prívesu. "Nezdá se mi, že bych na tech výpravách mel nejak moc štestí, nebo ano?" "Ne, to ne," souhlasila Sarah. "Ale neber si to tak, Iane." Thorne svítil baterkou, zatímco ona na Malcolmovi párala kalhoty. Mel hlubokou ránu v pravé noze a ztratil spoustu krve. "Máme prírucní lékárnicku?" zeptala se.
"Myslím, že jedna je venku, na tom míste, kde parkujeme motorku," rekl Thorne.
"Opatrte ji." Thorne vyšel ven, aby prinesl lékárnicku. Malcolm s Hardingovou v trajleru osameli. Zamerovala svetlo na rány a bedlive si je prohlížela.
"Je to zlé?" zeptal se Malcolm.
"Mohlo to skoncit hur," odvetila lehce. „Prežiješ to." Ve skutecnosti rána pronikla hluboko, témer na kost. Nejak minula tepnu, což bylo štestí. Byla v ní však špína - Sarah videla olej a kousky listí zaražené do cerveného svalstva. Bude to muset vycistit, ale cekala na morfin, aby Malcolma nejprve uspala.
"Sarah," rekl, "vdecím ti za svuj život." "Ale jdi s tím, Iane." "Ne, ne, fakt vdecím." "Iane," rekla a pohlédla na nej. "Takhle vážného te neznám. " "To prejde," rekl a mírne se pousmál.
Vedela, že ho urcite sužuje bolest. Thorne se vrátil s lékárnickou a Sarah natáhla tekutinu do injekcní stríkacky, odstríkla bublinky a vpíchla ji Malcolmovi do ramena.
"Auu," zavrcel. "Kolik jsi mi toho dala?" "Hodne. " "Proc ?" "Protože ti musím vycistit tu ránu, Iane. A protože se ti nebude líbit, až to budu delat." Malcolm si povzdechl. Obrátil se k Thornovi. "To je porád neco, vidte? Tak delej, Sarah, nezastavuj se pred nicím."
Levine sledoval približující se raptory infradalekohledem. Pohybovali se ve volné skupince, svým charakteristickým skákavým krokem. Pozoroval je a doufal, že ve smecce rozezná nejakou organizaci, nejakou strukturu, nejaké známky hierarchie a nadvlády. Velociraptori byli inteligentní a rozumne se nabízela domnenka, že se budou organizovat hierarchicky a že se to projeví i v prostorové konfiguraci smecky. Jenže nic takového nedokázal postrehnout. Táhli jako banda vagabundu, naprosto dezorganizovane, syceli a doráželi jeden na druhého.
Eddie s obema detmi se vedle Levina krcili k podlaze.
Eddie deti objímal rukama a konejšil je. Zejména chlapec propadal panice. Devce se zdálo být v porádku. Bylo klidnejší.
Levine nechápal, proc se nekdo bojí. Byli prece v naprostém bezpecí, tady vysoko ve vzduchu. Sledoval približující se smecku s akademickou nezaujatostí a stále se pokoušel postrehnout v jejím rychlém pohybu nejakou zákonitost.
Nebylo pochyb o tom, že dravci sledují zvírecí stezku.
Pohybovali se presne po stopách parasauru, kterí tudy nedávno prošli: od reky vzhuru, pres nízký pahorek a kolem zadní cásti posedu. Samotnému posedu raptori nevenovali žádnou pozornost. Zdálo se, že se starají pouze jeden o druhého.
Zvírata obešla stavbu a chystala se pokracovat dál, když tu se nejbližší z nich zastavilo. Opozdilo se za smeckou a zacenichalo do vzduchu. Pak se sehnulo a zacalo se cumákem rýt v okolní tráve.
Co to delá? lámal si hlavu Levine.
Osamelý raptor zavrcel. Pokracoval v procesávání trávy.
A pak se zvedl s címsi v pracce, s címsi, co svíral mezi prsty opatrenými drápy. Levine primhouril oci úsilím, jak se snažil rozeznat, co to je.
Byl to útržek papíru z obalu od cokoládové tycinky.
Raptor vzhlédl nahoru k posedu, oci mu zárily. Zíral prímo na Levina. A zavrcel.

MALCOLM
"Cítíte se dobre?" vyptával se Thorne.
"Neustále líp a líp," odvetil Malcolm. Vydechl úlevou. Telo se mu uvolnilo. "Víte, existuje jistý duvod, proc mají lidi rádi morfin," rekl.
Sarah Hardingová upevnila Malcolmovi kolem nohy nafukovací plastikovou fixacní dlahu. "Za jak dlouho priletí helikoptéra?" zeptala se Thorna.
Thorne pohlédl na hodinky. "Za méne než za pet hodin.
Zítra za úsvitu." "Jiste?" "Ano, betonove." Hardingová prikývla. "Fajn. Bude v porádku." "Mne nic není," ozval se Malcolm ospalým hlasem. "Jsem jenom smutný z toho, jak skoncil ten experiment. A že to byl krásný experiment! Tak elegantní. Tak unikátní. Darwinovi se o necem takovém ani nesnilo." "Ted mu to vycistím, rekla Hardingová Thornovi. "Pridržte mu tu nohu." Hlasiteji se zeptala: „O cem se Darwinovi ani nesnilo, Iane?" "Že život je složitý systém," odvetil, "a o všem, co s tím souvisí. Úživnost krajiny. Adaptivní pochody. Booleovské síte. Sebeorganizující chování. Ubohý clovek. Auu! Co mi s tím deláš?" "Ješte nám neco povez," rekla Hardingová sehnutá nad ránou. "Darwin nemel ani ponetí. . . " ".. . že život je tak neuveritelne složitý," navázal Malcolm.
"Nikdo si to neuvedomuje. Chci ríct, v jediném oplodneném vajícku je sto tisíc genu, které pusobí koordinovane,

zapínají se a vypínají vždy ve správný okamžik, aby premenily jedinou bunku v kompletního živého tvora. Zacíná se delit jedna konkrétní bunka, ale pozdejší bunky se už od ní liší. Specializují se. Z nekterých se stanou nervy. Z nekterých streva. Z jiných údy. Každá skupina bunek zacíná sledovat svuj vlastní program, vyvíjejí se a interagují. Nakonec tu je dve ste padesát ruzných druhu bunek, všechny se vyvíjejí spolecne, presne ve správnou dobu. Presne v okamžiku, když organismus potrebuje obehovou soustavu, srdce zacíná pumpovat. Presne ve chvíli, kdy je zapotrebí adrenalin, nadledvinky jej zacnou vyrábet. Týden po týdnu tenhle nepredstavitelne složitý vývoj perfektne pokracuje - perfektne. To je neuveritelné. Žádná lidská cinnost se tomu nemuže ani priblížit.
Chci ríct, staveli jste nekdy dum? Dum je jednoduché prirovnání. Zedníci postaví schodište špatne, drez zabudují obrácene, obkládaci se neobjeví, když jsou zapotrebí. Zkazí se všechno možné. A prece muška, která usedne delníkovi na svacinu, je dokonalá. Auu! Nic si z toho nedelej." "Promin," omluvila se Sarah a pokracovala v cištení rány.
"Jenže vec je ta," pokracoval Malcolm, "že tenhle složitý vývojový proces v bunce je neco, co sotva dokážeme popsat, natožpak tomu porozumet. Uvedomujete si meze našeho poznání? Matematicky dokážeme popsat dve veci, které se navzájem ovlivnují, jako treba dve planety ve vesmíru. Tri interagující veci - tri planety ve vesmíru - no, to už zacíná být problém. Ctyri nebo pet vecí, které se navzájem ovlivnují, fakticky nezvládáme. Ale uvnitr bunky se nachází jedno sto tisíc interagujících vecí. Musíte bezmocne rozhodit rukama.
Je to tak složité - jak je možné, že se ten život vubec objevil?
Nekterí lidi si myslí, že odpoved je v tom, že se živé organismy samy organizují. Život si utvárí svuj vlastní rád, na zpusob toho, jak treba chemická látka vytvárí rád pri krystalizaci. Jiní lidé se domnívají, že život do bytosti proste vykrystalizuje, a tak se dosahuje oné složitosti.
Protože když nevíte nic o fyzikální chemii, mužete se dívat na krystal a klást si úplne stejné otázky. Videli byste akorát nádherné.. tvary, dokonalé geometrické plošky, a mohli byste se ptát, co rídí tenhle proces? Jak to, že se krystal utvorí tak dokonale zformovaný - a tolik se podobá všem ostatním krystalum? Jenže ukazuje se, že krystal je pouze zpusob, jak se projevují molekulární síly v pevné látce. Nikdo to nerídí.
Deje se to samo od sebe. Vyptávat se porád jenom na krystal znamená, že nechápete podstatu procesu, který vede k tomu, že se vytvorí.
Takže možná jsou živé organismy neco na zpusob krystalizace. Život se možná proste jenom deje. A treba, stejne jako krystaly, mají i živé veci svuj charakteristický rád,
který se utvárí interakcí jejich jednotlivých soucástí. Fajn. Dál, jedna z vecí, o kterých nás poucují krystaly, je to, že rád muže vzniknout velice rychle. V jednu chvíli máte pred sebou tekutinu s molekulami, které se pohybují zcela náhodne. V následujícím okamžiku pak už krystalickou formu, a všechny molekuly jsou uvezneny na urcitých místech. Mám pravdu?" "Správne. . . " "Dobre. Ted. Uvaž vzájemné vztahy živých organismu na planete, které utvárejí ekosystém. To je dokonce ješte složitejší než jednotlivá zvírata. Všechny mechanismy jsou tu velice komplikované. Jako treba u rostliny jménem juka z celedi liliovitých. Víš, jak je to s jukou?" "Povez mi to." "Juka je závislá na zvláštní mure, která sesbírá zrnka pylu do kulicky a kulicku pak odnese na jinou rostlinu - ne na jiný exemplár juky - a do té rostliny ji vetre, címž pyl oplodní.
Teprve potom mura naklade vajícka. Juka nemuže prežít bez té mury. Mura nedokáže prežít bez rostliny. Takovéhle složité vzájemné vztahy v tobe vzbuzují myšlenku, že chování je možná taky neco na zpusob krystalizace." "Mluvíš obrazne?" zeptala se Hardingová.
"Mluvím o rádu, který panuje v prírode," odvetil Malcolm. "A že asi dokáže vzniknout rychle, jako pri krystalizaci. Protože složitá zvírata si vzory chování osvojují rychle.
Zmeny se mohou odehrávat bleskove. Lidé premenují planetu a nikdo neví, jestli je to vývoj-nebezpecný nebo ne. Takže tyhle behaviorální procesy se mohou odehrávat rychleji, než si obvykle myslíme, že se evoluce deje. Lidské bytosti prošly za deset tisíc roku vývojem od lovu pres zemedelství k mestskému zpusobu života a do kyberprostoru. Chování se žene vpred a možná, že je neadaptivní. To nikdo neví. Ackoli osobne se domnívám, že vstup do kyberprostoru znamená zároven konec našeho druhu." "Ano? A procpak?" "Protože to znamená konec inovací," odpovedel Malcolm.
"Koncepce celého sveta propojeného kabely znamená hromadnou záhubu. Každý biolog ví, že malé skupinky v izolaci se vyvíjejí nejrychleji. Premístíte na nejaký ostruvek v mori tisíc ptáku a budou se vyvíjet velice rychle. Dáte jich deset tisíc na velký kontinent a evolucní trendy se zpomalí. Tak, a pro náš druh se evoluce deje vetšinou prostrednictvím chování. Abychom se prizpusobili, vyvineme si nový zpusob chování. Pritom všichni na svete vedí, že inovace se deje pouze v malých skupinkách. Utvorte výbor ze trí lidí a možná, že neco udelají. S deseti lidmi už to jde hur. Tricet se nezmuže na nic. S triceti miliony se stává nemožné cokoli. Je to úcinkem hromadných sdelovacích prostredku - zamezují, aby se cokoli stalo. Masmedia likvidují ruznorodost. Zpusobují, že všechna místa na svete jsou stejná. At Bangkok, Tokio nebo Londýn: na jednom rohu je McDonald's, na druhém Benetton a naproti pres ulici Ford. Místní rozdíly se stírají. Všechny rozdíly se stírají. Ve svete masmedií je všeho méne krome deseti nejprodávanejších knih nebo desek, deseti nejnavštevovanejších filmu a deseti nejlepších myšlenek.
Lidem delá starost, že se z deštných pralesu vytrácí rozmanitost rostlinných a živocišných druhu. Ale co ruznorodost intelektuální - náš nejpotrebnejší zdroj? Ta mizí rychleji než stromy. Jenže s tím jsme nepocítali, takže nyní plánujeme natesnat pet miliard lidí do kyberprostoru. A to zmrazí vývoj celého druhu. Všechno se umrtví rovnou v chodu. Všichni si vždycky zacnou myslet v jednu chvíli totéž. Globální uniformita. Au, to bolí. Už jseš hotová?" "Skoro," odvetila Hardingová. "Ješte vydrž." "A ver mi, odehraje se to rychle. Když zkoumáš složité soustavy v závislosti na prizpusobení, zjištuješ, že chování se muže promenovat tak rychle, že míra prizpusobení muže prudce klesat. K tomu není treba pádu meteoritu nebo jiných katastrof nebo neceho takového. Proste se jenom tak objeví náhle nejaký zpusob chování a ukáže se, že je pro tvory, kterí se tak chovají, zhoubný. Moje myšlenka je taková, že dinosauri -

protože byli složitá zvírata - možná prodelali takovou zmenu chování. A ta vedla k jejich vyhynutí." "Cože, úplne všech?" "Nejprve se to týká jenom nekolika málo z nich," odvetil Malcolm. "Jacísi dinosauri se ryjí v mocálech vnitrozemního more, zmení vodní proudení a znicí ekologii rostlin, na kterých je závislých dvacet jiných druhu. Prásk! A je po nich!
To zpusobí, že se to rozširuje dál. Vymírají dravci a jejich korist se nekontrolovane rozmnožuje. Ekosystém ztrácí rovnováhu. Další veci se rozpadají. Další druhy vymírají. A náhle je konec. Klidne se to mohlo stát tímhle zpusobem." "Jenom kvuli chování. .." "Ano," rekl Malcolm. "V každém prípade takhle vypadala základní myšlenka. Dostal jsem tenhle bájecný nápad, který jsme mohli proverit... Jenže ted je po všem. Musíme odsud zmizet. Radeji bys to mela ríct ostatním." Thorne s cvaknutím zapjal vysílacku. "Eddie? Tady Thorne." Žádná odpoved se neozvala.
"Eddie ?" V rádiu zapraskalo. A pak zaslechli zvuk, který v první chvíli znel jako porucha. Okamžik jim trvalo, než jim došlo, že to byl vysoký, kvílivý lidský výkrik.

POSED
První z raptoru zasycel, vymrštil se vzhuru a narazil na posed, až se celá stavba zakymácela. Dravec zaškrábal drápy o kov a dopadl zpátky na zem. Eddie užasl, do jaké výšky se zvíre vzneslo - a že dokázalo skákat dva a pul metru vysoko, znovu a znovu, bez patrné únavy. Jeho pocínání prilákalo ostatní dravce, kterí se pomalu vrátili a obklícili posed.
Brzy nato konstrukci obklopovali poskakující a vrcící raptori. Naklánela se sem a tam, jak do ní zvírata narážela, sekala drápy po koristi a znovu dopadala nazpet. Levine si však všiml, a to bylo hrozivejší, že se ucí. Nekterí z raptoru už zacínali používat krátké prední koncetiny k tomu, aby se zachytili konstrukce a drželi se tak dlouho, dokud si nenajdou oporu pro nohy. Jeden z dravcu se tímhle zpusobem vyšplhal snad na metr od jejich tesného útocište, a teprve pak se konecne zrítil dolu. Zdálo se, že pády zvírata nijak nebolí. Okamžite se zase vymrštila na nohy a útocila znovu.
Eddie s detmi se zvedl z podrepu. Levine porucil: "Schovejte se! Nedívejte se ven!" a odstrcil deti doprostred posedu. Eddie se sehnul nad svým batohem a vytáhl svetlici. Zapálil ji, odhodil pres zábradlí a dva raptori zdešením spadli. Svetlice prskala na mokré zemi a vrhala ostré rudé stíny.
Avšak dravci útocit neprestávali. Eddie vytáhl z podlahy jednu z hliníkových tycí, naklonil se pres bocní zábradlí a zacal se jí ohánet jako klackem.
Jeden z raptoru už vyšplhal dostatecne vysoko, aby se mohl se širokе rozevrenými celistmi sápat Eddiemu po krku. Eddie prekvapením vykrikl a prudce uhnul hlavou dozadu.
Raptor ho tesne minul, avšak v zubech mu zustala Eddieho košile. Pak dravec zacal padat dolu, ale celisti nepovolily a raptor stahoval Eddieho pres zábradlí.
"Pomoc! Pomoc!" vykrikl Eddie, když zacal prepadávat.
Levine ho objal pažemi a táhl nazpet. Pohlédl Eddiemu pres rameno na raptora, který nyní visel ve vzduchu, zurive sycel a stále svíral košili v zubech. Eddie ho praštil tycí do cenichu.
Jenže dravec držel jako buldok. Eddie se už nebezpecne naklánel pres zábradlí, každým okamžikem mohl prepadnout. Vrazil tyc zvíreti prímo do oka a raptor se pustil. Oba muži upadli dozadu na podlahu. Když se vydrápali zpátky na nohy, spatrili, že raptori šplhají vzhuru po konstrukci. Jakmile se nekterý z nich objevil nad zábradlím, Eddie ho praštil tycí a srazil k zemi.
"Rychle!" zakricel na deti. "Na strechu! Rychle!" Kelly zacala šplhat po jedné z tycí a pak se snadno prehoupla na stríšku. Arby se však ani nehnul, ve tvári mel zdešení. Ohlédla se po nem dolu a vykrikla: "Tak delej, Arby!" Chlapec stál strnule, oci mel rozšírené strachem. Levine se rozebehl, aby mu pomohl a nadzvedl jej. Eddie šlehal prutem v širokých obloucích, kov o raptory jen mlaskal.
Jeden z dravcu zachytil tyc do zubu a prudce jí trhl. Eddie ztratil nárazem rovnováhu, zatocil se a pozadu ho to vymrštilo pres zábradlí.
"Néé!" kricel v pádu.
Všechna zvírata se okamžite vrhla na zem. Slyšeli, jak Eddie rve do noci. Raptori vrceli.
Levine se zhrozil. Stále podpíral Arbyho rukama a strkal ho na strechu. "Delej!" opakoval. "Delej! Tak delej!" "Dokážeš to, Arby!" povzbuzovala ho Kelly ze strechy.
Chlapec se zachytil strechy, vytáhl se nahoru a vydešene rozhodil nohama. Bolestive nakopl Levina prímo do úst a Levine ho upustil. Videl, jak Arby klouže dolu a pozadu padá k zemi.
"Kristepane!" vydechl Levine. "Kristepane."
Thorne ležel pod prívesem a odstranoval hák. Uvolnil jej, vylezl ven a sprintem se hnal k džípu. Zaslechl vrcení motoru a uvidel Sarah, jak šplhá na motocykl, prudce se rozjíždí a pres ramena má Lindstradtovu pušku.
Nasoukal se za volant, spustil motor a netrpelive cekal, až se lano navine zpátky, hák pritom klouzal mokrou trávou. Pripadalo mu, že to trvá celou vecnost. Lano se obtácelo kolem stromu. Vyckával. Vzhlédl a pres houštiny videl svetlo motocyklu, smerující dolu k posedu.
Konecne se motor navijáku zastavil. Thorne prudce zaradil rychlost a s revem vyrazil z mýtiny. S cvaknutím zapjal vysílacku. "Iane," zavolal.
„O me obavy nemejte," pronesl Malcolm ospalým hlasem.
"Mne nemuže být jinak než dobre."
Kelly ležela pritisknutá ke svažité stríšce po sedu a dívala se pres okraj. Videla, jak Arby dopadl na zem, na opacné strane od konstrukce než Eddie. Zdálo se, že dopadl tvrde. Ale nevedela, co se s ním dál stalo, protože se odvrátila, aby prehmátla na mokré streše, a když se znovu podívala dolu, po Arbym už nebylo ani stopy. .
Už po nem nezustalo ani stopy.
Sarah Hardingová jela rychle po rozblácené stezce džunglí. Nebyla si jistá, kde se práve nachází, ale domnívala se, že

když se nechá terénem vést porád dolu, nakonec musí vyjet na planinu. Prinejmenším v to doufala.
Pridala plyn, projela zatáckou a náhle pred sebou uvidela veliký padlý strom prehrazující cestu. Šlápla na brzdu, zastavila, otocila motorku a vyrazila opacným smerem.
Ujela kousek smerem vzhuru a spatrila dvojici Thornových svetel, jak odbocují doprava. Zamírila za džípem a hnala stroj nocí.
Levine stál uprostred posedu celý ochromený hruzou. Raptori už nevyskakovali nahoru, už se nepokoušeli vyšplhat po konstrukci. Slyšel je dole na zemi, jak vrcí. Slyšel, jak ostre praskají kosti. Ten chlapec ze sebe nestacil vydat ani hlásku.
Ledový pot mu prýštil po celém tele.
Pak zaslechl Arbyho, jak krici: "Zpátky! Necháš me!"
Kelly se nahore na streše obrátila a pokusila se pohlédnout dolu na opacnou stranu. V mihotavé zári svetlice videla, že Arby si zalezl do klece. Podarilo se mu za sebou zavrít dvírka a prostrkoval ruku mezi mrížemi, aby otocil klícem v zámku. Na klec doráželi tri raptori, a když zahlédli jeho ruku, vymrštili se kupredu, takže Arby ji rychle stáhl zpátky.
"Necháte toho!" kricel.
Raptori zacali ohryzávat klec, natocili hlavy na stranu, aby se na tyce lépe dostali. Jednomu ze zvírat se kolem spodní celisti omotala elastická páska visící od klíce. Raptor odtáhl hlavu zpet, jenže jak gumu napjal, klíc náhle vystrelil ze zámku ven a zasáhl ho do krku.
Zvíre vykviklo prekvapením a odskocilo nazpet. Elastická páska se mu omotala pevne kolem spodní celisti, klíc se zatrpytil do noci. Dravec se po nem ohnal predními koncetinami a pokusil se pásku stáhnout, jenže ta se mu zachytila za zahnuté zadní zuby a veškerá snaha zvírete mela za následek jen to, že je pružná páska strelila do tlamy. Raptor si zacal otírat tlamu o zem, aby se klíce zbavil.
Ostatním dravcum se mezitím podarilo vytáhnout klec zpod konstrukce a porazit ji na zem. Skláneli hlavy a snažili se Arbyho za mrížemi seknout drápy. Když jim došlo, že se jim to nepodarí, zacali do klece kopat a dupali na ni. Sebehla se ješte další zvírata. Brzy se kolem klece tísnilo sedm raptoru. Kopali do ní a kutáleli ji smerem od posedu pryc. Jejich tela zastinovala Kelly pohled na Arbyho.
Zaslechla nezretelný zvuk, a když se rozhlédla, uvidela v dálce dvojici svetel. Bylo to auto.
Kdosi prijíždel.
Arby se ocitl v pravém pekle. V kleci se trásl strachy, obklopovaly ho cerné vrcící stíny. Raptori sice nedokázali prostrcit tlamy otvory mezi mrížemi, ale na Arbyho kapaly jejich horké sliny, a když do klece kopali, drápy pronikly za mríže a rezaly ho do rukou a do ramen, jak se v kleci zmítal. Celé telo mel pokryté ranami. Hlava ho bolela, jak se uderil o mríže. Svet mu víril pred ocima jako hruzostrašné peklo. S jistotou vedel jen jednu jedinou vec.
Raptori ho valili pryc, smerem od posedu.
Když se auto priblížilo, Levine pristoupil k zábradlí a shlédl dolu. V rudé zári svetlice spatril tri raptory, jak vlecou to, co zbylo z Eddieho tela, smerem do džungle. Casto se zastavovali, aby se nad zbytky servali, chnapali po sobe, ale presto se jim darilo s lupem postupovat.
Pak si všiml, že jiná skupinka raptoru kope do klece a odtlacuje ji pryc. Kutáleli ji dolu po stezce, smerem do pralesa.
Ted, jak se auto priblížilo, slyšel už i motor džípu. Uvidel Thornovu siluetu za volantem.
Doufal, že má pušku. Levine zatoužil zastrelit každé z techhle krvelacných zvírat. Toužil je všechna povraždit.
Kelly nahore na strišce sledovala raptory, jak kopou do klece a valí ji pryc. Jeden z dravcu zustával pozadu, pobíhal v kruzích sem a tam jako zoufalý pes. Pak si všimla, že to je ten raptor, jemuž se zachytila kolem tlamy gumová páska. Klíc se mu stále trepetal u tlamy a leskl se v cerveném svetle. Raptor prudce pohazoval hlavou nahoru dolu a pokoušel si tlamu uvolnit. Džíp s revem vyrazil vpred a zdálo se, že jasná svetla raptora zmátla. Thorne pridal plyn a pokusil se ho autem srazit.
Raptor se obrátil a prchal z planiny pryc.
Kelly slezla ze strechy a zamírila dolu.
Thorne prudce otevrel dvírka a Levine naskocil do auta. "Dostali toho kluka!" vykrikl a ukázal smerem po stezce.
Kelly mezitím slézala dolu a kricela: "Pockejte!""Vrat se nahoru!" rekl Thorne. "Sarah prijíždí. Musíme pro Arbyho!"
"Ale..." , "Nesmíme je ztratit!" Thorne zatúroval motor a vyrazil dolu po stezce, aby pronásledoval raptory.
Ian Malcolm v trajleru naslouchal vzrušeným hlasum, jež k nemu doléhaly z rádia. Vycítil z nich zmatek a paniku.
Rozpad rádu, pomyslel si. Všechno už jde k certu.
Vzájemná interakce sta tisíc vecí.
Povzdechl si a zavrel oci.
Thorne jel rychle. Džungle kolem nej zhoustla. Stezka se vpredu zacala zužovat, velikánské palmy se semkly a auto se mezi nimi sotva prodíralo. "Projedeme tudy?" zeptal se.
"Je to široké dost," odvetil Levine. "Dnes jsem tudy procházel. Tuhle stezku používají parasauri." "Jak se to mohlo stát?" nechápal Thorne. "Klec byla prece pripevnená ke konstrukci." "Já nevím," odpovedel Levine. "Nejak se utrhla."
"Jak? Jak?" "Nevidel jsem to. Sebehlo se toho moc." "A Eddie?" zeptal se Thorne temne.
"Bylo to rychlé," rekl Levine.
Džíp se prodíral džunglí a divoce se na stezce prošlapané zverí zmítal, až naráželi hlavami do plátené strechy. Thorne jel riskantne. Raptori rychle prchali. Muži steží dokázali zahlédnout poslední zvíre, ženoucí se vpred v temnote pred nimi.
"Oni me neposlouchali!" kricela Kelly, když pred ní Sarah zastavila s motocyklem.
"A co jsi jim ríkala?" "Ten raptor sebral klíc! Arby se zamkl v kleci a raptor mu odnesl klíc!" "Kam?" zeptala se Sarah.
"Tam!" rekla Kelly a ukázala pres plán. V mesícním svetle dokázali rozeznat jen temnou siluetu prchajícího dravce.
"Potrebujeme ten klíc!" "Nastup!" porucila Sarah a snala si z ramena pušku. Kelly se vydrápala za ni na motocykl.

Sarah jí vrazila pušku do rukou. "Umíš strílet?" "Ne. Teda, nikdy jsem. .. " "Umíš rídit motorku?" "Ne... " "Pak teda musíš strílet," rozhodla Sarah. "Takže, podívej:
spoušt je tohle. Jasné? Pojistka tohle. Odjistí se takhle. Jasné? Bude to divoká jízda, takže pušku neodjištuj, dokud se nedostaneme na dostrel." "Na dostrel k cemu?" Jenže Sarah ji už neposlouchala. Prudce pridala plyn a motorka vyrazila vpred smerem na planinu, pronásledovat prchajícího raptora. Kelly se jednou rukou zachytila Sarah a snažila se udržet v sedle.
Džíp se smýkal po stezce vedoucí džunglí a rozstrikoval bahnité kaluže. "Nevzpomínám si, že by to bylo takhle divoké," rekl Levine krecovite svírající držadlo. "Možná byste mel trochu ubrat. . ." "Sakra, ani nápad'" odsekl Thorne. "Když je ztratíme z dohledu, je konec. Nevíme, kde mají raptori hnízdo.
A v téhle džungli, v noci... Krucifix'" Raptori vpredu opustili stezku a rozbehli se do podrostu. Klec zmizela. Thorne nevidel dobre na terén, ale vypadalo to, že je pred nimi prudký sráz, klesající témer kolmo dolu.
"Tohle nesjedete!" vykrikl Levine. "Je to príliš príkré." "Musím to sjet," odvetil Thorne.
"Nebláznete!" protestoval Levine. "Prijmete fakta. O to díte jsme prišli, doktore. Je to sice strašné, ale prišli jsme o ne." Thorne pohlédl na Levina. "On by vás takhle rychle neodepsal," rekl. "A my neodepíšeme jeho." Thorne otocil volantem a zavedl džíp pres okraj srázu. Auto se propadlo nosem dolu, nabralo rychlost a zacalo prudce klesat.
"Do prdele!" vykrikl Levine. "Oba nás zabijete!" "Držte se!" Džíp se divoce zmítal a rítil se dolu do temnoty.

ŠESTÁ KONFIGURACE

"Rád se zhroutí v nekolika ruzných oblastech soucasne. Nyní už je nepravdepodobné, že jednotlivci a skupiny prežijí. "

IAN MALCOLM

PRONÁSLEDOVÁNÍ
Motocykl se hnal vpred pres travnatou plán. Kelly se jednou rukou vší silou držela Sarah a v druhé svírala pušku. Puška byla težká a ruka už jí umdlévala. Motorka poskakovala na terénních vlnách. Vítr rozfoukal Kelly vlasy po tvári.
"Drž se pevne!" kricela Sarah.
Mezi mracny se prodral mesíc a v jeho svetle se tráva zdála stríbrná. Raptor prchal nejakých ctyricet metru pred nimi, práve na hranici dosahu jejich svetlometu. Neustále se k nemu približovali. Kelly už jiná zvírata na planine nevidela, krome stáda apatosauru daleko od nich.
Opet se k raptorovi priblížili. Zvíre beželo rychle, ocas držélo nehybný, sotva viditelný nad vrcholky trávy. Sarah zabocila s motorkou vpravo, takže se dostali rovnou za raptora. Neustále se blížili. Sarah se sklonila dozadu, aby mohla promluvit Kelly prímo do ucha.
"Priprav se!" zakricela.
"Co mám delat?" -...
Nyní už jeli prímo za raptorem, jen o délku jeho ocasu zpátky. Sarah znovu pridala, minula nohy a zamírila k hlave.
"Do krku!" zakricela. "Strel ho do krku!" "Kam?" "Kamkoli! Do krku!" Kelly nervózne zápolila s puškou. "Ted?" "Ne! Pockej! Pockej!" Když se motocykl priblížil, raptor propadl panice. Rozbehl se ješte rychleji.
Kelly se snažila najít pojistku. Zbran se jí zmítala v rukách. Všechno se zmítalo. Prstem dosáhla na pojistku, ale sklouzl jí po kovu. Znovu pojistku nahmátla. Bude treba použít obe ruce, a to znamená, že se musí pustit Sarah. . .
"Priprav se!" zakricela Sarah.
"Ale já nemužu..." "Ted'! Strílej! Ted!" Sarah prudce strhla rídítka, takže jela tesne vedle raptora.
Byli od nej vzdáleni na pouhý metr. Kelly cítila pach zvírete.
Obrátilo hlavu a chnaplo do nich. Kelly vypálila. Zbran jí poskocila v rukách, dívka se znovu rychle chytila Sarah. Raptor prchal dál.
"Co se stalo?" "Netrefila ses!" Kelly zavrtela hlavou.
. "To nevadí!" kricela Sarah. "Dokážeš to! Priblížím se ješte víc!" .
Znovu zamírila s motorkou prímo proti raptorovi, aby se dostala co nejblíže. Jenže tentokrát souboj probíhal odlišne: když se dostali na raptorovu úroven, dravec na ne znenadání zaútocil, narazil do nich hlavou. Sarah vykrikla a stocila motocykl pryc, mezera mezi nimi se rozšírila.
"Mazaný parchant, co?" kricela. "Podruhé už ne!" Raptor je chvilicku pronásledoval, pak se prudce otocil, zmenil smer a hnal se rovnou od nich pres plán.
"Utíká k rece!" vykrikla Kelly. Sarah prudce pridala plyn. Motorka vystrelila kupredu.
"Jak je hluboká?" Kelly neodpovídala.
"Jak je hluboká!" "Já nevím!" kricela Kelly. Snažila se rozpomenout, jak to vypadalo, když raptori prekonávali reku. Zdálo se jí, že se jí vybavuje, že plavali. To znamená, že hloubka musí být alespon...
"Hlubší než metr?" kricela Sarah.
"Ano!" "To je špatné!" Nyní už ztráceli na raptora deset metru a odpadávali cím dál víc. Zvíre vbehlo do míst, kde rostly mohutné cykasy benettitaleanské. Hrubá kura kmenu jim odírala šaty. Terén byl nerovný, motorka drkotala a poskakovala na hrbolech.
"Nevidím!" kricela Sarah. "Drž se!" Zabocila doleva, smerem od raptora mírícího k rece. Zvíre se jim ztratilo v tráve.
"Co to delás?" kricela Kelly.
"Musíme mu nadjet!" Prímo pred nimi se s krikem vzneslo hejno vyplašených ptáku. Sarah projela mezi pleskajícími krídly a Kelly zastrcila hlavu mezi ramena. Puška jí poskocila v ruce.

"Opatrne!" zakricela Sarah.
"Co se stalo?" "Vyšla rána!" "Kolik ran zbývá?" "Už jenom dve! Musíš se trefit!" Reka plynula pred nimi a mihotala se v mesícním svetle.
Vyrazili z trávy a vyjeli na rozbahnený breh. Sarah se ohlédla, motocykl prudce vybocil, sklouzl a zadní kolo mu ustrelilo. Kelly spadla do chladného bláta, Sarah pristála na ní.
Hardingová okamžite vyskocila na nohy, hnala se k motorce a kricela: "Delej!" Kelly ji omrácene následovala. Pušku, kterou svírala v ruce, mela celou obalenou bahnem. Zauvažovala, jestli se z ní ješte dá vystrelit. Sarah už sedela na motocyklu a mávala na ni, aby si pospíšila. Kelly naskocila a Sarah zamírila k rícnímu brehu.
Raptor byl dvacet metru pred nimi. Blížil se k vode.
"Utíká nám!"

Thornuv džíp se neovladatelne rítil po svahu dolu. Do predního skla šlehaly palmové listy. Nevideli vubec nic, avšak cítili, jak je strán príkrá. Džíp dostal smyk a zacal se natácet bokem. Levine vykrikl.
Thorne prudce strhl volant a pokusil se obrátit auto nazpet.
šlápl na brzdu, džíp se srovnal a pokracoval v divoké jízde svahem dolu. Mezi palmami se objevila mezera - spatril v ní pole cerných balvanu rýsujících se prímo pred nimi. Raptori pres ne práve prelézali. Ale možná, kdyby zabocil doleva. . .
"Ne!" zarval Levine. "Ne!" "Držte se!" vykrikl Thorne a zatocil volantem. Vuz ztratil stopu a klouzal dolu. Narazili do prvního z balvanu a roztríštili jeden svetlomet. Auto vybocilo a znovu do cehosi narazilo. Thorne si pomyslel, že urcite urazili hrídel, avšak džíp kupodivu porád pokracoval v jízde, mírne nabok, a klouzal smerem doleva. Druhé svetlo urazili o jakousi vetev. Pokracovali dolu potme, projeli další skupinkou palem a pak znenadání narazili na rovnou zem.
Pneumatiky džípu se odvalovaly po mekké pude.
Thorne zastavil.
Ticho.
Zahledeli se z oken a pokoušeli se zjistit, kde se nacházejí.
Jenže venku panovala taková tma, že bylo težké videt vubec neco. Zdálo se, že jsou na dne hluboké strže, s baldachýnem stromu nad hlavou.
"Náplavové linie," ozval se Levine. "Musíme být v nejakém recišti." Když se Thornovy oci prizpusobily temnote, uvidel, že Levine mel pravdu. Raptori ubíhali prostredkem rícního koryta, které po obou stranách lemovaly velikánské balvany.
Avšak recište samo bylo pískité a dostatecne široké, aby jím auto projelo. Vyrazili za dravci.
"Máte ponetí, kde jsme?" zeptal se Levine s pohledem upreným na raptory.
"Ne," odvetil Thorne.
Džíp míril kupredu. Rícní koryto se rozširovalo a otevíralo se do ploché pánve. Balvany zmizely, po obou stranách reky rostly stromy. Tu a tam se objevovaly skvrny mesícního svetla. Už videli lépe.
Jenže raptori zmizeli. Thorne zastavil, stáhl klickou okénko a naslouchal. Slyšel, jak zvírata sycí a vrcí. Zdálo se, že zvuky pricházejí odkudsi zleva.
Thorne zaradil rychlost a vyjel z koryta mezi kapradiny a rídce rostoucí borovice.
"Myslíte si, že ten chlapec prežil pád ze srázu?" "Nevím," odpovedel Thorne. "Neumím si to predstavit." Džíp se pomalu sunul vpred. Mezi stromy zastavili a spatrili mýtinu, kde byly kapradiny udupané k zemi. Za mýtinou videli rícní brehy, mesícní svetlo se trpytilo na hladine. Nejak se vrátili k rece.
Avšak co pritahovalo jejich pozornost, byla sama mýtina.
Na širokém otevreném prostranství videli velikánské bílé kostry nekolika apatosauru. Obrovské hrudní koše, oblouky bledých kostí, svítily v stríbritém svetle. Temná obrovská hromada cástecne sežrané zdechliny ležela na boku uprostred, i v noci nad ní bzucela mracna much.
"Co je to za místo?" rekl Thorne. "Vypadá to jako hrbitov. " "Ano, vypadá," odvetil Levine. "Jenže hrbitov to není."
Raptori se sebehli k jedné strane a rvali se o zbytky Eddieho tela. Na opacné strane mýtiny videli tri nízké kopecky uplácané z bahna, steny byly na mnoha místech poborené.
V hnízdech spatrili polámané zbytky vajecných skorápek.
Silne to tu páchlo hnilobou.
Levine se naklonil kupredu a uprene zíral. "Tohle je raptorí hnízdo," rekl.
Malcolm se v temném trajleru posadil a zamžikal bolestí.
Natáhl se po rádiu. "Vy jste ho našli? Hnízdo?" V rádiu zapraskalo. "Ano," pritakal Levine. "Myslím, že ano. " "Popište to," žádal Malcolm.
Levine hovoril tiše, uvádel fakta, odhadoval rozmery. Podle Levina vypadalo velociraptorí hnízdo ledabyle, neupravene, odbyte. Prekvapilo ho to, nebot dinosauří hnízda obvykle nesla nepochybnou pecet usporádanosti. Levine jich videl spoustu, na mnoha místech fosilních vykopávek od Montany po Mongolsko. Vejce v hnízde byla usporádána v peclivých soustredných kruzích. V jednom hnízde bývalo casto více než tricet vajec, což vzbuzovalo domnenku, že na jedné stavbe z bahna spolupracovalo mnoho samic. Poblíž se nacházela spousta koster dospelých zvírat, což naznacovalo, že dinosauri o vejce pecovali spolecne. Z nekolika málo vykopávek bylo dokonce možno získat predstavu, jak bylo hnízdište usporádáno prostorove. Jednotlivá hnízda ležela uprostred a dospelí je opatrne obcházeli kolem, aby nerušili proklubávající se mládata. Tímhle pevným usporádáním pripomínali dinosauri své potomky ptáky, kterí mají rovnež presné postupy pri dvorení, rozmnožování a stavbe hnízd.
Jenže velociraptori se chovali jinak. Scéna rozkládající se pred ním v Levinovi probouzela dojem neporádku a chaosu:

ledabyle uplácaná hnízda, hašterící se dospelá zvírata, velice málo novorozených a mladých raptoru, rozlámané skorápky vajec, tlapami rozvalené steny hnízd. Kolem nich Levine spatril rozeseté malé kustky, což pravdepodobne byly pozustatky novorozencu. Nikde na mýtine také žádného nevidel.
Pobíhala tu všeho všudy tri mládata, byla však nucena se sama bránit a jejich tela už nesla radu šrámu. Mládata vypadala pohuble, podvyživene. Chovala se opatrne, plížila se pri okraji úlovku a rychle se stahovala, kdykoli se po nich nekteré z dospelých zvírat ohnalo tesáky.
"A co ti apatosauri?" zeptal se Malcolm. "Jak vypadají ty zdechliny?" Levine napocítal celkem ctyri. Nacházely se v ruzných stadiích rozkladu.
"Musíš to ríct Sarah," žádal Malcolm.
Jenže Levine uvažovalo necem jiném: v prvé rade si lámal hlavu, jak se sem tyhle obrovité úlovky dostaly. Zvírata tady nezahynula náhodou, protože se jiste všechna hnízdišti raptoru zdaleka vyhýbala. Apatosauri se do hnízdište urcite nedali vlákat a byli príliš težcí, aby je sem raptori dokázali zatáhnout. Takže jak se sem dostali? Trápil ho neodbytný dojem, že to je vlastne úplne jasné, ale marne si lámal hlavu.. .
"Privlekli Arbyho," rekl Malcolm.
"Ano," pritakal Levine. "Privlekli." Prohlížel si hnízdište a lámal si hlavu. Pak do nej strcil Thorne.
"Tamhle je ta klec," ukázal.
Levine spatril, že na odlehlém konci mýtiny, na zemi, cástecne skryty kapradinami, se lesknou hliníkové tyce. Nevidel však Arbyho.
"Je to kus odsud," podotkl Levine.
Raptori si klece nevšímali, stále se rvali nad zbytky Eddieho tela. Thorne vytáhl Lindstradtovu pušku a trhnutím otevrel zásobník s náboji. Spatril šest šipek. "Málo," komentoval a prudkým pohybem zase zásobník zavrel. Na mýtine bylo prinejmenším deset raptoru.
Levine se protáhl na zadní sedadlo a našel batoh, který spadl na podlahu. Roztáhl zip a vynal malý stríbrný válec velikosti plechovky od kokakoly. Byla na nem namalovaná lebka se zkríženými hnáty. Pod ní byl nápis: POZOR JED! METACHOLIN (MIVACURIUM).
"Co je to?" zeptal se Thorne.
"Neco, co uklohnili v Los Alamos," rekl Levine. "Látka s ochromujícími úcinky, ale bez smrtelných následku, Použitelná na otevreném prostranství. Stríká z toho aerosol cholinesterázy s krátkodobými úcinky. Paralyzuje všechno živé až po dobu trí minut. To všechny raptory pekne knokautuje." "Jenže co ten kluk?" odvetil Thorne. "To nemužete použít. To byste paralyzoval i jeho." "Když ten zásobník hodíme napravo od klece," ukázal Levine, "plyn bude unikat smerem od nej k raptorum." "Anebo treba nebude," namítl Thorne. "A muže to mít ošklivé následky." Levine prikývl. Zastrcil válec nazpet do batužku, pak se zase posadil na prední sedadlo a zahledel se kupredu na raptory. "Tak teda," rekl. "Co podnikneme?" Thorne vzhlédl k hliníkové kleci cástecne zastínené kapradinami. Pak si všiml neceho, co ho primelo, aby se naprímil:
klec se nepatrne pohybovala, mríže klouzaly v mesícním svetle.
"Videl jste to?" zeptal se Levine.
"Jdu toho kluka odtamtud dostat," oznámil Thorne.
"Jenže jak?" namítl Levine.
"Starým dobrým zpusobem," Odpovedel Thorne.
Vystoupil z auta ven.

Sarah pridala plyn a hnala motocykl po rozbahneném rícním brehu. Raptor bežel tesne pred nimi napríc a míril k vode.
"Jedte!" kricela Kelly. "Jedte!" Raptor je uvidel a vybocil, zahnul smerem od nich pryc.
Snažil se udržet si svuj náskok, avšak tady na volném prostranství se pohybovali rychleji. Zvíre dohnali, nekolik okamžiku jeli na jeho úrovni a pak Sarah sklouzla z brehu zpátky na travnatou planinu. Raptor zabocil vpravo, hloubeji do trávy. Vzdaloval se od reky.
"Už ho máte!" vykrikla Kelly.
Sarah udržovala rychlost a pozvolna se k raptorovi približovala. Zdálo se, že se vzdal myšlenek na reku a nyní že nemá žádný plán. Že pouze prchá pres plán. A oni se k nemu neustále, neodvratne približovali. Kelly pocítila vzrušení. Pokusila se setrít z pušky bahno a pripravit se k dalšímu výstrelu.
"Krucifix!" vykrikla Sarah.
"Cože?" "Podívej !" Kelly se natáhla kupredu a podívala se Sarah pres rameno.
Prímo pred nimi spatrila stádo apatosauru. Byli pouze padesát metru od prvního z obrovitých zvírat, které se vydesilo, bucelo a zacalo se otácet. V mesícním svetle se tela apatosauru zdála šedozelená.
"Myslí si, že nás setrese!" Sarah znovu pridala plyn a priblížila se k raptorovi. "Strílej! Ted'!" Kelly zamírila a vypálila. Puška sebou trhla. Jenže dravec bežel porád dál.
"Vedle!" Apatosauri se pred nimi zacínali obracet, pod jejich velikánskýma nohama se chvela zeme. Težkými ocasy šlehali ve vzduchu. Byli však príliš nemotorní, než aby se stacili odklidit z cesty. Raptor se hnal kupredu, rovnou mezi obrovské apatosaury.
"Co budeme delat?" zvolala Kelly.
"Nemáme na výber!" zakricela Sarah. Dojela raptora práve v okamžiku, kdy se dostali do stínu, protože se hnali pod prvním ze zvírat. Kelly zahlédla krivku bricha visícího metr nad ní. Nohy mel apatosaurus tlusté jako kmen stromu, když se na nich obracel, zeme dunela.
Raptor pokracoval v behu a jako šipka prolétl mezi pohybujícíma se nohama. Zvírata rvala a otácela se a znovu zarvala.

Pak už byli pod dalším brichem a zase venku v mesícním svetle a opet ve stínu. Nyní se nacházeli kdesi uprostred stáda. Bylo to, jako by projíždeli lesem pohybujících se stromu.
Prímo pred nimi dopadla veliká noha se žuchnutím, pod nímž se otrásla zeme. Sarah strhla rízení doleva a motorka zakolísala, otreli se zvíreti o kuži.
"Drž se!" zakricela Sarah a znovu prudce zabocila, jak pronásledovala raptora. Apatosauri nad nimi rvali a neohrabane se motali na míste. Dravec uskocil stranou, zabocil a náhle se mu otevrela volná cesta, vyrazil ze stáda ven. "Krucifix!" zaklela Sarah a zatocila s motorkou v dlouhém oblouku. Konecek ocasu šlehl nízko, jen tesne je minul, a pak i oni meli cestu volnou a znovu byli raptorovi v patách.
Motocykl se hnal pres travnatou planinu.
"Poslední možnost!" zvolala Sarah. "Nesmíš minout!" Kelly zvedla pušku. Sarah jela rychle a neustále se približovala k bežícímu raptorovi. Zvíre se obrátilo, aby na ni zaútocilo jakýmsi trknutím, ale Sarah se nedala odehnat a zasadila mu tvrdou ránu pestí do hlavy. "Ted!" Kelly zvedla hlaven proti kuži na krku a stiskla spoušt.
Puška sebou silne škubla a uderila ji do žaludku.
Raptor pokracoval v behu.
"Ne!" vykrikla Kelly. "Ne!" A pak se raptor náhle zhroutil, udelal v tráve kotrmelec.
Sarah strhla rízení, aby se mu vyhnula, a zastavila. Dravec ležel pet metru od nich a mrskal sebou v tráve. Vrcel a štekave rval. A potom ztichl.
Sarah vzala Kelly pušku a prudkým pohybem otevrela zásobník. Kelly uvidela dalších pet šipek.
"Myslela jsem si, že tohle je poslední," rekla.
"Lhala jsem," priznala se Sarah. "Pockej tady." Kelly zustala stát u motorky, zatímco Sarah se obezretne sunula trávou vpred. Vystrelila další náboj a pak nekolik chvil vyckala. Potom se shýbla.
Když se vrátila zpátky, svírala klíc v ruce.
Raptori shromáždení na jednom konci hnízdište stále rvali úlovek. Vášne však už zacínaly opadávat: nekterá ze zvírat se už odvracela a otírala si tlamy prackami s drápy a pomalu se soustredovala do stredu mýtiny.
Približovala se ke kleci.
Thorne se vydrápal do zadní cásti džípu a odsunul plátenou plachtu tvorící strechu vozu. Pak si zkontroloval pušku.
Levine vklouzl na sedadlo ridice. Nastartoval motor. Thorne se rozkrocil vzadu v džípu a pevne se chytil tyce. Obrátil se k Levinovi.
"Jedte! " Džíp vyrazil kupredu pres mýtinu. Když raptori kolem zdechliny spatrili vetrelce, prekvapene vzhlédli. Jenže to už byl džíp za prostredkem mýtiny, projel kolem obrovitých mrtvých koster, široká žebra trcela vysoko nad jejich hlavami, a pak Levine prudce zabocil doleva a zastavil vedle hliníkové klece. Thorne vyskocil ven a obema rukama klec popadl. Potme nedokázal odhadnout, nakolik vážne je Arby zranený, chlapec ležel tvárí dolu.
Levine vylezl z auta a Thorne na nej zarval, aby se vrátil zpátky, zvedl klec vzhuru a vhodil ji dozadu do džípu. Pak naskocil vedle ní a Levine zasunul rychlost. Raptori za nimi zavrceli a zacali je pronásledovat, práve se hnali mezi kostrami. Leteli pres mýtinu ohromující rychlostí.
Když Levine konecne sešlápl plyn, nejbližší raptor se vymrštil do výšky, pristál v zadní cásti auta a zuby se zahryzl do plátené strechy. Zvíre sycelo a drželo se jako klíšte.
Levine pridal plyn a džíp se vykodrcal z mýtiny.
Malcolm se potme propadl do morfiových snu. Pred ocima mu pluly obrazy: prehledy o prizpusobení se životním podmínkám, barevné pocítacové grafy, které vedci vypracovali pro úvahy o evoluci. V tomto pocítacovém svete tvoreném krivkami s vrcholky a údolími se sledovaly jednotlivé populace organismu, jak šplhají vzhuru k vrcholkum adaptace, nebo jak se naopak propadají dolu do údolí jako svému prostredí neprizpusobené. Stu Kauffman a jeho spolupracovníci prokázali, že organismy na vysokém stupni vývoje mají složitá vnitrní omezení, pro která je mnohem pravdepodobnejší, že sklouznou mimo optimální stav prizpusobení a propadnou se do údolí. A prece dává evoluce zároven prednost složitým tvorum. Protože tvorové na vysokém stupni vývoje jsou schopni se prizpusobit sami. Pomocí nástroju, ucení, spolupráce.
Avšak složitá zvírata získala svou adaptivní flexibilitu za urcitou cenu - vymenila jednu závislost za druhou. Aby se prizpusobila, už nebylo dále treba zdokonalovat jejich tela, protože nyní jejich adaptace spocívala v chování urcovaném sociálne. Takové chování vyžaduje ucení. U vyšších zvírat se v jistém smyslu prizpusobení životním podmínkám vubec neprenáší na novou generaci prostrednictvím DNA. Je prevádeno ucením. Šimpanzi ucí své mladé sbírat termity pomocí klacíku. Takové postupy predpokládají alespon základní prvky kultury, rozcleneného sociálního života. Proto zvírata vychovaná v izolaci, bez rodicu, bez vedení, nejsou plnohodnotná. Zvírata ze zoo se casto nedokáží starat o své potomky, protože nikdy nevidela, jak se to delá. Svá mládata bud ignorují, nebo je rozmackají, jak se v kleci prevalují, anebo se jednoduše naštvou a zabijí je.
Velociraptori patrili k nejiteligentnejším dinosaurum a také mezi ty nejzurivejší. Oba tyto povahové rysy vyžadují kontrolu chování. Pred miliony let, v nyní již zaniklém krídovém svete, bylo jejich chování urcováno sociálne, prenášelo se ze starších zvírat na mladší. Schopnost takových vzoru chování rídily geny, ale ne vzory samotné. Adaptivní chování je neco na zpusob morálky, je to chování, které se vyvinulo v prubehu mnoha generací, protože se zjistilo, že slaví úspech - je to takové chování, které umožnilo príslušníkum druhu, aby spolupracovali, žili pospolite, lovili a vychovávali mladé.
Jenže na tomhle ostrove byli velociraptori znovuvytvoreni postupy genového inženýrství. Ackoli jejich fyzická tela byla urcena geneticky, jejich chování nikoli. Tihle nove vytvorení raptori vstoupili do sveta, kde neexistovala žádná starší zvírata, aby je vedla, aby jim ukazovala, jak se má chovat správný raptor. Byli ponecháni sami sobe, a presne takhle se i chovali - ve spolecnosti bez jakékoli struktury, bez pravidel, postrádající jakoukoli spolupráci. Žili v nicím

nerízeném svete, kde každé zvíre bojovalo jen samo za sebe, kde prežili jen ti nejsobectejší a nejpodlejší, zatímco všichni ostatní zahynuli.
Džíp nabíral rychlost a ošklive se kymácel. Thorne se držel tycí, aby ho to nevymrštilo ven. Za sebou videl raptora, jak se svíjí ve vzduchu sem a tam a stále se ješte drží plachty. Nepouštel se. Levine zamíril zpátky po bahnitém rícním brehu a zabocil doprava, smeroval podél vody. Raptor se držel jako klíšte.
Prímo pred nimi Levine spatril ležet v bahne další kostru.
Další kostra? Jak to, že se tu povaluje tolik koster? Jenže na dlouhé premýšlení mu nezbýval cas - rítil se kupredu a prolétl pod radami žeber. Protože jel bez svetel, naklánel se kupredu a mžoural do mesícního svetla, aby vcas spatril prekážky.
Raptor se vzadu v aute vydrápal na nohy, odhrnul plachtu, zakousl se do klece a zacal ji vytahovat z džípu ven. Thorne se prudce obrátil a uchopil konec klece, který mel k sobe nejblíž. Klec se zkroutila a porazila Thorna na záda. Zjistil, že se o ni pretahuje s raptorem - a že raptor vyhrává. Thorne si zaprel nohy o sedadlo spolujezdce a pokusil se vzdorovat. Raptor zavrcel, Thorne cítil, že ze zvírete ciší cirá zurivost z predstavy, že by mohlo prijít o svou korist.
"Tady!" zakricel Levine a podal Thornovi zbran. Thorne ležel na zádech a svíral klec obema rukama. Nemel cím pušku prevzít. Levine se ohlédl a pochopil situaci. Pohlédl do zpetného zrcátka. Spatril, že zbytek smecky je stále ješte pronásleduje, vrcí a vyje za nimi. Zpomalit se nedalo. Thorne zase nemohl pustit klec. Levine se v plné rychlosti presunul na místo spolujezdce a obrátil pušku dozadu. Pokusil se zamírit s vedomím, co by se stalo, kdyby náhodou zasáhl Thorna nebo Arbyho.
"Pozor!" zakricel Thorne. "Pozor!" Levinovi se podarilo zbran odjistit a obrátil hlaven prímo proti raptorovi, který stále svíral mríže klece v zubech. Zvíre vzhlédlo a rychlým pohybem se zakouslo do hlavne. Trhlo za ni.
Levine vypálil.
Když strela zasáhla raptora do zadní cásti hrdla, rozšírily se mu oci. Vydal ze sebe cosi jako zabublání a zachvátily ho krece, které jej vymrštily z džípu dozadu - a jak padal, vytrhl Levinovi pušku z rukou.
Thorne se vydrápal na kolena a vtáhl klec hloubeji do auta.
Nahlédl dovnitr, ale na Arbym se nedalo nic poznat. Otocil se dozadu a videl ostatní raptory, jak je stále pronásledují, jenže už ztráceli dvacet metru a opožďovali se cím dál víc.
Rádio na palubní desce zasycelo. "Doktore." Thorne rozpoznal hlas Sarah.
"Ano, Sarah." "Kde jste?" "Jedeme podél reky." Bourková mracna se nyní zcela rozešla a nastala jasná mesícní noc. Raptori stále pokracovali v honicce za džípem. Už však nadobro odpadávali.
"Nevidím vaše svetla," rekla Sarah.
"Taky žádná nemáme."
Nastala odmlka. Rádio zapraskalo. "A co Arby?" zeptala se s napetím v hlase.
"Toho máme," odvetil Thorne.
"Díky bohu. Jak je mu?" "Nevím. Žije." Krajina se otevírala. Vjeli do širokého údolí, mesícní svetlo trávu postríbrilo. Thorne se rozhlédl a pokusil se zorientovat. Pak mu došlo: byli zpátky na planine, jenže mnohem dále k jihu. Stále museli být na stejném brehu reky, jako stál posed. V tom prípade by se jim melo podarit dojet na silnicku vedoucí po hrebeni, kdesi vlevo. Silnice by je privedla na jejich mýtinu a ke zbývajícímu trajleru. A do bezpecí.
Štouchl do Levina a ukázal vpravo. "Jedte tamhle!" Levine s autem zatocil. Thorne stiskl rádio. "Sarah." "Ano, doktore." "Vracíme se k trajleru po hrebenové silnici." "Fajn," rekla Sarah. "My vás najdeme."
Sarah se ohlédla dozadu na Kelly. "Kde je ta hrebenová silnice?" ....
"Myslím, že to je ta nahore," odpovedela Kelly a ukázala na vrcholek útesu tycících se vysoko nad nimi.
"Dobre," rekla Sarah. Pridala plyn a vyrazila vpred.
Džíp se drkotal pres plán, hluboko ve stríbrité tráve. Jeli rychle. Raptori už za nimi videt nebyli. "Vypadá to, že jsme je setrásli," komentoval Thorne.
"Možná," souhlasil Levine. Když vyjíždel z rícního koryta, videl nekolik zvírat, jak se ženou vlevo. Nyní je skrývala tráva. Byl si jistý, že raptori se jen tak snadno nevzdají.
Auto se rvoucím motorem stoupalo po útesu vzhuru. Prímo pred sebou spatril vinoucí se silnicku plnou serpentin, která se zvedala ze dna údolí. Tak tohle už je ta hrebenová, pomyslel si s jistotou.
Nyní, když byl terén rovnejší, Thorne se vrátil nazpet mezi sedadla a sehnul se nad klecí. Pres mríže se zahledel na Arbyho, který jen tiše sténal.
Chlapec mel polovinu tváre pokrytou krví a rude nasáklou košili. Avšak oci mel otevrené a zdálo se, že dokáže pohybovat rukama a nohama. Thorne se naklonil až tesne k mrížím.
"Hej, synku," rekl jemne. "Slyšíš me?" Arby prikývl a zasténal.
"Jak se ti tam darí?" "Ted už to bude jenom lepší," rekl Arby.

Džíp se vyšvihl na nezpevnenou silnici a zamíril serpentinami vzhuru. Jak stoupali z údolí vzhuru, Levine pocítil úlevu. Konecne jel po hrebenové silnici a dostane se do bezpecí.
Vzhlédl smerem k vrcholu., A v tom okamžiku spatril v mesícním svetle temné siluety, pripravené v nejvyšším bode stoupání, jak poskakují nahoru a dolu.
Raptori.
Už na ne cekají.
Zastavil. "Co ted budeme delat?" "Ted," pronesl Thorne, "me navíc ješte pustte k volantu."

NA POKRAJI CHAOSU

Thorne vyjel nahoru na hreben, pridal plyn a zabocil doleva.
Silnicka se v mesícním svetle natáhla do dálky jako úzká páska mezi skalnatou stenou po levici a kolmo dolu spadajícím srázem na pravé strane. Šest metru nad sebou, na hrebeni, spatril raptory. Beželi soubežne s džípem, poskakovali a odfrkávali.
Levine je spatril rovnež.
"Co budeme delat?" opakoval.
Thorne zavrtel hlavou. "Podívejte se do náradí. A taky do prihrádky na palubní desce. Vezmete všechno, co najdete."
Levine se sehnul a tápal v temnote. Avšak Thorne vedel, že jsou v tom až po uši. Puška byla pryc. Jeli v džípu s plátenou strechou a raptori byli všude kolem nich. Odhadoval, že se nacházejí asi tak osm set metru od mýtiny a od trajleru.
Ješte osm set metru.
Když vjel do následující zatácky, Thorne zpomalil a stocil rízení tak, aby se vyhnul drti, která se sypala ze skalní steny a ohrožovala pneumatiky. Po výjezdu ze zatácky uvidel raptory, jak se krcí uprostred silnice prímo proti nim s tlamami hrozive pri zemi. Thorne prišlápl plynový pedál a vyrazil jim vstríc. Jeden z dravcu se vymrštil do vzduchu a vysoko vykopl nohy. Pristál na kapote auta a drápy zaškrábal o kov.
Narazil do predního skla, po nemž se rozbehly pavoucci prasklin. Thorne pres telo zvírete nic nevidel. Protože silnice byla opravdu nebezpecná, dupl na brzdy.
"Bacha!" vykrikl Levine, když jím to smýklo kupredu.
Raptor se z kapoty svezl na stranu. Thorne opet uvidel na cestu a dupl na plyn. Jak auto poskocilo vpred, Levina to zase naopak odhodilo dozadu. Ale v tom okamžiku na džíp zaútocili tri další raptori.
Jeden z nich skocil na projíždející auto z boku a zakousl se do zpetného zrcátka. Zárící oci mel jen kousícek od Thornovy tváre. Thorne strhl džíp po skalnaté silnicce doleva. Deset metru pred vozem trcel ze skály výcnelek. Letmo pohlédl na raptora, který se držel jako klíšte až do okamžiku, kdy výcnelek skaliska urazil zrcátko a smetl zvíre s ním. Dravec byl pryc. .'" Silnicka se mírne rozširovala. Thorne mel nyní více prostoru k manévrování. Pocítil težký náraz, a když pohlédl vzhuru, spatril, jak se plátená strecha prohýbá. Kolem ucha mu projel dráp, který plátno prorízl.
Strhl auto doprava a okamžite hned doleva. Drápy se stáhly zpet, avšak zvíre se nahore udrželo, jeho telo dál zatežovalo látku. Levine sedící vedle Thorna vytáhl velký lovecký nuž a bodl jím do plátna vzhuru. Dráp se okamžite objevil znovu a sekl Levina do ruky. Zajecel bolestí a nuž upustil.
Thorne se sehnu1 a sáhl pro nej na podlahu.
Ve zpetném zrcátku uvidel dva další raptory, jak džíp pronásledují. Dohániel je.
Avšak silnicka se v techto místech rozširovala a Thorne pridal plyn. Raptor na streše se sehnul pres hranu a nahlédl dovnitr rozbitým predním oknem. Thorne svíral nuž v ruce a vší silou jím bodl, znovu a ješte jednou. Nezdálo se však, že by to na dravce nejak zapusobilo. Jak silnice zatácela, trhl rízením vpravo a zase zpet. Džíp se celý naklonil, raptor se na streše neudržel a skutálel se dolu. Jak padal, serval s sebou prakticky všechno plátno. Zvíre se rozpláclo na zemi a srazilo oba dva raptory, kterí je pronásledovali. Náraz smetl všechna tri zvírata do propasti, s vrcením se zrítila z útesu dolu.
"Hotovo!" zakricel Levine.
Jenže okamžik nato seskocil seshora další raptor a vyrítil se vpred, jen kousek od džípu.
A lehce, skorem bez námahy naskocil dozadu do auta.
Levine na míste spolujezdce strnul. Raptor byl prímo v džípu, hlavu mel nízko, tlamu rozevrenou, pracky nahore, zaujímal mimo jakoukoli pochybnost útocný postoj. Raptor na nej zasycel.
A je po všem, pomyslel si Levine.
Byl v šoku: celé telo mel zalité potem, pocitoval závrat a uvedomoval si, že v tomhle okamžiku už mu nezbývá nic, co by mohl podniknout, že se nachází pár chvilek pred smrtí.
Zvíre znovu zasycelo, zacvakalo celistmi a prikrcilo se k útoku - a najednou se mu v koutcích tlamy objevila bílá pena a oci se mu vyvrátily vzhuru. Pena zacala vybublávat z tlamy ven. Raptor se divoce svíjel, celé telo mu zkoutily krece. Zhroutil se vzadu v aute na záda.
Vzadu za sebou nyní Levine spatril Sarah na motocyklu a Kelly svírající pušku. Thorne zpomalil a Sarah jim dojela po bok. Podala Levinovi klíc.
"Od klece!" kricela.
Levine jej nemotorne prevzal, málem jej upustil. Byl v šoku. Pohyby mel mdlé. Byl jako pripitomelý. Málem jsem zemrel, napadlo ho.
"Vezmete si od ní pušku!" rekl Thorne.
Levine se podíval doleva, kde se za nimi hnali ješte další raptori, rovnobežne s autem. Napocítal jich šest, ale pravdepodobne jich bylo ješte víc. Pokusil se je prepocítat znovu, mozek mu pracoval pomalu...
"Vezmete si tu zatracenou pušku!" Levine si vzal od Kelly pušku a ucítil v ruce chladný kov hlavne.
Avšak auto najednou zaprskalo, motor zakašlal, zhasl, pak se znovu rozkašlal. Džíp poskocil.
"Co je?" zeptal se a obrátil na Thorna.
"Problém," odpovedel Thorne. "Došel nám benzín."
Thorne vyradil na neutrál a nechal auto dojíždet, pozvolna ztrácelo rychlost. Vpredu je cekalo mírné stoupání, ale uvidel, že dál, za zatáckou, silnicka znovu klesá. Sarah jela na motocyklu za nimi a vrtela hlavou.
Thorne si uvedomil, že mají jedinou nadeji. Musí se nejak dostat pres stoupání. Rekl Levinovi:
"Odemknete tu klec. Vytáhnete ho odtamtud." Levine mel najednou rychlé, témer hysterické pohyby, vlezl dozadu do džípu a vrazil klíc do zámku. Klec zavrzala a otevrela se. Pomohl Arbymu ven.

Thorne sledoval tachometr, jak rucicka klesá. Jeli ctyricet kilometru za hodinu, pak tricet, potom petadvacet. Raptori bežící za nimi se zacali približovat, cítili, že auto má nejaké potíže.
Necelých petadvacet kilometru za hodinu. Rucicka stále klesala.
"Je venku," ozval se Levine zezadu. S cvaknutím dvírka zavrel.
"Vyhodte tu klec ven," porucil Thorne.
Klec se vykutálela zezadu z auta a s rachotem se zrítila z kopce.
Patnáct kilometru za hodinu.
Zdálo se, že džíp se už jen plazí.
A pak najednou meli vrcholek stoupání za sebou, zacali klesat na druhé strane a znovu nabírali rychlost. Dvacet kilometru za hodinu. Petadvacet. Dvaatricet. Thorne kopíroval polomer zatácek a snažil se, aby se brzdy ani nedotkl.
"K trajleru nikdy nedojedeme," prohlásil Levine. A zacal z plných plic rvát, oci široké hruzou.
"Já vím." Thorne zahlédl trajler po jejich levici, na silnici je však od nej oddeloval nízký kopecek. Skutecne by to nedokázali. Avšak vpredu pred nimi se silnicka rozdvojovala a vpravo mírila dolu, smerem k laboratori. A jestli si všechno dobre pamatoval, po celou cestu klesala.
Thorne zabocil doprava, pryc od trajleru.
Uvidel rozlehlou strechu laboratore, plochou v mesícním svetle. Projel po ceste kolem ní, kolem její zadní casti, a pokracoval smerem k sídlišti delníku. Napravo videl reditelskou rezidenci a nevelkou samoobsluhu s benzínovým cerpadlem vpredu. Meli nejakou nadeji, že by se tu ješte dal nacerpat benzín?
"Podívejte!" vykrikl Levine a ukazoval dozadu. "Podívejte! Podívejte!" Thorne se ohlédl pres rameno a videl, že raptori odpadávají a honicku vzdávají. Shromáždili se v blízkosti laboratore a zdálo se, že váhají.
"Prestali nás pronásledovat!" rval Levine.
"Jo," souhlasil Thorne. "Ale kde je Sarah?" Motocykl se Sarah nebylo za nimi nikde videt.

TRAJLER
Sarah Hardingová otocila plynovou páckou a motocykl vystrelil vpred pres nízký pahorek, ležící pred ní na ceste. Prejela pres vrchol a znovu zacala klesat, mírila k trajleru. Za ní vrceli ctyri raptori, kterí ji pronásledovali. Pridala plyn, aby získala náskok, pár cenných metru. Protože budou potrebovat každý z nich.
"Tak! Tohle musí být rychlé!" obrátila se dozadu a zakricela na Kelly.
"Co?" zvolala Kelly.
"Až dojedeme k trajleru, seskocíš a vbehneš dovnitr. Necekej na me. Rozumelas?" Kelly napjate prikývla.
"At se stane cokoli, necekej na me!" "Jasne. " Hardingová se prihnala se rvoucím motorem k trajleru a prudce zabrzdila. Motorka dostala na mokré tráve smyk a kovovým bocním krytem narazila na zem. Avšak Kelly už mezitím seskocila, po ctyrech dobehla ke dverím a vrazila do trajleru. Sarah chtela dostat motorku dovnitr, jenže uvidela, že raptori se už velice priblížili, priblížili se príliš. Postrcila motocykl proti nim, jediným pohybem se prosmýkla dvermi trajleru a pristála zadkem na podlaze. Otocila se a nohou kopla do dverí, které se zabouchly práve vcas, takže první raptor do nich prudce narazil.
Zvírata útocila proti dverím a Sarah je musela v trajleru ponoreném do tmy pridržovat. Tápala po klíci, ale žádný nemohla najít.
"Iane? Dají se tyhle dvere zamknout?" Ze tmy zaslechla Malcolmuv ospalý hlas. "Život je jako krystal," odpovedel.
"Iane! Prober se!" V tom okamžiku už vedle ní stála Kelly a šátrala rukama nahoru a dolu. Raptori naráželi do dverí.
"Je tady dole," rekla po chvilce. "Nad podlahou." Hardingová zaslechla kovové cvaknutí a poodstoupila.
Kelly ji vzala za ruku. Raptori venku útocili proti dverím a vrceli.
"Už to bude dobré," utešovala ji Hardingová.
Prešla k Malcolmovi, stále ješte ležícímu na posteli. Raptori se ted vrhali do okna prímo u jeho hlavy, naráželi do skla a zuby o ne cvakali. Malcolm je klidne pozoroval.
"Trochu hlucní parchanti, co?" Vedle nej ležela otevrená lékárnicka a na polštári injekcní stríkacka. Pravdepodobne si sám vstríkl dávku.
Zvírata za okny se prestala vrhat na sklo. Hardingová zaslechla skrípení kovu, odkudsi ode dverí, a uvidela, jak raptori odtahují motocykl od trajleru. Zurive po nem poskakovali. Nepotrvá dlouho a prorazí pneumatiky.
"Iane," rekla. "Musíme to provést rychle." "Já nikam nespechám," odvetil klidne.
"Jaké tady máte zbrane?" zeptala se.
"Zbrane... no... to já nevím." Povzdechl si. "K cemu ti budou zbrane?" "Iane, prosím te!" "Mluvíš strašne rychle," rekl. "Víš, Sarah, opravdu by sis mela dát chvilku oddech."
Kelly se sice v temném trajleru bála, ale uklidnilo ji, jakým rozumným zpusobem hovorila Sarah o zbraních. A dívka si zacínala uvedomovat, že se Sarah nedá jen tak necím zastavit, že patrí k lidem, kterí to, co si vezmou do hlavy, taky provedou. A zjistila, že tenhle její prístup k svetu zacíná napodobovat: že se nedáš lidmi odradit a že veríš, že dokážeš všechno, co doopravdy udelat chceš.
Kelly naslouchala hlasu doktora Malcolma a pochopila, že ten jim s nicím nepomuže. Byl omámený narkotiky a bylo mu všechno jedno. A Sarah nevedela, jak jsou veci v trajleru urovnané. Kelly zato ano, propátrala auto už predtím, když hledala neco k jídlu. A zdálo se jí, že si to pamatuje.. .
Potme rychle otevírala zásuvky. Primhourila oci a pokusila se neco rozeznat. S jistotou si vzpomínala, že jedna ze zásuvek, hluboko dole, obsahovala balícek oznacený lebkou a zkríženými hnáty. V tomhle balícku by mohla být nejaká zbran, domnívala se.
Slyšela, jak Sarah naléhá: "Iane, pokus se trochu premýšlet! " A slyšela, jak doktor Malcolm odpovídá: "Ach Sarah, už

jsem premýšlel. Mel jsem ty nejkrásnejší myšlenky na svete.
Víš, všechny ty zdechliny u raptorího hnízdište predstavují nádherný príklad. . . " "Ted ne, Iane." Kelly se prehrabávala v zásuvkách a nechávala je otevrené, aby vedela, které už prozkoumala. Jak postupovala trajlerem, ruce se jí dotkly hrubé plachtoviny. Natáhla se kupredu.
Ano, to je ono!
Kelly vytáhla ven obdélníkový plátený balík, prekvapive težký.
"Sarah, podívejte," rekla.
Sarah Hardingová si odnesla balík k oknu, jímž pronikalo dovnitr mesícní svetlo. Roztáhla zip a nahlédla dovnitr, co obsahuje. Balík se delil do oddílu rozclenených vycpávkami.
Uvidela tri kostky z jakési hmoty, která jí na dotek pripomínala gumu. A byl tu nevelký stríbritý válec, který vypadal jako malá kyslíková láhev. "Co v tom je?" "Mysleli jsme si, že by se to mohlo hodit," odpovedel Malcolm. "Ale ted si tím nejsem tak jistý. Problém je v tom..."
"Co to je?" prerušila ho. Musela ho udržet pri tématu.
Myšlenky se mu rozbíhaly.
"Bez smrtelných následku," rekl Malcolm. "Alexander' s ragtime band. Chteli jsme mít. . . " "Co to je!" opakovala a strcila mu jednu z kostek prímo pred tvár.
"Dýmovnice použitelná na otevreném prostranství. To, co deláš, je..." "Jenom dýmovnice?" vyptávala se. "Delá to jenom kour?" "Ano, ale..." "A co je tohle?" rekla a zvedla stríbritý válec. Byl na nem jakýsi nápis.
"Cholinesterázová bomba. Uvolnuje se z ní plyn. Zpusobuje krátkodobou paralýzu, když vybuchne. Nebo se to aspon tvrdí." "Jak krátkodobou?" "Pár minut, myslím, ale..." "Jak se s tím zachází?" zeptala se a prevrátila válec v ruce.
Na konci byla cepicka s jehlou. Zacala ji vytahovat ven, aby si prohlédla mechanismus. "..
"Ne!" vykrikl. "Tak to spustíš. Vytáhneš jehlu a hodíš.
Vybuchne to za tri sekundy." "Fajn," rekla. Spešne sbalila lékárnicku, injekcní stríkacku vhodila dovnitr a zavrela víko.
"Co to deláš?" protestoval Malcolm znepokojene.
"Jdeme odsud," rekla a vydala se ke dverím.
Malcolm si povzdechl. "Je to tak príjemné, když máte doma muže," rekl.
Válec se vznesl vysoko do vzduchu a prevracel se v mesícním svetle. Raptori byli asi pet metru daleko, shromáždení kolem motorky. Jedno ze zvírat vzhlédlo a uvidelo válec, který pristál na tráve pár metru od nej.
Sarah stála ve dverích a vyckávala.
Nic se nedelo.
Žádná exploze.
Nic.
„Iane! Ono to nefunguje!" Jeden zvedavý raptor priskocil k místu, kde válec pristál
v tráve. Sehnul se, a když hlavu opet zdvihl, držel lesknoucí se válec v zubech.
"Ono to nefunguje," povzdechla.
"No, vykašli se na to," prohlásil Malcolm nevzrušene.
Raptor potrásl hlavou a zakousl se do válce.
"Co budeme delat?" zeptala se Kelly. Ozval se hlasitý výbuch a pres mýtinu vyrazil oblak hustého bílého dýmu.
Raptori se ztratili v kouri.
Hardingová rychle zavrela dvere.
"A co ted?" rekla Kelly.

Táhli se nocí pres mýtinu, Malcolm se jí opíral o rameno. Mrak se rozptýlil už pred nekolika minutami. První raptor, kterého našli v tráve, ležel na boku, oci otevrené, absolutne tuhý. Mrtvý však nebyl: Hardingová si všimla, že má na krku pravidelný puls. Zvíre bylo pouze paralyzováno. "Jak dlouho to úcinkuje?" zeptala se Malcolma.
"Nemám ponetí," odvetil. "Fouká vítr?" "Žádný vítr není, Iane." "Pak by to melo chvilku vydržet." Mírili kupredu.
Raptori se ted váleli všude kolem. Prošli mezi tely vydávajícími hnilobný pach, typický pro masožravce. Jedno ze zvírat se válelo pres motorku. Sarah složila Malcolma na zem. Posadil se a zasténal bolestí. Po chvilce zacal zpívat: "Kéž bych se vrátil do své zeme mládí, bavlník kde kvete, do tech casu starých, co ve vzpomínkách žijí..." Hardingová uchopila rídítka motocyklu, aby se jej pokusila vytáhnout zpod raptora. Zvíre však bylo príliš težké. "Pockej, já ti pomužu," rekla Kelly a natáhla se k rídítkum.
Hardingová nakrocila kupredu. Bez zaváhání se sehnula, vzala raptora kolem krku a nadzvedla mu hlavu. Cítila, jak se jí obrací žaludek. Horká šupinatá kuže ji škrábala na pažích a na tvári. Zabrala dozadu, až námahou zasténala, a zvíre nadzvedla.
„Do zeme dixielandu, tra da da, umrít do zeme..." "Máš to?" zeptala se Kelly.
"Ješte ne," reklo devce a dál tahalo za rídítka.
Hardingová mela tvár pouze nekolik centimetru od hlavy velociraptora a od jeho zubu. Když uvolnila stisk, hlava se zakývala ze strany na stranu. Nevidomé oci se na ni dívaly z bezprostrední blízkosti. Hardingová zatáhla a snažila se zvíre zvednout ješte trochu výš.
"Už, skoro..," oddechovala Kelly.
Hardingová zasténala námahou.
Oko zamžikalo.
Hardingová zdešene upustila zvíre na zem.
Kelly soucasne motorku vytáhla. "Mám ji!" ".. .do zeme jižní, do zeme..." Hardingová raptora obešla. Velikánská tlapa

se nyní zachvívala. Hrudník se zacínal pohybovat.
"Jedeme!" porucila. „Iane, za me. Kelly, ty na rídítka." "Daleko, daleko, do zeme jižní. . . " "Jedeme!" vykrikla Hardingová a vyšplhala se na motorku. Nespustila pritom oci z raptora. Jeho hlava s sebou zacala krecovite škubat. Oko znovu zamrkalo. Definitivne se probouzel. "Jedeme! Jedeme! Jedeme!"

SÍDLIŠTE
Sarah mírila s motocyklem z kopce dolu smerem k delnickému sídlišti. Jak vyhlížela pres Kelly, všimla si džípu zaparkovaného nedaleko benzínové pumpy pred samoobsluhou.
Šlápla na brzdu, zastavila a všichni slezli z motorky do mesícního svetla. Kelly otevrela dvere prodejny a pomohla Malcolmovi dovnitr. Sarah zatlacila motorku do samoobsluhy a zavrela dvere.
"Doktore?" rekla.
"Jsme tady," ohlásil se Thorne. „I s Arbym." V mesícním svetle procezeném pres okna si prohlížela malou prodejnu, která velice pripomínala opuštené bistro u silnice. Stála tu lednicka s prosklenou prední stenou s limonádami, plechovky zamlžovala plísen na skle. Drátená prihrádka vedle lednice obsahovala cokoládové tycinky a bonbóny, obaly byly potrísnené címsi zeleným a hemžily
se cervy. Sousední stojan s novinami a casopisy nesl zprohýbané stránky, titulky byly pet roku staré.
Na jedné strane byly na regálech srovnané základní potreby: zubní pasta, aspirin, opalovací krémy, šampóny, hrebeny a zubní kartácky. Podél regálu stály stojany s oblecením, s tricky s krátkým rukávem a šortkami, ponožkami, s tenisovými raketami, plavkami. A našlo se tu i pár suvenýru: prívesky na klíce, popelníky a sklenice.
Uprostred místnosti stál malý ostruvek s elektronickou pokladnou, mikrovlnnou troubou a prekapávacem na kávu. Dvírka od trouby byla dokorán otevrená, nejaké zvíre si uvnitr udelalo pelech. Prekapávac byl rozbitý a potažený pavucinami.
"To je bordel," komentoval Malcolm, "Mne se to tu líbí," rekla Sarah. Všechna okna mela mríže.
Steny se zdály docela bytelné. Zboží uložené v plechovkách bylo stále požívatelné. Všimla si nápisu Umývárny, takže tu možná tekla i voda. Tady by meli být v bezpecí, alespon na nejakou dobu.
Pomohla Malcolmovi, aby se uložil na podlahu. Pak prešla k místu, kde Thorne s Levinem opecovávali Arbyho.
"Prinesla jsem lékárnicku," rekla. "Jak mu je?" "Pekne zboulovaný," odvetil Thorne. "Pár ran. Ale nic zlomeného. Ta hlava vypadá špatne." "Všechno me bolí," rekl Arby. "Dokonce i pusa." "Podívejte se nekdo, jestli tu není svetlo," požádala.
"Ukaž, Arby, podívám se na tebe. Fajn, schází ti pár zubu, proto te bolí pusa. Ale to není nenapravitelné. Ta rána na hlave není zase tak zlá." Vytrela ji docista gázou a obrátila se na Thorna. "Za jak dlouho priletí helikoptéra?" Thorne pohlédl na hodinky. "Za dve hodiny." "A kde pristane?" "Pristávací místo je nekolik kilometru odsud." Prikývla, aniž prestala pracovat na Arbym. "Fajn. Takže máme dve hodiny na to, abychom se dostali na to místo." "Jak to udeláme?" vmísila se Kelly. "V aute došel benzín." "Nemej strach," chlácholila ji Sarah. "Neco vymyslíme, Dobre to dopadne."
"To ríkáte pokaždé," namítla Kelly.
"Protože to je pokaždé pravda," odpovedela Sarah. "Dobre, Arby, ted potrebuj u, abys mi pomáhal. Posadím te a sundám ti košili. . . "
Thorne s Levinem poodešli stranou. Levine mel doširoka rozevrené oci a pohyboval se prkenne. Zdálo se, že jízda džípem ho odrovnala.
"O cem to mluví?" rekl. "Jsme tady v pasti! V pasti!" Do hlasu mu prosákla hysterie. "Nemužeme na krok. Nemužeme nic podniknout. Povídám vám, všichni tu zem. . . " "Uklidnete se!" rekl mu Thorne, vzal ho za ruku a naklonil se k nemu. "Nevydeste deti." "Jaký je v tom rozdíl?" rozkrikl se Levine. "Prijdou na to drív nebo pozdeji samy - auu! Nemackejte me tak!" Thorne mu bolestive stiskl ruku. Sklonil se k Levinovi tesneji. "Jste už starý na to, abyste se choval jako hajzl, " zašeptal mu tiše do ucha. "Tak ted se pekne seberte, Richarde.
Slyšíte me, Richarde?" Levine prikývl.
"Tak dobre. Ted, Richarde, pujdu ven a podívám se, jestli ta pumpa náhodou nefunguje." "Ta fungovat nemuže," namítl Levine. "Po peti letech. Ríkám vám, to je marnení..." "Richarde!" okrikl ho Thorne. "Musím se jít na tu pumpu podívat. " Oba muži se odmlceli. Hledeli jeden na druhého.
"Chcete ríct, že pujdete ven?" rekl Levine.
"Ano. "
Levine se zamracil. Znovu se odmlceli.
Ozvala se Sarah shrbená nad Arbym. "Tak co je s temi svetly, pánové?" "Okamžik," odpovedel jí Thorne. Znovu se sklonil tesne k Levinovi. "Jasné?" "Jasné," pritakal Levine a nabral zhluboka dech.
Thorne prešel ke dverím, otevrel je a vystoupil do tmy.
Levine za ním dvere zavrel. Thorne zaslechl cvaknutí, jak zamkl.
Okamžite se obrátil a tiše zatukal. Levine otevrel ve dverích centimetrovou škvíru a vyhlédl ven.
"Prokristapána," zašeptal Thorne. "Nezamykejte!" "Ale já myslel.. ." "Nezamykejte ty zatracený dvere!" "Jasne, jasne. Prominte." "Prokristapána," vydechl Thorne.
Znovu dvere zavrel a obrátil se celem do noci.
Delnické sídlište rozkládající se kolem nej bylo tiché. V temnote slyšel pouze neutichající cvrkot cikád. Zdá se tu dokonce až príliš ticho, napadlo ho. Ale možná tomu tak bylo jen v kontrastu s vrcícími raptory. Thorne stál dlouho zády oprený o dvere a rozhlížel se po volném prostranství. Nevidel nic.
Nakonec prešel k džípu, otevrel dvírka a zatápal rukou dovnitr po vysílacce. Nahmatal ji, spadla pod sedadlo spolujezdce. Vytáhl ji ven a prinesl nazpet do prodejny, zatukal na dvere.

Levine otevrel a rekl: "Není zamceno..." "Tady." Thorne mu podal vysílacku a zase dvere zavrel.
Znovu zustal nehnute stát a vyckával. V jeho okolí ani lístecek nezašelestil. Mesíc stál v úplnku. Vzduch se ani nehnul.
Vyrazil vpred a bedlive pozoroval benzínovou pumpu. Rukojet nejbližšího cerpadla pokrývala rez a obestíraly ji pavuciny. Vytáhl ji ze stojanu a stlacil pácku dolu. Nic se nestalo.
Stiskl spoušt. Žádná tekutina nevytekla. Zatukal na ciferník, který ukazoval pocet odebraných litru, a sklo mu vypadlo do ruky. Pres kovové raficky uvnitr prebehl pavouk.
Tady nebyla ani kapka benzínu.
Jenže oni musí nekde objevit benzín, jinak se nikdy nedostanou k helikoptére. Zamracil se na pumpu a zamyslel se. Byla to jednoduchá cerpadla, rozšírený, velice spolehlivý typ, jaký najdete na všech odloucených místech. Což dávalo smysl, protože tohle byl koneckoncu ostrov.
Zarazil se.
Ostrov. To znamená, že se sem všechno musí dovážet letadly nebo na lodích. Z vetší cásti pravdepodobne na lodích. Na malých motorových clunech, kam se zásoby nakládají rucne. Což znamená.. .
Sehnul se a v mesícním svetle prozkoumal základnu cerpadla. Presne jak se dohadoval, nebyly tu žádné tanky zakopané do zeme. Videl silnou cernou trubici z PVC, zahýbala a vedla tesne pod povrchem terénu. Dokázal rozeznat smer, jímž trubka ubíhala - podél bocní steny samoobsluhy.
Thorne se vydal v jejím smeru, tiše se plížil v mesícním svetle. Na okamžik se zastavil, aby se zaposlouchal, pak pokracoval dál.
Obešel predek a spatril presne to, co ocekával: dvousetlitrové kovové sudy, umístené podél bocní zdi. Stály tu tri, pospojované nekolika cernými hadicemi. To mu dávalo smysl.
Veškerý benzín musel pricházet na ostrov v sudech.
Tiše poklepal na sudy kloubem ukazovácku. Byly prázdné.
Naklonil jeden z nich a doufal, že uslyší, jak na dne zašumí zbytek tekutiny. Potrebovali jen nejakých tri nebo pet litru..." Nic.
Sudy byly prázdné.
Ale nepochybne, zauvažoval, tady musí být víc než tri sudy. Rychle provedl výpocet z hlavy. Laboratore takovéhle velikosti vyžadují pultucet pomocných vozidel, možná více.
Dokonce i kdyby auta mela malou spotrebu, projezdila by sto dvacet nebo sto padesát litru za týden. Pro jistotu tu vedení jiste skladovalo prinejmenším dvoumesícní zásobu, a možná šestimesícní.
To znamená deset až tricet sudu. A ocelové sudy jsou težké, takže je jiste skladovali nedaleko. Nejspíš jenom nejakých pár metru...
Pomalu se otocil a rozhlédl se kolem. Mesícní svetlo bylo jasné a videl dobre.
Za prodejnou se otevíral volný prostor, který koncil kroviskem vysokých keru rododendronu. Krovím zarostlo chodník vedoucí na tenisový kurt. Nad ním se zvedal drátený plot ovencený divokým vínem. Nalevo stála první z delnických chatek. Videl z ní jen temnou strechu. Napravo od kurtu, blíž k prodejne, rostla hustá kroviska, ackoli v nich zahlédl mezeru.. .
Cesticka.
Vyrazil vpred a prodejnu nechal za zády. Když se priblížil k temnému pruchodu v kroviscích, uvidel svislou linku a uvedomil si, že to je hrana otevrených drevených dverí.
Uprostred krovisek stálo skladište. Druhé dvere melo zavrené. Když se priblížil, spatril rezavou kovovou ceduli s oprýskanými cervenými písmeny. V mesícním svetle se písmo zdálo cerné.
POZOR!
NON FUMARE
HORLAVINY
Zarazil se a naslouchal. Slyšel vrcet raptory, ale zdálo se to daleko, kdesi nahore na kopci. Z jakéhosi duvodu se k sídlišti stále ješte nepriblížili.
Thorne vyckával, srdce mu prudce bilo, a hledel kupredu do temného vchodu do skladište. Konecne se rozhodl, že zadarmo nic nedostane. Potrebovali benzín. Vyrazil kupredu.
Stezka vedoucí ke skladišti zvlhla nocním deštem, avšak uvnitr ve skladišti bylo sucho. Oci mu privykly temnote. Bylo to nevelké stavení, tak asi osmnáct krát osmnáct metru.
V rídkém svetle uvidel tucet rezavých sudu stojících vzadu. Tri nebo ctyri byly po stranách. Thorne se jednoho po druhém letmo dotkl. Byly lehké - prázdné.
Všechny prázdné.
S pocitem porážky se vrátil ke vchodu do skladište. Na okamžik se zarazil a vyhlédl ven do mesícního svetla. A pak, jak tiše stál, zaslechl s nicím nezamenitelný zvuk dechu.

Levine v samoobsluze prechází od jednoho okna k druhému a pokoušel se sledovat, jak Thorne postupuje. Telo ho napetím skorem neposlouchalo. Co to ten Thorne provádí? Proc se tak vzdaluje od prodejny? To je velice nemoudré.
Levine letmo vyhlédl ze dverí a prál si, aby je smel zamknout. Za nezamcenými dvermi se cítil jako nahý v trní.
Nyní Thorne zamíril do krovím a zcela se mu ztratil z dohledu. A byl pryc dlouhou dobu. Alespon minutu nebo dve.
Levine hledel z okna a kousal se do rtu. Slyšel vzdálené vrcení raptoru a uvedomil si, že zustali nahore na kopci.
Nenásledovali auto s motorkou dolu, doposud ne. Proc ne? lámal si hlavu. Jeho mysl prijala problém s úlevou. Bylo to uklidnující, dokonce útešné. Otázka, na kterou mohl hledat odpoved. Proc zustali raptori nahore na kopci?
Napadala ho nejruznejší vysvetlení. Raptori meli z budovy laboratorí, místa svého narození, nejaký atavistický strach.

Vzpomínali si na klece a nechteli do nich být znovu chyceni.
Ale mel podezrení, že to nejjednodušší vysvetlení je také nejpravdepodobnejší - že se okolí budovy laboratorí nachází na území nejakého jiného zvírete, že si je ono zvíre oznackovalo pachem, ohranicilo a že si je taky brání, a že raptori jsou celí nesví, když tam mají vstoupit. Dokonce i tyrannosaurus, vzpomínal si ted, tímhle územím probehl velice rychle, aniž by se zastavoval.
Jenže komu tohle území patrilo?
Levine vyckával a netrpelive vyhlížel z okna.
"Tak co bude s temi svetly?" zavolala Sarah z protejší strany místnosti. "Potrebuju svetlo!" "Okamžik," rekl Levine.

Thorne stál pri vchodu ze skladište tiše jako pena a naslouchal.
Slyšel lehké, frkavé výdechy, jako když oddechuje kun.
Velké zvíre, vyckávající. Zvuky se nesly odkudsi zprava.
Thorne tam pomaloucku obrátil pohled.
Nevidel vubec nic. Delnické sídlište zalévalo jasné mesícní svetlo. Videl prodejnu, benzínovou pumpu, temnou hmotu džípu. Když se podíval doprava, spatril otevrené prostranství a houštinu rhododendronových keru. Za nimi tenisový kurt.
Nic jiného.
Rozhlížel se a pozorne naslouchal.
Tiché odfrkávání neutichalo. Nebylo hlasitejší než mírný vetrík. Jenže ted žádný vítr nevál: na stromech ani na kerích se nehnul lístecek.
Anebo ano?
Thorna prepadl neodbytný pocit, že neco prehlíží. Neco, co má prímo pred nosem, neco, co by mel videt, ale presto to nevidí. Jak si dlouho namáhal oci, zdálo se mu, že už zacíná videt preludy. Pripadlo mu totiž, že v kroviscích po své pravé ruce postrehl jakýsi pohyb. Zdálo se mu, že se listí v mesícním svetle pohnulo. Pohnulo a zase zmrtvelo.
Ale nebyl si tím jistý.
Thorne si dál bezvýsledne namáhal zrak. Zacal se dohadovat, že to, co jeho oci predtím postrehly, nebyly kere, ale drátený plot. Po vetšine délky byl nepravidelne porostlý šlahouny divoké révy, jen na nekolika málo místech se dal rozeznat pravidelný károvaný vzor. A práve na tom vzoru bylo neco divného. Pripadlo mu, že se plot pohybuje, že se vlní.
Thorne se na plot bedlive zahledel. Jako by se opravdu pohyboval, pomyslel si. Možná je za plotem nejaké zvíre, dotýká se ho a tím ten pohyb zpusobuje. Ale nejak se mu nezdálo, že to je zrovna takhle.
Prícina byla v necem jiném...
V samoobsluze se náhle rozzárila svetla. Zamrížovanými okny vyšlehly ostré paprsky a vrhly pres otevrené prostranství a na kere u tenisového kurtu temné stíny s geometrickými tvary. A Thorne na okamžik - skutecne jen na zlomek chvíle - zahlédl, že kere hned vedle kurtu mají jakési podivné tvary. Že to jsou ve skutecnosti dva dinosauri, neco pres dva metry velcí, stojící jeden vedle druhého a hledící prímo na nej.
Zdálo se, že jejich tela pokrývá vzor svetelných odlesku presne stejný, jako melo listí za nimi a dokonce i plot kolem tenisového kurtu. Thorna to vyvedlo z míry. Meli dokonalé maskování - až príliš dokonalé - dokud z prodejny nevyšlehl proud svetla a náhlá záre zvírata neodhalila.
Thornovi se z pohledu až zatajil dech. Pak mu došlo, že ten vzor pripomínající odlesky mesícního svetla na listí není nic jiného než jejich kuže, kdesi uprostred hrudníku. A co víc, zvírata mela na sobe i károvaný vzor, který presne souhlasil s plotem.
Zatímco je Thorne pozoroval, složitý vzorek na jejich kuži zmizel. Zvírata nejprve nabrala krídove bílou barvu a pak se na nich zacaly objevovat podélné pruhy, které presne souhlasily se stíny vrhanými mrížemi v oknech.
Oba dinosauri se mu rozplynuli prímo pred ocima. Thorne primhouril oci a vynaložil veškeré úsilí, kterého byl schopen, jenže i tak sotva dokázal rozeznat obrysy jejich tel. Nikdy by je nepostrehl, kdyby nevedel, že tam jsou.
Byli to chameleoni. Jenže meli tak obrovskou schopnost mimikry jako žádný chameleon, s jakým se Thorne kdy setkal.
Pomalu ustoupil dovnitr do skladište, trochu hloubeji do tmy.

"Proboha!" vykrikl Levine hledící z okna.
"Prominte," omlouvala se Hardingová. "Ale musela jsem si rozsvítit. Ten chlapec potrebuje ošetrení. Nemužu to delat potme. " Levine jí neodpovedel. Zíral z okna a snažil se dát si dohromady, co práve videl. Nyní mu konecne došlo, co to vlastne zahlédl toho dne, kdy zahynul Diego. Ten kratoucký prchavý dojem, nad kterým si marne lámal hlavu.
Levine nyní pochopil, co to bylo. Neco zcela presahující všechno, co bylo známo u pozemských zvírat...
"Co je?" zeptala se a postavila se k oknu vedle nej. "Je tam Thorne?" "Podívejte se," rekl Levine.
Hledela skrz mríže. "V tom krovím? Co? Co mám videt?" "Podívejte se," opakoval.
Namáhala si oci ješte o chvíli déle, ale pak zavrtela hlavou. "Je mi líto." "Zacnete na úpatí tech keru," poradil jí Levine. "Pak velice pomalu zvedejte oci... dívejte se... a uvidíte kontury." Slyšel, jak povzdechla. "Lituju." "V tom prípade vypnete svetlo," navrhl jí. "A uvidíte to." Otocila vypínacem a Levine na okamžik spatril v mesícním svetle dve ostre vykreslená zvírata, s bílými tely a svislými pruhy. Témer okamžite se vzor zacal vytrácet.
Hardingová se vrátila, prilepila se na sklo vedle nej a tentokrát spatrila zvírata okamžite. Presne tak, jak Levine predpokládal.
"Sakra!" pronesla. "Jsou dva?" "Ano. Jeden vedle druhého." "A. .. ten vzor se ztrácí?" "Ano. Ztrácí." Zatímco zvírata pozorovali, pruhované vzory na kuži nahradily odlesky mesícního svetla na listí rododendronu za nimi. Oba dva

dinosauri se opet stali neviditelnými. Jenže takové složité vzory znamenaly, že jejich epidermální vrstvy jsou usporádány zpusobem podobným jako chromatofory morských bezobratlých. Jemnost stínování, rychlost zmen, to všechno naznacovalo...
Hardingová se zamracila. "Co je to vlastne zac?" zeptala se.
"Zjevne chameleoni v míre, jaká nemá obdoby. Ackoli si nejsem jistý, jestli je clovek oprávnený oznacovat je za chameleony, ponevadž technicky mají chameleoni schopnost pouze... " "Co je to vlastne zac?" opakovala Sarah netrpelive.
"Fakticky, rekl bych, že to je druh Carnotaurus sastrei. Ve verzi z Patagonie. Zvíre tri metry vysoké, s charakteristickou hlavou - všimla jste si tech krátkých, buldocích tlam a páru velkých rohu nad ocima? Témer jako krídla..." "Jsou to masožravci?" "Ano, samozrejme, mají..." "Kde je Thorne?" "Zašel do té skupiny keru napravo, pred chvílí. Nevidím ho, ale..." "Co podnikneme?" zeptala se.
"Podnikneme?" rekl Levine. "Nejsem si jistý, jestli vám dobre rozumím." "Neco podniknout musíme," naléhala. Mluvila pomalu, jako by byl díte. "Musíme pomoct Thornovi, aby se dostal zpátky. " "Nevím jak," namítl Levine. "Ta zvírata musí vážit každé pres dve ste kilo. A jsou dve. Ríkal jsem mu, at v žádném prípade nevychází ven. Ale ted. . . "
Hardingová se zamracila. Stále vyhlížela z okna a rekla:
"Jdete a znovu zapnete svetla." "Radeji bych..." "Bežte zapnout ta svetla!" Levine naštvane šel. Práve vychutnával svuj pozoruhodný objev vlastnosti, jakou u dinosauru vubec nikdo neocekával ackoli ne, samozrejme, nikoli zcela bez precendensu mezi príbuznými obratlovci - a ted mu bude tahle malá svalovkyne poroucet! Levine se cítil dotcený. Koneckoncu ona ani nebyla porádný vedec. Provádela jakési výzkumy v terénu. Což nemelo s teorií nic spolecného. Patrila k tem lidem, co se hrabou ve zvírecích hovnech a myslí si, jaký nedelají originální výzkum. Príjemný život v prírode, ano, to k tomu patrilo. Ale veda to nebyla v žádném prípade...
"Zapnout!" zakricela Hardingová vyhlížející z okna.
Stiskl vypínac a vydal se nazpet k oknu.
"Vypnout!" Spešne se vrátil a svetla zase zhasl.
"Zapnout! " Odtrhla se od okna a prešla pres místnost. "To se jim nelíbí," rekla. "Pekne je to štve." "No, pravdepodobne existuje reakcní doba.. ." "Jo, taky si myslím. Tak. Otevrete to." Sebrala z jedné prihrádky plnou hrst svítilen a podala mu je, pak prešla k sousednímu drátenému košíku a sebrala tam baterie. "Doufám, že ješte nejsou vybité." "Co budete podnikat?" zeptal se Levine.
"My," odvetila zasmušile. "My budeme podnikat."
Thorne stál v temném skladišti a vyhlížel otevrenými dvermi ven. V prodejne kdosi neustále rozsvecoval a zhasínal svetlo.
Potom zustalo na okamžik zapnuté, ale pak náhle opet zhaslo. Prostranství pred skladištem ozarovalo pouze mesícní svetlo.
Zaslechl pohyb, tiché zašustení. Znovu slyšel dech. A pak uvidel dva dinosaury pohybující se vzprímene, s pevnými ocasy. Jak šli, zdálo se, že se vzory na jejich kuži promenují, takže bylo obtížné neztratit je z ocí. Mírili smerem ke skladišti.
Dorazili ke vchodu a mesícní svetlo ozarující je zezadu zretelne vykreslilo jejich siluety. Konecne bylo jasné, jak skutecne vypadají. Pripomínali malé tyrannosaury, až na to, že meli výrustky nad ocima a velice malické, skorem pahýlovité prední koncetiny. Masožravci sklonili hranaté hlavy a obezretne nahlédli dovnitr do skladište. Cichali a odfrkávali. Ocasy jim vzadu pomalu šlehaly sem a tam.
Byli v podstate príliš velicí, než aby lezli dovnitr, a Thorne na okamžik zadoufal, že to ani neudelají. Jenže pak první z nich sehnul hlavu, zavrcel a prošel vchodem.
Thorne zatajil dech. Snažil se vymyslet, co podniknout, ale vubec nic ho nenapadalo. Zvírata si pocínala metodicky, první ustoupilo stranou, aby mohlo prolézt dovnitr i druhé.
Náhle se od bocní steny prodejny odlepilo pul tuctu zárivých svetel, vrhajících dlouhé paprsky. Svetla se pohybovala a rozstríkla se dinosaurum po telech. Zacala komíhat sem a tam pomalými nevypocitatelnými pohyby, jako svetlomety u auta.
Dinosaury bylo zretelne videt, a to se jim nelíbilo. Zavrceli a pokusili se pred svetly uniknout, avšak paprsky se pohybovaly plynule, opet si je našly a zkrížily se na nich. Jak jim svetla ozarovala tela, kuže reagovala tím, že zesvetlela a sledovala pohyb paprsku. Zvíratum naskakovaly po telech bílé pruhy, které tmavly a znovu se objevovaly.
Svetla se ani na okamžik nezastavila, jen v tech okamžicích, kdy svítila dinosaurum prímo do tvárí a do ocí. Zvírata mrkala velikýma ocima umístenýma pod výbežky pripomínajícími krídla, kroutila a pohazovala hlavami, jako kdyby je obtežovaly mouchy.
Dinosauri podlehli rozcílení. Obrátili se, vycouvali ze skladište a vydali smerem proti blížícím se svetlum hlasitý rev.
Avšak svetla se neprestala približovat, komíhala nocí sem a tam. Pohybovala se ve složitých, matoucích krivkách.
Dinosauri znovu zarvali a naznacili hrozivý výpad proti svetlum. Byla na nem však patrná váhavost. Zjevne se jim nelíbilo, že se svetla už natolik priblížila. Následující okamžik se dinosauri odplížili a svetla je pronásledovala, hnala je pryc až za tenisový kurt.
Thorne vyrazil kupredu.
Slyšel, jak Hardingová ríká: "Doktore? Radeji odsud zmizíme, než je napadne, aby se sem vrátili." .
Thorne se rychle rozbehl svetlum v ústrety. Zjistil, že stojí vedle Levina a Hardingové. Mávali sem a tam plnými hrstmi baterek.
Všichni spolecne se vrátili do samoobsluhy.
Když prošel dovnitr, Levine zabouchl dvere a zhroutil se na ne. "V živote jsem nemel takový strach."

"Richarde," okrikla ho Hardingová chladne. "Seber se!" Prešla pres místnost a vrátila baterky na regál.
"Vyjít ven bylo šílenství," odvetil Levine a trel si celo. Byl promocený potem, na košili mel temné skvrny.
"Fakticky to byla tutovka," rekla Hardingová. Obrátila se na Thorna. "Možná jste si všiml, že jejich kuže má jistou reakcní dobu. Je velice krátká ve srovnání rekneme s chobotnicí, ale presto patrná. Predpokládala jsem, že se tihle dinosauri budou chovat stejne jako všechna zvírata, která se spoléhají na kamufláž. V podstate to jsou lovci útocící ze zálohy. Nejsou nijak zvlášt rychlí nebo pohybliví. Dokáží stát nehybne celé hodiny v prostredí, které nepodléhá zmene, takže úplne splynou s pozadím a vyckávají, dokud neprojde kolem nejaká nic netušící potrava. Ale když se musí prizpusobovat neustále se menícím svetelným podmínkám, vedí, že se nemohou ukrýt. Znervózní. A když znervózní dostatecne, nakonec utecou. Což je presne to, co se stalo." Levine se obrátil a vztekle pohlédl na Thorna. "Všechno to byla vaše vina! Kdybyste necoural ven, jen tak na výlet..." "Richarde," prerušila ho Hardingová. "Potrebujeme benzín, anebo se odsud nikdy nedostaneme. Vy se odsud nechcete dostat?" Levine neodpovedel. Tiše zuril.
"Tedy," rekl Thorne, "v tom skladišti stejne žádný benzín nebyl." "Haló, vy všichni," zvolala Sarah. "Podívejte, kdo se na nás prišel podívat!" Blížil se k nim Arby opírající se o Kelly. Prevlékl se do šatu, které objevil v prodejne: mel na sobe plavky a tricko s krátkým rukávem s nápisem "InGen - Genové inženýrství" a pod tím "My tvoríme budoucnost." Arby mel monokl na oku, oteklou lícní kost a tržnou ránu na cele, kterou mu Hardingová obvázala. Nohy a ruce mel samou modrinu. Ale dokázal sám jít a vyloudit kyselý úsmev. .
"Tak jak se cítíš, synku?" zeptal se ho Thorne.
"Víte, co bych si ted prál ze všeho nejvíc?" rekl Arby.
"Co?" usmál se Thorne.
"Kolu," rekl Arby. "A hrst aspirinu."
Sarah se sehnula nad Malcolmem. Tiše si pobrukoval a hledel do stropu. "Jak se darí Arbymu?" zeptal se.
"Bude v porádku." "Nepotrebuje morfin?" "Ne, myslím, že ne." "To je dobre," rekl Malcolm. Natáhl ruku a zacal si soukat rukáv vzhuru.
Thorne vymetl z mikrovlnné trouby hnízdo a ohrál plechovku dušeného hovezího. Našel balícek papírových talíru pomalovaných motivy svátku Všech svatých - maskami z dýne a netopýry - na rozdelil na ne jídlo. Obe deti hladove hltaly.
Podal talír Sarah, pak se obrátil na Levina. "A co vy?" Levine se díval z okna. "Ne." Thorne pokrcil rameny.
Prišel Arby, držel prázdný talír. "Nezbylo ješte?" "Jiste," rekl Thorne. Podal mu svuj vlastní talír.
Levine poodešel a prisedl si k Malcolmovi. "No, prinejmenším jsme meli pravdu v jednom," rekl. "Tenhle ostrov je skutecný ztracený svet - puvodní, nedotcený ekologický systém.
Od zacátku jsme meli pravdu." Malcolm se po nem podíval a zvedl hlavu. "Deláš si srandu?" rekl. "A co všichni ti zdechlí apatosauri?" "O tom jsem premýšlel," priznal Levine. "Zabili je raptori, naprosto zjevne. A raptori je pak.. ."
"Raptori že udelali co?" rekl Malcolm. "Pritáhli si je do hnízdište? Každé z tech zvírat váží padesát tun, Richarde.
Ani sto raptoru by je neutáhlo. Ne, ne." Zasténal. "Ty zdechliny tam musela spláchnout reka, do toho ohybu, kde je pak vyplavila na breh. Raptori si udelali hnízdo prímo u skvelého zdroje potravy - u mrtvých apatosauru." "No, možná..." "Jenže proc je tu tolik mrtvých apatosauru, Richarde? Proc se žádné z tech zvírat nedožije dospelosti? A proc je na ostrove tolik dravcu?" "Samozrejme, potrebujeme ješte další informace.. ." zacal Levine.
"Ne, nepotrebujeme," prerušil ho Malcolm. "Copak jsi neprocházel laboratorí? Odpoved už prece známe." "A jakou?" zeptal se Levine podrážděne.
"Priony," rekl Malcolm a zavrel oci.
Levine se zamracil. "Co to jsou priony?" Malcolm zasténal.
"Iane," naléhal Levine. "Co to jsou priony?" "Jdi pryc!" rekl Malcolm a odehnal ho mávnutím ruky.

Arby se stocil do kouta a nemel daleko od spánku. Thorne svinul jedno z tricek a dal je chlapci pod hlavu. Arby cosi zamumlal a usmál se.
V nekolika okamžicích zacal pochrupovat.
Thorne se zvedl a prešel k Sarah, která postávala u okna.
Venku se obloha nad stromy zacínala rozjasnovat a vybarvovala se svetle modre.
"Kolik casu nám zbývá?" zeptala se.
Thorne pohlédl na hodinky. "Asi tak hodina." Zacala precházet sem a tam. "Musíme nekde získat benzín," rekla. "Když budeme mít benzín, mužeme odjet džípem na heliport." "Jenže tady žádný benzín není," namítl Thorne.
"Musí tu prece nekde být." Stále precházela. "Vyzkoušel jste pumpu..." "Ano. Tam není ani kapka." "A co uvnitr v laboratorích?" "Myslím, že ne." "Kde jinde? A co trajler?" Thorne zavrtel hlavou. "Tohle je jenom vlecnák. Vlastní generátor a nádrže na benzín mel ten druhý. Jenže spadl ze skály. " "Treba nádrže pri pádu nepopraskaly. A porád ješte máme motocykl. Možná bych tam mela zajet a. . . " "Sarah," prerušil ji.
"Za pokus to stojí." "Sarah. . . " Levine pronesl tiše od okna: "Hlavy vzhuru. Máme návštevu. "

DOBRÁ MATKA
V predjitrním svetle dinosauri vylezli z houštin a zamírili prímo k džípu. Bylo jich šest, velikánských hnedých zvírat. Byla ctyri a pul metru vysoká a mela podivne zakrivené cenichy pripomínající kachní zobák.
"Maiasauri," rozpoznal Levine. "Nevedel jsem, že tu nejací jsou." "Co to provádejí?" Veliká zvírata se shromáždila kolem džípu a okamžite jej zacala rvát na kusy. Jedno odtrhlo zbytek strešní plachty. Jiné popadlo ocelovou výztuž strechy a rozkývalo vozidlo ze strany na stranu.
"Tomu nerozumím," rekl Levine. "Jsou to prece hadrosauri.

Býložravci. Taková agresivita je pro ne naprosto atypická." "Hmm," podotkl Thorne.
Zatímco je pozorovali, maiasauri džíp prevrhli. Vuz se s rachotem prevrátil na bok. Jedno z dospelých zvírat zvedlo tlapu a šláplo na dvírka. Obrovská tlapa se proborila dovnitr.
Když se džíp prevrátil, na zem se vysypala dve bílá pouzdra z penového polystyrenu. Zdálo se, že pozornost maiasauru se zameruje predevším na ona pouzdra. Ohryzávali polystyren a úlomky bílé penové hmoty pohazovali kolem. Cinili se horecne, jakoby v extázi.
"Neco na zub?" komentoval Levine. "Nejaká dinosaurí pochoutka? Co?" Pak se z jednoho pouzdra odtrhlo víko a všichni uvnitr spatrili prasklé vejce. Z vejce vycuhoval kousek vráscité kuže. Maiasauri okamžite pribrzdili. Jejich pohyby se nyní staly opatrné, jemné. Troubili a vrceli.
Veliká tela zvírat bránila lidem ve výhledu.
Ozval se pisklavý zvuk.
"To se mi snad zdá," rekl Levine.
Na zemi se objevilo malické zvírátko. Telícko melo svetlounce hnedavé, témer bílé. Pokoušelo se udržet na nohách, ale okamžite upadlo. Bylo sotva tricet centimetru dlouhé a kolem krku melo vráscité kožní záhyby. V nekolika okamžicích se vedle nej potácelo druhé.
Hardingová si povzdechla.
Jeden z maiasauru zvolna sklonil obrovskou hlavu a jemne nabral mláde širokým pyskem. Zvedl hlavu a tlamu držel otevrenou. Mláde sedelo klidne na jazyku dospelého zvírete, a jak se zvedalo vysoko do vzduchu, rozhlíželo se kolem malickou hlavickou.
Druhé mláde také zvedli nahoru. Dospelí ješte okamžik kroužili kolem, jako by si nebyli jistí, zda svou práci v porádku dokoncili. Pak zvírata hlasite zahoukala a všechna se vydala pryc.
Zanechala za sebou zdemolované, rozdupané auto.
"Hádám," rekl Thorne, "že problémy s benzínem už nemáme. " "Myslím, že ne," souhlasila Sarah.
Thorne si prohlížel trosky džípu a vrtel hlavou. "Je to horší než po celním nárazu," komentoval. "Ten vuz vypadá, jak by prošel lisem. Nebyl proste stavený na takové zacházení." Levine si odfrkl. "Konstruktéri v Detroitu sotva ocekávali, že se po nem projde petitunové zvíre." "Víte," rekl Thorne. "Docela bych chtel videt, jak by po necem takovém vypadalo naše auto." "Myslíte proto, že jste ho vyztužili?" "Ano," pritakal Thorne. "Fakticky jsme ho postavili tak, aby sneslo fantastické tlaky. Prohnali jsme to pocítacovými programy, pridali karbonové mrížkové výztuže, celé..." "Pockat," skocila mu do reci Hardingová, která se odvrátila od okna. „O cem to mluvíte?" „O tom druhém autu," rekl Thorne.
„O jakém druhém autu?" „O tom, co jsme sem privezli," vysvetlil. „O Exploreru." "Jasne!" rekla náhle vzrušene. "Existuje prece ješte jedno auto! Úplne jsem zapomnela! Explorer!" "No, to už je ovšem jen historie," podotkl Thorne. "Vcera v noci, když jsem se vracel k trajleru, zkratoval. Projel jsem louží a vuz zkratoval." "Tak? A nedalo by se treba...." "Ne," Thorne zavrtel hlavou. "Takhle veliký zkrat vyhodí regulátor napetí. Je to elektrické auto. Je po nem." "Prekvapuje me, že nemáte pro takový prípad jistice." "No, dríve jsme je tam nemontovali, ale na tomhle posledním modelu..." Hlas mu selhal. Zavrtel hlavou. "Nemužu tomu uverit." "To auto má jistice?" "Ano. Eddie je tam na poslední chvíli namontoval." "Takže by se dalo uvést do provozu?" "Ano, pravdepodobne dalo, kdybyste znovu spustila jistice. " "Kde je?" rekla. Zamírila k motocyklu.
"Nechal jsem ho na postranní ceste, která klesá z hrebenové silnice dolu k posedu. Ale Sarah..." "Je to naše poslední nadeje," rekla. Nasadila si na hlavu sluchátka, mikrofon si narovnala pred ústa a vytlacila motocykl ze dverí. "Udržujte se mnou spojení," požádala. "Pojedu najít to auto." Sledovali ji z oken. Ve svetle casného jitra naskocila na motocykl a prudce vyrazila nahoru do kopce.
Levine pozoroval, jak odjíždí. "Co si myslíte, jaké má šance?" Thorne jen zavrtel hlavou.

V rádiu zapraskalo. "Doktore?" Thorne zvedl mikrofon. "Ano, Sarah." "Vyjíždím ted na vrcholek kopce. Vidím... je jich šest." "Raptoru?" "Jo. Jsou... ehm. Poslechnete. Pojedu radeji jinou cestou.
Vidím..." V rádiu zapraskalo.
„Sarah?" Spojení se prerušilo.
"..cosi jako zvírecí stezku... tady... myslím, že to bude... " "Sarah," rekl Thorne. "Ztrácím spojení." "...lepší. Takže mi... držte palce." V rádiu slyšeli rachocení motorky. Pak zaslechli ješte jiný zvuk, což mohlo být vrcení nejakého zvírete stejne jako poruchy v príjmu. Thorne se naklonil kupredu a pridržel si sluchátko tesne u ucha. Pak v nem náhle cvaklo a nastalo ticho.
"Sarah?" zavolal.
Žádná odpoved.
"Možná, že to vypnula," navrhl Levine.
Thorne zavrtel hlavou. „Sarah?" Nic.
Vyckávali.
Nic.
"K certu!" zasakroval Thorne.
Cas se vlekl. Levine postával u okna a hledel ven. Kelly pobrekávala v koutku. Arby ležel vedle Malcolma a tvrde spal. A Malcolm si cosi nemelodicky pobrukoval.
Thorne sedel na podlaze uprostred místnosti a opíral se zády o pult s pokladnou. Každou chvíli zvedal rádio a pokoušel se dovolat Sarah, ale nikdy nedostal odpoved. Vyzkoušel všech šest kanálu. Na žádném z nich se neozývala. Nakonec se prestal snažit.

V rádiu zapraskalo. "...zatracený krám! Nikdy nic porádne nefunguje!" Zavrcení. "Nemužu'"rijít na to, jak se taková... vec... sakra!" Levine se na opacné strane místnosti naprímil.
Thorne popadl rádio. "Sarah? Sarah?" "Konecne!" rekla, prerušovalo ji praskání. "Kde jste k certu vezel, doktore?" "Jste v porádku?" "Samozrejme že jsem v porádku." "Máte nejakou poruchu na rádiu. Ztrácíte se z príjmu." "Jo? A co mám delat?" "Pokuste se šroubovákem pritáhnout kryt na bateriích.
Pravdepodobne se uvolnil." "Ne. Myslím, co mám delat s tím autem?" "Cože?" podivil se Thorne.
"Jsem u toho auta, doktore. Jsem tady. Co mám delat?" Levine pohlédl na hodinky. "Dvacet minut do príletu helikoptéry," rekl. "Víte, mohla byste to ješte tak akorát stihnout."

DODGSON
Dodgson procitl na podlaze betonového stavení, celé telo mel ztuhlé a bolavé. Zvedl se na nohy a vyhlédl z okna. Na svetle modré obloze spatril rudé šmouhy. Otevrel dvere budovy a vyšel ven.
Trpel strašnou žízní a byl celý rozlámaný. Vydal se na cestu, pod baldachýn stromu. Džungle kolem nej byla za casného jitra tichá. Potreboval vodu. Vodu potreboval víc než cokoli jiného na svete. Kdesi po své levici zaslechl tiché bublání potucku. Zamíril tím smerem a hned se vlekl rychleji. .
Pres koruny stromu videl, jak se obloha rozjasnuje. Vedel, že Malcolm a jeho parta jsou ješte stále zde. Musí mít nejaký plán, jak se z tohohle ostrova dostat. Jestli mohli oni, muže on taky.
Prešel nevysoký kopec a pohlédl dolu do strže, jíž protékal potok. Vypadal cistý. Spešne se spustil dolu a cestou uvažoval, jestli opravdu není znecistený. Nakonec si rekl, že se na to vykašle. Tesne predtím, než k potoku dorazil, zakopl o šlahoun divoké révy, upadl a zasakroval.
Vydrápal se na nohy a rozhlédl se. Spatril, že to, pres co upadl, nebyl šlahoun révy.
Byl to popruh zeleného batohu.
Dodgson za popruh zatáhl a celý batoh vyklouzl z houští. Byl rozervaný na cucky a pokrytý zaschlou krví. Jak za nej zatáhl, mezi kapradiny se zacal sypat jeho obsah. Všude bzucely mouchy. Ale Dodgson videl fotoaparát, kovovou krabici na potraviny a plastikovou láhev na vodu.
Rychle prohlédl okolní kapradiny. Avšak mnoho jiného už nenalezl, krome nekolika rozteklých cokoládových tycinek. Dodgson se napil vody a pak si uvedomil, že má strašlivý hlad. Trhnutím otevrel kovovou krabici v nadeji, že tam najde neco slušného k snedku. Jenže krabice žádné jídlo neobsahovala. Byla vystlaná tesnením z penové hmoty.
A uprostred tesnení byla vysílacka.
S cvaknutím ji zapjal. Kontrolka napetí ostre zazárila. Prepínal z jednoho kanálu na druhý, ale všude slyšel jen praskání statické elektriny.
Pak se ozval mužský hlas: "Sarah? Tady je Thorne.
Sarah?" Po chvilce odpovedel ženský hlas. "Doktore? Slyšíte me?
Ríkala jsem, že už jsem u auta." Dodgson se zaposlouchal a usmál se.
Takže tu bylo auto.
Thorne v prodejne si pridržoval rádio u ucha. "Fajn," rekl.
"Sarah? Poslouchejte dobre. Nastupte do auta a udelejte presne to, co vám reknu." "Bezva, fajn," souhlasila. "Ale nejdrív mi neco povezte. Je tam Levine?" "Je tady." V rádiu zapraskalo. "Zeptejte se ho, jestli hrozí nejaké nebezpecí od zeleného dinosaura asi metr dvacet vysokého, který má takové vypouklé celo." Levine prikývl. "Reknete, že ano. Ríká se jim pachycephalosauri. " "Ríká, že ano," opakoval Thorne. "Jsou to cephalocosi a mela byste být opatrná. Proc?" "Protože jich je tady asi padesát, všude kolem auta."

EXPLORER
Explorer se usadil uprostred zastíneného a potemnelého úseku cesty, zakrytého previslými stromy. Auto se zastavilo ihned za proláklinou, kde se predchozího vecera bezpochyby nacházela velikánská louže. Nyní se louže promenila v bahnište, díky približne tuctu zvírat, která v nem ležela, cákala, pila a povalovala se na okrajích. Byli to zelení dinosauri s vypouklinami na hlavách, které už nekolik minut pozorovala, a pokoušela se rozhodnout, jak si má pocínat dál.
Protože zvírata nebyla jen v okolí bahnište, ale nacházela se i prímo pred autem a všude kolem.
Sledovala pachycephalosaury s nepríjemnými pocity. Hardingová strávila spoustu casu v terénu mezi divokými zvíraty, ale obvykle se zvíraty, která dobre znala. Z mnoha zkušeností dobre vedela, do jaké vzdálenosti se k nim muže priblížit, a za jakých okolností. Kdyby tohle bylo stádo pakonu hrívnatých, vešla by mezi ne bez zaváhání. Kdyby stála pred stádem amerických bizonu, byla by opatrná, ale stejne by se tam odvážila. Ale kdyby mela pred sebou stádo afrických buvolu, nepriblížila by se ani na krok.
Pritiskla si mikrofon na ústa a zeptala se: "Kolik nám zbývá casu?" "Dvacet minut." .
"Takže bych se do toho mela už radeji pustit," rekla. "Máte nejaký nápad?" Nastala odmlka. Poruchy zapraskaly. "Levine ríká, že o techhle zvíratech nikdo nic neví, Sarah. " "To poteší." "Levine ríká, že se nikdy nenašla kompletní kostra. Takže o jejich chování se mužeme jenom dohadovat, krome toho, že jsou pravdepodobne agresívní." "Cím dál líp, " komentovala.
Prohlížela si postavení auta vzhledem k previslým stromum. Bylo to stinné místecko, ve svetle casného jitra tiché a mírumilovné.
V rádiu zapraskalo. "Levine ríká, že byste se mohla pokusit pomalu vejít mezi ne a sledovat, jestli vás stádo nechá projít. Ale nedelat žádné prudké pohyby, žádná prudká gesta." Dívala se na zvírata a pomyslela si: Tahle vypouklá cela prece nemají jen tak pronic zanic.
"Ne, díky," odpovedela. "Zkusím neco jiného."

"Co?"

Levine se v samoobsluze zeptal: "Co ríkala?" "Povídala, že zkusí neco jiného." "Jako co?" rekl Levine. Prešel k oknu a vyhlédl ven. Obloha se rozjasnovala. Zamracil se. Tady se skrývá neco podivného, uvažoval. Neco, co sice mel uložené kdesi v zapadlém koutecku mozku, ale nikdy o tom dosud nepremýšlel.
Týkalo se to cehosi spjatého s denním svetlem...
A územím.
Území...
Levine znovu vzhlédl k obloze a pokusil si složit všechno dohromady. Jaký to znamená rozdíl, že se rozednívá? Zavrtel hlavou a myšlenku na okamžik zaplašil. "Jak dlouho trvá, než se znovu zapnou jistice?" "Jenom minutu ci dve," odvetil Thorne.
"Pak by ješte porád byl cas," mínil Levine.
Z rádia se ozvalo sycení poruch a pak zaslechli Hardingovou, jak ríká: "Fajn, jsem nad autem." "Kde jste?" "Jsem nad autem," opakovala. "Na strome."
Hardingová se sunula po vetvi smerem od kmene a cítila, jak se pod ní sklání. Vetev se zdála ohebná. Lezla ted tri metry nad autem a klesala dolu. Zezdola po ní sice vzhlédlo jen nekolik málo zvírat, avšak stádo se celkove zdálo nepokojné. Zvírata válející se v bahne povstala, zacala se otácet a kroužit kolem dokola. Videla, že dinosauri nervózne švihají ocasy sem a tam.
Posunula se dál a vetev se ohnula ješte vice. Po nocním lijáku byla kluzká. Pokusila se odhadnout svou pozici nad autem. Je to docela dobré, pomyslela si.
Náhle jedno ze zvírat zaútocilo na kmen stromu, na který vyšplhala, a tvrde do nej trklo celem. Náraz byl prekvapive silný. Strom se celý zatrásl, její vetev sebou švihla nahoru a dolu a Sarah se musela držet zuby nehty.
Pruser, pomyslela si.
Vetev se vymrštila vzhuru, znovu klesla a pak už se Sarah vysmekla z rukou. Dlane jí sklouzly po vlhké kure a po listí a zrítila se dolu. V posledním okamžiku si všimla, že dopadne úplne mimo auto. Pak se tvrde rozplácla na rozbahnené zemi.
Prímo uprostred zvírat.
Rádio zapraskalo. "Sarah?" rekl Thorne.
Žádná odpoved neprišla.
"Co provádí ted?" Levine zacal nervózne precházet. "Kéž bychom mohli sledovat, co delá."
Kelly v rohu místnosti procitla a protrela si oci. "Tak proc nepoužijete video?" "Jaké video?" zeptal se Thorne.
Kelly ukázala na klávesnici pokladny. "To je prece pocítac. " "Pocítac?" "Jo. Aspon si myslím."
Kelly usedla na židli u pokladny a zívla. Vypadalo to jako hloupý terminál, což znamenalo, že pravdepodobne má jen omezený prístup, ale stejne stálo za to se o neco pokusit. Zapjala jej. Nic se nestalo. Zacvakala sítovým spínacem sem tam. Nic.
Z pocitu marnosti natáhla nohu a kopla do kabelu pod stolem. Sehnula se a uvidela, že terminál je odpojený od síte. Takže zastrcila kabel do zástrcky.
Obrazovka se rozzárila a objevilo se na ní jedno jediné slovo:
LOGIN:
Vedela, že aby mohla pokracovat dál, potrebuje znát heslo.
Vedel je Arby. Ohlédla se a uvidela, že porád ješte spí. Nechtela ho budit. Vzpomnela si, že je napsal na kousek papíru a zastrcil si ho do kapsy. Možná že jej má ješte stále v šatech, napadlo ji. Prešla pres místnost, našla kupku jeho mokrých, zablácených šatu a zacala mu prevracet kapsy. Našla jeho peneženku, klíce od domu a ješte další veci. Konecne v jeho zadní kapse nalezla také útržek papíru. Byl promocený a postríkaný od bláta. Inkoust se rozpil, ale Kelly ješte stále dokázala precíst, co na nem bylo napsáno:
VIG/&#849/
Kelly uchopila papír a vrátila se k pocítaci. Peclive opsala všechny znaky a stiskla return. Obrazovka se vycistila a pak se na ní objevilo neco nového. Prekvapilo ji to. Lišilo se to od toho, co videla predtím v trajleru.

In Gen Site B Network Services

Byla v systému. Jenže celá tahle vec vypadala odlišne. Možná proto, že není napojená na radiosít, pomyslela si. Musela se nalogovat prímo na systém laboratorí. Byla tady propracovanejší grafika, protože terminál byl pripojený kabelem.
Možná že tu dokonce meli optická vlákna.
Levine na druhém konci místnosti rekl: "Kelly? Tak co je?" "Pracuje se na tom," odvetila.
Opatrne zacala psát. Na obrazovce se rychle objevily rady ikon, jedna vedle druhé.
In Gen
Site B Network Services
Chápala, že se dívá na jakési grafické rozhraní, avšak význam obrázku jí nebyl jasný a žádné vysvetlení tu nikde nebylo. Lidé, kterí tenhle systém používali, byli vyškolení, aby vedeli, co jaký obrázek znamená. Jenže Kelly to netušila. Chtela se dostat na systém videa, avšak tady žádný obrázek nicím nepripomínal, že by se mohlo jednat o video. Postupovala pomocí kurzoru a lámala si hlavu, co má podniknout dál.
Rozhodla se, že bude proste hádat. Vybrala si ikonu ve tvaru kára vlevo dole a odklikla ji.

"Ach," uniklo jí znepokojene.
Levine vzhlédl. "Neco se stalo?" "Nic," odpovedela. "Všechno v porádku." Rychle odklikla záhlaví a dostala se nazpet do hlavního menu. Tentokrát zkusila jednu z trojúhelníkových ikon.
Obrázek na monitoru se promenil:
A mám to! pomyslela si. Obrázek okamžite zmizel a pres monitor zacaly prebíhat zábery jednotlivých videokamer z terénu. Na malém monitoru pokladny byly obrázky malické, ale nyní byla v oblasti, kde se vyznala, a s použitím kurzoru se rychle pohybovala a obraz upravovala.
"Co to vlastne hledáte?" zeptala se.
"Explorer," odvetil Thorne.
Odklikla na obrazovku. Záber se zvetšil. "Mám ho," oznámila.
"Fakt?" ozval se Levine prekvapene.
Kelly na nej pohlédla a potvrdila: "Jo, mám." Oba dva muži k ní pristoupili a pres rameno jí hledeli na obrazovku. Videli Explorer, na ceste prekryté korunami stromu. Videli pachycephalosaury, spoustu pachycephalosauru pobíhajících kolem auta. Zvírata trkala do pneumatik a do predního nárazníku.
Ale nikde nevideli Sarah.
"Kde je?" podivil se Thorne.

Sarah Hardingová byla pod autem, ležela tvárí prímo v bahne. Když spadla ze stromu, zalezla sem - bylo to jediné místo, kde se dalo ukrýt - a nyní hledela na nohy zvíratum, která kroužila kolem ní.
"Doktore?" zavolala. "Jste tam? Doktore? Doktore!" Jenže to zatracené rádio už zase nefungovalo. Pachycephalosauri dupali a pofrkáva1i a pokoušeli se dostat pod auto, na ni.
Rozpomnela se, že Thorne ríkal cosi o utažení krytu baterií. Sáhla dozadu po krabicce, našla ji a vší silou kryt utáhla.
Ve sluchátcích jí okamžite zacaly praskat poruchy.
"Doktore!" zavolala.
"Kde jste?" ozval se Thorne.
"Pod autem." "Proc? Už jste se o to pokusila?" "Pokusila o co?" "Spustit elektriku. Nastartovat auto." "Ne," odvetila. "Nepokusila jsem se spustit nic, spadla jsem. " "No, když už jste tam dole, mužete zkontrolovat jistice," poradil jí Thorne.
"Jistice jsou pod autem?" "Nekteré. Podívejte se k predním kolum." Švihla sebou a sklouzla blátem. "Dobre. Dívám se." "Hned za predním nárazníkem je krabicka. Hodne vlevo." "Vidím ji."
"Dokážete ji otevrít?" "Myslím, že ano." Priplazila se kupredu a zatáhla za západku. Vícko odpadlo. Dívala se na tri cerné prepínace. "Vidím tri prepínace a všechny smerují nahoru." "Nahoru?" "Smerem k predku auta." "Hmmm," odvetil Thorne. "Z toho nejsem moudrý. Dokážete precíst, co je tam napsáno?" "Ano. ,15 VV' a pak ,02 R'." "Jasne," rekl. "To vysvetluje všechno." "Co?" "Krabice je namontovaná obrácene. Prehodte všechny prepínace na opacnou stranu. Jste suchá?" "Ne, doktore. Jsem mokrá jako myš a válím se v nejakém zatraceném bahne." "Dobre, tak použijte rukáv nebo neco." Hardingová se pritáhla kupredu a priplazila se k nárazníku.
Nejbližší pachycephalosaurus odfrkl a trkl do nej. Zvírata se sklonila k zemi a zkroutila krky, jak se na ni snažila dostat.
"Desne jim smrdí z huby," rekla.
"Opakujte ješte jednou?" "To nic." Prehodila prepínace, jeden po druhém. Zaslechla hucení, z auta nad svou hlavou.
"Fajn. Hotovo. Auto vydává nejaké zvuky." "To je dobre," rekl Thorne.
"Co mám udelat ted?" "Nic. Radeji vyckejte." Ležela na zádech v bahne a pozorovala nohy pachycephalosauru. Pohybovaly se, dupaly všude kolem ní.
"Kolik zbývá casu?" "Asi deset minut." "No, drží me pekne tady dole, doktore." "Já vím." Prohlížela si zvírata. Kroužila všude kolem auta. Jestli se vubec neco zmenilo, pak se zdála ješte vydrážděnejší a ješte rozrušenejší než predtím. Dupala nohama a netrpelive nabírala vzduch. Proc jsou tak rozcilená, lámala si hlavu. A pak, náhle, se všechna dala dunive na úprk. Pachycephalosauri se hnali smerem k predku auta a dál, po ceste pryc. Sarah zmenila polohu, aby mohla sledovat, jak utíkají.
Nastalo ticho.
"Doktore?" rekla.
"Jo." "Proc utekli?" "Zustante pod autem," rekl Thorne.
"Doktore?" "Nemluvte." Rádio se s cvaknutím vypnulo.
Vyckávala, aniž si byla jistá, co se vlastne deje. V Thornove hlase zaslechla napetí. Nechápala proc. Najednou však zaslechla tiché šouravé zvuky, a když se podívala tím smerem, spatrila dve nohy stojící u ridicových dvírek.
Dve nohy v zablácených botách.
V mužských botách.
Hardingová se zamracila. Ty boty poznávala. Poznávala i khaki kalhoty, ackoli ted byly zacákané koláci bahna.
Byl to Dodgson.
Mužovy boty se obrátily prímo k dvírkum. Zaslechla, jak cvakla klicka.
Dodgson nastupoval do auta.
Hardingová zareagovala tak rychle, že si to ani neuvedomila. Zavrcela, švihla sebou, vystrcila obe ruce, uchopila nohy za kotníky a vší silou zatáhla. Dodgson upadl a vyrazil pritom prekvapený výkrik. Pristál na zadku a obrátil se, tvár mel temnou a vzteklou.
Uvidel ji a zamracil se ješte víc. "Ale do prdele," rekl.
"Myslel jsem, že už jsem s vámi skoncoval na tom clunu." Hardingová zrudla vzteky a zacala se hrabat zpod auta.

Dodgson se zvedl na kolena, když byla venku sotva napul, ale v tom okamžiku ucítila, že zeme se zacíná trást. A okamžite pochopila proc. Videla Dodgsona, jak se ohlédl pres rameno a rozplácl se na zemi. Spešne se zacal cpát pod auto vedle ní.
Obrátila se v bahne a podívala se po délce auta. A uvidela tyrannosaura, jak se k nim blíží po ceste. Pri každém jeho kroku se zeme zachvela. Dodgson se nyní plazil doprostred auta a tlacil se na ni, ale nevenovala mu pozornost. Pozorovala obrovské nohy se zužujícími se drápy, jak dupou podél
auta. Pak se zastavily. Každá noha byla skorem metr veliká.
Slyšela, jak tyrannosaurus zavrcel.
Pohlédla na Dodgsona. Oci mel rozšírené hruzou. Tyrannosaurus zustal stát u auta. Veliká noha se pohnula. Slyšela, jak zvíre kdesi nahore cenichá. Pak znovu zavrcelo a hlava klesla dolu. Spodní celist se dotkla zeme. Oci nevidela, pouze spodní celist. Tyrannosaurus znovu zacenichal, dlouze a pomalu.
Cítil je.
Dodgson vedle ní se nezvladatelne trásl. Hardingová však byla podivne klidná. Vedela, co musí udelat. Rychle se presunula a prevrátila se tak, aby mela hlavu a ramena zaprená o zadní kolo auta. Dodgson se obrátil, aby se na ni podíval, práve v okamžiku, kdy mu zacala odtlacovat lýtka. Vystrkovala je zpod auta ven.
Zdešený Dodgson se s ní pustil do boje a pokusil se zasunout zpet, avšak její pozice byla mnohem pevnejší. Dodgsonovy boty se kousek po kousku vynorovaly ven do chladného jitrního svetla. Pak lýtka. Tlacila s takovým vzepetím, až sténala námahou, a sebrala všechny síly.
Dodgson rekl fistulí: "Co to k certu deláte?" Slyšela, jak tyrannosaurus zavrcel. Videla, jak se velikánská noha po hnula.
"Nechte toho!" vykrikl Dodgson. "Zbláznila jste se? Nechte toho!" Jenže Hardingová nepolevila. Zaborila mu nohu do ramena a tlacila s ješte vetším úsilím. Dodgson se jí ješte okamžik vzpíral, ale pak jeho telo povolilo a Hardingová uvidela, že tyrannosaurus svírá jeho nohy v zubech a vytahuje Dodgsona zpod auta ven.
Dodgson se jí zachytil za botu a pokusil se jí udržet, vytáhnout ji ven s sebou. Našla si botou jeho tvár a vší silou ho kopla. Sevrení povolilo. Klouzal od ní pryc.
Videla jeho zdešenou tvár, úplne popelavou, otevrená ústa.
Nevydal ani hlásku. Videla jeho prsty, jak se zarývají do zeme a zanechávají po sobe brázdy. A pak jeho telo vyjelo ven úplne. Všechno se odehrávalo v podivném tichu. Videla, jak se Dodgson obrací na záda a zvedá pohled vzhuru. Videla, jak na nej dopadá stín tyrannosaura. Videla, jak došlápla velikánská noha, a videla rozevrenou tlamu. A slyšela, jak Dodgson zacal rvát, když se tlama kolem nej sevrela a zvedla ho do výšky.
Dodgson cítil, jak se zvedá do vzduchu, šest metru nad zem, a celou dobu neustával v kriku. Vedel, že zvíre muže každým okamžikem stisknout zuby a že bude po nem. Jenže celisti se nesevrely. Dodgson cítil v bocích bodavou bolest, avšak celisti zustávaly otevrené.
Dodgson cítil, že ho zvíre odnáší nazpet do džungle, a neprestával kricet. Vysoké vetve ho šlehaly do tváre. Cítil horký dech zvírete, který ho ovíval z nozder. Na hrudník mu kapaly sliny. Myslel si, že zemre už jenom samou hruzou.
Avšak celisti se stále nezavíraly.
Uvnitr samoobsluhy sledovali na malém monitoru, jak si tyrannosaurus odnáší Dodgsona v tlame. V rádiu slyšeli tiché, vzdálené výkriky.
"Vidíte?" rekl Malcolm. "Buh existuje." Levine se zamracil. "Ten rex ho nezabil." Ukázal na obrazovku. "Podívejte, tady, vidíte, že porád ješte mává rukama?
Proc ho nezabil?"
Sarah Hardingová cekala tak dlouho, dokud krik neutichl.
Vydrápala se zpod auta a v jitrním svetle se postavila na nohy. Otevrela dvírka a nasedla za volant. Klícek byl v zapalování. Uchopila jej do zablácených prstu. Otocila jím.
Ozvalo se zabafání a pak tiché predení. Na palubní desce se rozsvítila spousta svetélek. Pak se rozhostilo ticho. Pojede to auto? Otocila volantem, šel hladce. Posilovac rízení fungoval.
"Doktore ?" "Ano, Sarah." "Auto je v porádku. Jedu zpátky." "Dobre," rekl. "Pospešte si." Zapjala pohon a cítila, jak prevody zabraly. Auto bylo nezvykle tiché, témer nehlucné. A proto také mohla zaslechnout tichý hukot vzdáleného vrtulníku.

ROZEDNENÍ
Projíždela pod hustým baldachýnem stromu, mírila k sídlišti. Slyšela, jak hluk helikoptéry nabývá na intenzite. Pak jí najednou rvala nad hlavou, skrytá korunami stromu. Sarah mela spuštené okénko a naslouchala. Zdálo se, že vrtulník prelétá napravo, smerem k jihu.
V rádiu cvaklo. "Sarah?" "Ano, doktore." "Poslechnete: s vrtulníkem nemáme spojení." "Dobre," rekla. Pochopila, co má udelat. "Kde je ta pristávací plocha?" "Na jihu. Asi patnáct set metru. Je tam mýtina. Jedte po hrebenové silnici."
Dorazila nahoru do míst, kde se cesta rozdvojovala. Videla, že hrebenová silnice mírí vpravo. "Dobre," souhlasila. "Jedu tam." "Reknete jim, at na nás pockají," žádal Thorne. "Pak se vratte a odvezte nás." "Všichni jsou v porádku?" zeptala se.
"Ano, všichni," potvrdil Thorne.
Zamírila po silnicce a zaslechla, že se zvuk helikoptéry promenuje. Uvedomila si, že už urcite pristává. Rotory se otácely dál, vrcely v hluboké tónine, což znamenalo, že pilot nechce vypínat motor.
Silnice zatácela vlevo.Hluk vrtulníku prešel v pridušené dunení. Pridala plyn, jela rychle, auto se v zatáckách naklánelo. Silnicka byla po nocním lijáku ješte stále mokrá. Prach se za ní nezvedal. Nikdo nemohl podle žádného náznaku poznat,

že tudy projíždí.
"Doktore? Jak dlouho budou cekat?" "To nevím," odpovedel Thorne v rádiu. "Už je vidíte?" "Ješte ne," rekla.

Levine vyhlížel z okna. Mezi korunami stromu pozoroval rozjasnující se oblohu. Nacervenalé šmouhy už zmizely. Nyní byla všude stejne jasne modrá. Definitivne nastalo rozednení.
Rozednení.. .
A pak se mu rázem všechno složilo dohromady. Když mu to došlo, úplne ho zamrazilo v zádech. Prešel k oknu na protejší strane, obrácenému na tenisový kurt. Podíval se do míst, kde v noci lovili ti dva carnotauri. Ted byli ti tam. Presne tak, jak se obával.
"To je zlé," rekl nahlas.
"Práve je osm," ozval se Thorne s pohledem na hodinky.
"Jak dlouho jí to potrvá?" zeptal se Levine.
"To nevím. Tri nebo ctyri minuty." "A pak zajet zpátky?" pokracoval Levine.
"Dalších pet minut." "Doufám, že tak dlouho vydržíme." Levine se neštastne mracil.
"Proc?" podivil se Thorne. "Nic nám prece neschází." "Behem nekolika minut," rekl Levine, "tahle místa zasáhnou prímé slunecní paprsky." "No a co?" podivil se Thorne. ..
V rádiu zarachtalo. "Doktore," ozvala se Sarah. "Už ji vidím. Vidím tu helikoptéru."
Sarah projela poslední zatáckou a po své levici spatrila pristávací plochu pro vrtulník. Helikoptéra už tam stála, lopatky vrtulí se tocily. Sarah spatrila, že silnice se znovu rozdeluje a že doleva z kopce dolu vede uzoucká cesta, mírí do džungle a pak ústí na mýtinu. Zamírila po ní a klesala v nekolika serpentinách, které ji prinutily zpomalit. Nyní opet projíždela džunglí, pod baldachýnem stromu. Cesta se srovnala, Sarah se stríkáním projela úzkým potuckem a pridala plyn.
Prímo pred ní zel a v baldachýnu stromu mezera, jíž videla na mýtinu zalitou sluncem. Videla také vrtulník. Jeho rotory se zacínaly roztácet rychleji - odlétal! Za sklem bubliny videla pilota s brýlemi proti slunci. Podíval se na hodinky, zavrtel hlavou smerem ke kopilotovi a pak zacal stroj zvedat.
Sarah zatroubila na houkacku a bláznive se vyrítila kupredu. Vedela ovšem, že ji nemohou slyšet. Auto drkotalo a poskakovalo na výmolech.
"Co je? Sarah! Co se deje?" Hnala se vpred, vyklánela se z okénka a kricela: "Pockejte! Pockejte!" Jenže helikoptéra už stoupala vzduchem a zvedla se tak, že jí zmizela ze zorného úhlu. Zvuk zacal utichat. Když se konecne s autem vyrítila z džungle na mýtinu, videla vrtulník, jak už mírí nad more a ztrácí se za skalnatým okrajem ostrova.
A pak najednou byl pryc.
"Zachovejme klid," rekl Levine, zatímco precházel tesnou místností. "Reknete jí, at se okamžite vrátí. A zachovejme klid." Zdálo se, že mluví sám k sobe. Precházel od jedné steny k druhé a pestí bušil do dreveného obložení. Neštastne zavrtel hlavou. "Jenom jí reknete, at si pospíší. Myslíte, že by se mohla vrátit za pet minut?" "Ano," pritakal Thorne.
"Proc? Co se deje, Richarde?" Levine ukázal z okna. "Rozednení," odvetil. "Jsme tu uvezneni za rozednení." "Byli jsme tu uveznení dokonce i v noci," namítl Thorne.
"A zvládli jsme to." "Jenže za denního svetla je to neco jiného," rekl Levine.
"Proc?" "Protože v noci," vysvetlil, „je to území camotauru. Ostatní zvírata sem pak nechodí. V noci jsme tu taky žádné jiné zvíre nevideli. Jenže jakmile se rozední, carnotauri už se nemužou skrývat. Ne na otevreném prostranství, ve slunecním svetle. Takže uprchnou. A pak už to tedy není jejich teritorium. " "Což znamená?" Levine zabloudil letmým pohledem ke Kelly sedící u pocítace. Zaváhal a pak rekl: "Proste vám na to dávám svoje slovo. Musíme se okamžite dostat odsud." "Jenže kam máme jít?"

Kelly sedela u pocítace a naslouchala, jak Thorne hovorí s doktorem Levinem. Prsty hladila kousek papíru, na nejž Arby napsal heslo. Cítila se strašne nervózní. Dráždil ji zpusob, jakým mluvil doktor Levine. Prála si, aby se už konecne vrátila Sarah. Kdyby tu byla Sarah, hned by se cítila lépe.
Kelly netešilo uvažovat o jejich situaci. Držela se zmužile, udržovala si bojového ducha, dokud nepriletela helikoptéra. Jenže helikoptéra priletela a hned zase odletela. A Kelly postrehla, že žádný z mužu nerekl nic o tom, kdy by se mela ješte nekdy vrátit. Možná neco vedeli. Treba že se už nevrátí nikdy.
Doktor Levine mluvil o tom, že musí prodejnu opustit.
Thorne se doktora Levina ptal, kam by si tedy prál jít. Levine rekl: "Nejradeji bych z tohohle ostrova okamžite utekl, ale nevidím možnost, jak to provést. Takže navrhuju, abychom se vrátili k trajleru. Je to nyní nejbezpecnejší místo. "
Zpátky k trajleru, uvažovala. Tam prece jely se Sarah, aby vysvobodily Malcolma. Kelly se do trajleru vrátit nechtela. Chtela odjet domu.
Kelly napjate hladila kousek v1hkého papíru a rovnala jej o stolek, u nehož sedela. Doktor Levine k ní pristoupil.
"Prestan se flákat," rekl. "Podívej se, jestli mužeš najít Sarah. " "Já chci jet domu," odpovedela Kelly.
Levine si povzdechl. "Já vím, Kelly," rekl. "My všichni chceme jet domu." A znovu zacal precházet po místnosti, krácel rychle a nervózne.
Kelly odstrcila papír, obrátila jej a zastrcila pod klávesnici, pro prípad, že by heslo ješte nekdy potrebovala. Její oci pritom upoutal nejaký text na druhé strane lístku.
Znovu papír vytáhla ven.
Cetla:
STANOVISTE B - LEGENDA
VÝCHODNí KRíDLO LABORATOR OKRAJOVÉ CÁSTI PRODEJNA

ZÁPADNí KRÍDLO MONTÁŽNí HALA HLAVNÍ ZONA DELNICKÉ SÍDLIŠTE
NÁKL. PRÍSTAV VJEZD GEO TURBíNA GEO VYTÁPENí
BENZíNOVÁ STANICE OBYDLí REDITELE BEZPECNOSTNí c.l RÍCNí pRíSTAVIŠTE SILNIC. ÚS. BAŽINA HORSKÁ VYHL.CESTA
BAZÉNIKURT BEŽECKÁ STEZKA BEZPECNOSTNí c.2 LODENICE SILNIC. ÚS. REKA SILNIC. ÚS. ÚTES
MINIGOLF PLYN. VEDENí TEPLOVOD SLUNECNí c.l SILNIC. ÚS. HREBEN VÝBEHY

Okamžite si uvedomila, co to je: text z obrazovky v Levinove byte. Z noci, kdy Arby obnovoval soubory v pocítaci. Pripadlo jí, jako kdyby se to všechno stalo pred milionem roku, v jiném živote. Ale ve skutecnosti to bylo jenom... cože?
Pred dvema dny.
Vzpomínala si, jak byl Arby pyšný, že se mu podarilo údaje obnovit. Vzpomínala si, jak se všichni snažili pochopit, co tenhle prehled znamená. Nyní samozrejme všechny tyhle názvy nesly presný význam. Všechno to byla skutecná místa: laboratore, delnické sídlište, prodejna, benzínová stanice...
Uprene se zahledela na lístek.
To si snad deláte legraci, pomyslela si.
"Pane doktore," oslovila Thorna. "Myslím, že byste se mel podívat na tohle."
Thorne se zadíval na lístek papíru, na místo, kam mu ukazovala prstem. "Co máš na mysli?" zeptal se.
"Tady, stojí tu LODENICE." "Dokážeš to místo najít, Kelly?" "Myslíte najít na videu?" Pokrcila rameny. "Mužu se pokusit. " "Pokus se," pritakal Thorne. Vrhl letmý pohled na Levina, který stál na opacné strane místnosti a znovu bušil pestí do steny. Zvedl vysílacku.
"Sarah? Tady Thorne." V rádiu zapraskalo. "Doktore? Musela jsem na okamžik zustat stát." "Proc?" zeptal se Thorne.
Sarah Hardingová zastavila na hrebenové silnici. Padesát metru pred sebou videla tyrannosaura, jak dusá po silnicce dolu smerem od ní. Rozeznávala, že stále drží Dodgsona v tlame. A Dodgson byl porád ješte naživu. Porád pohyboval telem. Zdálo se jí, že zaslechla jeho krik.
Prekvapilo ji, když zjistila, že ho vubec nelituje. Nevzrušene sledovala, jak tyrannosaurus opouští silnici a mírí ze svahu dolu, zpátky do džungle.
Sarah nastartovala auto a opatrne se rozjela vpred.

Kelly u pocítacové klávesnice rychle prohlížela obrázky dodávané sítí videa, až to místo konecne našla: krytý drevený dok, na vzdálenejším konci otevrený, uvnitr nejž kotvil clun.
Vnitrek doku vypadal ve velice dobrém stavu, nerostla tam ani divoká réva, ani kapradiny. V doku videla motorový clun, jak se kolébá upoutaný na lanech. Na jedné strane videla tri sudy s naftou. A vzadu za dokem byla otevrená voda a zárilo tam slunce, vypadalo to na reku.
"Co si o tom myslíte?" zeptala se Thorna.
"Myslím, že to stojí za pokus," odpovedel, zatímco se jí díval pres rameno. "Jenže kde to je? Mužeš najít mapu?"
"Možná," rekla. Rychle stiskla nekolik kláves a dokázala se vrátit do hlavního menu, s temi jeho matoucími ikonami.
In Gen
Site B Network Services
Arby se probudil, zazíval a prišel k nim, aby se podíval, co se deje. "Pekná grafika. Ty ses nalogovala dovnitr, jo?" "Jo" rekla. "Nalogovala. Ale mám trochu trable, abych se v tom vyznala."
Levine porád prechází sem a tam a vyhlížel z okna. "Tohle je sice všechno krásné," rekl, „jenže každým okamžikem se rozednívá víc a víc. Copak to nechápete? Potrebujeme se odsud dostat. Tohle stavení má chatrné steny. V tropech to sice stací, ale v podstate to je domecek z karet." "Ten vydrží," chlácholil ho Thorne.
"Možná tak tri minuty. Abyste rozumel, podívejte se na tohle," rekl Levine. Prešel ke dverím a zaklepal na ne klouby prstu. "Tyhle dvere jsou jako z perní..." Drevo v okolí zámku se s praskotem rozlomilo a dvere se prudce rozlétly.
Levina to odhodilo stranou a tvrde pristál na podlaze.
Ve dverích se tycil sycící raptor.

ÚNIKOVÁ CESTA
Kelly sedící u klávesnice zmrazila hruza. Sledovala, jak Thorne vyrazil vpred, vahou celého tela se vrhl na dvere, zase je zabouchl a pritom jimi raptora uderil. Úder odhodil prekvapené zvíre nazpet. Do dverí se mu privrela pracka s drápy. Thorne se opíral o dvere. Zvíre na druhé strane vrcelo a bušilo do dreva.
"Pomozte mi!" vykrikl Thorne.
Levine se vydrápal na nohy, dobehl ke dverím a zaprel je i svou váhou.
"Ríkal jsem vám to!" kricel.
Raptori byli náhle všude kolem prodejny. Vrceli a útocili do oken, ohryzávali ocelové tyce mríží a pokoušeli se je ohnout dovnitr proti sklu. Naráželi do drevených sten, až z nich padaly prihrádky a plechovky s nápoji a konzervy rincely o zem. Na nekolika místech zacalo drevo na stenách praskat.
Levine se na ni ohlédl: "Najdi únikovou cestu!" Kelly Jen ochromene zírala. Na pocítac úplne zapomnela. .
"Tak delej, Kelly!" pridal se Arby. "Soustred se." Obrátila se nazpet k obrazovce, aniž by si byla jistá, co má delat. Odklikla krížek v levém rohu. Nic se nestalo. Klikla na kroužek vlevo nahore. Na obrazovce se náhle zacala objevovat spousta ikon, až ji úplne zaplavily.

Kelly se potila. "Já nevím," rekla. Stáhla ruce od klávesnice.
"Je to horší," rekl Arby. "Udelalas to horší." Zatímco se dívali, obraz pozvolna pokracoval v otácení, ikony se presunovaly a kroutily.
"Tak delejte, deti!" kricel na ne Levine.
"Snažíme se!" odpovedela Kelly.
"Neboj se, nekde tu musí být nápoveda s vysvetlením," uklidnoval ji Arby. "Jenom potrebujeme vedet, co..." Avšak Kelly ho neposlouchala, tiskla další klávesy a pohybovala kurzory ve snaze, aby se už neco stalo, aby se dostala do helpu nebo nekam. Kamkoli.
Náhle se celý obraz zacal kroutit, otácet.
"Cos to provedla?" vykrikl Arby podešene.
"Stává se z toho krychle," podotkl Arby.
Thorne pritlacil ke dverím velikou prosklenou ledničku.
Raptor narazil do kovu a všechny plechovky uvnitr zachrestily.
"Kde jsou pušky?" zeptal se Levine.
"Sarah má tri v aute." "Bájecné." Nekteré mríže v oknech se už ohnuly tak hluboko, že prolomily sklo. Drevo na zdi po jejich pravici popraskalo a ve stene se otevrely veliké mezery.
"Musíme se odsud dostat!" zakricel Levine na Kelly.
"Musíme najít nejaký zpusob!" Odbehl dozadu, k umývárnám. Ale za okamžik už byl zase zpátky. "Vzadu jsou taky!"
Všechno kolem nich se odehrávalo strašlive rychle.
Kelly nyní videla na obrazovce rotující krychli, otácející se v prostoru. Netušila, jak ji zastavit.
Všichni v místnosti kriceli jeden pres druhého. Kelly hledela na krychli na obrazovce a pocitovala pritom beznadej a prohru. Už ani nevedela, co vlastne delá. Nevedela, proc tu sedí. Nevedela, jaký to má všechno smysl. Proc tu není Sarah?
Arby vedle ní ríkal: "Delej! Zastav ty ikony, Kelly. Ty to prece dokážeš. Tak delej! Vydrž! Soustred se." Jenže ona se soustredit nedokázala. Nemohla odkliknout žádnou ikonu, protože na obrazovce rotovaly strašne rychle.
Musí tady být pomocný procesor, aby zvládl všechnu tuhle grafiku, napadalo ji. Jenom se na to dívala. Zjistila, že myslí na všechno možné - že se jí hlavou honí nejruznejší myšlenky a predstavy.
Kabel vedoucí od stolu k podlaze.
Kabelové napojení na server.
Spousta grafiky.
Sarah, jak k ní mluví v trajleru.
"Tak delej, Kelly. Musíš to ted' zvládnout. Najít únikovou cestu. " Sarah v trajleru ríkala: "Vetšina toho, co ti lidé budou ríkat, bude špatne." "Je to duležité, Kelly," ríkal Arby. Stál vedle ní a celý se chvel. Vedela, že se proto zabývá pocítaci tolik, aby nekteré veci vytesnil. Aby...
Stena se rozštípla, dovnitr s praskotem vlétla dvacet centimetru silná fošna a jeden z raptoru prostrcil hlavu do vzniklé šterbiny, vrcel a cvakal zuby.
Porád ji cosi nutilo myslet na kabel vedoucí k podlaze. Kabel vedoucí k podlaze. Kopla do nej nohou.
Kabel vedoucí k podlaze.
"Je to duležité!" ríkal Arby.
A v tom ji to napadlo.
"Ne," odpovedela mu. "Není to duležité." A sklouzla ze sedátka pod stul, aby si kabel prohlédla.
"Co to deláš?" kricel Arby.
Jenže Kelly už znala odpoved. Videla, že kabel od pocítace klesá k podlaze a vede dál dolu peclive vyvrtanou dírkou.
Spatrila ve dreve spáru. Zatápala prsty na podlaze a zatáhla. A náhle jí zustal v ruce celý panel. Podívala se dolu. Tma.
Ano.
Byl tu prulez. Ne, ješte víc. Tunel.
"Tady!" vykrikla.
Lednicka se prevrhla. Raptori se vrítili dvermi dovnitr. Další zvírata se probourávala zdmi a shazovala pritom regály.
Raptori vtrhli do místnosti, vrceli a skláneli hlavy. Našli kopecek Arbyho mokrých šatu, zakousli se do nich a zurive je roztrhali na cáry.
Pohybovali se rychle, jako lovci.
Jenže žádní lidé tu nebyli.

ÚNIK

Kelly šla v cele a držela svítilnu. Pohybovali se v zástupu podél vlhkých betonových sten. Nacházeli se v tunelu metr dvacet vysokém a stejne tolik širokém, s plochými kovovými držáky kabelu po levé strane. Pod stropem vedlo vodovodní a plynové potrubí. Tunel páchl plísní. Kelly slyšela, jak piští krysy.
Došli ke križovatce ve tvaru Y. Nahlédla obema smery.
Napravo vedl dlouhý rovný pruchod smerující do tmy. Mírí pravdepodobne do laboratorí, zauvažovala. Nalevo mel tunel mnohem kratší vetev ukoncenou schody.
Obrátila se vlevo.
Prolezla úzkou betonovou šachtou a nahore zvedla drevené víko. Zjistila, že se nalézá v malé provozní budove a že ji obklopují kabely a rezavé trubky. Rozbitými okny proudily dovnitr slunecní paprsky. Ostatní se vydrápali za ní.
Vyhlédla z okna a uvidela Sarah Hardingovou, jak sjíždí z kopce smerem k nim.

Hardingová mírila s Explorerem podél rícního brehu. Kelly sedela vedle ní na predním sedadle. Vpredu spatrili drevenou znacku pro dok.
"Takže to byla ta grafika, co ti vnuklo rešení?" zeptala se Hardingová s obdivem.
Kelly prikývla. "Najednou me napadlo, že nezáleží na tom, co je práve na obrazovce. Duležité bylo, že se v každém okamžiku prenášela spousta dat, vírily tam celé miliony pixelu, a to znamenalo, že tu nekde musí vést kabel.
A jestli je tu kabel, musí nekudy procházet. A jestli nekudy prochází, musí tam být dost místa pro opraváre a tak podobne. " "Takže ses podívala pod stul." "Ano," pritakala.
"To bylo výborné," rekla Hardingová. "Myslím, že ti tihle lidi vdecí za svoje životy." "Ale ne," odmítla Kelly s krátkým pokrcením ramen. Sarah po ní strelila pohledem. "Po celý život te budou chtít lidé pripravit o tvoje úspechy. Tak se jich nevzdávej sama. " Cesta podél reky byla rozbahnená a silne zarostlá. Slyšeli vzdálený rev dinosauru, kdesi za zády. Hardingová objela padlý kmen a pak pred sebou uvideli dok.
"Ehm," prohlásil Levine. "Mám zlé tušení." Budova vypadala zvencí napul rozpadlá a byla huste porostlá divokou révou. Strecha mela na nekolika místech díry.
Když Hardingová zastavila s Explorerem pred širokými dvojitými vraty, zamcenými na rezavý visací zámek, nikdo nepromluvil. Vylezli z auta a zamírili ke vchodu, po kotníky v bahne.
"Fakt si myslíte, že je uvnitr clun?" zeptal se Arby pochybovacne.
Malcolm se opíral o Hardingovou. Thorne se vší silou oprel o vrata. Shnilé trámy zavrzaly, ale nepovolily. Visací zámek pleskl do bláta.
"Tady, podržte ho," rekla Hardingová a prehodila Malcolmovu ruku Thornovi pres rameno. Pak vykopla ve vratech díru dostatecne širokou, aby jí mohla prolézt. Ihned se protáhla dovnitr, do tmy. Kelly se hnala za ní.
"Co tam vidíte?" vyptával se Levine, který odtahoval trámky, aby díru rozšíril. Rozzlobený pavouk se hnal po prknech a skokem se ztratil.
"Je tu clun," hlásila Hardingová. "A vypadá, že je v porádku. " Levine prostrcil dírou hlavu.
"At se propadnu," rekl."Možná že se odsud prece jenom dostaneme! "

EXITUS

Lewis Dodgson se zrítil dolu.
Vypadl tyrannosaurovi z tlamy, ve vzduchu se prevrátil a tvrde dopadl na hlinený svah. Vyrazil si dech, uderil se do hlavy a na okamžik ho opustilo vedomí. Když zase otevrel oci, uvidel svažující se hlinený breh. Ucítil kyselý pach hniloby. A pak zaslechl zvuk, pri nemž ho zamrazilo: vysoko položené kvíknutí.
Nadzvedl se na lokti a spatril, že je v tyrannosaurím hnízde. Všude kolem ho obkružoval svah vytvarovaný z vyschlého bahna. Nyní tu byla tri mládata, vcetne jednoho s nohou omotanou hliníkovou folií. Mládata se batolila smerem k nemu a kvicela vzrušením.
Dodgson se vydrápal na nohy, aniž by mel tušení, co podniknout. Druhý dospelý tyrannosaurus stál na opacné strane hnízda, predl a odfrkával. Ten, který ho prinesl, se tycil prímo nad ním.
Dodgson sledoval, jak se k nemu mládata približují, mela operené krcky a malé ostré zoubky. Pak se obrátil a dal se na útek. Ve stejném okamžiku veliký dospelý tyrannosaurus sklonil hlavu a srazil Dodgsona k zemi. Mládata zakvicela a pribatolila se ješte blíž. Videl, že mají telícka pokrytá kousky masa a výkaly. Cítil jejich zápach. Zvedl se na všechny ctyri a zacal se plížit pryc. .
Cosi ho popadlo za nohu a pridrželo si ho. Ohlédl se a videl, že jeho nohu drží tyrannosaurus v zubech. Velikánské zvíre ji na okamžik svíralo jemne. Pak rázne skouslo. Kosti praskly a zlomily se. Dodgson zarval bolestí. Dál už nemohl. Už nebyl schopen niceho, pouze kricel. Mládata se dychtive batolila vpred. Po nekolik okamžiku se držela v povzdálí, jen prudkými pohyby hlavicek si uždibovala kousícky masa.
Ale potom, když se Dodgson nehýbal, jedno z nich mu hopslo na nohu a zacalo okusovat krvácející tkán. Druhé mu skocilo do rozkroku a zoubky ostrými jako britva ho klovlo do bricha.
Tretí se mu dobatolilo až k hlave a jedním hryznutím se mu zakouslo do obliceje. Dodgson zavyl. Sledoval, jak mláde trhá maso z jeho vlastní tváre. Od tlamy mu odkapával a krev. Mláde pohodilo hlavickou nazpet a maso vytržené z jeho obliceje spolklo. Pak se otocilo, znovu otevrelo tlamicku, a zakouslo se Dodgsonovi do krku.

SEDMÁ KONFIGURACE
"Po eliminování destruktivních prvku muže nastat cástecná restabilizace. Prežití je z cásti urcováno náhodnými událostmi. ..
IAN MALCOLM

ODJEZD
Clun nechal reku vytékající z džungle za sebou a ponoril se do trny. Steny jeskyne ozvenou odrážely dunení motoru. Thorne kormidloval clun v prudkém proudu tvoreném odlivem. Po jejich levici se rítil dolu vodopád, na vodních kaskádách tancily slunecní paprsky. A pak vyrazili ven, projeli kolem vysoké steny útesu a dorážejícím príbojem na volné more. Kelly vykrikla radostí a objala Arbyho, který jen mrkal a usmíval se.
Levine se obrátil nazpet k ostrovu. "Musím pripustit, že jsem si nemyslel, že to dokážeme. Ale ted', když máme rozmístené kamery a fungující spojení, predpokládám, že mužeme pokracovat ve shromažďování údaju tak dlouho, až konecne budeme schopni odpovedet na otázku, proc dinosauri vyhynuli. " Sarah Hardingová se na nej zahledela.

"Možná budeme, a možná taky že ne." "Proc ne? Je to dokonalý Ztracený svet." Zírala na nej v nevíre. "Nic takového to není," rekla. "Je tu príliš mnoho dravcu, copak už jste zapomnel?" "No, možná se to tak zdá, jenže my nevíme.....
"Richarde," prerušila ho. "S Ianem jsme prošli záznamy.
Na tomhle ostrove se dopustili chyby, pred mnoha lety. Ješte v dobách, kdy laboratore byly v provozu." "Jaké chyby?" "Vyrábeli mládata dinosauru, ale nevedeli, cím je krmit.
Po narození jim dávali kozí mléko, což bylo v porádku. Je velice hypoalergenické. Jenže jak masožravci rostli, krmili je speciálním extraktem ze zvírecích proteinu. A ten extrakt se pripravoval z rozemletého ovcího masa." "Tak?" rekl Levine. "A co je na tom špatného?" "V zoo se nikdy neužívá extrakt z ovcí," vysvetlila. "Pro nebezpecí infekce. "
"Infekce," opakoval Levine tichým hlasem. "Jaké infekce?" "Priony," ozval se Malcolm z opacného konce clunu.
Levine vypadal jako oparený.
"Priony," vysvetlovala dál Hardingová, ,jsou nejjednodušší známé cástice zpusobující choroby, dokonce ješte jednodušší než viry. Jsou to jen úlomky proteinu. Jsou tak jednoduché, že se dokonce ani nedokáží samy do tela dostat - musí být telem pasivne vstrebány. Ale jakmile jsou jednou v nem, zpusobují choroby - u ovcí scrapie, chorobu šílených krav, kuru, a u lidí onemocnení mozku. U dinosauru se vyvinula prionová choroba nazvaná DX, podle vadné série extraktu z ovcích proteinu. Laborator s tím bojovala po celá léta a pokoušela se choroby zbavit." "Ríkáte, že se jim to nepodarilo?" "Na krátkou dobu se zdálo, že ano. Dinosaurum se darilo.
Jenže pak se neco stalo. Choroba se zacala šírit. Priony se vylucují ve výkalech, takže je možné.....
"Vylucují ve výkalech?" rekl Levine. "Kompové žerou výkaly... ..
"Ano, kompové jsou infikováni všichni. Jsou to mrchožrouti, prenášejí ten protein na mršiny a z tech se infikují jiní mrchožrouti. Nakonec se nakazili i všichni raptori. Velociraptori napadají zdravá zvírata, ale ne pokaždé úspešne. Stací jedno kousnutí a zvíre se rovnež nakazí. A tak, kousnutí za kousnutím, se infekce znovu rozšírila po celém ostrove. Proto umírají zvírata predcasne. A práve rychlé vymírání podporuje mnohem pocetnejší populaci dravcu, než byste ocekával.. . ..
Levine viditelne znervóznel. "Víte," rekl, ,jeden z tech kompu me kousl." "Z toho bych nemela strach," odvetila Hardingová. "Možná dostanete lehkou encefalitidu, ale obycejne to není nic horšího než bolení hlavy. V San José vás dopravíme k doktorovi. ..
Levine se zacal potit. Rukou si otrel celo. "Vlastne se vubec necítím nejak zvlášt dobre." "Trvá to týden, Richarde," uklidnovala ho. "Jsem si jistá, že pak budete v porádku." Levine se neštastne zhroutil na sedadle.
"Celá vec se tedy má tak," dokoncila, "že pochybuju,že tenhle ostrov vám bude schopen vyjevit neco podstatného o vymrení dinosauru."
Malcolm se na okamžik zahledel nazpet na temné útesy a pak promluvil. "Možná se stalo to, co se stát melo," rekl. "Protože vymrení bylo odjakživa veliká záhada. Na téhle planete bylo celkem pet období, kdy pokaždé došlo k vymrení velké vetšiny do té doby žijících druhu, a nezpusobil to vždycky asteroid. Všichni se zajímají o vymrení dinosauru na konci krídy, ale podobná období byla také na konci jury i v triasu. Byla rozsáhlá, ale neznamenala prakticky nic proti vymírání druhu v permu, které zahubilo devadesát procent veškerého života na téhle planete, jak v morích, tak i na pevnine. Nikdo neví, proc k takové katastrofe došlo. Ale uvažuju o tom, jestli my nejsme prícinou té príští." "Jak to?" podivila se Kelly.
"Lidé jsou tak destruktivní," odpovedel Malcolm. "Nekdy si myslívám, že jsme jakýsi druh moru, který má Zemi ocistit. Nicíme veci tak dokonale, až se dohaduju, že je to treba naše funkce. Možná že každých pár desítek milionu roku vzejde vždycky nejaké zvíre, které pobije zbývající živé tvory na svete, vycistí palubu a umožní evoluci, aby vyplula do další fáze." Kelly zavrtela hlavou. Odvrátila se od Malcolma, zamírila na zád a posadila se vedle Thorna.
"Ty tomu všemu veríš?" rekl jí Thorne. "Já bych to nebral až zas tak strašne vážne. Tohle všechno jsou jenom teorie. Lidé se neubrání, aby si je nevymýšleli, ale faktem zustává, že teorie jsou jen dohady, fantazie. A mení se. V dobách, kdy byla Amerika ješte nová zeme, lidé verili, že existuje cosi, cemu ríkali flogiston. Víš, co to je? Ne? No, na tom nezáleží, protože nic takového stejne neexistuje. Taky verili, že lidské chování ovládají ctyri humory, telesné tekutiny, urcující povahu a zdravotní stav cloveka. A verili, že Zeme je stará pouhé ctyri tisíce roku. Nyní se domníváme, že stárí Zeme je ctyri miliardy let, veríme na fotony a elektrony a myslíme si, že lidské chování je ovládáno vecmi jako ego a sebeláska.
A jsme presvedceni, že tyhle dohady jsou mnohem lepší a vedectejší než ty drívejší." "A nejsou?" .
Thorne pokrcil rameny. "Porád jsou to jenom fantazie. Není to skutecnost. Už jsi nekdy videla ego? Mužeš mi jedno prinést na talíri? A co foton? Nemohla bys mi prinést ukázat jeden foton?" Kelly zavrtela hlavou. "To ne, ale..." "A nikdy to ani nedokážeš, protože takové veci proste neexistují. Bez ohledu na to, jak vážne je lidi berou," rekl Thorne. "Za sto let se nám budou lidi smát. Budou ríkat: , Víš, co si tenkrát lidi mysleli? Verili na jakési fotony a elektrony. Umíš si predstavit neco tak pitomého?' A s chutí se zasmejí, protože v té dobe už budou mít novejší a lepší fantazie." Thorne zavrtel hlavou. "A zatím, cítíš, jak se houpe clun? To je more. More je skutecné. Cítíš sul ve vzduchu? Cítíš, jak se ti do kuže opírá slunce? Vidíš nás všechny sedet pohromade?
To je skutecný svet. Život je nádherný. Jeto dar, být naživu, videt slunce a dýchat vzduch. A fakticky nic jiného ani neexistuje. Ted se podívej na kompas a povez mi, kterým smerem je jih. Chci jet do Puerto Cortés. Je cas, abychom se my všichni vrátili domu."

PODEKOVÁNÍ
Tento román je sice zcela dílem umelecké fikce, avšak pri psaní jsem cerpal z práce vedcu bádajících v nejruznejších vedních oblastech. Zejména jsem zavázán za využití jeho díla a myšlenek Johnu Alexanderovi, Marku Boguskému, Edwinu Colbertovi, Johnu Conwayovi, Philipu Currieovi, Peteru Dodsonovi, Nilesi Eldredgeovi, Stephenu Jay

Gouldovi, Donaldu Griffinovi, Johnu Hollandovi, Johnu Hornerovi, Fredu Hoyleovi, Stuartu Kauffmanovi, Christopheru Langtonovi, Ernstu Mayrovi, Mary Midgleyové, Johnu Ostromovi, Normanu Packardovi, Davidu Raupovi, Jeffreymu Schankovi, Manfredu Schroederovi, Georgeovi Gaylordu Simpsonovi, Bruce Weberovi, Johnu Wheelerovi a Davidu Weishampelovi.

Zbývá mi už pouze prohlásit, že teorie vyslovené v tomto románu jsou moje, nikoli jejich, a pripomenout ctenári, že jedno a pul století po Darwinovi je evolucní teorie stále ostre napadána prakticky ve všech polohách a že se o ni stále vedou ohnivé spory.